# Digitaliseret af | Digitised by





| | |
|---|---|
| Forfatter(e) \| Author(s): | i Udvalg ved Valdemar Thisted. |
| Titel \| Title: | Eventyr og Fortællinger af Tusind og een Nat |
| Bindbetegnelse \| Volume Statement: | Vol. 5 |
| Udgivet år og sted \| Publication time and place: | Kjøbenhavn : Schubothes Boghandel, 1852-54 |
| Fysiske størrelse \| Physical extent: | 6 bd. |


## DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

## UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.



# Eventyr og Fortællinger

af

# Tusind og een Nat.

I Udvalg

ved

**Valdemar Thisted.**

Femte Deel.

**Kjøbenhavn.**

Schubothes Boghandling.

Bræbes Bogtrykkeri.

1853.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

# Indhold.


Side

Abukir og Abusir .....5.
Den omvendte Christenpige.....27.
Harun al Raschids fromme Søn.....32.
Æseldriveren og Tyven.....39.
Nushirvan og den klogtige unge Pige .....42.
Pyramiderne.....45.
Nushirvan udforsker sit Lands Tilstand.....48.
Guds Verdensstyrelse.....49.
Et Mestertyvsstykke.....51.
Abu Hassan og Khalifen al Mamun.....54.
Ibn Alpharbi og Mesrur .....60.
Smeden og hans Elskede .....63.
Manden med Skyen og den fromme Konge.....68.
Den underfulde Vadsæk.....74.
Den gavmilde Hund .....79.
Fiskeren og Aanden .....83.
Sultan Mahmud og hans Vizier.....131.
Sultan Akshid og hans Sønner .....134.
Den lille Pukkelrygs Historie .....147.
Den Kejthaandede .....158.
En Ret med Hvidløg.....184.
Søstrene .....208.
Den lamme unge Mand og den paatrængende Barbeer.....229.
Barberens Historie.....259.
Bakbuk den Pukkelryggedes Historie.....263.
Bakbarah med Svinetænderne .....271.
Bakbak den Blinde .....281.

Side

Slagteren Alkus .....288.
Alnashar med Tilnavnet: Dovnekroppen.....295.
Shakabak med Hareskaaret .....312.
Fortsættelse af den lille Pukkelryggedes Historie.....325.
De tre Æbler .....329.
Gartneren og hans Søn og Æslet.....345.
Den gode Vizier i Fængselet.....347.
Kjærligheds Rænker.....352.
Den velgjørende Israels Søn .....360.
Sultan El Malek En Nasir og de tre Politimestere.....363.
Hvad der kan opstaa af en Honningdraabe.....371.
Riiskjøbet .....373.
Hatim-et-Tayi's Gavmildhed i Livet og i Døden.....375.
Løvesporet.....378.
Vexelleren og Tyven .....381.

Eventyr og Fortællinger

af

# Tusind og een Nat.

---

Femte Deel.

# Abukir og Abusir.

I Alexandrien levede engang en Farver ved Navn Abukir ved Siden af en Barbeer, som hed Abusir. Hiin var en stor Løgner og Dovenkrop; det kom ham heller ikke saa nøje an paa et Tyveri eller en anden Forbrydelse; thi hans Hjerte syntes støbt af en Pille til et jødisk Tempel. Saaofte Nogen bragte ham et Stykke Tøj at farve, lod han sig give Lønnen forud, under Paaskud af, at han ikke havde Penge til at kjøbe Farvestof for. Disse Penge forødte han strax til allehaande Lækkerheder; derpaa solgte han ogsaa Stoffet selv, og lod Pengene derfor gaa samme Vej. Naar saa Ejermanden den følgende Dag kom igjen for at faa Tøjet tilbage, sagde han til ham: — Gjør mig den Tjeneste at komme igjen imorgen! Saa tidlig, Du vil, skal Du finde dit Stof farvet efter Ønske. — Men naar Ejermanden den næste Dag kom igjen, hed det: — Undskyld mig dog blot endnu for denne Gang! Jeg havde igaaraftes Fremmede, og saa kunde jeg ikke faa mit Arbejde færdigt. Imorgen tidlig, hvis Allah vil, skal Du blive tilfreds med mig. —

Den tredie Dag hed det: — Det gjør mig virkelig meget ondt; men min Kone kom netop igaar i Barselseng; saa kunde jeg ikke nænne at forlade hende eet

eneste Øjeblik. — Saaledes blev Bedrageren ved med Undskyldninger, Løfter og Eder, indtil Ejermanden endelig mistede Taalmodigheden og sagde: — Nu er jeg keed af disse evige Løfter; lad mig saa da faa mit Stof ufarvet tilbage! —

Da svarede Abukir endelig: — Ved Allah, min Ven, jeg skammer mig næsten ved at tilstaa den rigtige Sammenhæng; men Allah fordømme alle Tyve og Kjæltringer! Tænk Dig engang! Jeg havde endnu samme Dag, som Du bragte mig Tøjet, farvet det udmærket smukt og hængt det op paa en Snor til Tørring; men da jeg senere saae mig om efter det, var det borte, som om det aldrig havde været der! —

Naar nu den Bedragne var en godlidende Mand, yttrede han: — Allah vil vel erstatte mig det paa en anden Maade. — Var det derimod en mindre lettroende Person, gav han sig til at true med Indstævning og andet Sligt, men udrettede derved slet Intet.

Imidlertid blev Abukir dog ved denne Fremgangsmaade saa ilde berygtet over hele Alexandrien, at tilsidst Ingen mere betraadte hans Værksted, naar undtages enkelte Fremmede eller Folk fra Landet, som lode sig lokke af hans Skilt, uden at kjende Gavtyven, der skjulte sig bagved det. Da han saaledes kun havde Lidet eller Intet at bestille, hendrev han sin meste Tid i sin Naboes Barbeerstue, viste sig kun da i Værkstedet, naar Nogen bragte ham Noget at farve, og var aldrig til at finde, naar Folk kom for at hente det igjen.

En Dag, da han, som sædvanlig, sad inde i Abusirs Barbeerstue og fordrev Tiden, kom een af Kadi'ens Tjenere og forseglede hans Bod. Een af de Kunder nemlig,

hvis Sager Abukir havde taget imod og solgt, havde henvendt sig til Kadi'en og forlangt, at Alt skulde sælges, hvad der fandtes i Værkstedet. Men da Betjenten ikke havde forefundet Andet derinde end et Par sprukne Vandkrukker, havde han forseglet Boden.

Da Abusir saae dette, spurgte han Abukir: — Men hvoraf kommer det ogsaa, at Du saaledes mister Alt, hvad der bliver givet Dig til Farvning? Man skulde næsten tro, at din Bod var et Forsamlingssted for alle Tyve i Alexandrien. —

— Kjære Nabo, — svarede Abukir: — jeg vil ganske oprigtig sige Dig, hvorledes det er gaaet til. Jeg har nemlig efterhaanden været nødt til at sælge Alt, hvad Man bragte mig til Farvning, fordi mit Haandværk gik saa slet, at jeg ikke kunde leve af Farvelønnen alene. —

Da begyndte ogsaa Abusir at beklage sig over de onde Tider og sit daarlige Udkomme: — See, — sagde han: — jeg er dog unægtelig den bedste Barbeer i hele Alexandrien, og alligevel kommer der kun faa Folk til mig, alene fordi jeg er fattig. Jeg er virkelig nærved at blive keed af mit Haandværk. —

— Begge Haandværker ere gode; — indvendte Abukir: — kun i Alexandrien vil det ikke trives for os. Lad os derfor tilsammen vandre ud i Verden! Vi kunne overalt faa det bedre, end vi have det her. Kald Dig Digterens Ord iminde:

— Forlad din Hjemstavn, hvis Du tørster efter Berømmelse! Ogsaa skjænke Rejser Dannelse, Udspredelse og Rigdomme. Sky ikke Skilsmissen, Mødsommeligheder og Farer! Den Ædle dør heller end bliver levende i Foragt mellem Nid og Ondskab. —

Abusir lod sig virkelig overtale og indskibede sig med sin Nabo til et langt bortliggende dem aldeles ubekjendt Land. Til deres store Lykke var der ombord paa det store Skib, der ikke førte mindre end hundrede og tyve Kjøbmænd, ikke een eneste Barbeer; der fattedes altsaa ikke Abusir paa Arbejde og Fortjeneste. Af den Ene fik han Penge, af den Anden Levnetsmidler, af den Tredie fersk Vand; alt dette deelte han ifølge tidligere truffen Aftale med Abukir, der tilbragte al sin Tid paa Skibet med vexelviis at æde og at sove.

Ikke længe varede det, inden ogsaa selve Skibets Fører behøvede Barberens Tjeneste. Da han efter Ønske var bleven betjent, var han saa artig at indbyde Barberen og hans Ven til Aftensmaaltid hos sig. Men uheldigviis saae Abukir sig ikke istand til at modtage Indbydelsen; thi allerede havde han af det Forraad, som Abusir havde bragt med sig, udskaaret sig Stykker, som om det havde været Steen af et Steenbrud, og slugt dem i sig som en Elephant, der ikke har seet Foder i flere Dage. Nu laa han paa Ryggen og fordrejede Øjnene som en Varulv og snøftede gjennem Næsen som en Stud, der har forædt sig i Bælgsæd. Men da Kapitajnen efter Maaltidet sendte ham et Fad med kostelig Spise, tømte han imidlertid dog ogsaa dette, som om han slet intet havde nydt iforvejen; og saaledes vedblev han at foræde sig og forsove sig hele tyve Dage efter hinanden; thi netop saa længe var Skibet undervejs.

Saasnart Fartøjet var gaaet for Anker udenfor en stor og prægtig Handelsstad, gik Abusir iland, lejede et Værelse og indrettede det til sig selv og sin Stalbroder. Da Alt var forberedt paa det Bedste, hentede han Abukir iland. Saasnart denne var traadt ind, smed

han sig ned paa Tæppet og snorkede, indtil Abusir vækkede ham til Aftensmaden. Da rejste han sig beredvillig, og holdt Øjnene oppe ligesaa længe som der endnu var Noget i Fadene.

Den følgende Morgen gik Abusir ud med sine Instrumenter, og arbejdede i Staden den hele Dag; om Aftenen deelte han sine Penge og de indkjøbte Levnetsmidler med sin dovne Stalbroder.

Paa den tredie Dag spurgte han ham endelig, om ikke ogsaa han vilde gaa ud og see sig om efter Arbejde, eller i ethvert Tilfælde spadsere sig en Tuur, for ikke ganske at komme ud af Vane med at bruge Lemmerne. Men Abukir foregav, at han endnu var søsyg, og blev liggende for at lade sig mæske af sin godlidende Kammerat.

Paa denne Maade lod Abukir sig hele fiirsindstyve Dage made og pleje af Barberen, uden at det nogensinde faldt ham ind, selv at erhverve sig Noget. Heller ikke engang, da Abusir den følgende Dag blev syg, gjorde Farveren Anstalt til at røre sig, men lod Husets Portner besørge Alt, hvad der var at gjøre. Dog da Barberens Sygdom stedse blev værre, og Abukir paa sit Tæppe hverken fik Vaadt eller Tørt, blev han endelig keed af at ligge, rejste sig og berøvede sin bevidstløse Stalbroder al hans Smule suurt fortjente Penge, slentrede hen paa Bazaren, hvor han kjøbte sig smukke Klæder, og gav sig til at spadsere omkring i Staden som en fornem Herre.

Ved denne Lejlighed gjorde han snart til sin store Forundring den Bemærkning, at alle Folk, som han mødte, enten vare klædte i Hvidt eller Blaat. Han tog

da sit Lommetørklæde frem, gik ind dermed til en Farver og spurgte: — Hvad skal dette Tørklæde koste at farve? —

— Tyve Drachmer. —

— Det var en grov Betaling; hos os farver Man et saadant Tørklæde for een Drachme. — Og hvorledes har Du ifinde at farve det? —

— Hvilket tosset Spørgsmaal! Hvad der er hvidt, maa jo blive blaat. —

— Det synes mig dog ikke saa ganske afgjort. Jeg ønsker f. Ex. dette Tørklæde farvet rødt. —

— Det kan jeg ikke farve. —

— Nu, saa lad det da blive grønt! — vedblev Abukir.

— Det kan jeg heller ikke indlade mig paa. —

— Nu, saa farv det da i Helvedes Navn guult! —

— Jeg har jo allerede sagt Dig, at jeg ikke kan farve Andet end Blaat, og dog er jeg den dueligste af alle de fyrretyve Farvere, som ernære sig her i Staden. —

— Virkelig? Saa lad Dig da sige, at jeg ogsaa er en Farver, og at jeg kan give Stofferne hvilkensomhelst Farve, der forlanges. Hvis Du ønsker det, vil jeg give mig i din Tjeneste og lære Dig at farve alle mulige Kulører; saa vil ingen Farver i hele Staden kunne bestaa ved Siden af Dig. —

— Tage Dig i min Tjeneste? Nej saamænd vil jeg ej. Min Fader farvede Blaat, alle mine Laugsbrødre farve Blaat; jeg vil ogsaa nøjes med at farve Blaat, saalænge jeg lever. Eblis tage Dig med dine nye Paafund! —

— Det bliver til din egen Skade; thi saa anlægger jeg selv et Farveri, og tager Luven fra Jer allesammen. —

— Det lader Du nok være; der maa kun være fyrretyve Farvere her i Staden, og naar een døer, træder en Farversøn i hans Sted. Saaledes kan den gode gamle blaa Farve, Allah være lovet, holde sig i Anseelse til evige Tider. —

Abukir forlod den stivsindede Farver, med hvem han nok mærkede, at der Intet var at udrette, og begav sig hen til en Anden, men fik ganske det samme Svar. Paa samme Maade gik det ham hos den Tredie og den Fjerde. Ingen vilde tage ham i Tjeneste som Svend; ikke heller vilde Oldermanden tillade ham selv at indrette et Farveri.

Da henvendte han sig i sin Fortvivlelse til Kongen selv og sagde: — O Tidens Konge, jeg er fremmed her paa Stedet, og ønsker at drive mit Haandværk, Farveriet, enten som Svend eller Mester; men ingen Mester vil tage mig i Tjeneste, uagtet jeg forstaaer at farve, ikke alene Blaat, men ogsaa Sort, Guult, Grønt og Rødt, og jeg kan heller ikke faa Tilladelse til at nedsætte mig som Mester. —

— Hvis Du taler Sandhed, — svarede Kongen: — saa skal jeg selv lade et Farveri indrette til Dig, og give Dig Penge til at indkjøbe de fornødne Materialier for; og skulde nogen Mester her i Staden vove at lægge Dig saa meget som et Halmstraa ivejen, vil jeg lade ham hænge udenfor hans Værksted. —

Og Kongen forærede ham strax tusinde Dinarer, en prægtig Klædning, en ypperlig Hest og tvende Mameluker, anviste ham tillige en bekvem Bolig og befalede Murerne og Tømmerfolkene at indrette et Farveri efter Abukirs Ønske.

Nu var Abukir ovenpaa det. Saasnart Værkstedet var færdigt, sendte Kongen ham fem hundrede Stykker Tøj. Abukir gav dem de forskjelligste Farver og hængte dem op til Tørring udenfor sit Værksted. Snart forsamlede hele Staden sig udenfor hans Bod; thi endnu ingensinde havde Man seet et Stof, der var farvet sort, rødt, guult eller grønt. Enhver bragte ham de skjønneste Stoffer til Farvning, og lønnede ham rigelig derfor. Kongen selv blev saa henrykt over de prægtige Farver, hans Tøjer havde faaet, at han skjænkede ham Farveriet til fri Ejendom og tillod ham at kalde det: — Det kongelige Farveri. —

Nu fik Piben en anden Lyd. Alle Stadens Farvere indfandt sig ydmygeligen hos Abukir og tilbøde sig at tage Tjeneste hos ham som Svende. Men han betalte Lige med Lige, og vedblev at arbejde med en Mængde Slaver og Slavinder, som han havde anskaffet sig. Alt tegnede til, at han i en Hast skulde blive een af de rigeste Mænd i Staden.

Saavidt Abukir. Den stakkels Abusir, som han havde ladet ligge bevidstløs, efter at have udplyndret ham indtil Skindet for al den Godhed, han havde viist ham, blev liggende tre hele Dage, inden han atter kom til Bevidsthed. Da gav han sig til at klage og jamre sig saa højt, at Portneren hørte det og kom op til ham. Det Første, som Abusir spurgte om, var hans gode Ven Abukir. Portneren vidste ikke Noget af ham at sige. Da greb Abusir til sin Pung for at bede Portneren om at indkjøbe Noget til ham. Pungen fandt han; men den var ganske tom. Nu vidste han baade, hvor

Abukir og hans Penge vare blevne af. Den Ene var løbet sin Vej med det Andet.

Da Portneren saae Abusirs Fortvivlelse, følte han Medlidenhed med ham, hentede ham en god Suppe, og plejede ham hele to Maaneder, indtil han atter ganske var kommen sig.

Da Abusir første Gang igjen gik ud og saae en heel Stimmel af Mennesker forsamlet udenfor Abukirs Bod, stod han ogsaa stille og spurgte de Nærmeste, hvad der var paafærde. — Der er hidkommen en fremmed Farver, ved Navn Abukir, — svarede Man: — som ikke alene forstaaer at farve Blaat, men ogsaa Rødt og Sort og Grønt og Guult. Folk beundre nu de udhængte herlige Stoffer, og Enhver bringer til Farvning, hvad han er i Besiddelse af. —

Da tænkte Abusir ved sig selv: — Allah være lovet, at det gaaer ham saa godt! Han har rimeligviis kun glemt mig af bare Travlhed, og vil sikkerlig glæde sig ved at gjensee mig, sin Ven og Velgjører. —

Men saasnart han nærmede sig Farveriet, tilsnøs ham Abukir, der laa paa en Bænk udenfor Huset, ligesom en Vizier omgiven af Slaver og Tjenere: — Du Døgenigt, hvor ofte har jeg ikke forbudt Dig at staa her! Har Du maaskee isinde at stjæle fra mig, din smudsige Skjælm? — Og ikke nok hermed, befalede han sine Slaver: — Griber ham og kaster ham til Jorden! — Derpaa tog han en Stok og gav sig egenhændig til at gjennemprygle sin gode gamle tjenstvillige Ven. Da han endelig var feed af at bruge Stokken, efter at have tilfredsstillet Dæmonen i sit mørke og smudsige Hjerte, spyttede han paa den arme Barbeer og skreg: — Skrup

Dig nu i al Hast bort herfra; ellers skal jeg lade Dig bringe op til Kadi'en og sørge for, at Du bliver hængt. —

— Hvor ofte — vedblev Abukir, henvendt til de Omkringstaaende: — har ikke denne Usling allerede bestjaalet mig! Hidtil har jeg erstattet Folk deres Varer, og tiet stille dertil, fordi jeg tænkte: — Det er en fattig Mand; jeg vil dog ikke gjøre ham ulykkelig. — Men nu skal han ikke mere finde nogen Barmhjertighed, hvis han igjen indfinder sig! —

Med sønderknust Hjerte fjernede Abusir sig under Folks Forbandelser, og listede sig igjennem de mørkeste Gader, indtil han var kommen langt bort fra Farveriet. Da faldt det ham ind, at han kunde trænge til et Bad; det vilde gjøre ham vel, baade efter den nylig overstaaede Sygdom og de nys modtagne Prygl. Han spurgte da den Første den Bedste om, hvor der var et Badehuus; men Man svarede ham, at Man ikke vidste, hvad han meente.

— Jeg havde Lyst — forklarede Abusir: — til at komme ind i et Huus, hvor Man vasker og afpudser sig. —

— Vil I vaske Eder, kan I gaa ned i Floden; — lød Svaret: — afpudse Eder kan I, hvor I selv finder Lyst dertil, kun ikke paa aaben Gade. —

— Ja men jeg vil i et Bad, min gode Ven! —

— Hvad det er, vide vi slet ikke. Naar vi ville vaske os, gaa vi ned i Floden; selve Kongen kjender ikke til nogen anden Vaskeanstalt. —

Da Abusir hørte, at Man der i Staden endnu intet Begreb havde om et Bads ejendommelige Nytte og

Behagelighed, begav han sig lige op til Kongen, bukkede ærbødig og sagde:

— Jeg er en Bademester fra fremmed Land, og har med Forbauselse erfaret, at din Stad ikke indeholder eet eneste Bad; Sligt burde ikke savnes i en ellers saa behagelig og prægtig Hovedstad. Jeg kommer derfor i den Hensigt at foreslaa Dig at indrette et Badehuus. —

— Og Hvad har da saadant et Badehuus at betyde? — spurgte Kongen.

Abusir beskrev Kongen et Badehuus efter ægyptisk Mønster, og Fyrsten blev allerede ved Beskrivelsen saa indtagen for Sagen, at han forærede Abusir en Æresklædning, Slaver, Slavinder og Penge, og dertil befalede sine Bygmestere at opføre et Badehuus efter Abusirs Plan.

Da Badehuset var færdigt, sagde Abusir til Kongen: — Nu fattes der ikke Andet end Divaner og Tæpper. —

Da gav Kongen ham ti tusinde Dinarer til at møblere Badehuset for, og for disse Penge kjøbte Abusir de smukkeste Tæpper, Hynder og Haandklæder, som lode sig opdrive i Staden. Derpaa lærte han to unge Mameluker, som Kongen havde foræret ham, hvorledes de skulde vaske, indsæbe, aftørre og gnide Gjæsterne, og da Alt var vel forberedt, indbød han Kongen til at tage et Bad hos ham.

Abusir betjente selv Kongen, og viste ham alt det Smuds, han havde gnedet af hans Legeme, af Udseende som forbrændt Lampevæge. Efterat han havde vasket og afgnedet ham tilgavns, lod han ham stige ned i Vandbækkenet; derpaa lod han ham tage Plads i en med kostelig Vellugt opfyldt Sal, indhyllet i bløde og friske

Tæpper, og satte de unge Mameluker til at aftørre og gnide ham.

Ved alt dette følte Kongen sig saa behagelig tilpas, som han endnu aldrig havde været, og sagde derfor til Abusir: — Isandhed, nu først bliver min Hovedstad til en ret fuldkommen By! Hvor meget har Du ifinde at tage for et Bad? —

— Hvad der synes Eders Højhed passende. —

— Mig for min Deel synes, at tusinde Dinarer ikke vilde være for meget forlangt for sligt et Bad. —

— Med Eders Højheds Tilladelse, under disse Vilkaar vilde mit Bad kun blive slet besøgt; thi kun faa Folk findes rige nok til at give tusinde Dinarer for et Bad. —

— Nu, hvilken Priis vil Du da bestemme? —

— For det Første holder jeg det for klogest, ganske at overlade det til Folk selv, hvorledes de ville belønne min Tjeneste; de Fattige ville vel kun give mig Lidt, men de Rige desto mere. I ethvert Tilfælde vilde det være Synd at udelukke de Fattige fra denne Nydelse; og Intet er rimeligere, end at de Rige paa en Maade betale baade for sig selv og de Fattige. —

Rigets Store, som vare fulgte med Kongen, tilkjendegave tydelig deres Tilfredshed med Abusirs Bestemmelse og Opfattelse af Sagen, og selve Kongen maatte tilstaa, at det saaledes vel ogsaa vilde være det Bedste.

— Dog ønsker jeg — tilføjede han: — at den Mand, hvem Staden vil komme til at skylde saa overordentlig meget, bliver ordentlig belønnet; derfor befaler jeg enhver af mine Hofmænd for denne Gang at give

ham hundrede Dinarer, en Slave og en Slavinde; i Fremtiden kunne de saa give, hvad dem selv synes. —

Da der denne Dag tog ikke mindre end fire hundrede ædle Herrer Bad hos Abusir, saa indbragte dette ham syvretyve tusinde Dinarer, fire hundrede Slaver og ligesaa mange Slavinder; dertil forærede Kongen ham endnu ti tusinde Dinarer, ti hvide og ti sorte Slaver, foruden ti dejlige Slavinder.

Da Abusir saae denne Mængde Slaver og Slavinder samlet, slog han Hænderne sammen og yttrede for Kongen: — Ak, Eders Højhed, et saa talrigt Tjenerskab er passende for en stor Fyrste, men ikke for en stakkels Barbeer og Bademester. Hvor skal jeg bringe alle disse Mennesker under Tag, hvor skal jeg tage Mad og Drikke og Klæder fra til dem? — Jeg forudseer, at de hastig ville æde mig ud af Badet og hele Bestillingen! —

— Deri har Du ogsaa Ret. — svarede Kongen: — Vil Du sælge mig dine Slaver og Slavinder for hundrede Dinarer Stykket? —

— Med stor Fornøjelse. — svarede Abusir glad.

Da befalede Kongen sin Skatmester at udbetale Abusir tre og tiirsindstyve tusinde Dinarer, og gav Slaverne og Slavinderne deres forrige Ejere tilbage.

Abusir vidste ikke, hvorledes han nokſom skulde takke Kongen for den Naade, han havde viist ham ved at befri ham fra alle disse graadige Munde, der snart vilde have opædt ham baade med Hud og Haar.

Den følgende Dag lod Abusir bekjendtgjøre over hele Staden, at hans Bad stod aabent for Alle og Enhver, og at Man betalte efter eget Behag. I Skareviis strømmede Folket hid, og Badehuset var propfuldt

fra Morgen til Aften. Enhver betalte efter Lyst og Evne, og om Aftenen, da Abusir endelig fik Lov til at lukke Badet, havde han en heel Kiste fuld af Penge.

Men da han paa den tredie Dag hørte, at ogsaa Dronningen havde Lyst til at besøge hans Bad, inddeelte han Dagen i tvende Dele, hvoraf den ene blev bestemt for Mænd og den anden for Fruentimmer, til hvis Betjening han strax oplærte en heel Deel nette Slavinder.

Dronningen var ikke mindre tilfreds med Badet end hendes Gemal, og forærede Abusir tusinde Dinarer; ved sine Lovtaler forøgede hun endnu desuden Tilløbet til Abusirs allerede berømte Badehuus. Een af de følgende Dage gik ogsaa Kongens Baadfører i Bad; Abusir modtog ham med den største Artighed, og vægrede sig ved at modtage Betaling for Badet.

Da nu Abukir overalt, hvor han gik og stod, hørte saa meget tale om det nys indrettede Badehuus, fik han ogsaa Lyst til at tage sig et Bad engang. Han iførte sig een af sine smukkeste Dragter, satte sig paa et Muuldyr, og reed hen til Badet, ledsaget af ti Mameluker.

Men da han fik Øje paa Abusir og i ham erkjendte Badets Herre, blev han højlig overrasket; dog greb han sig hastig sammen og sagde:

— Men er det ogsaa Ret af Dig, min gamle Ven, at Du aldrig har opsøgt mig, uagtet hele Staden kjender mit Farveri, og jeg endogsaa staaer i stor Anseelse ved selve Hoffet? Jeg paa min Side har efterspurgt Dig overalt og sendt mine Slaver ud til alle Sider for at opsøge Dig, men har intetsteds kunnet faa nogen Efterretning om Dig. —

— Var jeg maaskee ikke hos Dig? — svarede Abusir: — Du behandlede mig jo, som om jeg havde været en Tyv! —

Da lod Abukir, som om han blev meget bedrøvet, og sagde: — Saa var det altsaa Dig, som jeg holdt for det Skarn, der havde stjaalet saa mange Varer fra mig? Han havde visselig den største Liighed med Dig; — men hvorfor gav Du Dig ikke tilkjende? — Du maa derfor virkelig tilgive mig; havde Du blot nævnet dit Navn, vilde jeg øieblikkelig have gjenkjendt Dig og fuld af Fryd kastet mig om din Hals. —

— Nu, saa lad da det nu være godt! — sagde den godlidende Abukir: — Græm Dig ikke længer; det er jo nu allerede for længe siden vel overstaaet. Uden tvivl var det skrevet i Stjernerne, at jeg skulde modtage dygtige Prygl af min bedste Ven; og sin Skjæbne kan jo Ingen undgaa. —

— Men hvorledes er Du dog kommen til al denne Herlighed? — vedblev Abukir.

Abusir fortalte ham, hvorledes han, efter at have erfaret, at der i hele Staden ikke fandtes eet eneste Badehuus, havde gjort Kongen det Forslag at indrette eet, og hvorledes han paa denne Maade baade var kommen til Anseelse og Rigdom.

Da nu Abukir havde taget sit Bad, yttrede han: — Dit Bad er visselig meget smukt og bekvemt indrettet; der er kun een eneste Ting, som fattes det endnu. —

— Nu, og det er? — spurgte Abusir.

— En Salve, — svarede Abukir: — som bortager Haarene paa Legemet. Jeg skal sige Dig, hvorledes denne Salve bliver tilberedt; saa kan Du, naar

Kongen igjen besøger dit Bad, indlægge Dig en ny Fortjeneste hos ham, som han sikkerlig i høj Grad vil paaskjønne. —

— Det skal Du have Tak for; — sagde Abusir: — slig Salve bør ikke fattes i et Bad. Lad mig saa faa Opskriften dertil, og jeg skal tilberede den endnu den Dag idag! —

Abukir tog nu Afsked med sin Ven, besteg sit Muuldyr, og reed op til Slottet, hvor han strax lod sig melde. Saasnart han var bleven stedt for Kongen, tog han saaledes tilorde: — Jeg har en vigtig Meddelelse at gjøre Dig, store Konge. Viid, at dit Liv staaer i Fare, naar Du atter besøger det nye Bad; den Fremmede, hvem Du har bevist saa mange og store Velgjerninger, er en Forræder, og har i ingen anden Hensigt indrettet sit Bad, end for at faa Dig tagen afdage. —

— Hans Hustru og Børn befinde sig nemlig i Fangenskab hos de Christnes Sultan, og Betingelsen for deres Frihed er din Død. Jeg har ogsaa været i Fangenskab hos denne Sultan; han vandt mig formedelst min store Dueligbed i Farveriet saa kjær, at han tilsidst lod mig slippe uden Løsepenge; men denne Abukir maatte forpligte sig til at betale sin og Sines Frihed med dit Liv, stormægtige Konge. Derfor har han nu her indrettet et Badehuus — han har vistnok leet i Skjæget over, at Du selv maatte hjælpe ham dertil — og tilberedt en giftig Salve, som han vil anbefale Dig til Brug mod Haarene paa Legemet. Men saasnart Du har brugt den, vil han lade Alt istikken, og vende tilbage til de Christnes Sultan, for efter Løfte som Løn at modtage sin Hustrues og sine Børns Frihed. —

Saasnart Kongen havde faaet sine Ører fyldte med disse sorte Løgne, vaktes en fortærende Vrede imod Abusir i hans Indre. Strax red han hen til Badet for at overbevise sig om det næsten utrolige Forræderi. Abusir modtog Kongen med den tilbørlige Forekommenhed, klædte sig af, og gav sig til selv at betjene Kongen, som han plejede; men da han havde indsæbet og vasket ham, sagde han til ham: — O Konge, jeg har tilberedt en herlig Salve, som udrydder de stygge Haar paa Legemet; tillader Du, at jeg indgnider Dig dermed? —

— Lad mig see den! — befalede Kongen.

Da nu Abusir havde bragt Salven, og Kongen fandt den baade hæslig at see til og ildelugtende, tvivlede han intet Øjeblik mere om Sandheden af Abukirs onde Beskyldning, og tilraabte sine Mameluker: — Griber denne Skurk, og fører ham i Statsfængselet! —

Mamelukerne adløde, og Ingen vovede at spørge Kongen om Aarsagen til denne hans Forbittrelse imod den arme skikkelige Abusir.

Øjeblikkelig klædte Kongen sig igjen paa, og vendte tilbage til Slottet. Her lod han sin Baadfører hente og sagde til ham: — Tag en rummelig Sæk, kom to Centner ulæsket Kalk deri, og put denne Forbryder med ned deri. Indfind Dig saa med din Baad udenfor mit Palads, og styrt paa mit Vink Sækken i Vandet, forat denne utaknemlige Skurk, som ikke fortjener nogen bedre Skjæbne, kan forbrændes og druknes paa samme Tid! —

Baadføreren tog Abukir med sig, og begav sig hjem til sit Huus, som laa paa en lille Ø, lige overfor Kongens Slot. Saasnart de vare stegne her iland, sagde han til Barberen, som allerede var mere død end levende:

— Jeg erindrer fuldtvel al den Opmærksomhed, som Du viste mig, da jeg nylig besøgte dit Bad, og ønsker at vise mig taknemlig derfor. Men siig mig først og fremmest, hvilken Forbrydelse Du har begaaet, eftersom Kongen har seet sig bøjet til at berede Dig en saa skrækkelig Død? —

— Ved Allah, jeg kjender ikke til nogen Forbrydelse! — svarede Abusir, og Oprigtigheden vidnede med ham, baade i hans Stemme og Miner.

— Det tænkte jeg mig vel; — svarede Baadføreren: — jeg veed nok, hvorledes det gaaer til ved slige Lejligheder. Man kan umulig vorde riig og anseet uden at skaffe sig Fjender; det er soleklart, at een eller anden misundelig Skurk har sat Ondt for Dig hos Kongen. Men Du skal blive reddet, min Ven, om Allah kun vil. Jeg glemmer aldrig modtagne Velgjerninger; jeg vil derfor skjule Dig her hos mig, indtil et Skib sejler til dit Fædreland, og istedetfor Dig putte en stor Steen i Sækken tilligemed Kalken, for at skuffe og tilfredsstille Kongen. — Her har Du et Næt! Du kan anvende Tiden, medens jeg er fraværende, til at fiske; jeg skal nemlig inden Middag levere Fisk til det kongelige Kjøkken, og har, som Du let kan forestille Dig, idag ikke havt Tid til at kaste noget Næt i Vandet. —

Derpaa foer Fiskeren med en Sæk fuld af Kalk og en stor Steen over Vandet til det kongelige Palads, og spurgte Kongen, der stod i Vinduet, om det var hans Alvor, at han skulde styrte Sækken i Vandet. Kongen slog bekræftende op med Haanden; men ved denne raske Bevægelse gled en Ring ham af Fingeren, ved hvis Tryllekraft han med en simpel Haandbevægelse kunde dræbe enhver Fjende, som stillede sig overfor ham. Dette var

et uopretteligt Tab for ham, der maatte gaa ham til det inderſte Hjerte. Men han var klog nok til at tie dermed; thi hans uindſkrænkede Magt beroede ene og alene paa den Frygt, ſom Trylleringen indgjød, og havde han ladet ſig forlyde med, at hans Talisman var falden i Vandet, vilde der rimeligviis ſtrax være udbrudt et Oprør imod ham.

Imidlertid fiſkede Barberen med meget Held; han havde kun et Par Gange udkaſtet ſit Næt, og havde allerede en heel Hob Fiſk liggende foran ſig. Da tænkte han ved ſig ſelv: — Her er allerede langt flere Fiſk, end der behøves til det kongelige Kjøkken; jeg vil nu gjøre en Fiſk iſtand og ſtege den for at ſtille min Hunger. —

Han udſøgte ſig da en ſtor og feed Fiſk og ſkar den op med ſin Kniv; men — Hvad ſkete? — Kniven kunde ikke gaa igjennem, og da Abuſir ſkulde ſee nøjere til, fandt han en koſtbar Ring ſiddende faſt i Fiſkens Svælg. Det var Kongens Tryllering, ſom Fiſken havde ſlugt.

Abuſir tog Ringen ud og ſtak den paa ſin Finger uden at ane dens overordentlige Egenſkaber. Da indfandt ſig tvende Tjenere fra Kongens Livkok for at hente Fiſk, og ſpurgte Abuſir om Baadføreren. Abuſir ſvarede, at han ikke vidſte, hvor han var, og gjorde derved en ſvag Bevægelſe med Haanden. O Under! — Mere behøvedes der ikke til at ſtrække de tvende Tjenere døde til Jorden.

Barberens Forbauſelſe kjendte ingen Grændſer, da han ſaae de to Mameluker ſtyrte ſteendøde til Jorden. Medens han endnu ſad og grundede over denne ham uforklarlige Sammenhæng, kom Fiſkeren tilbage, ſaae de to Liig og bemærkede Trylleringen paa Abuſirs Finger.

— Bevæg, for Allahs Skyld, ikke din Haand; — tilraabte han ham: — ellers er jeg dødsens ligesom Livkokkens Slaver! Hvor har Du faaet denne Ring fra? —

— Jeg har fundet den indeni en Fisk. — svarede Barberen.

— Viid, at det er Kongens Tryllering; jeg har selv seet, hvorledes den faldt fra ham i Havet. Nu kan Du uden Frygt igjen vende tilbage til Staden med mig; thi ved den mindste Bevægelse af din Haand ligger Kongen død for dine Fødder. —

Da Abusir hørte dette, blev han naturligviis overmaade glad, steg igjen i Baadførerens Fartøj og lod sig sætte iland udenfor det kongelige Slot.

Kongen sad imidlertid, fuld af Angst og Smerte over Tabet af sin Ring, i Divanet imellem sine Vizierer og Hærførere. Da Abusir traadte uanmeldt ind i Salen, foer han sammen af Skræk. — Hvorledes kommer Du her? — spurgte han skjælvende: — Gaa de Døde igjen? —

— Nej, Herre, men de Levende. — svarede Abusir ærbødig: — Din Baadfører, hvem jeg engang, uden at vide af det, havde gjort til min Ven, har reddet mig, eftersom han klarligen indsaae, at jeg ikke var nogen Forbryder, men alene et Offer for en nedrig Misundelse. Istedetfor mig lod han derfor en stor Steen synke tilbunds i Havet. Medens han var beskjæftiget paa denne Maade, anvendte jeg Tiden hjemme hos ham med at fiske, og da jeg fik Lyst til at stege een af de Fisk, jeg havde fanget, for at mætte mig derpaa, fandt jeg din Tryllering indeni samme. Jeg kommer nu for at give Dig den tilbage, uden Frygt og uden Nag; og troer Du virkelig endnu,

at jeg har fortjent Døden, saa lad mig dog først vide, hvilken Forbrydelse jeg skal have begaaet! Findes jeg skyldig, er jeg villig til at underkaste mig Straffen. —

Og Abusir tog Ringen af sin Finger, en Talismān, hvorved han kunde have hævnet sig paa Kongen og gjort sig til Herre over hele hans Rige, og gav Kongen den tilbage, uden at det kostede ham den mindste Overvindelse. — Enhver Sit, og Ærlighed fremfor Alt! — var den retskafne og godtroende Mands Valgsprog.

Kongen omfavnede ham med Taarer i Øjnene og sagde: — Der gives ikke noget bedre og mere retsindigt Menneske i Verden end Du; neppe havde nogen Anden, efter hvad der var forefaldet imellem os, givet mig Ringen tilbage. Tilgiv mig den store Uret, jeg har begaaet imod Dig, min ædle Abusir! —

— Saasnart Du har forklaret mig Aarsagen til din grusomme Fremfærd, saa har Du min Tilgivelse af ganske Hjerte. —

— Ved Allah, — svarede Kongen: — jeg tvivler intet Øjeblik længer om din Uskyldighed. Det var heller aldrig faldet mig ind at fatte nogen Mistanke til Dig, hvis ikke Farveren Abukir havde advaret mig imod Dig og sagt, at Du havde isinde at forgive mig, for at befri din Familie af den christne Sultans Hænder. —

— Store Konge, — udraabte Abusir: — jeg veed ikke, hvad det er for en Christensultan, Du taler om! Jeg har aldrig været i de Vantroendes Land, og ligesaa lidt nogensinde havt Kone og Børn! —

Derpaa fortalte han Kongen, paa hvilken forrædderisk Maade Abukir havde behandlet ham ligefra deres Afrejse hjemmefra Alexandrien, indtil det Øjeblik, da han havde meddeelt ham det troløse Raad at tillave en Haar-

salve til Kongens Brug. — Men viid, o Konge, — sluttede han: — at denne Salve ingenlunde er skadelig, og at den hjemme hos os bliver brugt i hvert eneste Bad. Jeg vil for dine Øjne bevise Dig Sandheden af mine Ord paa mit eget Legeme. Og ønsker Du at lære Skurken Abukir fuldkommen at kjende, behøver Du kun at sende Bud efter Portneren i den Khan, hvori jeg boede sammen med ham; denne kan forklare Dig, hvorledes jeg behandlede ham, og hvorledes han til Gjengjæld behandlede mig, da jeg laa for ham som en syg, hjælpeløs Stakkel. Ogsaa Abukirs egne Svende kunne vidne, hvorledes han gjennempryglede mig, da jeg, lige kommen op fra mit Sygeleje, uden Nag nærmede mig hans Bolig. — —

Øjeblikkelig lod Kongen bringe Khanens Portner for sig, iligemaade Abukir og hans Svende, den Første barfodet, med ubedækket Hoved og betynget med Lænker. Saasnart det ved uafviselige Vidnesbyrd var godtgjort, hvilken utaknemlig og lumpen Usling han var, lod Kongen ham putte i en Sæk tilligemed endeel ulæsket Kalk, og oppe fra Slotsvinduet styrte i Havet.

Men den retsindige Abusir tilstod Kongen forud Alt, hvad han blot vilde forlange af ham. Dog Abusir bad alene om et Skib, hvorpaa han kunde vende tilbage til sit Fædreland.

Kongen opfyldte hans Ønske og forærede ham et Skib, hvori han havde udtømt næsten sit halve Skatkammer. Abusir kom lykkelig tilbage til Alexandrien, og levede her længe som en riig, lykkelig og almindelig højagtet Mand.

# Den omvendte Christenpige.

Omar, Chattabs Søn, udrustede engang en Hær og sendte den ind i Syrien for at belejre een af de Fæstninger, som de Christne havde i Besiddelse. I den muselmanske Armee fandtes tvende Brødre, der vare saa tappre og uforfærdede, at de Christnes Emir ofte sagde: — Hvis vi blot engang kunde faa Bugt med hine tvende Muselmænd, saa vilde jeg ikke frygte nogen af de Andre. —

Endelig lykkedes det virkelig de Christne ved allehaande listige Kunstgreb at lokke Brødrene i et Baghold, at dræbe den ene og tage den anden tilfange. Da Man bragte den Sidste, betynget med Lænker, for Fæstningens Kommandant, sagde denne, efter at have betragtet ham en Stund i Taushed: — Det vilde være Skade at dræbe en saadan Mand, men dog endnu større Skade, om han nogensinde atter kom til at føre Vaaben imod os. Blot han vilde omvende sig til Christendommen; saa behøvede vi hverken at tage Livet af ham eller frygte ham; vi vilde i ham vinde en stærk Støtte for vor Sag. —

Da yttrede een af Feltherrerne: — Hvis denne Mand skal omvendes, saa maa det skee ved en Kvinde; Muselmændene ere et fyrigt og lidenskabeligt Folkefærd. Jeg er vis paa, at, hvis han fik min smukke Datter at see, vilde han strax blive forelsket i hende. —

Med Kommandantens Tilladelse tog Feltherren Fangen med sig hjem og bragte ham i Forvaring i sit Huus. Men sin Datter bad han om at smykke sig paa det Bedste for at forhøje sin naturlige Skjønhed, og berede sig til at opvarte Muselmanden som hans Tjenerinde. Da det nu var Spisetid, og Maden blev baaren frem for den ædle Fange, maatte Feltherrens Datter staa foran ham, afvente hans Befalinger og betjene ham som ydmyg Slavinde.

Da Muselmanden saae sig udsat for slig en Fristelse, tog han sin Tilflugt til Gud, trykkede sine Øjne fast til, bad og fremsagde Steder af Koranen med en saa hjertevindende Stemme, at den nødvendigviis maatte gjøre et dybt Indtryk paa den unge Christenpige. Efter syv Dages Forløb var virkelig ogsaa hendes Kjærlighed saa stor, at hun med Glæde var bleven en Tilhængerinde af Mohamed for at vinde hans Gjenkjærlighed.

Tilsidst formaaede hun ikke længer at udholde Kampen med sig selv, men bad den unge Mand om at gjøre hende bekjendt med den Gud, som han tilbad. Muselmanden fandtes dertil villig; ikke heller hans Hjerte var forblevet urørt. Saasnart Feltherrens Datter havde tilegnet sig den sande Troes Elementer, aflagde hun Troesbekjendelsen; derpaa lærte han hende ogsaa Bønnen og den forud for samme gaaende Renselse.

Da nu den christne Pige ikke formaaede at skjule for ham, at det var af Kjærlighed til ham, hun var gaaet over til Islam, sagde han til hende: — Ifølge Profetens Lov kunne vi ikke indgaa Ægteskab uden i Nærværelse af tvende rettroende Vidner, som ikke lade sig finde her paa Stedet, og uden en Morgengave, som jeg her ikke formaaer at opdrive. Hvis Du derimod hitter

paa et Middel til at flygte med mig ud af Fæstningen, saa lover jeg Dig hellig, aldrig at ægte nogen Kvinde uden Dig. —

— Jeg skal forsøge derpaa; — svarede Pigen: — min Kjærlighed skal gjøre mig stærk og opfindsom. —

Den følgende Morgen gik hun ind til sin Fader og sagde til ham: — Det er allerede lykkedes mig at vinde den unge Muselmands Hjerte, og jeg har foreslaaet ham at omvende sig til Christendommen, saafremt han vilde besidde mig. Men hertil har han svaret: — „Det kan ikke skee paa det Sted, hvor min Broder er bleven undlivet; hvis jeg derimod levede paa et andet Sted, vilde jeg stræbe at slaa mig hans Død og mit Nederlag ud af Tanker, og være rede til at gjøre Alt, hvad Du forlanger af mig.“ — Derfor troer jeg, — vedblev den unge Pige: — at Du ikke vilde handle ilde, hvis Du lod ham drage hen til et andet Sted, hvor han kan glemme sit Tab og sin Ydmygelse. Jeg indestaaer for ham hos Kongen. —

Pigens Fader gik strax til Emiren og fortalte ham, hvorledes Sagerne stode. Herover blev Emiren meget glad, og gav Muselmanden Orlov til under en mild Bevogtning, ifølge med den unge Pige, at drage hen til en lille Stad, som ikke var langt fjernet fra Fæstningen. Her skulde de fremtidig tage deres Ophold. Men dette var ikke det unge Pars Mening; ved Nattetid benyttede de Lejligheden til at slippe ud af Staden, og fortsatte deres Flugt hele Natten. Muselmanden havde af Emiren faaet en hastigløbende Ganger til Foræring; denne maatte bære begge de Elskende.

Da Morgenen begyndte at bryde frem, stode de af Hesten for at gjøre deres Aftvætninger og holde Bøn med hinanden; da hørte de pludselig fra det Fjerne Hestetrampen, Mandsstemmer og Vaabenklang. — Det er de Christne, som forfølge os! — sagde den unge Mand til sin Elskede: — Vi kunne umulig undslippe dem; min Hest er saa træt, at den neppe kan løfte en Fod mere. — O Allah, hjælp i Nøden! —

— Vee Dig! — skreg Pigen: — Du frygter og skjælver, og har dog fortalt mig saa meget om din Guds Magt, og den Hjælp, som han lader tilflyde alle dem, der anraabe ham! Kom, lad os bede til Allah! Maaskee viser han os Barmhjertighed og sender os Hjælp i vor Nød. —

— Du har Ret. — svarede Ynglingen. Og de bade med inderlig Andagt til Herren.

Imidlertid kom de forfølgende Ryttere stedse nærmere. Da hørte den unge Muselmand pludselig sin som Martyr døde Broders Stemme, der tilraabte ham: — Frygt Intet, min Broder! Den sig nærmende Skare ere Engle, som Allah sender Eder for at være Vidner til Eders Ægteskabspagt. Herren velsigner Eder, og har, til Belønning for Eders Dyd og Tillid til ham, sammenbøjet Jorden under Eders Fødder, saa at I ved Solopgang ville kunne naa Staden Medinah. —

— Naar Du da — vedblev Martyren: — stedes for Khalifen Omar, Chattabs Søn, saa sig ham: — Allah vil belønne Dig for den Iver, Du viser i den sande Troes Udbredelse. Velsignet være Enhver, som troer paa Profeten og hengiver det jordiske Liv for hans Paradiis! —

Da Martyren havde talt saaledes, opløftede Englene deres Stemmer, hilsede Ynglingen og hans Brud og sagde:

— Allah har allerede to tusinde Aar, førend han skabte Adam, forbundet Eder med hinanden i sin Himmel. —

De unge Ægtefolk følte sig usigelig lykkelige ved dette glæderige Budskab, og fortsatte langsomt deres Vej i kjærlig Hengivelse til hinanden. Men see, — i samme Stund, som Solen hævede sig i Østen, befandt de sig for det hellige Medinahs Mure, og Omar, Chattabs Søn, kom ridende dem imøde, omgiven af sine Venner. —

Omar plejede nemlig at dvæle meget længe ved Morgenbønnen; han læste i Almindelighed flere Sura'er *) af Koranen før Bønnen, saa at selv de Indvaanere af Staden, der boede langt borte, kunde faa Tid til at staa op, vaske sig og indfinde sig i Moskeen, inden den egentlige Morgenbøn begyndte. Men denne Morgenstund havde Omar i usædvanlig Hast endt sin Andagt, og, saasnart han havde endt Bønnen, sagt til sine Venner: — Følger med mig! Vi ville ride de Forlovede imøde. —

Hans Venner forbausedes, og vidste ikke, hvad han meente med denne Tale; men han reed i Spidsen af dem ud af Porten, og kom netop tidsnok for at kunne modtage og hilse paa det unge Ægtepar udenfor Stadens Mure. Derpaa førte han det ind i Staden og lod tilberede et stort Gjæstebud, som en utallig Mængde ædle Muselmænd deeltoge i. Efterat Maaltidet var tilende, begav Ynglingen sig ind til sin Brud, og de vare lykkelige. Himlen skjænkede dem Sønner, som, kæmpende paa Guds Veje, gjorde deres Stamme og Profeten Ære. — Hermed slutter denne sandfærdige Fortælling.

---

*) Afsnit, svarende til Kapitlerne i vor hellige Skrift.

# Harun al Raschids

## fromme Søn.

---

Harun al Raschid havde en Søn, som fra sit sextende Aar stedse omgikkes fromme Eneboere og andre hellige Personer, og som stedse vandrede om imellem Gravene og udraabte: — I have ejet Verden; Hvad have I nu deraf i Eders Grave? Jeg gad vel vide Alt, hvad I have sagt i Verden og hvad der er blevet sagt til Eder! —

En Dag, da han havde et uldent Klædebon paa Kroppen og et lignende grønt Tørklæde om Hovedet, mødte han sin Fader, ledsaget af Vizirerne og alle Rigets Store, og den Ene sagde til den Anden: — Denne Yngling gjør de Troendes Behersker Skam for Alverdens Konger; hvis han dog blot vilde sætte ham irette, saa forandrede han maaskee sin usømmelige Levemaade. —

Harun al Raschid hørte dem mumle indbyrdes og han forstod Meningen af hvad de sagde. — Han henvendte sig da til Ynglingen med de Ord: — Min Søn, dit besynderlige Væsen bringer mig Skam og Vanære. —

Ynglingen svarede ikke, men tilraabte en Fugl, der sad paa Slottets Tag: — O Fugl, ved ham, der har skabt Dig, nedlad Dig paa min Haand! — Strax fløj Fuglen ned og satte sig paa Ynglingens Haand.

Derpaa sagde Ynglingen til den: — Vend tilbage

og sæt Dig paa Taget! — Strax fløj Fuglen did tilbage, hvorfra den var kommen. Da tilraabte han den atter: — Ved din Skaber, nedlad Dig paa Khalifens Haand! — Men Fuglen gjorde ikke Mine til at ville lystre.

Da sagde Ynglingen til sin Fader: — Du gjør mig tilskamme iblandt de Hellige ved din Kjærlighed til Verden; derfor har jeg ogsaa besluttet at skille mig fra Dig. —

Og Ynglingen vendte det glimrende Optog Ryggen og vandrede til Balsora, hvor han tog Arbejde med Murerne, og fik en Drachme i Dagløn, hvoraf han levede.

Abu Omar af Balsora fortæller Følgende om ham:

— Da der styrtede en Muur sammen i mit Huus, gik jeg hen paa Torvet, hvor Murerne stode, for at hente en Arbejder til at opføre den paany. Da faldt mit Øje paa en smuk Yngling med et fiint Ansigt; jeg gik hen til ham, hilste og sagde til ham: — Min Ven, vil Du have Arbejde, saa kom med mig!" — „Ret gjerne;" — svarede Ynglingen: — „dog blot under den Betingelse, at Du kun giver mig en Drachme i Dagløn, og tillader mig at gaa fra Arbejdet, saa ofte som Moskeen kalder Menigheden sammen til Bøn." —

Dette indrømmede jeg ham, og tog ham hjem med mig, og han arbejdede, som jeg hverken før eller senere har seet Nogen arbejde. Da jeg kaldte ham til Middagsbordet, afslog han at deeltage deri; jeg mærkede da, at han fastede. Men saasnart Muezzinerne *) raabte til

*) Vagtere, som ere satte til baade Dag og Nat at forkynde og paaminde om Bønnens lovbestemte Tider, fra høje og slanke Taarne, Minareter, i Nærheden af Moskeerne.

Bøn, sagde han: — „Erindre Dig vor Overeenskomst!“ — — „Gak med Allah!“ — svarede jeg ham. Da tog han sit Skjødskind af, foretog sig sine Aftvætninger paa den frommeste Maade, og gik hen i Moskeen at bede tillige= med Menigheden.

Saasnart Bønnen var tilende, vendte han igjen til= bage og arbejdede atter med den største Iver, indtil Kal= det lød til Eftermiddagsbønnen. Da erindrede han mig atter om vor Overeenskomst, begav sig hen i Moskeen og bad med Menigheden, og vendte saa hastig, som muligt, igjen tilbage til sit Arbejde.

— „Min Ven,“ — sagde jeg til ham: — „Mu= rerne pleje ellers kun at arbejde indtil Eftermiddagsbøn= nen.“ —

— „Priset være Allah!“ — svarede han: — „Jeg plejer at arbejde lige indtil Aften.“ —

Da nu endelig Natten brød ind, og han var nødt til at høre op, gav jeg ham to Drachmer. — Men han studsede og sagde: — „Hvad er dog dette?“ — „Det er kun en ringe Løn for et stort Arbejde.“ — svarede jeg ham. Men han lagde den ene Drachme fra sig og sagde: — „Jeg tager ikke imod Mere, end jeg har betinget mig.“ — Og det var mig ikke muligt at faa ham til at modtage Mere end den ene Drachme.

Den følgende Morgen gik jeg atter hen paa Ar= bejdernes Samlingsplads; men jeg fandt ham ikke, og da jeg spurgte om ham, sagde Man mig, at han indfandt sig kun hver Løverdag. Da ventede jeg indtil den næste Løverdag, og gik saa igjen hen paa Pladsen for at op= søge ham. Da jeg fandt ham, nærmede jeg mig ham og spurgte, om han i Allahs Navn atter vilde arbejde hos

mig. — „Ret gjerne," — svarede han: — „men kun paa de Dig bekjendte Vilkaar." —

Jeg tog ham da hjem med mig og førte ham til Arbejdet. Da bemærkede jeg, uden at blive seet af ham, at han kun behøvede at kaste en Haandfuld Leer paa Muren, og strax sade alle Stene fast paa hinanden. Da tænkte jeg ved mig selv: — „Slig Kraft have alene Helgener." — Denne Dag fik han endnu langt mere færdigt end den foregaaende, og om Aftenen gav jeg ham den betingede Løn, hvormed han gik sin Vej.

Den næste Løverdag vilde jeg igjen hente ham, men fandt ham ikke, og da jeg spurgte om ham, erfarede jeg, at han var syg, og laa i en gammel Kones Telt, der var vide berømt for sin Fromhed. Jeg opsøgte ham da i Teltet, og fandt ham liggende paa den blotte Jord, uden at have det Mindste under sig. Jeg hilste ham, satte mig ved hans Hoved, og gav mig til at græde over hans Ungdom, der saaledes skulde hensmægte i fremmed Land. Derpaa spurgte jeg ham, om jeg ikke kunde vise ham nogen Tjeneste. — „Jo, Du kan." — svarede han: — „Naar Du imorgen igjen besøger mig, da vil Du finde mig død; indhyl mig da i den Kjortel, som jeg bærer, og begrav mig uden at tale til noget Menneske om mig! Dog førend Du lægger mig i Jorden, maa Du tage ud af Lommen i min Kjortel, hvad deri findes. Naar da Jorden bedækker mig, og Du har bedet for mig, saa rejs til Bagdad og giv de Troendes Behersker, hvad Du har fundet i min Lomme! Hils ham fra mig og siig, at jeg lige indtil min Dødsstund har længtes efter ham, at det ikke var Fortrydelse, som bragte mig til at forlade ham, men at jeg kun derfor satte Skilsmisse imellem ham og mig, fordi min Sjæl følte sig fremmed i den Verden,

som omgav ham." — Tilsidst fremsagde han endnu følgende Vers:

— O min Ven, lad Dig ikke blænde af dette Livs Tillokkelser! Jordelivet har ingen fast Grund, og styrter tidlig sammen, som et Huus, der er bygget paa Sand. Har Du nogensinde i Historien gjennemgaaet et Folks Skjæbne, saa viid, at Du vil have den samme Lod; har Du nogensinde ledsaget et Liig til Graven, saa viid, at Du selv engang skal vandre den samme Vej! —

Efterat han havde henvendt disse Ord til mig, forlod jeg ham for at passe min Gjerning. Men da jeg kom igjen den følgende Morgen, var han død. — Allah forbarme sig over ham! — Da vaskede jeg og indhyllede hans Liig, som han havde anordnet. Men da jeg undersøgte hans Lomme, fandt jeg deri en Rubin af tusinde Dinarers Værdi. Da tænkte jeg ved mig selv: — Ved Allah, denne Yngling havde fuldkommen gjort Afkald paa Verden! — Allah velsigne ham i Paradiset! —

Saasnart jeg havde stedt den fromme Yngling til Jorden, vandrede jeg til Balsora, og ventede udenfor det kongelige Palads, indtil Khalifen maatte vise sig. Da han henad Aften traadte ud af Paladset, gik jeg ham imøde og overrakte ham Rubinen. Men saasnart Khalifen fik den for Øje, faldt han i Afmagt. Hans Tjenere grebe fat paa mig og bandt mig; men saasnart Khalifen atter var kommen til sig selv, bød han dem slippe mig løs, og førte mig ind i Paladset med sig.

Saasnart vi befandt os ene sammen i hans Væ-

relse, spurgte han mig: — Hvilken Skjæbne er der timedes denne Rings Besidder? —

— Han er død. — svarede jeg, og fortalte, hvad jeg vidste om den unge Mand.

Da udraabte Khalifen i skjærende Tone og højt hulkende: — Sønnen har valgt den bedre Deel; Faderen er den, der bliver tilskamme! — Derpaa raabte han et Kvindenavn; øjeblikkelig treen en Kvinde af høj og ædel Skikkelse ind i Værelset; dog saasnart hun fik Øje paa mig, drog hun sig igjen tilbage. Men Khalifen kaldte atter og sagde: — Du behøver ikke at blues i denne Mands Nærværelse. — Og han kastede Rubinen hen til hende. Neppe havde hun faaet Øje paa Ædelstenen, førend hun udstødte et Skrig og faldt i Afmagt.

Saasnart hun atter var kommen til Bevidsthed, sagde hun under stride Taarer: — Hersker over de Troende, ak, Hvad er der blevet af min Søn? — Khalifen bad mig gjentage hans Historie; thi han selv formaaede ikke at tale for Graad. Da jeg derpaa havde gjentaget Fortællingen om, hvad jeg vidste om den unge Mand, udraabte Kvinden: — O, hvor længes jeg ikke efter Dig, Du mine Øjnes Lys! —

Da spurgte jeg Khalifen: — O, Hersker over de Troende, var denne Yngling da din Søn? —

— Ja han var; — svarede Khalifen: — saasnart jeg havde besteget Khalifens Trone, adskilte han vore Veje fra hinanden. — Da sagde jeg til hans Moder: — „Din Søn drager fra os ud i den vide, fremmede Verden, at leve alene for Allah og hans evige Rige; giv ham derfor denne Rubin, at han kan have en Udvej i Nøden og ikke skal vansmægte!“ Jeg gav hende altsaa denne Ædelsteen, og

min Gemalinde nødte ham til at modtage den; saa forlod han os, og vi have ikke seet ham siden. —

— Nu er han med en reen og prøvet Sjæl traadt frem for den almægtige Faders Trone. — sagde jeg, og græd med dem.

Den følgende Dag sagde de kummerfulde Forældre til mig: — Kom og viis os hans Grav! — Da vi vare komne hen til Stedet, græd Khalifen længe ved Graven, sukkede og bad for sin dyrebare Søn; endelig udraabte han: — „Fra Allah ere vi udgangne; — til Allah maa vi vende tilbage!" — Derpaa rejste han sig og vendte i stille Sorg tilbage til Bagdad.

Khalifen tilbød mig en Ærespost; men jeg afslog Tilbudet, idet jeg sagde: — Jeg har Nok i den Lære, som jeg har modtaget af din Søn. — Og jeg tog Afsked fra ham, efter at have fremsagt følgende Vers:

— Jeg er en Fremmed i Verden, tilhører Ingen, hvor jeg end færdes. Jeg er en Fremmed, har hverken Hustru eller Barn. Mit Hjem er Moskeerne; fra Hjemmet skiller sig mit Hjerte ingensinde. Og derfor takker jeg Allah, Jordens og Himlens Herre. —

# Æseldriveren og Tyven.

En Æseldriver, der lod Fem være lige, slentrede henad Landevejen og slæbte ved Tømmen sit Æsel bag efter sig. Dette blev bemærket af tvende Tyve, og den Ene sagde til den Anden: — Vil Du som jeg, saa stjæle vi Æslet fra denne tankeløse Lømmel af en Æseldriver! —

— Hvorledes skulde vi bære os ad dermed? — spurgte Kammeraten.

— Følg blot efter mig og hold Dig rede! — lød Svaret.

Derpaa gik Tyven med sagte Skridt løs paa Æslet, tog Grimen af det og overgav det i sin Vens Hænder. Da dette var gjort, tog han selv Grimen paa, og lod sig slæbe henad Vejen, ligesom Æslet tidligere.

Men saasnart han kunde antage, at hans Kammerat havde bragt Æslet i Sikkerhed, blev han stædig staaende. Driveren sled i Grimeskaftet; men Tyven rørte sig ikke af Stedet. Da vendte Æseldriveren sig endelig om for at see, hvad der var ivejen; med store Øjne og aaben Mund stirrede han forbauset paa det fremmede Menneske, der ganske pludselig, ligesom ved et Trylleri havde indtaget hans taalmodige Vens Plads med de lange Ører. Endelig gjenvandt han dog sin Fatning saavidt, at han

kunde sige: — Hvem er Du, om jeg maa være saa fri at spørge? —

— Jeg er dit Æsel, og har en heelt forunderlig Historie at fortælle Dig. — var Svaret: — Vid, at jeg havde en from gammel Moder, som jeg boede sammen med! Engang kom jeg beruset hjem; da sagde hun til mig: — „Min Søn, det er snart paatide, at Du omvender Dig fra din ryggesløse Vandel." — Forbittret, skjøndt mig selv neppe halv bevidst, tog jeg en Stok og gav min gamle Moder en dygtig Dragt Prygl. Da forbandede hun mig, og i samme Øieblik omskabte Allah mig til et Æsel, og i denne Egenskab har jeg hidtil maattet tjene Dig. Men idag er det min Fødselsdag; da, kan jeg tænke mig, har min Moder erindret sig mig i Blidhed og bedet Allah om at hæve min Forbandelse. Thi pludselig følte jeg mig atter i Besiddelse af min Forstand, og fik hele min gamle Menneskenatur tilbage. —

Da Æseldriveren hørte dette, udraabte han forbauset: — Der gives ingen Frelse eller Beskyttelse uden hos Allah, den evig ophøjede! — Jeg besværger Dig ved Profeten, tilgiv mig min uvitterlige Synd imod Dig! Du har faaet drøje Prygl af mig; men det faldt mig aldrig ind at tænke, at noget Menneske stak i Æselshuden, som jeg garvede. —

— Hvo kan modstaa Skjæbnens Bestemmelse? — svarede Tyven, og anbefalede sig derpaa inderlig vel tilfreds. Men Æseldriveren vandrede ganske slukøret videre uden Æsel.

Da han nu kom hjem, spurgte hans Kone ham: — Hvad er der tilstødt Dig, og hvor er dit Æsel? —

— Naa, det veed Du ikke endnu? — var Driverens Svar. Og han fortalte hende hele Historien.

— Vee os! — raabte Konen fortvivlet: — Det kunne vi aldrig forsvare for Allah! Vi have altsaa hele Tiden ladet et Menneske og dertil en troende Sjæl arbejde for os istedetfor et Æsel! — Og hun bad Allah om Naade og Tilgivelse, og uddeelte rundelige Almisser.

Efterat Æseldriveren i nogen Tid havde ligget hjemme og dovnet, sagde hans Kone en Dag til ham: — Hvor længe vil Du endnu ligge paa den lade Side? Gak strax paa Torvet og kjøb Dig et andet Æsel, hvormed Du kan erhverve os Livets Ophold! —

Manden traskede altsaa afsted til den nærmeste By og gik hen paa Kreaturmarkedet. Her fandt han mange Æsler tilsalg; betænksom gik han fra det ene til det andet for at udsøge sig eet, der baade var godt og billigt, og — syntes ham mindst at have noget Menneskeligt ved sig. Pludselig standsede han ligesom lynslagen! — Han kunde umulig tage fejl, det var hans eget Æsel, der bødes ham tilsalg! — Men Driveren var en snild Karl, som forstod hastig igjen at fatte sig, og paa en Prik vidste, hvad han havde at gjøre. — Efterat han havde seet lidt paa sin fiirbenede Bekjendt fra fordums Dage, bøjede han sig ned til Æslet og hviskede det i Øret: — Har Du nu været paa Spil igjen, dit lumpne Skarn? — Du har naturligviis atter været fuld og har gjennempryglet din fromme gamle Moder. — Men ved Allah, jeg skal vel tage mig iagt for at kjøbe Dig denne Gang! Nu kan Du have det saa godt. —

Med disse Ord lod han Æslet staa og gik videre.

# Nushirvan

og

# den kløgtige unge Pige.

---

Den for sin Retfærdighed vidt berømte Konge i Persien, Kosroes Nushirvan, var engang reden paa Jagt, og kom tilfældigviis ganske bort fra sit talrige Følge. Da han følte en heftig Tørst, stod han af ved en Hytte, som han kom forbi, traadte med sin Hest ved Haanden hen til Døren og forlangte en Drik Vand. Den unge Pige, som han henvendte sig til, gik strax ind i Huset, udpressede et Sukkerrør, blandede Mosten med Vand, og bragte Kongen denne friske og kjølige Drik i et Bæger.

Kongen tog derimod og gav sig til at drikke. Men da han bemærkede nogle Avner, der fløde ovenpaa i Bægeret, indsugede han Drikken ganske langsom. Saasnart han havde drukket, sagde han til Pigen:

Dit Vand er upaaklageligt; men det kunde gjerne have været noget renere. —

— Du mener Avnerne? — svarede Pigen: — Dem kastede jeg med Villie deri, forat Du ikke, tørstig, som Du var, skulde drikke altfor hastig og blive forkjølet. —

Nushirvan overraskedes ved dette Svar, og erkjendte deraf Pigens kløgtige og betænksomme Væsen.

— Hvor mange Sukkerrør havde Du udpresset i dette Vand? — spurgte Nushirvan, der fandt Behag i at fortsætte sin Underholdning med den begavede unge Pige.

— Kun eet eneste. — svarede hun.

Over dette Svar forbausedes Nushirvan højligen, og lod sig bringe denne Landsbyes Skatteregister. Da han deraf fik at vide, at Landsbyen var meget lavt ansat i Skatter, tænkte han ved sig selv: — Det er altfor lidt for en By, der har en saa god Jordbund, at Man af eet eneste Sukkerrør kan tillave et heelt Bæger Sukkervand. — og besluttede at lade dens Afgifter forhøje, saasnart han kom hjem igjen.

Nogen Tid derefter kom han tilfældigviis atter forbi denne Landsby og holdt stille ved det samme Huus for at faa Noget at drikke. Pigen kjendte ham strax igjen, og løb ind i Huset for at tillave ham en Læskedrik; men denne Gang blev hun meget længe borte.

Da hun endelig kom med Bægeret, spurgte Nushirvan hende utaalmodig, hvorfor hun var bleven saa længe borte.

— Idag strækker eet Sukkerrør ikke til; — svarede Pigen: — jeg har allerede udpresset trende i Vandet, og endda er Drikken endnu temmelig tynd. —

— Hvoraf kommer det? — spurgte Kongen.

— Det kommer deraf, — svarede den kloge Pige: — at Sultanen ikke mere er os saa god som tidligere. Thi saasnart Sultanens Naade vender sig bort fra et Sted, aftager ogsaa strax dets Lykke og Velsignelse. —

Ved dette Svar, som han ret vel forstod, maatte

Nushirvan hjertelig lee. Han lod strax igjen Byens Skatter nedsætte, og følte sig saa fortryllet af den unge og smukke Piges Forstand og Veltalenhed, at han tog hende tilægte.

# Pyramiderne.

Da Al Mamun, Harun al Raschids Søn, engang kom til Kahira, besluttede han ogsaa at besøge Pyramiderne for at tilegne sig de deri forvarede Skatte. Saasnart han var paa Stedet, forsøgte han af al Kraft at nedbryde dem; men han formaaede Intet imod det faste Muurværk. Efter store Anstrengelser og med overordentlig Bekostning lykkedes det ham dog endelig at faa en lille Aabning hugget i een af dem, *) og Man paastaaer, at han indenfor fandt netop ligesaa meget Guld, som han havde forødt paa Arbejdet, ikke een Skilling hverken Mere eller Mindre.

Højlig forbauset over dette Fund tog Al Mamun Pengene i Besiddelse, og opgav sit Forsæt.

Disse tre Pyramider høre til Verdens Underværker; Man finder ikke deres Lige i hele den øvrige Verden. De ere opførte indtil en meget betydelig Højde og staa som Fjelde urokkelig grundfæstede i Jorden. De ere sammenføjede af store Steen, som ved begge Ender fremvise dybt borede Huller. Igjennem disse Huller har der været trukket forsvarlige Jernstænger, og disse have øjensynlig igjen været befæstede med smeltet Bly; herved blev

*) Pyramiderne bære virkelig Spor af slige Forsøg.

hele den uhyre Steenbygning, der er hundrede Mekka-Alen eller fem hundrede almindelige Alen høj og bred, holdt sammen som een eneste massiv Kampesteen.

De Gamle paastaa, at der i den vestlige Pyramide findes tredive Skatkammere, fyldte med de kostbareste Ædelstene, med Guld og Sølv, underfulde Statuer, allehaande kunstige Instrumenter, og med alle Slags herlige Vaaben, bestrøgne med de Vises Vand, der har den Egenskab at bevare dem nye og blanke indtil Dommedag; i lige Maade skal der findes allehaande Glassager, som lade sig bøje, uden at de gaa istykker, og mange Arter kunstig sammensatte Lægemidler.

I den anden Pyramide indesluttes derimod de gamle hedenske Præsters Sagn, indgravede paa Metal- og Steentavler. Præsterne selv ere fremstillede i kolossale Billeder, og enhver af dem holder sin Tavle i Haanden med underfulde Optegnelser fra en begravet Tidsalder. Rundt omkring ved Væggene staa alle Slags Afgudsbilleder med forskjellige Attributer, og over hver Pyramide er der sat en Skatmester og en Vogter, som skulle forblive paa deres Post indtil Dagenes Ende.

En Digter har skrevet følgende smukke Vers om Pyramiderne:

— Betragt Pyramiderne, og lad Dig af dem belære med Hensyn til de jordiske Tings Forfængelighed; kunde Stenene tale, vilde de fortælle Dig, hvorledes Tiden er omgaaedes med den ene Slægt efter den anden lige fra Verdens Begyndelse indtil dine Dage. —

En anden Digter siger meget passende:

— Intet Menneskeværk paa den vide Jord ligner Pyramiderne i Fasthed og Varighed; de indgyde selve Tiden

Ærefrygt, — Tiden, som ellers gjør kort Proces med Alt, hvad der tilhører denne Verden. —

En tredie Digter siger:

— O I Daarer, som slaa Eder tilro i det Forgængelige, hvor ere de, der have opført Pyramiderne? — Endnu leve deres Værker; de selv ere for længe siden — Intet. —

# Nushirvan

## udforsker sit Lands Tilstand.

Den for sin Retfærdighed berømte Nushirvan, Konge i Persien, lod engang, som om han blev syg, og sagde til sine Venner og Hoffolk, at Lægerne havde som Lægemiddel forordnet ham et Pulver af gamle Teglsteen fra en øde Landsby. Hastig blev der udsendt talrige Bud til alle Landets Dele; men Sendebudene vendte tilbage med den Besked, at de intetsteds havde kunnet finde en øde Landsby.

Da glædede Nushirvan sig, takkede Gud og sagde: — Jeg vilde blot see, om der i mit udstrakte Rige endnu gaves nogen i Ruiner liggende By, for at lade den opbygge, inden Døden overraskede mig. Da jeg nu hører, at der ingen findes, kan jeg trygt forunde mig Hvile og frygtløs see den kommende Dag imøde. —

# Guds Verdensstyrelse.

En Profet, der beboede et højt Bjerg, ved hvis Fod der udsprang en Kilde, og som her, vidt adskilt fra Verden, alene levede for sine Andagtsøvelser, saae en Dag en Rytter komme til Kilden og staa af Hesten for at drikke og fylde sin Vandflaske. Da han havde forfrisket sig, fandt han Stedet saa fortryllende, at han, efter at have lagt en Pung fra sig, som han havde hængende om Halsen, lagde sig ned i Græsset for at udhvile sig. Efter nogen Tids Forløb rejste Rytteren sig igjen, men glemte Pungen under Træet, steg tilhest og fjernede sig.

Kort efter indfandt der sig en anden Mand for at drikke af Vandet; da han saae Pengepungen, stak han den til sig og gik sin Vej dermed. Efter denne kom der en tredie, en Brændehugger, som bar en svær Dragt Brænde paa Ryggen. Neppe havde denne afkastet sin Dragt og taget Plads ved Kilden, førend Rytteren kom iilsomt tilbage og spurgte ham: — Hvor er den Pung bleven af, som laa her? —

Brændehuggeren svarede naturligviis: — Det veed jeg ikke. — Da drog Rytteren sit Sværd, dræbte Brændehuggeren og gav sig til at undersøge ham; men da han Intet fandt, sprængte han afsted igjen.

Da udraabte Profeten, som ovenfra havde været

Vidne til alt dette: — O Herre, den Ene har stjaalet Pengene, og den Anden mistede Livet derfor! —

Da talede Gud i Skyen og sagde: — Pas Du blot dine Bønner, din Salat og dine Figentræer, og bryd Dig ikke det Allermindste om Verdensstyrelsen! — Ryttерens Fader har engang frastjaalet Tyvens Fader tusinde Dinarer, og Brændevinsbrænderen har ihjelslaaet Ryttерens Fader. — Forstaaer Du nu mine Veje, Du Kortsynede? —

Da udraabte Profeten: — Der gives ingen Gud uden Dig! Højlovet være dit Navn, Du, som kjender Alt, hvad der er skjult i Mørket! Det elendige Menneske skal ikke formaste sig til at gaa irette med Dig! —

# Et Mestertyvsstykke.

Politimesteren i Alexandrien modtog engang Besøg af en Soldat, som sagde til ham: — Herre, jeg kom forrige Nat til denne By og steg af i Khanen ved Kahiraporten. Da jeg imorges vaagnede, fandt jeg min Rejsesæk sønderreven og en Pung med tusinde Dinarer stjaalen derudaf. —

Politimesteren sendte strax een af Bysvendene hen til Stedet og stevnede alle Khanens Beboere for sig. Saasnart disse havde indfundet sig, lod han Torturinstrumenterne hente for exemplarisk at tugte og bringe Tyven til Bekjendelse.

Da trængte pludselig en Mand sig igjennem den sammenstimlede Folkemasse, nærmede sig Politimesteren og sagde: — O Emir, lad disse gode Mænd undslippe! Det er mig, der har stjaalet Pungen, og her bringer jeg den tilbage. —

Med disse Ord drog han ganske rigtig Pungen frem af sit Ærme og lagde den ned for Politimesterens Fødder.

Da henvendte denne sig til Soldaten og sagde: — Tag, hvad dit er, og lad disse skikkelige Folk ifred! Tyven skal nok faa med mig at bestille. —

Soldaten traadte lidt tilside, men fjernede sig ikke,

nysgjerrig efter at erfare, hvilket Udfald denne Sag vilde faa.

Da nu alle Tilstedeværende med høj Røst beundrede og roste Tyvens Ædelmod, sagde denne til Politimesteren: — Ja, min Herre, det var ingen Kunst at bringe Pungen hid; at stjæle den var en meget større. —

— Nu, — spurgte Politimesteren: — hvorledes bar Du Dig da ad dermed? —

— Da jeg i Kahira — svarede Tyven: — befandt mig paa Vexelerernes Bazar, saae jeg, hvorledes denne Soldat indsvøbte sine Penge og forvarede dem i Pungen. Jeg fulgte ham da trolig fra Gade til Gade, men kunde ikke finde nogen gunstig Lejlighed til at fravende ham Pengene. Da han derpaa forlod Kahira, fulgte jeg ham standhaftig fra Sted til Sted, indtil han kom herhid, tog Natteleje i den samme Khan som han, og ventede, indtil han trygt var slumret ind. Da jeg endelig hørte ham snorke højt, nærmede jeg mig ham med Forsigtighed, sønderskjar Vadsækken med min Kniv og tog Pungen ud. — —

Imidlertid vare Folk nysgjerrige stimlede sammen om Tyven for at høre, hvad han fortalte. Da han var kommen saavidt i sin Beretning, vendte han sig utaalmodig om og raabte: — Nej, naar jeg ikke kan røre mig, kan jeg ikke fortælle, langt mindre vise den højbaarne Politimester, hvorledes jeg bar mig ad! — Nu kommer just Knuden i min Fortælling. —

Da lod Politimesteren ved sine Folk den sammenstimlede Skare adsplitte, saa at der blev aabent Rum til frit at bevæge sig frem og tilbage paa Pladsen, hvor Retten holdtes.

— Hvor var det nu, jeg slap? — spurgte Tyven.

— Du sønderskjar Vadsækken og tog Pungen. — svarede Politimesteren.

— Rigtig, jeg snappede Pungen, — saaledes, — og saa løb jeg saa stærkt, jeg formaaede, — saaledes! —

Og Tyven snappede Pungen fra Soldaten og gav sig til at løbe. Politimesteren og alle Tilstedeværende meente, at det var Noget, der hørte med til Forestillingen, og troede, at Mennesket snart vilde vende om igjen. Men Tyven vedblev at løbe, det Bedste, han havde lært, og da Politimesteren endelig fik Øjnene op for Sandheden, var han allerede for langt borte til at kunne indhentes. Thi i Nærheden var der en Kanal, som adskilte Staden i tvende Dele; i denne kastede han sig, som han gik og stod, og svømmede rask over. Men inden Byssvendene havde faaet kastet deres Klæder, var han allerede forsvunden paa den modsatte Side.

Politimesteren følte sig inderlig flau, som Man vel kan tænke sig; men den arme Soldat var nærved at gaa fra Forstanden over sit Tab. Khanens øvrige Beboere kunde naturligviis ikke drages til Ansvar, eftersom deres Uskyldighed saa øjensynlig var bleven beviist.

# Abu Hasſan
og
# Khalifen al Mamun.

---

Abu Hasſan *) var engang i ſtor Nød; Bagere, Spiſeværter og Haandværkere gik ham ſtærkt paa Klingen, og han ſaae ingen Udvej af ſin Forlegenhed. Medens han en Dag ſad i ſit Værelſe, dybt nedſunken i ſørgelige Betragtninger over ſin fortvivlede Stilling, traadte hans Tjener ind til ham og ſagde: — Der ſtaaer en Pilgrim udenfor, ſom ønſker at faa Dig itale. — Abu Hasſan lod den Fremmede træde ind.

Pilgrimmen var en Mand fra Khoraſan, der befandt ſig paa Vandringen til Mekka. Han traadte ind og hilſte ærbødig; adſpredt gjengjældte Abu Hasſan hans Hilſen.

— Er Du Abu Hasſan? — ſpurgte derpaa Pilgrimmen.

— Ja, jeg er den, Du nævner. Hvad ønſker Du af mig? —

---

*) Mon ikke den ſamme Abu Hasſan, ſom i en tidligere Fortælling med Tilnavn — den Løjerlige — fremſtilles ſom Harun al Raſchids Yndling?

— Jeg er fremmed her paa Stedet, og er paa Vandring til Allahs hellige Huus i Mekka. Jeg fører ti tusinde Drachmer med mig, som allerede have været mig til stor Ulejlighed paa den korte Vej hjemmefra hertil Staden; for altsaa at blive fri for at slæbe disse mange Penge med mig paa min lange Pilgrimsvandring, vil jeg bede Dig om at tage dem i Forvaring for mig, indtil jeg engang vender tilbage derfra. Skulde Pilgrimskaravanen imidlertid komme tilbage igjen uden at medbringe mig, saa maa Du ansee mig for død og beholde Pengene som en Gave, jeg af et godt Hjerte under Dig. —

— Det være, som Du ønsker! Allahs Lykke dertil. — gjensvarede Abu Hassan.

Da fremdrog den Fremmede en vægtig Pengesæk; Abu Hassan lod sin Tjener bringe sig Guldvægten; men saasnart Pilgrimmen havde vejet Guldet, overgav han det i Abu Hassans Hænder, og gik sin Vej.

Strax den følgende Dag lod Abu Hassan, inderlig oplivet og styrket ved den uventede Hjælp, som Allah havde sendt ham i hans store Knibe, alle sine Kreditorer komme, og betalte sin Gjæld indtil den sidste Skilling. Thi han tænkte som saa: — Allah vil nok hjælpe fremdeles, inden Pilgrimskaravanen igjen vender tilbage fra Mekka. —

Men det varede ikke længer end paa anden Dag derefter, da traadte Tjeneren ind til ham og meldte igjen Pilgrimmen fra Khorasan, som han troede allerede langt borte paa Vejen til Mekka, og først ventede at gjensee efter i det Mindste et heelt Aars Forløb. Dog hvad kunde han gjøre Andet end at bede ham træde ind til sig? — Manden traadte altsaa ind, og tog saaledes tilorde:

— Jeg havde besluttet at valfarte til Mekka; men ligesom jeg var i Begreb med at begive mig paa Vejen, modtog jeg Efterretning om, at min Broder er død, ved hvilken Omstændighed jeg seer mig nødsaget til for denne Gang at opgive mit fromme Forsæt og ufortøvet vende tilbage til min Hjemstavn. —

Enhver formaaer lettelig at forestille sig Abu Hassans dødelige Forlegenhed ved denne vistnok meget billige, men uventede og højst overraskende Fordring! Han vidste ikke engang, hvad han i en Hast skulde svare for at vinde Tid til at fatte og betænke sig. Nægtede han at have modtaget Pengene, saa vilde det komme til Ed, og Æren, Menneskets bedste Klenodie, vilde gaa fløjten; men hvad i Verden Andet skulde han gribe til, da han ikke havde Pengene at rede for sig med? Endelig svarede han Pilgrimmen:

— Mit Huus egner sig kun slet til at forvare Penge; jeg har derfor overgivet den mig betroede Pengesum i en Vens Hænder, som bedre kan indestaa derfor. Kom igjen imorgen ved den samme Tid; saa skal dit Guld ligge rede til Dig! —

Med denne Besked gik Manden fra Khorasan igjen sin Vej. Abu Hassan havde altsaa vundet fire og tyve Timer; men denne Udsættelse var kun lidet mere end en Galgenfrist. Hvor skulde han tage Pengene fra? Han kunde neppe gjøre Udveje til hundrede Drachmer, endsige til ti tusinde. I Fortvivlelse tilbragte han Resten af Dagen, i Fortvivlelse hele Natten uden at faa Søvn i sine Øjne. Den følgende Dag stod for hans Sjæl som en forfærdelig Dommedag.

Længe laa han og væltede sig frem og tilbage paa sit Leje. Men tilsidst formaaede han ikke at udholde

det længer, sprang op og bød Tjeneren sadle hans Muulæsel.

— Herre, — svarede Tjeneren: — I vil dog ikke ride ud? Det er jo endnu bælmørk Nat. —

Da skammede han sig for sin Slave og slog sig atter tiltaals paa sit Pinens Leje. Thi Søvn eller Hvile var der ikke at tænke paa, og Tanken om den forestaaende Elendighed blev stedse utaaleligere. Tre Gange endnu vækkede han sin Tjener, men fik stedse det samme Svar, at det endnu var altfor tidlig.

Endelig gryede det da ad Morgen; den eviglange Nat var forbi; men dens Kval var bleven tilbage. Da lod Abu Hassan sit Muulæsel sadle og reed ud, hvorhen det gik, vidste han ikke selv; han gav sit Dyr frie Tøjler, og lod det gaa, hvorhen det lystede. Muulæslet førte ham ind i den østlige Deel af Bagdad, i denne Stads mest øde Kvarterer. Her mødte han nogle fremmede Mænd. Han vilde ride af Vejen for dem; dog Mændene traadte ham imøde og spurgte ham, om han ikke kunde sige dem, hvor Abu Hassan boede.

— Jeg selv er Abu Hassan. — svarede han dem.

Da Mændene havde faaet denne Besked, sagde de: — Du skal strax fremstille Dig for de Troendes Beherster; han vil tale med Dig. —

Abu Hassan vendte om og fulgte med Mændene, indtil de havde naaet Khalifens Palads. Saasnart Al Mamun hørte, at Abu Hassan var tilstede, lod han ham føre ind for sig.

— Lad mig vide, hvad der er mødt Dig, Abu Hassan, — sagde Khalifen til ham: — og siig mig

Grunden til din Nedslagenhed, uden at skjule det Mindste for mig, saasandt din egen Velfærd er Dig kjær! —

Abu Hassan stirrede forbauset paa Khalifen, men gav sig derpaa til omstændelig at fortælle hele Historien med Manden fra Khorasan.

Saasnart han havde fortalt tilende, brød Khalifen ud i Taarer og udraabte: — Vee Dig! Allahs Profet — Fred være med ham! — har hele Natten ikke ladet komme et Blund i mine Øjne for din Skyld. Saasnart jeg iaftes vilde sove ind, viste han sig for mig og sagde: — Hjælp Abu Hassan! — Da vaagnede jeg forskrækket, og vidste ikke, hvad jeg skulde gjøre, eftersom jeg ikke kjendte Dig. Jeg prøvede atter paa at slumre ind, men blev strax igjen vækket ved et andet Raab: — Vee Dig! Hjælp Abu Hassan! — Nu tænkte jeg ikke mere paa nogen Nattehvile, vækkede alle mine Folk og sendte dem ud til alle Sider for at opsøge Dig! —

Da Khalifen havde talt saaledes, overgav han Abu Hassan ti tusinde Drachmer, idet han sagde: — Disse ere bestemte til Manden fra Khorasan. — Derpaa gav han ham andre ti tusinde med Tilføjende: — Disse ere bestemte for Dig selv; søg dermed atter at begrunde din Velstand! — Tilsidst gav han ham endnu tredive tusinde Drachmer, idet han yttrede: — Med disse skal Du udstyre dit Huus og din Person; og ved den første offentlige Divansforsamling skal Du fremstille Dig for mig, at jeg kan give Dig Embed og Værdighed. —

Sjæleglad gik Abu Hassan hjem med de mange Penge. Det var endnu tidlig paa Dagen; neppe havde han forrettet sin Morgenbøn, førend Manden fra Khorasan indfandt sig.

Da hentede Abu Hassan en Pose med ti tusinde Drachmer og sagde til Manden: — Her har Du dine Penge. —

— Det er ikke de samme Penge, som jeg overgav Dig. — yttrede Manden.

— Deri har Du Ret. — svarede Abu Hassan aabenhjertig, og fortalte, hvorledes Alt var gaaet til.

Da brast Manden ud i Taarer og udbrød: — Ved Allah, havde Du strax tilstaaet mig Sandheden, havde jeg ikke krævet mine Penge tilbage af Dig! — Ved Profeten, jeg har heller ikke isinde nu at tage disse Penge tilbage, og erklærer Dig herved for at være ude af al Gjæld til mig! —

Med disse Ord ilede Manden fra Khorasan bort, og Abu Hassan saae ham aldrig mere siden.

Nu bragte Abu Hassan Orden i sine Sager, og een af de følgende Divansdage fremstillede han sig for Al Mamun. Saasnart Khalifen fik Øje paa ham, tog han en Firman frem under sit Hynde og sagde til ham: — Her er din Udnævnelse til Kadi i den vestlige Deel af Staden Medinah; dine Indkomster bestaa i fem hundrede Dinarer maanedlig. Frygt Allah, da vil Profeten ogsaa fremdeles være med Dig! —

Alle Tilstedeværende studsede højlig ved denne Khalifens Tale, som de ikke forstode, førend Al Mamun fortalte dem, hvad der forud var hændet Abu Hassan og ham selv.

Abu Hassan døde under Al Mamuns Regjering som Kadi i den ædle og glorværdige Stad Medinah. Allahs Barmhjertighed være med ham!

# Ibn Alpharbi
## og
# Mesrur.

---

En Nat kunde Khalifen Harun al Raschid, plaget af onde Tanker, slet ingen Hvile finde. Da lod han Barmekyden Giafar kalde, og sagde til ham: — Jeg føler mig saa beklemt og veed ikke, hvorledes jeg skal finde Ro; vidste Du blot Noget, som kunde adsprede mig. —

Da Mesrur, som var nærværende, hørte Khalifen tale saaledes, brast han ud i en høj Latter.

— Hvorfor leer Du, Slave? Vil Du have mig tilbedste? — spurgte Khalifen opbragt.

— Nej, ved Allah og dit Slægtskab med den højeste Profet, — svarede Mesrur ærbødig: — jeg lo ikke ad Dig, men jeg kom til at tænke paa en Mand, som jeg igaar traf nede ved Tigrisstrømmen, omgiven af en stor Mængde Mennesker, som han ved sine vittige og morsomme Indfald fik til at skoggerlee. Tilgiv mig derfor, Du Højbedens Herre! Jeg meente intet Ondt dermed! —

— Hent mig strax denne Mand! — befalede Harun.

Øjeblikkelig gav Mesrur sig paa Vejen for at opsøge Vittighedskræmmeren; Alpharbi var hans Navn. Saasnart han traf ham, sagde han næsten aandeløs til ham: — Skynd Dig! De Troendes Behersker vil tale med Dig. Jeg skal føre Dig til ham, dog kun paa den Betingelse, at Du giver mig de tre Fjerdedele af hvad han maatte faa isinde at forære Dig. —

— Det er temmelig grovt; — svarede Manden: mig synes, det er nok, naar jeg deler med Dig. —

Efterat de længe havde kjævledes med hinanden, bleve de tilsidst enige om, at Alpharbi skulde beholde den ene Trediedeel og overlade Mesrur de to Trediedele.

Da Alpharbi stod for Khalifen, tog denne saaledes tilorde: — Hvis Du bringer mig til at lee, skal Du faa en klækkelig Gave; lykkes det Dig derimod ikke, maa Du finde Dig i at faa tre Slag af denne Lædertaske. —

Nu gav Alpharbi sig til at sige allehaande Vittigheder og morsomme Ting, men aldeles forgjæves; Harun al Raschid lod sig ikke aftvinge eet eneste Smiil. Alpharbi anstrengte sig til det Yderste, og sagde Ting, der vilde have faaet endog den haardeste Klippe til at briste af Latter; men Intet vilde bide paa den i sit onde Lune forhærdede Harun al Raschid. Da disse Forsøg havde vedvaret i rum Tid, brød Khalifen atter sin Taushed og sagde bister: -- — Stop nu, min Ven! Nu har Du ærlig fortjent dine Prygl! —

Lædertasken blev hentet frem, og Alpharbi modtog det første Slag, der bragte ham ynkelig til at skrige. Dog pludselig erindrede han sig den Akkord, han havde gjort med Mesrur, og raabte: — Undskyld, stormægtigste Herre! Jeg har blot tre Ord at sige. —

Harun lod holde inde, og spurgte ham, hvad det var.

— Førend jeg kom herind, maatte jeg slutte den Akkord med Mesrur, at jeg skulde overlade ham de to Trediedele af de Gaver, som Khalifen allernaadigst maatte forunde mig, og kun beholde den ene Trediedeel for mig selv. Det faldt rigtignok haardt at faa ham til at indrømme mig saa meget; men nu seer jeg, at det var meer end Nok. Nu har jeg modtaget min Trediedeel; de to andre Trediedele tilkomme medrette ham. — Der staaer han, Eders Højhed, og venter paa Resten af Eders naadige Gaver! —

Da kom Harun al Raschid endelig til at lee. Imidlertid lod han dog Mesrur faa sine Prygl. Men saasnart Mesrur havde faaet det første Slag, skreg han: — Pokker skulde være saa nærig; jeg overlader Alpharbi de to Trediedele! Det er dog ham, der egentlig har fortjent det Hele. —

Da kom Khalifen atter til at lee, og han lo, saa at han vær færdig at sprække. Men saasnart han atter havde fattet sig nogenlunde, lod han tusinde Dinarer hente, som han deelte imellem Alpharbi og Mesrur, Obersten for hans Gildinger.

Khalifen følte sig opmuntret, og glade gik de tvende Spøgefugle fra ham. Eventyret havde faaet en langt bedre Ende, end de havde turdet vente.

# Smeden og hans Elskede.

En from Mand hørte engang, at der i en vis Stad boede en Smed, som kunde stikke Haanden i Ilden og tage et glødende Jern ud deraf, uden i mindste Maade at beskadige sig. Da han nu gjerne ønskede at stifte Bekjendtskab med denne sjeldent begavede Mand, rejste han hen til Staden, forespurgte sig om Smedens Bolig og traadte ind for at besøge ham. Da erfarede han virkelig, at Rygtet ikke havde fortalt Andet end Sandhed.

Han blev beskeden staaende ved Døren, indtil Smeden var færdig med sit Arbejde; da gik han hen til ham og sagde: — Jeg ønsker at være din Gjæst for denne Nat. — Smeden bød ham velkommen, tog ham fra Smedien med sig hjem i sin Bolig, gav ham den bedste Aftensmad, han formaaede, og anviste ham endelig et bekvemt Leje.

Da de nu gik til Hvile, ventede den Fremmede at blive Vidne til en rigtig opbyggelig Aftenandagt hos sin Vært; men da han ikke mærkede selv det mindste Spor af Andagt og natlige Bønner, tænkte han ved sig selv: — Maaskee undlader han at forrette sin Andagt i min Nærværelse. Naar vi blive mere fortrolige med hinanden, vil han sandsynligviis ikke længer lade sig forstyrre af, at jeg er tilstede. —

Og han forblev i Smedens Huus den anden Nat og den tredie, men blev til sin store Forundring forvisset om, at Smeden ikke forrettede andre end de foreskrevne almindelige Bønner, og at han aldrig afbrød sin Nattero for at staa op og bede udenfor Regelen.

Da kunde han ikke bare sig længer, men sagde den følgende Morgen til Smeden: — Jeg har hørt og seet, hvilken underfuld Naadegave Allah har forundt Dig. Men jeg har nu tillige havt Lejlighed til at bemærke, at Du slet ikke lever som et af Himlen særdeles begunstiget Menneske. Saa sig mig dog, hvorledes Du har opnaaet denne Udmærkelse! —

— Det skal jeg gjerne fortælle Dig. — svarede Smeden: — Jeg elskede engang med Lidenskab en smuk ung Pige, men fandt hende saa dydig, at alle mine Bestræbelser for at komme i Besiddelse af hende forbleve frugtesløse. Medens jeg nu engang — det var netop et skrækkeligt Hungersaar — sad hjemme hos mig selv, bankede det sagte paa min Dør. Jeg gik hen for at see efter, Hvem det var; men da jeg aabnede, hvem Anden var det vel end netop hiin smukke unge Pige, som jeg elskede næsten indtil Raseri!

— „Min Ven, — sagde hun: — jeg er meget sulten, og opløfter mit Øje til Dig i det Haab, at Du giver mig Lidt at spise for den barmhjertige Allahs Skyld.“ —

— „Veed Du ikke, — svarede jeg hende: — hvor meget jeg har lidt for din Skyld, og at Kjærligheden til Dig allerede længe har martret mig, baade Nat og Dag? Jeg vil derfor Intet give Dig, førend Du bønhører mig?“ —

— „Heller vil jeg dø af Sult end begaa Synd

mod Allah, — svarede Pigen med et dybt Suk, og forlod mig.

— To Dage efter kom hun igjen og bad mig atter om Lidt at spise; jeg tog hende ind i mit Værelse og bad hende sætte sig; thi hun var meget svag og lidende. Derpaa dækkede jeg et Bord foran hende, besatte det med tillokkende Spiser, og sagde: — Saasnart Du har føjet Dig efter mit Ønske, skal Du faa Lov til at spise. —

— Ak nej, ikke saaledes! — bad Pigen bønlig: —Ræk mig blot et Stykke Brød til Allahs Ære! —

— Ved Allah, — svarede jeg: — Du faaer Intet, førend Du har skjænket mig din Kjærlighed. —

Da stod den arme Pige op, vendte sig bort fra Spiserne og sagde med mat, næsten døende Stemme: — Jeg foretrækker Døden for Allahs Unaade. Jeg er ikke mere sulten. —

To Dage senere bankede det igjen paa min Dør; det var atter den unge Pige. Lidelsen stod malet i hendes skjønne Træk, og hendes Stemme var næsten hviskende, da hun sagde: — Min Kraft er brudt, og jeg undseer mig ved at trygle af Andre end Dig; lad mig dog faa en Mundfuld Brød i Allahs Navn! Glem ikke, hvad Du allerede saa ofte har sagt, at Du elsker mig! —

— Ja det gjør jeg, — svarede jeg: — og just derfor giver jeg Dig Intet at spise, førend Du i Ømhed har hengivet Dig til mig. —

Imidlertid havde jeg ledet hende ind i mit Værelse, — den Arme vaklede ved hvert et Fjed — og faaet hende til at sætte sig. Da jeg ingen Spiser havde rede, gjorde jeg Ild paa og kogte nogle, satte derpaa Maden i et Fad for den unge Pige, og tænkte ved mig selv:

— Pigen maa jo være fra Forſtanden. Hun er nærved at dø af Sult, og alligevel afſlaaer hun at opfylde min hede Begjæring. —

Dog Pigen rørte ikke Maden, laante heller ikke Øre til mine varme og indſmigrende Bønner. Da ſtak mig pludſelig et Nag i Hjertet, og jeg følte, at jeg begik en blodig Synd imod det arme Barn. Med Anger henvendte jeg mig i Bøn til Allah, og ſagde derpaa til den unge Pige: — Spiis, mit Barn, og frygt Intet! Jeg ſkjænker Dig det i Allahs Navn! —

Da Pigen hørte mig tale ſaaledes, udraabte hun: — O Allah, derſom denne Mand mener det oprigtig, ſaa bevar ham for Ilden baade i denne og den tilkommende Verden! Du formaaer jo Alt, hvad Du blot vil! —

Men jeg vendte mig bort for at lade Pigen ſpiſe iro, og gik hen til Arneſtedet for at ſlukke Ilden. Da hændte det ſig, at et gloende Kul faldt ned paa min Fod; men ved Allahs Almagt følte jeg end ikke den ringeſte Smerte derved. Da randt det mig ihu, at Allah maaſkee virkelig havde hørt den fromme Piges Bøn. Jeg tog et andet gloende Kul i Haanden, og ſporede heller ingen Virkning af dette.

Da løb jeg tilbage til Værelſet, hvori den unge Pige ſad, og raabte: — Glæd Dig, Pige! Allah har allerede hørt din Bøn! —

Saaſnart hun hørte dette, ſlap hun Maden af Haand, og udraabte: — O min himmelſke Fader, har Du virkelig opfyldt denne min Bøn, ſaa bønhør mig ogſaa i hvad jeg nu beder Dig om! — O, modtag min Aand i dine Hænder; Du kan jo Alt, hvad Du vil! —

Neppe havde Pigen udtalt disse Ord, førend hun blegnende sank tilbage med et Smiil paa sine Læber. Allah havde ogsaa hørt denne hendes Bøn; — hun var i Paradiset! — Den Højestes Barmhjertighed være med hende! —

---

# Manden med Skyen

og

# den fromme Konge.

---

Der levede engang iblandt Israels Sønner en for sin store Fromhed berømt Mand som Eneboer paa et højt Bjerg. Han bad hele Natten tilende, og Gud forundte ham stedse, hvad han bad om. Ja Gud stillede endogsaa en Sky til hans Tjeneste, som fulgte ham overalt, hvor han færdedes, og forsynede ham med Vand baade til at vaske sig i og til at drikke.

Men en Dag gjorde han sig skyldig i en Forsømmelse i Alherrens Tjeneste; da berøvede Gud ham pludselig den tjenestgjørende Sky og hørte ikke længer hans Bønner.

Herover blev Eneboeren meget forskrækket, gik i sig selv og fortrød sin Synd, og brændte af Længsel efter det Øjeblik, da Gud igjen vilde skjænke ham sin Naade.

Da han en Nat, levende sysselsat af dette nidkjære Ønske, endelig faldt i Slummer, blev der idrømme sagt til ham: — Ønsker Du at faa din Sky igjen, saa begiv Dig hen til Kongen i de hvide Bjerges Land og beed ham om at gaa i Forbøn for Dig hos Allah! Thi kun

ved den velsignede Kraft af hans Bønner vil Allah lade sig bevæge til igjen at skjænke Dig sin Naade. —

Strax den følgende Morgen begav Eneboeren sig paa Vandringen til de hvide Bjerges Land, og naaede endelig derhen efter en meget lang og møjsommelig Rejse. Øjeblikkelig lod han sig føre hen til Kongens Palads. Ved Indgangen fandt han en Yngling siddende paa en høj Stol; denne spurgte ham, hvad han vilde.

— Jeg har en Uretfærdighed at klage over for Kongen. — svarede Eremiten.

— Saa kan Du ikke faa ham itale idag. — svarede Portneren: — Kongen har bestemt en vis Dag i Ugen til at give alle Bønfaldende Audients; Du maa vente, indtil denne Dag kommer. —

Da Eremiten hørte, at Kongen var saa vanskelig tilgængelig for sit Folk, tænkte han ved sig selv: — Hvorledes kan denne Konge være en Helgen? — Imidlertid ventede han taalmodig, indtil hiin Dag kom, som Portneren havde opgivet; da begav han sig atter hen til Pladset, og fandt en heel Mængde Mennesker samlet, som ventede paa at blive stedte for Kongen.

Endelig viste sig Vizieren, ledsaget af nogle Embedsmænd og Slaver, og lod de Bønfaldende træde ind i Slottet. I Audientssalen sad Kongen, omgiven af sit Riges Store, og foran ham stod Vizieren, som forestillede de Bønfaldende for ham, den ene efter den anden. Da Raden endelig kom til Eneboeren, betragtede Kongen ham en Tidlang i Taushed, og sagde derpaa:

— Velkommen, Herre af Skyen! Tag Plads og vent, indtil jeg er færdig med de Øvrige! —

Eneboeren blev højlig forbauset over denne Tiltale, der tydelig viste, at Kongen forud kjendte hans Ærinde;

iligemaade maatte han beundre den Viisdom, hvormed han udøvede sin høje Stillings Pligter. Efterat han med stor Skarpsindighed endnu havde fældet Dom i nogle indviklede Tvistigheder, rejste han sig, tog Eremiten ved Haanden og førte ham ind i det Indre af Slottet, igjennem en Port, hvorved en sort Slave stod paa Vagt, iført krigerisk Rustning tilligemed Sværd, Bue og Pile. Saasnart Kongen nærmede sig, rettede han sig, modtog Kongens Befalinger, og aabnede Porten for dem.

— Kongen førte mig — fortæller Eneboeren selv videre. — igjennem en lang Korridor til en anden Port, som han selv aabnede. Nu befandt vi os i en gammel forfalden Bygning, og traadte ind i et Værelse, som ikke indeholdt Andet end en Bunke Daddelblade, et Vaskebækken og et Tæppe. Saasnart Kongen var traadt ind i dette Værelse, kastede han sine kongelige Prydelser fra sig og iførte sig istedetfor en grov Klædning af ufarvet Uld og en Hue af grov Filt. Da han var færdig med denne besynderlige Omklædning, tog han Plads, bød mig ligeledes at nedlade mig, og kaldte paa sin Gemalinde, Dronningen.

Øjeblikkelig var hun tilstede; men Man skulde vanskelig have gjenkjendt Dronningen i hendes ydmyge Væsen og simple Dragt. — Veed Du, Hvem der idag er vor Gjæst? — spurgte Kongen hende.

— Ja vel veed jeg det: — svarede hun: — Manden med Skyen. —

— Det er godt; — yttrede derpaa Kongen: — saa kan Du gaa igjen. —

Med taus Forundring stirrede jeg efter hende, den elskelige, men saa lidet forfængelige og stolte Dronning,

indtil hun igjen var forsvunden for mine Blikke. Havde ikke hendes Ansigt baaret Præget af en saa høj Adel, kunde Man gjerne have antaget hende for en Daglønners Kone. Og Kongen selv sad for mig som en fattig Mand af den simpleste Klasse, der maatte leve af sine Hænders Gjerning. Med Utaalmodighed ventede jeg Løsningen af denne mørke Gaade.

Da vi atter vare ene med hinanden, spurgte Kongen mig, om han strax skulde bede for mig, at jeg maatte faa min Sky igjen, eller jeg først ønskede nogle Oplysninger angaaende hans Livsforhold.

Hastig tog jeg Ordet og bad ham indstændig at meddele mig de vigtigste Træk af hans Levnetsløb.

—Du maa da vide, — begyndte Kongen: — at min Fader og min Bedstefader og alle mine Forfædre, lige tilbage indtil Tidernes Mørke, alle vare Herskere i det Land, som jeg nu er sat til at byde over. Da nu efter min Faders Død Kronen tilfaldt mig, gik jeg meget nødig til at modtage den, da jeg havde en afgjort Tilbøjelighed til Eneboerlivet og de dermed forbundne fromme Andagtsøvelser. Men da jeg med Grund frygtede for, at der, hvis jeg viste Herredømmet fra mig, vilde opstaa Tvistigheder, ja endog Borgerkrige i mine Fædres Land, at de hellige Love vilde blive krænkede og den ene saliggjørende Tro vilde gaa tilgrunde under disse Uroligheder, opoffrede jeg min Tilbøjelighed og greb Regjeringens Tøjler. Allah veed, at jeg gik dertil med en alvorlig og oprigtig Villie, endskjøndt min Følelse anviste mig en ganske anden Vej igjennem Livet til Paradiset. Jeg har øvet streng Retfærdighed, straffet de Onde og belønnet de Gode, af al Evne fremmet mit Riges Vel og mine Un-

dersaatters Lykke. — Dog alene Allah er almægtig og alvidende. —

Men uagtet jeg lod mig gjøre til Konge, opgav jeg derfor alligevel ikke min tidligere Livsplan. Saasnart jeg har endt mine Regjeringsforretninger, begiver jeg mig herhid til min Hytte, klæder mig om, som Du selv har seet, og lever alene for Bøn og Arbejde, trofast understøttet i begge Dele af mit fromme Sødskendebarn, min Hustru, som nylig var her tilstede.

Af disse Blade forfærdige vi allehaande Arbejder, mest Kurve og Maatter. Eftersom vi faa Noget færdigt, sælge vi det, og leve af hvad vort Dagsarbejde indbringer os, fra Dag til Dag, af Haanden i Munden. Naar det bliver mørkt, spise vi tilaften; men hele Dagen faste vi; saaledes have vi allerede levet tredive Aar med hinanden. —

Bliv nu hos os, indtil vi have solgt vort Arbeide; saa spise vi tilaften sammen, og et Natteleje skal Du heller ikke komme til at undvære, saa godt vi have det. —

Henimod Aften kom en Tjener og hentede Arbejdet. Denne solgte det, og kjøbte Bønner for de indkomne Penge; og disse bleve vor Aftensmad. Derpaa gik vi til Hvile. Men ved Midnat rejste Kongen og Dronningen sig atter og bade indtil Daggry.

Den følgende Morgen stod Dronningen aarle ved Vinduet; da saae hun en Sky danne sig paa Himlen og komme svævende hen imod os. — Glæd Dig, — sagde hun da til mig: — vor Bøn er bleven hørt af den barmhjertige Allah! Hist kommer din Sky! —

Da tog jeg Afsked fra Kongeparret, og vandrede bort, som tidligere, ledsaget af min Sky; ogsaa havde med det Samme min Bøn gjenvundet sin Kraft, saa at Alt, hvad jeg i den følgende Tid bad Allah om, miskundelig blev opfyldt. —

# Den underfulde Vadsæk.

Da Harun al Raschid en Nat, som ikke sjelden gik paa, følte sig ilde oplagt og ikke kunde sove, lod han Giafar kalde til sig og sagde til ham: — Jeg er i et yderlig slet Lune; mit Bryst er ligesom sammensnørt, og ikke een eneste venlig Tanke vil fremstille sig for min Sjæl. Du maa see til at skaffe mig een eller anden Adspredelse. —

— Hersker over de Troende, — svarede Giafar: — jeg har en Ven, som hedder Perseren Ali; han veed mange prægtige Eventyr. —

— Saa lad ham strax komme! — befalede Khalifen.

Perseren Ali indfandt sig og hilste ærbødig de Troendes ophøjede Behersker. Khalifen bød ham tage Sæde, og sagde: — Tungsindighedens Dæmon ruger over min Sjæl. Jeg lod Dig kalde, fordi jeg havde hørt om Dig, at Du kjendte mangfoldige skjønne Eventyr og Historier, tildeels af en meget lystig og opmuntrende Art. Lad mig nu faa et Eventyr at høre af bedste Sort; thi jeg lider svarlig, og veed ikke, hvad jeg fejler. Ved min Unaade, hører Du, eet af dine allerbedste! —

— Din Højhed har at befale. — svarede Ali:

— Men først maa jeg dog vide, hvad Du foretrækker at høre. Skal jeg fortælle Noget, som jeg har seet med egne Øine, eller Noget, jeg blot har hørt med mine Øren? —

— Fortæl Noget, som Du selv har seet! — var Svaret.

— Saa vide Du da, stormægtige Hersker over alle Troende, at jeg engang, kun ledsaget af en ung Slave, rejste bort fra Bagdad, min Fødeby, og havde en meget smuk Vadsæk hos mig. —

Medens jeg nu undervejs kjøbte og solgte, kom en vild Kurde løbende henimod mig, rev mig Vadsækken af Haanden og sagde: — Denne Vadsæk er min tilligemed Alt, hvad der er deri. —

Ved dette ligesaa uforskammede som uformodentlige Anfald kom jeg ganske ud af mig selv, og kaldte alle Omkringstaaende tilhjælp. Folk strømmede da sammen og raabte paa, at vi skulde gaa til Kadi'en med hinanden.

Vi gik altsaa med hinanden hen til Stadens Kadi og sagde til ham: — Vi have en Sag med hinanden, som vi bede Dig dømme udi. —

— Hvem er Anklageren? — spurgte Kadi'en.

Kurden nærmede sig og sagde: — Allah styrke Kadi'en, vor Herre! — Jeg har tabt denne Sæk med Alt, hvad der er i, og gjenfinder den i denne Mands Hænder. —

— Naar har Du mistet den? —

— Det er ikke længer siden end igaar. — svarede Kurden.

— Naar Sækken altsaa er din, maa Du kunne sige mig, hvad den indeholder. —

— Ja, det kan jeg sige Eder paa en Prik. — lød Kurdens Svar: — I Sækken fandtes tvende smaa Sølvspejle, Sværte til Øjnene, et Haandklæde, to Lampestager, to Fade og to Skeer, endvidere et Hynde, to Maatter, to Vaskefade med tilhørende Kander, en Potte, en Kam og tvende Hundehvalpe, fremdeles en Ko med tvende Kalve, to Faar, en Geed, to Lam, to hvide Katte, een Han- og to Hunkameler, en Bøffeloxe, tvende Tyre, een Løvinde og to Løver, en Ulv og to Ræve, endelig tvende Divaner, tvende Sale og et Kjøkken med to Døre, — foruden en heel Mængde Kurder, som alle kunne bevidne, at denne Sæk tilhører mig. —

Da Kurden endelig var bleven færdig, med Fare for at miste sin Aande, spurgte Kadi'en mig: — Hvad siger Du dertil, Ali? —

Da traadte jeg nærmere, heelt forbauset over Kurdens Fripostighed, og sagde: — Allah forherlige vor retfærdige Kadi! — I min Sæk fandtes et faldefærdigt Huus med tilhørende Hundestald, fremdeles en Drengeskole, en Armee tilligemed Telte og Tros, endvidere Stæderne Kahira og Bagdad tilligemed Fæstningen Shadads, et Fiskernet, Salomos Tryllestav, Sinai Bjerg tilligemed Profeten Musa og Jødernes utallige Skarer, det røde Hav tilligemed Potifars Hær, endelig samtlige hedengangne Sjæle, hvilke alle som een kunne bevidne, at denne Vadsæk er min og ingen Andens. —

Da Kurden saaledes hørte sig overbuden, brød han ud i Taarer og sagde hulkende: — O min Hr. Kadi, Vadsækken er min; jeg veed paa det Nøjeste, hvad der fremdeles maa findes deri: — en Hoben Slotte og Fæstninger, Stæder og Landsbyer. Bjørne, Løver og Abekatte — tilligemed hele den øvrige Naturhistorie; frem-

deles Profetens Hoppe med tilhørende tvende Hingste, to Skibsmestere og en gammel Kone, to Glædespiger og halvanden Hare, to Hærførere foruden Hære, og to Hære foruden Hærførere, en Blind med to sunde Øjne og to Halte med fire sunde Been, endvidere en Munk og to Klokkere, en Patriark og en Dandserinde, en højærværdig Kadi med tvende paalidelige Vidner, — som ville forsværge sig i hede Helvede paa, at Vadsækken er min. —

Nu kjendte min Vrede og Ærgrelse ingen Grændser. Jeg traadte tæt hen til Kadi'en og sagde: — Allah styrke den højvelbaarne Kadi, vor Herre! — I min Sæk findes fremdeles et Tøjhuus, vel forsynet med alleslags Vaaben og Krigsmaterialier, adskillige Viinbjerge og Haver med Figen- og Æbletræer, et stort Viinlager tilligemed Viinstue samt Opvartere, Gjæster og Kommersbrødre, Musikanter, Sangere, Sangerinder og Dandserinder, en Sultaninde i Barnsnød, en Amme med to Børn ved Brystet, hvis Moder er død, hvis Fader aldrig har været til, tvende habyssinske Slavinder med en Hud som Lilier, tre Indianerinder fra det lykkelige Arabien, og tre Medineserinder fra Øerne i det indiske Ocean, fem Grækerinder, hvoraf de sex ere Jomfruer, syv Tyrkinder i et Harem uden Gildinger og Laas og Lukke, otte persiske, ligesaa mange kurdiske og ligesaa mange ægyptiske Fruentimmer i den bedste Forstaaelse, uagtet de ere fælles om een Mand, som kun har sex Haar i Skjægget; — lad mig ikke glemme, i Sækken var fremdeles Eufrat og Tigris med Tilbehør af Skibe, Baade, Fisk og Fiskere; tusinde Heste, faldne efter Antichristen og en Søhoppe, alle Badehusene i Damascus med Badegjæster, Mænd og Kvinder, to frankiske Samvittigheder og den største Deel af Jacobs Himmelstige, tyve Kister med hvide

Varer, bestemte til Udstyr for Kadi'ens ældste Datter, et Magasin af færdige Bønner, vel assorteret efter alle Aarstider, Stænder, Kjøn, Aldere og Omstændigheder, — Stæderne Gaza og Askalon tilligemed alle deres Indbyggere, iligemaade hele den syriske Orken med Karavaner, Cisterner, Løver, Strudse og Gazeller, endelig hele Salomos Rige og den store Taa af Dronningen i Saba, indfattet med Juveler af et Dueægs Størrelse, tilligemed hundrede herreløse Djævle, som alle bevidne, at Vadsækken tilhører mig, Perseren Ali. —

Kadi'en var bleven heelt bedøvet af denne Ramse, og holdt sig for Ørerne: — Mashallah, — udraabte han: — I ere visselig begge to nogle Skarns Kjættere, som ville holde en from og skikkelig Kadi for Nar! Har Man nogensinde hørt, at en Vadsæk indeholdt saa meget og saa mange forskjellige Sager! Det maa jo være et bundløst Hav! —

Derpaa lod Kadi'en Sækken aabne; det Hele, Man fandt deri, var en Smule Ost og Brød, nogle Citroner og et Par Oliven. Da rev jeg leende Sækken til mig, kastede Kurden den i Hovedet, og gik min Vej. —

Harun al Raschid morede sig saaledes over denne Fortælling, at han faldt om paa Ryggen af bare Latter og aldeles glemte sine underlige Griller. Perseren Ali modtog en gavmild Foræring, og maatte love, ved en anden Lejlighed at holde sig rede med en ny Fortælling. — Gud alene er alvidende! —

# Den gavmilde Hund.

Der var engang en fattig Mand, som blev saa haardt trykket af sine Kreditorer, at han nødtes til at forlade Hjem og Familie og med Tiggerposen vandre ud i den vide Verden. En Dag naaede han træt og sulten og i den sørgeligste Stemning en stor og pragtfuld By, der var omgiven af høje Mure. Paa en stor Plads i Staden saae han endeel fornemme Folk gaa ind i et Huus, som lignede et kongeligt Palads; han fulgte efter dem, og kom ind i en herlig Sal, hvor der sad en Mand af et ærværdigt Udseende, liig en Vizier trindt omgiven af Slaver og Tjenere.

Huusherren stod op, kom sine Gjæster imøde og bød dem velkommen. Men den Fattige traadte forskrækket tilbage, da han fik Øje paa den Mængde Tjenere og al den Pragt og Herlighed, og krøb frygtsom sammen i en Krog, hvor Ingen kunde bemærke ham.

Medens han saaledes sad der, kom en Tjener med fire Jagthunde, som vare bedækkede med kostbart Silkestof og bare Guldkjæder med Sølvspænder i omkring Halsen, og bandt dem fast hver i sit Hjørne. Derpaa gik han bort, men kom snart igjen tilbage med gyldne Fade, fulde af de herligste Spiser; saasnart han havde foresat enhver af Hundene et Fad, fjernede han sig atter.

Tiggeren var saa forpiint af Sult, at han med Øjnene slugte Hundenes Føde, og gjerne havde holdt Maaltid med een af dem, hvis han ikke havde været bange for dem. Men een af Hundene følte ifølge en guddommelig Indskydelse det arme Menneskes yderlige Trang, fjernede sig fra Fadet, og gav Tiggeren at forstaa, at han skulde nærme sig.

Da tog den arme Mand Mod til sig, nærmede sig og spiste, indtil han var mæt; derpaa vilde han igjen drage sig tilbage. Men Hunden gav ham at forstaa, at han skulde tage Fadet med sig, tilligemed Alt, hvad der var i. Tiggeren tog da Fadet, takkede Gud, og fjernede sig, uden at Nogen traadte ham ivejen og afæskede ham Fadet, som han bar i Haanden.

Den fattige Mand rejste derpaa til en anden Stad, solgte Fadet og indkjøbte allehaande Varer derfor. Disse solgte han med god Fordeel et andet Sted, indkjøbte nye Varer, og saaledes fremdeles, indtil han havde samlet saa meget, at han kunde betale al sin Gjæld og trøstig vende tilbage til sit Hjem og sin Familie.

Da han havde betalt sin Gjæld, beholdt han endnu Tilstrækkeligt tilovers til at fortsætte sin begyndte Handelsvirksomhed. Gud lod nu Alting lykkes for ham, og snart blev han igjen en riig Mand. Da tænkte han en Dag ved sig selv: — Jeg maa dog engang atter besøge den Stad, hvor jeg fik Guldfadet, og bringe sammes Ejermand en smuk Foræring, tilligemed Tak for den Gave, som Allah ved een af hans Hunde lod mig tilflyde i min yderste Nød og Elendighed. —

Som tænkt, saa gjort! Kort efter begav den engang fattige, nu overflødig rige Mand sig paa Vejen. Men da han havde naaet Staden og opsøgt det Huus,

hvor han havde faaet Guldfadet, fandt han istedet-for en stor Ruindynge, hvorpaa Ravnene skrege, saa at Hjertet maatte komme til at bæve i En af bange Anelse.

Inderlig bedrøvet nedlod han sig paa Ruinerne, og anstillede sørgelige Betragtninger over Skjæbnens Luner og Tidens Omskiftelighed. Da han atter opløftede sit Hoved, stod en fattig gammel Mand for ham i en Tilstand, som maatte vække den dybeste Medlidenhed. — Hvilken Skjæbne har Besidderen af dette Palads havt? — spurgte den Rejsende Tiggeren: — Hvad er der blevet af den herlige Bygning, som jeg her seer ligge i Ruiner? —

Ved dette Spørgsmaal sukkede den fattige Mand af sit dybeste Hjerte og svarede: — Enhver tage sig vel tilhjerte, hvad Allahs Profet har sagt: — „Allah har Ret til igjen at fornedre Enhver, som han i sin Naade har ophøjet. — Spørg ikke, hvorfor og hvorledes! Thi Hvo forstaaer sig paa Skjæbnens Luner?“ — Jeg var engang Ejer af dette stolte Palads! Jeg havde ladet det opbygge efter min Lyst, og mig tilhørte det tilligemed Alt, hvad deri fandtes. Men Tiderne have forandret sig. Jeg har mistet min Formue, og befinder mig nu, uden at vide, hvorledes det egentlig er gaaet til, i denne ynkværdige Tilstand. —

Da fortalte den rige Mand Tiggeren sin Historie med Hunden, og tilføjede: — Nu er jeg kommen for at give tifoldig Erstatning for hiint Guldfad, som rev mig ud af Nøden. —

Men den fattige Mand rystede sørgmodig paa Hovedet, og svarede hulkende: — Nej, heller vil jeg lide den haardeste Mangel, end at jeg skulde tage tilbage, hvad een af mine Hunde har bortgivet! Det være langtfra mig! Behold dine Penge, og rejs igjen tilbage, hvor-

fra Du er kommen! Jeg modtager af din Haand ikke saa meget som Værdien af en Jernnagle. — Lev vel! —

Da bedækkede den rige Mand sit Ansigt med sine Hænder og gav sig bitterlig til at græde.

— Hvorfor græder Du? — spurgte Tiggeren, som var i Begreb med at fjerne sig, idet han atter vendte sig om.

— Jeg tænker paa alle jordiske Tings Omskiftelighed og Lykkens Ustadighed. — svarede den Rige: — Maaskee har Skjæbnen bestemt, at min Velstand snart igjen skal gaa tilgrunde, ligesom nu din er adsplittet for alle Vinde; og jeg skal da ikke engang have den Trøst, at jeg har viist mig taknemlig imod den, der engang lagde Grunden til min Lykke. — Saa er jeg meget ulykkeligere end Du. —

Da Tiggeren hørte den Fremmede tale saaledes, vendte han tilbage og omfavnede ham, idet han sagde: — Min Søn, Du har Ret; jeg var grusom og egenkjærlig! — Min Velgjerning imod Dig skal ingensinde komme til at berede Dig Smerte. — Jeg er villig til at tage imod, hvad Du vil give mig. —

Da kyssede den rige Mand Tiggeren paa Hænder og Fødder, og deelte med ham som en Broder. Derpaa tog han kjærlig Afsked med ham og rejste atter hjem med et let og frydefuldt Hjerte. — Priset være han, som gjør vel imod Alle og Enhver, og som kjender tusinde og atter tusinde Veje! —

# Fiskeren og Aanden.

Der levede engang en stakkels gammel Fisker, som kun med Nød og neppe kunde erhverve saameget, at hans Familie, som bestod af Hustru og tre Børn, ikke skulde omkomme af Mangel. Men ligefuldt havde han gjort sig det til en fast Regel, kun at udkaste sit Net fire Gange daglig.

En Dag begav han sig, som sædvanlig, meget tidlig om Morgenen, denne Gang endnu ved Maaneskin, ned til Havet, klædte sig af og kastede sit Net ud. Da han efter nogen Tids Forløb igjen vilde trække det iland, fandt han det overmaade tungt, og var ikke istand til at bringe det op fra Bunden. Han slog derfor en Pæl fast i Jorden og bandt Netlinen forsvarlig fast derved; derpaa svømmede han ud og dukkede under Vandet for at gjøre sit Net frit af Bunden. Han trak og skjød og lettede da saa længe derved, ufortrøden dukkende op og ned og svømmende rundt omkring, at han med Udtømmelse af alle sine Kræfter endelig bragte det ind til Strandbredden.

Nu skyndte han sig med at undersøge sin, som han meente, prægtige Fangst; men Staklen fandt istedetfor Fisk kun en Æselsbeenrad i Nettet. Da han blev dette vaer, klagede han sig og udraabte: — Jo, det er en dejlig Fangst! — Der gives ingen Magt og ingen Frelse

uden hos Allah, den Store og Ophøjede! — Og han fremsagde følgende Vers:

— O Du, som i Nattens Mørke slider og slæber og udsætter Dig for Farer, — spar kun dine Kræfter; thi Forsynets Bistand er ikke altid Mosssomlighedernes og Anstrengelsens Løn! —

Efterat han derpaa, ærgerlig og bedrøvet over sin slette Fangst, havde renset og udbedret sit Net, — thi Æselsbeenraden havde sønderrevet det paa flere Steder — prøvede han sin Lykke i Allahs Navn endnu engang, og udkastede under Paakaldelse af Forsynet igjen sit Net. Han ventede nu taalmodig, indtil Nettet var sunket heelt til Bunden, og Vandet trindt omkring igjen var blevet ganske roligt; men da han atter gav sig til at trække det op, fandt han, at det næsten var endnu tungere end den første Gang. Nu troede han da fuldt og fast, at Lykken engang vilde tilsmile ham, og at han havde fanget en skjønne Hoben Fisk. Men da han endelig med stor Anstrengelse havde bjerget Nettet, fandt han ikke Andet deri end en stor Kurv fuld af Stene og Dynd.

Ved dette Syn blev Hjertet ham først rigtig tungt, og han fremsagde i sin Smerte følgende Ord af Digteren:

— O grusomme Skjæbne, hav dog Barmhjertighed! — Vil Du end ikke høre ganske op at forfølge mig, saa lad mig dog puste ud engang imellem!

Hverken Lykkens Gunst bliver mig tildeel, eller Vindingen ved mine Hænders Arbejde.

Jeg er gangen ud for at søge mit Underhold, og har fundet dets Kilde hentørret.

Hvor mange Daarer befinde sig ikke i Solskinnet, og hvor mange Vise ikke i Mørket! —

— Jeg har intet andet Haandværk til at ernære mig med; — klagede den stakkels Fisker, og uagtet Alt, hvad jeg slider og slæber, har jeg dog ondt ved at skaffe mig og Mine de allerførste Livsfornødenheder. Men jeg vil ikke længer beklage mig over Dig, onde Skjæbne! Det er jo netop din største Glæde at mishandle skikkelige Mennesker og nedtrykke de store Ånder, medens Du begunstiger de Onde og ophøjer de største Tosser, Du formaaer at finde. —

Medens han talede saaledes, sparkede han den lumpne Kurv tilside, og rensede atter sit Net omhyggelig. Men førend han blev færdig dermed, havde han allerede fortrydt sin Utaalmodighed, og bad Gud om Forladelse derfor, inden han kastede Nettet ud for tredie Gang. Efterat det igjen var sunket tilbunds, og Vandfladen atter var kommen fuldkommen i Ligevægt, drog han det forsigtig til sig, opfyldt af et nyt Haab. Men ogsaa denne Gang blev han aldeles skuffet; der fandtes ikke Andet end Muslinger, Steen og Mudder deri.

Nu var han Fortvivlelsen nær; — Hvo havde ogsaa kjendt Magen til Uheld! Men da det imidlertid var begyndt at dages, undlod han dog ikke, som god Muselmand at forrette sine Aftvætninger og Bønner, idet han tilføjede:

— O Herre, Du veed jo ligesaa godt som jeg selv, at jeg kun kaster mit Net fire Gange ud i Døgnet. Nu har jeg allerede prøvet det tre Gange, uden at det har indbragt mig saa meget som et Fiskeskjæl. Jeg har kun denne ene Gang tilbage, mærk Dig vel, kun denne eneste, og beder Dig derfor med god Grund om, at Du

vil lade Havet føje sig en Smule til min Gunst, ligesom Du lod det føje sig efter Profeten Musas *) Villie. —

Saasnart han havde endt denne Bøn, paakaldte han Allah med høj Røst og kastede sit Net ud for fjerde Gang.

Da han nu troede, at det rette Øjeblik var kommet til at drage det iland, fandt han Arbejdet endnu vanskeligere og besværligere end alle de foregaaende Gange. Med usigelig Anstrengelse lykkedes det ham dog endelig at faa det halet iland. Men ogsaa denne Gang var Nettet aldeles tomt for Fisk; derimod indeholdt det en temmelig stor Messingflaske, som, at dømme efter Tyngden, dog i det Mindste maatte indeholde Noget, hvad det saa end var. Dens Aabning var vel tillukket med Bly, hvori han bemærkede Aftrykket af et besynderligt Segl.

Dette Fund stillede ham nogenlunde tilfreds igjen, og han besluttede, paa Hjemvejen at sælge Flasken til en Gjørtler og for de indkomne Penge at kjøbe Meel til Brød og nogle Bælgfrugter. Imidlertid betragtede han Flasken heelt nysgjerrig fra alle Sider, og rystede den dygtig, for at høre, om dens Indhold gav nogen Lyd fra sig; men han kunde ikke høre det Allermindste. Denne Omstændighed, i Forbindelse med det forunderlige Segl, indskjød ham pludselig den Tanke, at Flasken maaskee indeholdt noget overmaade kostbart. For med det Samme at komme til Vished i denne Sag, tog han sin Kniv frem, fjernede med nogen Anstrengelse Blyet fra Flaskens Aabning, og vendte denne derpaa imod Jorden, for

---

*) Iblandt de mangfoldige af Mohamedanerne antagne Profeter spille Moses, David, Jesus og Mohamed de første Roller.

at see, hvad der lod sig hælde ud af Flasken. Men til hans store Forundring kom der slet intet ud deraf.

Nu stillede han Flasken hen for sig, og betragtede den opmærksomt og forventningsfuldt. Da saae han, hvorledes en tæt Røg trængte frem af den snevre Mundding; efter faa Øjeblikkes Forløb blev den saa stærk, at han nødtes til at vige tilbage for den. Røgen steg ivejret heelt op under Skyerne, og udbredte sig som en tyk Taage vide over Strandbredden; Fiskeren var nærved at gaa fra Sandserne af Forundring.

Men saasnart al Røgen havde forladt Flasken, drog den sig efterhaanden sammen, fortættedes og antog endelig Skikkelse af en uhyre Aand, der stod paa Jorden, men som med sit Hoved ragede heelt op til Skyerne. Hans Been vare som Mastetræer, hans Hoved som en Moskeekuppel, hans Mund som en uhyre Klippehule; hans Øjne straalede som Lygter i Mørket, og hans Hovedhaar var som en Skov, der bølger i Vinden.

Ved Synet af dette Uhyre mistede Fiskeren al Besindelse. Han vilde flygte; men han var saa forfærdet, at hans Lemmer ikke vilde staa ham bi, og han formaaede ikke at komme ud af Stedet. Men saa forvirret han end var, hørte han dog Uhyret udraabe med tordnende Stemme:

— Der gives ingen Gud uden Allah, og Salomo er Allahs Profet! — Naade, Naade, store Profet! Aldrig mere skal jeg vove at stride Dig imod, men være alle dine Bud lydig! —

Af disse Ord maatte Fiskeren slutte, at Aanden for Øjeblikket ikke var synderlig mindre forknyt end han selv; han fattede derfor Mands Mod og Hjerte og henvendte sig til ham, idet han sagde: — Hvad er det, Du

siger, stolte Aand? — Salomo er død for over atten hundrede Aar siden, og vi befinde os nærved Dagenes Ende. Fortæl mig din Historie, at jeg kan faa at vide, ved hvilken Lejlighed Du blev indespærret i denne Flaske! —

Men nu paatog ogsaa Aanden sig en anden Mine, saae stolt ned paa Fiskeren, der neppe naaede ham til Knæet, og sagde i vild og trodsig Tone:

— Lær Høflighed, Du Usling, naar Du taler med Folk af mine Lige! Hvorledes tør Du vove at kalde mig en stolt Aand? Du kan selv være stolt! —

— Nu, vilde det maaskee være høfligere, — svarede Fiskeren: — om jeg kaldte Dig en Helvedes Gesandt eller et Skjæbnens Uglebilled? —

— Hvorledes, vover Du endog at mukke? — skreg Aanden: — Bi lidt; jeg skal strax gjøre det af med Dig! —

— Gjøre det af med mig? — gjentog Fiskeren: — Ja saa fortjente Du ogsaa, at Allah ganske forglemte Dig! Har jeg da ikke hentet Dig op fra Havets Bund og sprængt dit Fængsel? Har Du allerede glemt det, maa din Hukommelse visselig være ligesaa kort, som Du selv er lang. —

— Nej, jeg husker det meget vel; — svarede Aanden: — men jeg har dog ligefuldt bestemt at tage Livet af Dig! Kun een eneste Gunst kan jeg tilstaa Dig. —

— Hvad er det for en Gunst? —

— Jeg overlader Dig selv Valget af den Maade, hvorpaa jeg skal undlive Dig! —

— Men siig mig dog i Allahs Navn, hvormed jeg har fornærmet Dig? — tog Fiskeren atter tilorde: — Vil Du paa denne Maade gjengjælde det Gode, jeg har bevist Dig? —

— Det er mig umuligt at behandle Dig anderledes; naar Du har hørt min Historie, vil Du selv let kunne begribe det: —

— Jeg hører til hine oprørske Aander, som modsatte sig Allahs Villie. Alle Aander anerkjendte Salomo for Allahs Profet og underkastede sig ham, saa nær som jeg og Aanden Sakar; vi to vilde ikke ydmyge os. Da befalede den mægtige Konge sin Vizier Asaf, Barkhiya's Søn, at tage mig tilfange. Dette skete. Asaf bemægtigede sig mig, og førte mig, trods al min Modstand, frem for sin Herres Trone. Men uden Sky nægtede jeg ham Lydighed, og vilde heller underkaste mig hele hans Hærn end tilsværge ham den Underkastelseseed, som han forlangte. Da spærrede han mig til Straf ind i dette Messingkar, og trykkede sit Segl med den almægtige Allahs Navn paa Blydækselet, forat jeg ikke skulde kunne sprænge mit Fængsel. Derpaa overgav han Flasken til een af sine tjenstvillige Aander, med den Befaling, at han skulde kaste den i Havet, hvor det var dybest, og dette skete ogsaa til min store Sorg og Harme. —

— I det første Aarhundrede svor jeg at gjøre den, der befriede mig inden Udløbet af de hundrede Aar, riig og lykkelig, selv efter Døden. Men Aarhundredet randt hen, og Ingen gjorde mig denne Tjeneste. —

— I det andet Aarhundrede svor jeg at aabne alle Jordens Skatte for min Befrier; men heller ikke i dette havde jeg større Lykke med mig. —

— I det tredie svor jeg at gjøre min Befrier til en mægtig Hersker, stedse at være ham nær og daglig opfylde tre Ønsker for ham, af hvilken Art de end monne være. Men ogsaa dette Aarhundrede forløb som de tvende

foregaaende, og jeg forblev i den samme ulykkalige Tilstand. Da blev jeg saa forbittret over, at jeg skulde hensukke mit Liv i sligt et trøstesløst Fangenskab, at jeg svor, uden Naade at dræbe det Væsen, der engang vilde befri mig, og ikke at tilstaa ham anden Gunst end den, at han maatte vælge sin Dødsmaade. Da Du nu idag har befriet mig, saa skynd Dig at vælge, paa hvilken Maade Du helst vil tages afdage! —

Disse Aandens Ord fyldte Fiskerens Hjerte med Sorg og Bitterhed, og han udraabte: — I en ulykkalig Stund gik jeg ud for at vise et utaknemligt Skarn en saa stor Tjeneste! Betænk dog, hvor uretfærdig Du vil handle, og bryd denne skammelige Ed! Viis mig Barmhjertighed, og Allah vil engang ogsaa vise Dig Barmhjertighed! Skjænker Du mig nu højmodig Livet, vil Allah ogsaa til Gjengjæld beskytte Dig mod alle dine Fjenders Rænker. —

— Ingen Snak længer! — svarede Aanden barsk: — Vælg og dø! —

Da nu Fiskeren saae Aanden fast bestemt paa at dræbe ham, geraadede han i stor Angst, mindre for sin egen end for sine tre stakkels Børns Skyld, som ved hans Død vilde blive givne til Priis for enhver Elendighed. Men han holdt dog fast ved Haabet, saalænge han kunde, og prøvede endnu engang paa at røre den ubarmhjertige Aand, idet han sagde:

— Forbarm Dig over mig, i Betragtning af det, jeg har gjort for Dig! —

— Jeg har jo sagt Dig, — svarede Aanden: — at det er netop Grunden til, at jeg er nødt til at skille Dig ved Livet. —

— Besynderligt, — meente Fiskeren: — at Du

skal nødes til at gjengjælde Godt med Ondt. Ordsproget har altsaa ikke Uret, naar det siger:

— Den, som viser en Uværdig Velgjerninger, ham vil det gaa som den Mand, der stod en Hyæne bi i Nødens Stund.

— Godt have vi bevist dem; men de gjengjældte det med Ondt; det er den Ugudeliges Skik at handle saaledes. —

— Lad os nu ikke spilde vor kostbare Tid! — afbrød Aanden ham: — Al den Snak bringer mig dog ikke paa andre Tanker. Lad nu hastig høre, hvilken Dødsmaade Du holder mest af! —

Nu opgav Fiskeren endelig alt Haab. Men Nød lærer nøgen Kone at spinde; — Fiskeren befindede sig i al Hast paa en List. — Han er en dum Djævel, og jeg er et Menneske; — sagde han til sig selv: — Allah har givet mig en god Forstand, og jeg vil bruge den, saa godt jeg kan. Har Aanden ved sin skjændige Troløshed lagt an paa min Fordærvelse, nu, saa vil jeg ved underfundig List til Gjengjæld lægge an paa hans. Lige for Lige, naar Venskab skal holdes! —

Derpaa henvendte han sig atter til Aanden og sagde: — Er Du altsaa fast bestemt paa at undlive mig? —

— Ja, det er en afgjort Sag. — lød Svaret.

— Nu, saa maa jeg vel føje mig i Allahs Villie. Men førend jeg vælger mig en Dødsmaade, besværger jeg Dig endnu, ved den almægtige Allahs Navn og Profeten Salomos Segl, oprigtig at besvare blot eet eneste Spørgsmaal, som jeg har at gjøre Dig. —

Da Aanden hørte sig tiltalt paa en saa kraftig

Maade, følte han sig nødtvungen til at give et føjeligt Svar, og han svarede med en mærkelig Bæven:

— Spørg mig om hvad Du vil, men fat Dig i Korthed! —

— Jeg gad da gjerne vide, — tog Fiskeren atter tilorde: — om Du ogsaa virkelig har været indesluttet i denne Flaske. Kan Du bekræfte det med en Ed i den almægtige Allahs Navn? —

— Uden Betænkning; — svarede Aanden: — jeg sværger, at jeg var indespærret deri. —

— Oprigtig talt, dette gaaer over min Forstand, og jeg kan umulig tro det. I denne Flaske har ikke engang saa meget som Neglen paa din lille Taa Plads, og Du skulde have været deri heel og holden? Umuligt! —

— Men jeg tilsværger Dig, at jeg har været deri, saaledes som Du seer mig her staaende for Dig. — Vil Du endnu ikke tro mig, efterat jeg har bekræftet det med en saa dyr Ed? —

— Ja, hvad er vel en Ed i en saa troløs Skabnings Mund, som Du er? — Jeg vil ikke tro det, førend jeg seer det med mine egne Øjne. —

Øjeblikkelig gav Aanden i sin Ærgrelse sig til at ryste og række sig; hans Legeme udvidede sig efterhaanden og fortyndedes til en Taage, der hævede sig højt op under Himlen, derpaa langsomt drog sig sammen igjen og ligesom lod sig indsuge af Flaskens smalle Hals, indtil den aldeles var forsvunden derinde. Da lod en Stemme sig høre ud af Flasken: — Nu, vantro Fisker, nu er jeg i Flasken! Vil Du nu da tro dine egne Øjne, din Tosse? —

— Om Forladelse, Tossen er Du! — svarede Fiskeren, idet han hastig foer til og tillukkede Flasken med

Proppen af Bly. — Derpaa vedblev han i en ganske anden Tone:

— Nu Aand, nu er Raden til Dig at bede om Naade og at vælge den Dødsmaade, der er Dig behageligst. Dog nej, det Bedste er nok, at jeg kaster Dig paa det samme Sted i Havet, hvor jeg drog Dig op. Saa vil jeg lade mig bygge et Huus hernede ved Stranden, for at advare alle Fiskere, som kunde faa isinde at udkaste deres Net her, imod at komme i Berørelse med en ond Aand, der er saa skarnsagtig utaknemmelig, at han vil dræbe sin Befrier. —

Til Svar paa denne haanlige Tale opbød Aanden alle sine Kræfter for at komme ud af Flasken; men alle hans Anstrengelser vare forgjæves! Salomos Segl havde en ubetvingelig Magt. Da han saaledes ganske saae sig given i Fiskerens Hænder, betvang han sin Harme, og begyndte i blid Tone:

— Vogt Dig vel, Fisker, for at gjøre, hvad Du siger! Jeg har jo blot spøget med Dig, og Du maa ikke tage Sagen saa alvorlig. —

— O Aand, — svarede Fiskeren: — Du, som for et Øieblik siden var een af de største, men nu een af de allermindste Aander, din forfængelige Snak nytter Dig aldeles intet. Du skal atter paa din Hals i Havet! Har Du allerede boet saa længe paa Havets Bund, som Du før sagde mig, saa kan Du gjerne blive der indtil den yderste Dag. Han, som da tager Proppen af Flasken for Dig, vil nok forstaa at ave Dig, kjender jeg ham rigtig. Jeg bad Dig for Allahs Skyld at skaane mit Liv; men Du hørte ikke mine Bønner. Nu vil jeg gjengjælde Lige med Lige. —

Aanden lod Intet uforsøgt for at røre Fiskeren:

— Aabn Flasken, — sagde han: — og skjænk mig Friheden! Jeg forsikrer Dig hellig, at Du skal blive tilfreds med mig. —

— Du er en Forræder; — svarede Fiskeren: — og jeg fortjente virkelig at miste Livet, hvis jeg var dum nok til at stole paa dine Forsikkringer. Du vilde vistnok bære Dig ad ganske paa samme Maade som den græske Konge med Lægen Duban. Det er en Historie, som Du under disse Omstændigheder kan have besynderlig godt af at høre. Den lyder, som følger:

## Den græske Konge

og

## Lægen Duban.

I Landet Suman i Persien var der engang en Konge, hvis Undersaatter vare af græsk Oprindelse. Denne Konge havde det Uheld at være spedalsk, og hans Læger havde forgjæves udtømt alle deres Midler for at helbrede ham, saa at de ikke mere vidste, hverken hvad de skulde sige eller gjøre. Da indfandt sig ganske uventet en berømt Læge, ved Navn Duban, ved det kongelige Hof.

Denne Læge havde øst sin medicinske Kundskab af arabiske, persiske, græske, tyrkiske, latinske, syriske og hebraiske Bøger; desuden var han vel erfaren i Filosofien, og Nogle sagde, ogsaa i Nekromantien og andre hemmelige Videnskaber. Saasnart denne Mand havde hørt fortælle om den græske Konges Sygdom, og havde erfaret, at han var opgiven af alle sine egne Læger, iførte han sig sine bedste Klæder og forskaffede sig ufortøvet Adgang til Kongens Person.

— Naadigste Herre, — tiltalte han ham: — Man har fortalt mig, at alle de Læger, Eders Majestæt har i sin Tjeneste, ikke have formaaet at helbrede Eders Spedalskhed. Hvis I nu vil forunde mig den Ære at tjene Eder, saa forbinder jeg mig til at helbrede Eder uden at bringe endog blot een eneste Salve eller Lægedrik i Anvendelse. —

— Hvis Du virkelig er duelig til at fuldbringe, hvad Du her lover, — svarede Kongen: — saa skal jeg gjøre Dig og dine Børn og Børnebørn til rige Folk; og desuden skal Du blive min kjæreste Yndling. Du lover altsaa, at Du vil helbrede mig for min Spedalskhed, uden at jeg behøver at kvæle mig hverken med ydre eller indre Lægemidler? —

— Ja, som jeg har sagt, Eders Højhed. — svarede Lægen: — Jeg har den sikkre Fortrøstning at kunne helbrede Eder aldeles og i ganske kort Tid, og ønsker at tage Eder i Kuur fra imorgen af. —

Duban gik derpaa tilbage til sin Bolig, og forfærdigede et Boldtræ af ganske almindelig Art. Men sammes Haandfang udhulede han saa nær den ydre Skal, som muligt, og fyldte Rummet med de Lægemidler, som han fandt tjenlige i det givne Tilfælde. Han forfærdigede ogsaa en tilsvarende Bold, og begav sig med begge Dele den følgende Dag igjen op paa Slottet til Kongen.

Efter at have kastet sig ned foran Tronen og rejst sig igjen, gjorde han et dybt Buk og meddeelte Kongen, at han fandt det hensigtsmæssigt, om Hs. Højhed vilde stige tilhest og begive sig hen at spille Bold.

Kongen begav sig altsaa hen til Boldpladsen, ledsaget af sine Kammerherrer, Vizierer og Emirer. Da han havde naaet Pladsen, nærmede Lægen sig ham atter og

overgav det af ham selv forfærdigede Boldtræ tilligemed Bolden i hans naadige Hænder, idet han sagde: — Modtag dette Boldtræ, o Herre, grib saaledes fat om det, og tuml Eder tilbest med denne Bold saalænge omkring paa Pladsen, indtil I kommer til at svede indeni Haanden og over hele Kroppen! Da vil det af mig i Træets Haandfang indesluttede, paa denne Maade opvarmede Lægemiddel meddele sig Haanden og Eders hele Legeme. Er dette opnaaet, og I befinder Eder i en stærk Sved, saa maa i hastig begive Eder tilbage til Eders Palads og strax gaa i Bad; I lader Eder der vel afgnide og vaske, og gaaer strax efter iseng. Imorgen tidlig vil I da, haaber jeg vist, staa op som en Mand, der aldrig har kjendt Spedalskhed. —

Kongen tog imod Boldtræet, og drev med sine Hoffolk den foran ham trillende Bold ivrig frem og tilbage, indtil han svedte over hele Legemet. Da hørte han strax op, begav sig tilbage til sit Palads, tog et Bad og fulgte nøje Lægens øvrige Forskrifter. Og Kuren, saa simpel den end var, havde en heelt forunderlig Virkning; thi den følgende Morgen, da han vaagnede og betragtede sig selv, var der ikke endog blot det mindste Spor af det hæslige Udslet tilbage, og hans Hud var saa reen og blank som Sølv.

Ligesaa glad som forbauset stod han op, og saasnart han var paaklædt, begav han sig ind i den offentlige Audientssal, tog Plads paa Tronen og viste sig for alle sine Hoffolk. Disse havde af Nysgjerrighed efter at erfare den besynderlige Kuurs Virkning forsamlet sig meget tidlig og i stor Mængde, og da de saae Kongen helbredet, yttrede de alle deres store Forundring og en levende Glæde.

Kort efter indtraadte ogsaa Lægen Duban og, vilde kaste sig ned foran Tronen; men Kongen rejste sig, gik ham imøde, og bød ham tage Plads ved Siden af sig paa selve Tronen. Gjennemtrængt af Taknemlighed overøste han ham med de mest smigrende Lovtaler, men lod det ingenlunde forblive herved. Da han netop paa denne Dag beværtede hele sit Hof, indbød han Duban til at spise alene med sig ved samme Bord, og beholdt ham som Gjæst hos sig den hele Dag. Ved Afskeden om Aftenen forærede han ham to tusinde Guldstykker, smykkede ham med Æresklæder og lod ham føre tilbage paa sin egen Hest.

Efter hans Bortgang talede Kongen kun med den største Beundring om Lægens dybe Videnskab, og yttrede, at han følte sig forpligtet til at bevise ham saa megen Ære og Gunst, som muligt, og vilde gjøre ham til sin Omgangsven for hele sin Levetid.

Sjæleglad over sin Helbredelse lagde han sig til Hvile; ligesaa fornøjet stod han op den følgende Morgen, og tog atter Plads paa sin Trone. Alle hans Emirer og Vizierer stode paa hans venstre og hans højre Haand; men Kongen havde kun Tanke for den vise Duban og forlangte at faa ham at see.

Duban indfandt sig og kyssede Jorden for Kongens Fødder. Men Kongen rejste sig, indbød ham til at tage Plads paa Tronen, og lod ham spise alene med sig. Ogsaa denne Dag forærede han ham en Æresklædning, foruden andre kostbare Gaver, og samtalede med ham indtil Nattens Indbrud. Da han endelig anbefalede sig, lod han ham endnu give fem Æresklædninger

og tusinde Guldstykker, og fulgte ham lige til sit Palads=ses Dørtærskel.

Nu havde Kongen en Storvizier, der var født under slemme Aspekter og en ond Stjerne;*) han var nemlig misundelig, gjerrig, og besad en ondskabsfuld Natur. Da denne bemærkede, at Lægen Duban var i Begreb med at fortrænge ham fra hans Plads som Kongens fortroligste og kjæreste Ven, misundte han ham af sit inderste Hjerte, og lagde Planer til hans Fordærvelse, bekræftende Ordsproget: -- Der er Ingen fri for Misundelse. — og hiint andet: — Tyranni lurer i Sjælen, Magten bringer den for en Dag, Svagheden skjuler den. —

Opfyldt af sine onde Hensigter nærmede Vizieren sig en Dag Kongen, kyssede ham paa Haanden og sagde, at han havde en høist vigtig Opdagelse at gjøre ham. Efterat Kongen naadig havde givet ham Tilladelse til at tale, vedblev han paa følgende Maade:

— Herre, det er og bliver altid farligt for en Hersker at skjænke en Mand sin fulde Tillid, hvis Troskab endnu ikke er rigtig prøvet. Idet I saaledes har overøst Lægen Duban med Eders Velgjerninger og Naadestegn, har I sikkert ingen Anelse havt om, at denne Mand som en Forræder har indsneget sig ved Eders Hof, i den Hensigt at skille Eder ved Livet. —

— Hvoraf veed Du det? — udraabte Kongen: — Hvorledes tør Du vove at tale saaledes? Betænker

---

*) Muselmændene tro fuldt og fast paa Stjernernes Indflydelse paa Menneskenes Tilbøjeligheder og Skjæbne, uagtet deres hellige Lov fordømmer denne Tro som en Daarskab.

Du, at Du taler til din Konge og Herre, og om en Mand, som jeg har mit Liv, ja næsten Mere end mit Liv at takke for? —

— Herre, — svarede Vizieren rolig: — jeg er fuldstændig underrettet om det, som jeg ifølge min Pligt har taget mig den Frihed at tale med Eder om. Jeg beder Eder derfor ophøre med at nære en saa farlig Fortroligbed. Aabn Eders Øjne for Sagens rette Sammenhæng! Jeg gjentager for Eder, at Lægen Duban kun har forladt sit Fædreland, det Indre af Grækenland, for at udføre den nylig omtalte gyselige Forbrydelse. —

— Nej, nej, Vizier, — tog Kongen med Heftighed Ordet: — jeg kan umulig have taget fejl af denne Mand! Han maa være det viseste og bedste Menneske paa Jorden. Du veed selv, ved hvilken simpel og underfuld Kuur han har helbredet mig for min Spedalskhed, et Onde, som alle andre Lægers højeste Kunst aldeles var strandet paa. Hvis han ønskede at dræbe mig, hvorfor skulde han da først have reddet mit Liv? Jeg var jo saa godt som allerede et Dødens Bytte, og han havde kun behøvet at overlade mig til min Skjæbne. Lad altsaa denne din falske Mistanke fare! Langtfra at fæste mindste Liid til dens Rigtighed, kan jeg tværtimod meddele Dig, at jeg har besluttet, fra idag af at tilstaa denne udmærkede Mand en maanedlig Indtægt af tusinde Zechiner, saalænge han lever. Men selv om jeg deelte alle mine Skatte med ham, ja endog mit Rige, vilde jeg dog aldrig kunne lønne ham efter Fortjeneste for det, han har gjort imod mig. — Jeg mærker vel, Vizier, hvorledes det egentlig hænger sammen med Eders Mistanke; det er Misundelsen, der taler ud af Eder! Gaa i Eder selv, og

fat bedre Tanker baade om mig og den fortræffelige Viismand Duban! —

Uagtet Man af denne Tale skulde tro, at den græske Konge var aldeles uimodtagelig for Vizierens onde Indskydelser, lykkedes det dog lidt efter lidt den falske Raadgiver at udstrø Mistankens fordærvelige Sæd i hans Indre. Han var just ikke meget skarpsindig, og han frygtede Døden som det værste Onde; saaledes gik det til, at han tilsidst ikke blev mindre opsat paa at rydde den vise Læge afvejen, end Vizieren selv, den onde Plans Ophavsmand.

— Du har talt Sandhed, min tro Vizier; — sagde han endelig engang: — har han været istand til at helbrede mig ved alene at give mig Noget i Haanden, er det begribeligt, at han ligesaa let kan tage mig afdage ved at give mig Noget at lugte til. Men sig mig nu, min trofaste Ven, hvad jeg skal gribe til under disse Omstændigheder! —

— Herre, — svarede Vizieren: — til at sikkre Eder imod hans onde Idrætter vil det uden al Tvivl være det Bedste, at I strax lader ham kalde til Eder og saa uden videre lader Hovedet hugge af ham. Faaer han blot Tid til at aabne Munden, vil han vel vide at snakke sig fri, den Forræder. Det er visselig klogest, at I overrasker ham, førend han faaer Lejlighed til at overraske Eder. —

— Den Tale er der Forstand i. — svarede Kongen, og sendte strax Bud efter Lægen Duban. Denne indfandt sig ufortøvet ved godt Mod og hilste Kongen med følgende Vers:

— Du har uopfordret overøst mig med Godhed og gjort mig vel i en Haandevending. Hvorledes skulde jeg

kunne Andet end prise Dig af al min Evne, baade med Mund og Hjerte? —

— Veed Du, hvorfor jeg har ladet Dig kalde? — spurgte den græske Konge Lægen.

— Nej, Herre; — svarede Duban: — Ingen veed, hvad der boer i Sindet uden Een, den Alvise og Almægtige. —

— Jeg har ladet Dig kalde for at fordre dit Liv af Dig. — vedblev Kongen.

Med en ubeskrivelig Overraskelse og Smerte modtog Lægen denne uforbeholdne Erklæring, og spurgte: — O Konge, hvorfor vil Du tage mit Liv? I hvilken Forbrydelse har jeg gjort mig skyldig? —

— Jeg har faaet at vide, — sagde Kongen: — at Du er en Spejder og er kommen til mit Hof alene i den Hensigt at finde Lejlighed til at myrde mig. Jeg har derfor besluttet at komme Dig i Forkjøbet ved at tage Livet af Dig. —

Og med det Samme befalede han Skarpretteren: — Hug Hovedet af denne Forræder og befri mig fra hans Ondskab! —

Men saasnart Duban havde hørt denne sin Dødsdom, begyndte han at bede, og sagde: — O Konge, skaan mig, og Allah vil engang ogsaa behandle Dig med Mildhed! Nedbryd ikke min Tilværelse; da vil Allah til Gjengjæld bevare din, nu og i al Evighed! —

Disse og lignende Bønner gjentog han flere Gange, — vedblev Fiskeren, henvendt til den i Flasken atter indespærrede Aand: — ganske paa samme Maade, som jeg vedblev at bønfalde Dig, i det Haab at røre dit utaknemlige Hjerte. Men det gik ogsaa Lægen Duban ganske paa samme Maade med den græske Konge, som

det gik mig med Dig; Kongen forblev døv for alle Lægens Bønner og gjentog sin Befaling til Skarpretteren.

Da begyndte Duban paany at bede, og Taarerne strømmede ham nedad Kinderne: — O Herre, giv ikke Menneskene et saa slet Exempel! Hvad skal det herefter blive til med al Dyd i Verden, naar de største Velgjerninger belønnes paa denne Maade. Enhver vil da tænke: — „Jeg vil følge min Lyst og gjøre alt det Onde, jeg kan; der kan jo ikke times mig noget Værre derfor, end hvad er timedes Lægen Duban, der dog havde Ord for at være det viseste og bedste Menneske." —

Alle Hoffolkene følte sig dybt grebne af Medlidenhed, og nogle af dem vovede at gaa i Forbøn for Lægen, idet de yttrede, at der intet Ondt var bevidst om ham, men tværtimod meget Godt, idet han for Alles Øjne havde helbredet Kongen for et Onde, der truede ham med en snar og pinefuld Død.

Men Kongen svarede dem: — Ja I kunne sagtens snakke; men jeg veed, at mit Liv er afhængigt af denne Mands Liv og Død. Den, der helbredede mig ved at give mig Noget i Haanden, kan ligesaa let dræbe mig ved at give mig Noget at lugte til. Mit Liv staaer i denne Mands Haand, og denne Tanke er mig utaalelig. Derfor maa han dø, om han saa end var den eneste Viismand og Læge i Verden! —

Og Kongen gjentog sin Befaling til Henrettelsen.

Da Duban hørte Kongen tale saaledes, gav han sig fortabt, holdt inde med sine ydmyge Bønner og stride Taarer, og tog atter Ordet i en rolig og værdig Tone: — Skal jeg da endelig dø, o Konge, saa giv mig dog i det Mindste saa stor en Frist, at jeg kan gaa hjem og

beſtikke mit Huus og foranſtalte min Begravelſe. Ogſaa ønſkede jeg at fordele mine koſtbare Bøger imellem mine gode Venner; een af dem, den koſtbareſte af dem alle, en ifandhed uvurdeerlig Skat for den, der ønſker at leve et langt og lykkeligt Liv, teſtamenterer jeg Dig, o Konge, hvis Du vil ſkjænke mig en kort Livsfriſt. —

— Hvad er det for en Bog? — ſpurgte Kongen begjærlig.

— Dens Indhold er altfor rigt og mangfoldigt til at lade ſig i Korthed angive. Dog Eet kan jeg ſige Dig, — rigtignok kun eet af Bogens mindſte Myſterier — at naar Du efter min Henrettelſe aabner Bogen, blader tre Blade om, og læſer de tre Linier, ſom findes paa den venſtre Side, Du da kan faa mit afhuggede Hoved til at tale, og til at ſvare paa ethvert Spørgsmaal, ſom Du forelægger det. —

Denne uden Lige koſtbare Bog ønſkede Kongen vel at eje, og han gav derfor Lægen Tilladelſe til under ſtreng Bevogtning at vende tilbage til ſit Huus, og ſkjænkede ham en Dag til at ordne ſine Anliggender i. Denne Dag anvendte Lægen efter bedſte Evne paa den antydede Maade.

Den næſte Morgen blev Duban atter fremſtillet for den græſke Konge, omkring hvem en talrig Mængde Emirer, Vizierer, Kammerherrer og andre Stormænd i Riget havde forſamlet ſig, i ſpændt Forventning af det Under, ſom Lægens Hoved ſkulde udrette. Den pragtfulde Forſamling af de forſkjelligſte Stænder var ligeſaa broget ſom en herlig Blomſterhave.

Endelig indfandt ſig Dagens Helt, Lægen Duban med en gammel Bog i Haanden, hvilken han, tilligemed en Æſke, ſom indeſluttede et viſt Pulver, i al Ydmyghed

lagde for Kongens Fødder. Pulveret rystede han ud i et Fad, som Man paa hans Forlangende havde bragt ham, og henvendte sig derpaa til Kongen paa følgende Maade:

— O Konge, naar mit Hoved er afhugget, maa Du lægge det i Pulveret paa dette Fad; saa vil det strax høre op med at bløde. Derpaa skal Du aabne denne Bog og gjøre, som jeg har sagt Dig; saa vil mit Hoved komme til at tale. Men tillad mig endnu engang, o Herre, at bede Dig vise mig Barmhjertighed, saasandt Du engang selv venter Barmhjertighed hos Allah i Himlen! —

Havde Kongen tidligere været opsat paa Lægens Død, saa var han det nu dobbelt; Forventningen af det Under, han skulde lære at kjende ved det afhuggede Hoved, og Begjærligheden efter at komme i Besiddelse af den utvrdeerlige Bog, som skulde bevirke Underet, disse tvende Ting vilde i og for sig have været Nok til at fælde en uigjenkaldelig Dødsdom over den uskyldige Duban. Derfor svarede Kongen rask og uden Betænkning:

— Ingen unyttige Ord, Menneske! Du maa dø, om ikke for Andet, saa forat jeg kan komme til at høre dit Hoved tale. — Skarpretter, gjør din Pligt! —

Dubans Hoved faldt. Strax blev det lagt i Pulveret paa Fadet, og Kongen aabnede Bogen for at finde det betegnede Sted. Men da Bogens Blade klæbede sammen, maatte han flere Gange væde Fingeren paa sine Læber for at faa dem fra hinanden. Saaledes gik det med det første, det andet og det tredie Blad. Men da han her paa den venstre Side endnu slet intet fandt skrevet, udraabte han utaalmodig: — Læge, der staaer jo Intet! —

— Saa blad videre! — svarede Hovedet.

Kongen vendte med den samme Møje og Ulejlighed nogle flere Blade i Bogen. Men efter nogle Øjeblikkes Forløb begyndte Kongen at føle sig uvel — Giften, hvormed hvert et Blad var gjennemtrukket, begyndte at virke —; hans Øje formørkedes, Bogen faldt ud af hans Hænder, og han sank tilbage under frygtelige Trækninger med det Udraab: — Jeg har faaet Gift — jeg er dødsens! —

Men Hovedet gav sig atter til at tale, og fremsagde følgende Vers:

— De brugte deres Magt, men brugte den som Tyranner, og snart vare de, som om de aldrig havde været til; deres Sted fandtes ikke mere paa Jorden. Hvis de havde udøvet Retfærdighed, skulde de have nydt Barmhjertighed; men de vare Voldsmænd, og derfor behandlede ogsaa Skjæbnen dem som Voldsherre. De modtoge altsaa Løn, som fortjent; ingen Dadel kan træffe hverken Verden eller Skjæbnen. —

Saasnart Hovedet havde fremsagt disse Vers tilende, drog den græske Konge sit sidste Suk. Men Hovedet lukkede de stive Øjne og aabnede ikke mere Munden.

---

Fiskeren vedblev, henvendt til den i Flasken indespærrede Aand:

— Du seer heraf, utaknemlige Aand, at den græske Konge selv skulde have nydt Barmhjertighed, hvis han havde udviist Barmhjertighed! Men han døvede sit Øre for den Uskyldiges Bønner, og derfor overgav ogsaa Allah ham til Fordærvelsen. Det Samme er nu netop Tilfældet imellem mig og Dig. Havde Du villet skaane mig, saa skulde

ogsaa Allah have viist Dig Barmhjertighed, og af mig skulde Du ikke have erfaret Andet end Godt. Men Du vilde, uagtet alle mine Bønner, tilintetgjøre mig, og derfor vil nu jeg være ligesaa ubønhørlig og kaste Dig samt din Flaske igjen ud i Havet. —

Da Aanden hørte Fiskeren tale saaledes, skreg han: — Jeg besværger Dig ved den højeste Allah, Fisker, gjør ikke det! Skaan mig som en højmodig Mand, og forgiem, hvorledes jeg har opført mig imod Dig! Handlede jeg slet, saa gjør Du det Modsatte, og bær Dig ikke ad, som Immamah bar sig ad imod Atikeh! *) —

— Nu, hvorledes bar hun sig da ad? — spurgte Fiskeren.

— O, — svarede Aanden: — jeg er kun slet oplagt til at fortælle Historier, saalænge jeg maa ligge sammenkrympet i denne Flaske. Saasnart Du befrier mig, skal jeg fortælle Dig den bele Historie. —

— Nej, — svarede Fiskeren: — jeg slipper Dig ikke ud igjen; det er en afgjort Sag. Jeg havde ikke bevist Dig Andet end Godt, og dog havde Du isinde at tage Livet af mig. Du skal igjen over Hals og Hoved ud i Dybet; og at Du forbliver der indtil den yderste Dag, det skal jeg ved min Advarsel nok sørge for. —

— O lad Dig dog bevæge, Fisker! — raabte Aanden: — Føl min Angst og Fortvivlelse og slip mig fri, mere ædelmodig end jeg, paa hvem din Velgjerning var spildt! Lad mig komme ud igjen, og jeg lover Dig hellig, ikke alene ikke at tilføje Dig noget Ondt, men ogsaa at gjøre Dig Godt af al min Evne. — Du er en

---

*) Disse tvende Kvinders Historie findes ikke i Samlingen af 1001 Nats Fortællinger.

fattig Mand; jeg vil gjøre Dig riig! Tænk paa din Hustru og dine stakkels Børn, og vær ikke grusom mod dem og Dig selv, medens Du troer blot at øve retfærdig Hævn imod mig! —

Af disse Aandens sidste Ord følte Fiskeren sig paa en heelt overordentlig Maade talt til Hjerte; Aanden havde besværget ham ved det, der var ham mere dyrebart end Livet selv. Han besluttede da at vove paa endnu engang at vise Barmhjertighed, lod Aanden i den almægtige Guds Navn besværge Alt, hvad han havde lovet ham, og tog saa Proppen igjen ud af Flasken.

Atter steg en tyk Røg op af Flaskens indskrænkede Rum, indtil den var ganske tom; derpaa fortættede Dampen sig og antog lidt efter lidt Skikkelse, indtil den ubyre Aand paany bævede sig for Fiskeren heelt op i Skyerne. Det Første, som Aanden tog sig for, saasnart han ret var kommen til sig selv igjen efter Angsten og Pinen, var at sparke Flasken ud i Havet.

Da blev Fiskeren lidt underlig om Hjertet, og tænkte ved sig selv, at det betydede intet Godt. Imidlertid fattede han Mands Mod og Hjerte og sagde: — O Aand, skulde Du virkelig have isinde at bryde den dyre Ed, som Du har tilsvoret mig? Skal jeg nu maaskee atter begynde den arme Dubans sørgelige Vise forfra: — — Lad mig leve, o Konge, og Allah vil ogsaa forlænge dine Dage! —

Da gav Aanden sig til at lee, saa at Jorden rystede, og sagde: — Lad nu kun det være godt, Fisker; jeg har intet Ondt isinde imod Dig! Men tag nu dit Net og følg efter mig! —

Ved disse Ord satte Aanden sig i Bevægelse, og Fiskeren fulgte efter ham, ikke uden Bekymring. De gik

udenom Staden, tværs over et højt Bjerg, ned paa en vidt udstrakt, øde Slette, i Midten af hvilken der fandtes en lille Sø. Ved denne gjorde Aanden Holdt, og bød Fiskeren at kaste sit Net ud.

Fiskeren adlød med godt Haab om at fange en god Deel Fisk; thi han kunde øjne en stor Mængde i Søen, til hans store Forundring af forskjellige Farver, baade hvide, blaa, røde og gule. Han fangede ogsaa ganske rigtig fire Fisk, een af hver Farve, og følte sig inderlig glad ved denne Fangst.

— Gaa nu med disse Fisk op til Sultanen! — sagde Aanden: — Han vil give Dig saa meget for dem, at Du vil anse Dig for riig. Forresten beder jeg Dig have mig undskyldt, at jeg, efter at have været indespærret i over atten hundrede Aar i en Flaske paa Havets Bund, for Øieblikket er for lidet fortrolig med de overjordiske Ting og Forhold til at belønne Dig paa anden Maade. Kun en Skjælm giver Mere end han har. Her kan Du fiske hver Dag; men Du maa aldrig udkaste dit Net mere end een Gang daglig. Tak for godt Bekjendtskab! — Allah være med Dig! —

Med disse Ord stampede Aanden i Jorden; denne aabnede sig vidt, og Aanden forsvandt for Fiskerens Øine.

Fuld af Forundring over sit besynderlige Eventyr, gik Fiskeren nu tilbage til Staden, lige op i Sultanens Palads, for at gjøre denne en Foræring med sine smukke Fisk. Sultanen modtog hans Gave med Glæde, og yttrede den største Forbauselse over Fiskenes Skjønhed og ejendommelige Udseende. Han havde endnu ingensinde seet lignende, og befalede, at de skulde overgives hans

nye Kjøkkenslavinde, hvilken han for nogle Dage siden havde faaet foræret af den græske Kejser.

— Lad hende faa dem! — sagde han: — Hun skal gjøre sit Prøvestykke dermed. —

Vizieren selv overgav Fiskene i Slavindens Hænder, og anbefalede hende den største Omhu og Kunst ved Tilberedelsen. Da han derpaa atter var vendt tilbage til Sultanen, gav denne ham fire hundrede Guldstykker til Belønning for Fiskeren. Saa mange Penge havde den stakkels Mand aldrig drømt om, endsige ejet, og ilede sjæleglad tilbage til sin Familie, hvis Trang han nu kunde afhjælpe ret efter Hjertenslyst.

Imidlertid havde Sultanens Kjøkkenslavinde gjort Fiskene istand og lagt dem i Panden over Ilden. Saasnart de syntes hende tilstrækkelig stegte paa den ene Side, vendte hun dem om. Men neppe var dette skeet, førend Skorsteensvæggen aabnede sig, og der viste sig en ung Kvinde, dejlig at skue, rank af Skabning, med skjønt farvede Øjenbryn og Øjenhaar, med en klar Hud og røde svulmende Læber. Hun bar et med Perler gjennemvævet Hovedklæde, kostbare Øreprydelser og Armbaand, samt Ringe paa Fingrene og en Rørstav i Haanden. Med denne berørte hun Fiskene og sagde:

— O Fisk, ere I endnu Pagten tro? —

Kjøkkenslavinden stod som forstenet og stirrede paa Synet, medens den unge Kvinde gjentog sine Ord anden og tredie Gang. Da rakte Fiskene i Panden deres Hoveder ivejret og svarede: — Ja, ja; naar Du vender tilbage, vende vi ogsaa tilbage; kommer Du, saa komme vi med, og gaaer Du, da gaa vi ligeledes. —

Derpaa væltede den unge Kvinde Panden og for-

svandt, som hun var kommen, og Væggen lukkede sig igjen saa aldeles, som om den aldrig havde været aabnet.

Nu først kom Kokkepigen atter til Besindelse og vilde i en Hast samle Fiskene op af Asken; men de vare allerede brændte til Kul. Da udraabte hun grædende og med stor Angst: — O vee, allerede ved det første Sammenstød brødes mit Spyd! —

I det Samme traadte Storvizieren ind og bød hende bære Fiskene frem; grædende fortalte Slavinden ham, hvorledes det var gaaet til med dem, og satte ham derved, som Man' let kan tænke sig, i den allerstørste Forundring. — Hvis det er Sandhed, — tænkte han: — saa maa der ganske vist ligge noget Overordentligt til Grund for Begivenheden. — For nu at komme efter Sandheden, undskyldte han for Sultanen, at Fiskene ikke kom paa Bordet, lod Fiskeren øjeblikkelig hente, og befalede ham at skaffe fire andre Fisk af samme Slags.

Fiskeren lovede indtil den følgende Morgen at levere nye Fisk, og da han strax ved at kaste sit Net ud, netop fangede fire lignende Fisk, saae han sig ogsaa istand til at holde sit Ord paa det Fuldstændigste. Vizieren overgav dem strax i Slavindens Hænder, men med det Forbehold at lade dem stege i sit eget Paasyn.

Fiskene bleve altsaa gjorte istand ligesom forrige Gang, satte i en Pande over Ilden, og Slavinden vendte dem om, saasnart de vare stegte nok paa den ene Side. Men i samme Øjeblik aabnede Skorsteensmuren sig paany, og Pigen med Rørstaven viste sig atter, berørte Fiskene og udtalte de samme Ord. Efterat hun havde gjort dette tre Gange, løftede Fiskene Hovederne ivejret og svarede ligesom tidligere. Derpaa stødte Synet Panden om, og var forsvundet.

Vizieren følte sig nu ikke alene fuldkommen overbeviist, men ogsaa i høieste Grad forbauset, og udraabte, saasnart Overraskelsen tillod ham at finde Ord: — Ved Allah, det er Mere end Nogen skulde tro, selv om han saae det med egne Øine! Sultanen maa øieblikkelig underrettes om denne i sin Art mageløse Begivenhed! —

Og han ilede bort for at meddele sin Herre det tvende Gange stedfundne Under.

Men Sultanen vilde ogsaa med egne Øine overbevise sig om Sandheden af det Fortalte, og lod udgaa Befaling til Fiskeren, at han inden tre Dage skulde skaffe fire nye Fisk af samme Art. Fiskeren mødte igjen i rette Tid med sine Fisk, og Sultanen lod ham i sin Glæde derover udbetale andre fire hundrede Guldstykker. Derpaa befalede han sin Storvizier, egenhændig at stege dem i hans Paasyn.

— Jeg hører og adlyder! — svarede denne, tog Kjøkkenforklædet for, gjorde Fiskene istand og kom dem i Panden. Saasnart de vare stegte paa den ene Side, vendte han dem med al mulig Behændighed. Da aabnede Muren sig, og frem deraf traadte en Neger af en høist usædvanlig Størrelse og Farbed; han holdt en grøn Green i Haanden og spurgte med skrækkelig Stemme: — O Fisk, ere I endnu Pagten tro? — Da rakte alle Fiskene deres Hoveder ivejret og svarede: — Ja, ja; naar Du vender tilbage, vende ogsaa vi tilbage; kommer Du, saa komme vi med, og naar Du gaaer, saa gaa vi ogsaa. —

Saasnart Fiskene havde udtalt, væltede Negeren Panden, og forsvandt i samme Nu i Muren, der strax igjen lukkede sig.

Da Sultanen atter langt om længe var kommen sig

af sin Forbauselse, besluttede han, om muligt, at udgrunde den Hemmelighed, som hvilede over disse højst mærkværdige Fisk. Han lod altsaa Fiskeren kalde, og spurgte ham: — Hvorfra har Du disse besynderlige Fisk? —

— Fra en Sø, — svarede Fiskeren: — som findes hiinsides Bjerget bagved Staden imellem fire Høje. —

— Hvor mange Dage behøve vi til Rejsen didhen? —

— Herre, — forsikkrede Fiskeren: — det er ikke stort mere end en Fjerdingvej herfra. —

Da forundrede Alle sig højligen, eftersom Ingen vidste af nogen Sø at sige i den angivne Retning, saa nær ved Staden. Men Sultanen satte sig strax tilhest og bød sine Hoffolk at følge sig hen til Stedet.

Toget satte sig i Bevægelse. Saasnart det var skredet over Toppen af Bjerget, kom det ned paa en viid Slette, som var Alle aldeles ubekjendt. Snart havde Man naaet Søen imellem de fire Høje, og saae det klare Vand vrimle af Fisk, der havde de forskjelligste Farver. Forbauset holdt Sultanen stille og stirrede paa Underet. — Ved Allah, — udraabte han: — saa vil jeg ikke vende tilbage til min Hovedstad og igjen tage Plads paa min Trone, førend jeg fuldkommen er paa det Rene med Sammenhængen ved disse Fisk og denne Sø! — Og han udstedte Befaling til at Man skulde opslaa Teltene, drog sig tilbage i sit eget, og bød Vizieren strax komme til sig.

Vizieren var en meget klog og indsigtsfuld Mand, hvem Sultanen havde den mest fuldkomne Tillid til. Derfor betroede han alene ham, at han havde til Hensigt endnu samme Nat hemmelig at drage ud for at faa

hiin mærkværdige Gaade løst med de talende Fisk og den ubekjendte Sø. — Du sætter Dig da foran Indgangen til mit Telt og afviser Enhver med den Besked, at jeg er syg og ønsker at være ene; om den rette Sammenhæng maa Du tie stille som en Muur. —

Herimod havde Vizieren Intet at indvende; Sultanen forklædte sig altsaa, væbnede sig med sin gode Sabel, og vandrede bort ved Nattens Indbrud, ukjendt og alene. Han steg over een af de Søen omgivende Høje, og drog saa frem over den hiinsides liggende øde Slette, indtil Dagens Hede nødte ham til at gjøre Rast. Henad Aften fortsatte han atter sin Vandring, og opdagede den næste Dags Morgen i det vide Fjerne en mørk Gjenstand, som snart udviste sig at være et prægtigt Slot af sort poleret Marmor. Den ene Portfløj stod aaben; men endskjøndt Sultanen saaledes uden videre kunde træde ind, bankede han dog først paa, een, to, trende Gange. Da imidlertid Ingen svarede paa hans Banken eller overhovedet kom tilsyne, endskjøndt han alligevel ikke kunde anse den herlige og vel vedligeholdte Bygning for ubeboet, traadte han ind i Forhallen og raabte: — O Beboere af dette Palads, her er en Rejsende, som trænger til Vederkvægelse! —

Ogsaa dette Raab gjentog han tre Gange uden Virkning; da tog han Mod til sig og gik rask videre, indtil han naaede en rummelig Gaard midt inde i Paladset. Her fandtes et herligt Springvand; fire Løver af det rene og klare Guld sprudede Vand ud af deres Gab, og Vandet faldt ned som klare Perler og glimrende Ædelstene. Der fandtes ogsaa en stor Mængde dejlige Fugle, som ved et højt oppe ivejret udspændt Net forhindredes i at flyve bort fra Stedet. Synet af alle disse Her-

ligbeder bragte Sultanens Forbauselse til at stige endnu højere; men han maatte kun saa meget mere beklage, at han intetsteds saae noget Menneske, af hvilket han kunde forlange Oplysning angaaende hele dette Underværk. I dybe Betragtninger tog han Plads i Forhallen *); den herskende Stilhed blev kun afbrudt ved det faldende Vands Rislen. Dog, tys! — Pludselig lod der sig høre en klagende Stemme, der fremsagde følgende Vers:

— O Skjæbne, du kjender min Kval og formilder den ikke! See, mit Hjerte svæver midt imellem tvende Afgrunde: Livskummer og Dødsfare! — Vil Du, grusomme Kvinde, da ikke engang føle Barmhjertighed med den engang mægtige, nu en lænkebetynget Slave, med den engang rige, nu en elendig Tigger? — Der var en Tid, da jeg var skinsyg paa Vestenvinden, som kjølede din Kind og legede med dit Haar; kun lidet forudsaae jeg dengang, hvad Skjæbnen engang skulde føre med sig og afdække. — Hvad skal Bueskytten gribe til, naar han i Farens Øieblik vil affyde sine Pile og finder Buestrengen sønderrevet? — Naar Ulykken overvælder den Højhjertede, hvor skal han da krybe i Ly for Skjæbnens knusende Uvejr? —

Øieblikkelig sprang Sultanen op fra Bænken, og

---

*) I de østerlandske Paladser og større Huse findes der i Forhallen som oftest en Steenbænk eller Træsofa til Dørvogteren og de øvrige Tjenere, som ogsaa til Fremmede i Almindelighed, der lade sig melde for Husets Herre. Fra Forhallen kommer Man ind i en for det Meste ved et Vandspring forfrisket og af en Søjlehal beskygget Gaard; forat Man imidlertid ikke fra Forhallen skal kunne see lige ind i Husets Indre, slaaer den til Gaarden førende Indgang een eller flere Bugter. Uanmeldt tør Ingen bane sig Adgang til fremmed Mands Bolig; Husets Indre er en uforkrænkelig Helligdom.

naaede, idet han gik efter Lyden, en med et Forhæng lukket Døraabning. Han løftede Forhænget, og befandt sig Ansigt til Ansigt med en ung Mand af smuk Skabning og i prægtig Dragt, der sad paa en ved flere Trin ophøjet Sofa. Men Sorgens Skygger laa leirede paa hans skjønne Aasyn, der paa ejendommelig Viis udmærkede sig ved et lille sort Mærke paa den ene Kind, — ligesom Digteren siger: — I maa ikke dadle det sorte Mærke paa min Kind! Vide I ikke, at et sort Punkt er den største Prydelse paa det lyse Blad af den yndige Anemone? —

Sultanen var inderlig glad ved dog endelig at træffe et menneskeligt Væsen, og hilste den unge Mand. Denne gjengjældte vel Kongens Hilsen, men blev siddende, idet han bad om Forladelse for, at han ikke rejste sig, efterdi en ulykkelig Aarsag hindrede ham deri.

Sultanen bad den unge Mand, ikke gjøre sig Ulejlighed, og vedblev: — Jeg beder Eder kun, ædle Herre, om at modtage min Hjælp, hvis jeg formaaer at forskaffe Eder nogen Lindring i den Lidelse, I klager over, og fremdeles at give mig Underretning om, hvilken Sammenhæng det har med den ikke langt herfra værende Sø med Fisk af fire forskjellige Farver, og med dette prægtige Palads, som I synes ganske alene at bebo. —

Men istedet for at svare begyndte den unge Mand bitterlig at græde; da vedblev Sultanen, højlig forbauset:

— O nævn mig blot Aarsagen til Eders Smerte, Grunden til Eders bittre Taarer! —

— Ak Herre, — svarede den unge Mand: — Hvo vilde ikke i mit Sted fælde Taarer? — I det Samme slog han sit guldvirkede Klædebon tilside, og lod Kongen see, at han blot ovenfra indtil Beltet var et Menneske

som andre Mennesker, af Kjød og Blod, men fra Midten af og nedad bestod af sort Marmor.

Ved Synet af denne den unge Mands jammerfulde Tilstand blev Sultanen greben af en grublandet Medlidenhed og Forbauselse. Men desto større blev hans Begjærlighed efter at lære hans Historie at kjende, især da han havde en Anelse om, at denne stod i den nærmeste Forbindelse med hiint andet Under, Sven med de forskjellig farvede Fiske. Den unge Mand erklærede sig ogsaa villig til at fortælle sin Livshistorie, saa smerteligt det end vilde falde ham, og bad Sultanen være fattet paa at faa de overordentligste Ting at høre. Derpaa begyndte han:

## Den unge Herskers over de sorte Øer.

— Min Fader hed Mahmud og var Konge over den her paa Stedet engang beliggende Stad og de fire sorte Øers Rige. Han var halvfjerdsindstyve Aar gammel, da han døde; efterat jeg var fulgt ham i Regjeringen, valgte jeg min Farbroders Datter til Gemalinde. Hun elskede mig saa ømt, at hun hverken nød Mad eller Drikke, naar jeg forlod hende, og ligesom paany fødtes til Livet, saasnart hun atter saae mig hos sig. Dog efter fem Aars Forløb mærkede jeg til min store Sorg, at hendes Ømhed stærkt var i Aftagende; Aarsagen til denne Forandring lærte jeg kun altfor snart at kjende, ganske tilfældigviis og uventet.

Medens min Gemalinde en Eftermiddag var i Ba-

det, havde jeg, som sædvanlig, lagt mig hen for at hvile, og befalede tvende Slavinder med deres Vifter at berede mig Kjølighed og holde Insekterne borte fra mig. Da de troede, at jeg var indslumret, begyndte de snart at sladdre med hinanden; men jeg havde blot lukket Øjnene og opfangede hvert eneste Ord af deres Samtale.

— Vor Herskerinde — begyndte den ene af Slavinderne: — handler dog skammelig i ikke at være en saa smuk og ædel Herre, som vor, af Hjertet hengiven. — Synes Dig ikke det Samme, Vandlilie! —

— Kan Du spørge derom? — svarede denne: — Og jeg begriber ikke, hvorledes hun kan forlade ham saa godt som hver eneste Nat. Mig synes, at han maatte mærke det, i alt Fald een Gange af mange. —

— O, — svarede Natviol: — hvorledes skulde den arme Herre kunne mærke det? — Hun blander jo hver eneste Aften en vis Urtesaft i hans Natbæger, og denne bringer ham til at sove saa fast, at hun kan foretage sig, hvad hun vil. Først henimod Morgenstunden kommer hun tilbage, og vækker ham ved Hjælp af en vis Essents, som hun holder ham under Næsen. Den arme Herre, saa smuk, saa god og elskelig, og saa skammelig bedragen! —

I kan vel tænke Eder min Overraskelse, ædle Herre. Imidlertid forblev jeg dog saavidt Herre over min Fatning, at jeg kunde lade, som om jeg vaagnede op af en dyb Søvn og slet intet havde hørt.

Samme Dags Aften spiste jeg, som sædvanlig, i Selskab med min Gemalinde. Da vi skulde gaa til Hvile, tillavede hun, som hun altid plejede, min Aftendrik, og rakte mig den. Men istedet for at nyde den, passede jeg Lejligheden til at kaste den ud af Vinduet, og gav min

Gemalinde det tomme Bæger tilbage. Derpaa lagde vi os til Hvile med hinanden. Men da hun kort efter troede, at jeg laa i den dybeste Slummer, stod hun op, klædte sig hastig paa, og yttrede halvhøjt for sig selv: — O gid Du sov den evige Søvn, for aldrig mere at vaagne! — Derpaa forlod hun hastig Værelset.

Men neppe var hun borte, førend ogsaa jeg sprang op, foer i Klæderne, greb min Sabel, og ilede efter hende. Snart havde jeg indhentet hende, og fulgte nu efter med den største Vaersomhed. Hun lagde sin Vej igjennem flere Døre, som paa nogle Trylleord fra hendes Mund aabnede sig af sig selv, og naaede endelig ud i Haven. Der forsvandt hun i et tæt Buskads, hvori Stierne vare indfattede mellem høje Hække. Ad Omveje fulgte jeg hende ogsaa her, og skjulte mig tæt ved Indgangen til en lang Allee, hvor jeg saae den Troløse vandre med en Mand i fortrolig Underholdning.

Da de kom nærmere, kunde jeg høre, hvorledes den skjændige Kvinde stræbte at retfærdiggjøre sig for sin Elskede med Hensyn til, at hun ikke var kommen før, og hvorledes hun til alle de tidligere Beviser paa sin Kjærlighed fremdeles tilbød at føje nye af den overordentligste Art.

— Du kjender jo min Magt, — sagde hun til ham: — og behøver kun at befale. Førend Solen rinder op, vil jeg, Dig til Behag, forvandle denne store Stad og dette prægtige Palads til grufulde Ruiner, hvori blot Ulve, Ugler og Ravne skulle huse. Det koster Dig kun et Ord, og Du skal see, hvilke Undere min Kjærlighed formaaer at virke! —

Da min Gemalinde havde udtalt sig saaledes, befandt hun sig i min umiddelbare Nærhed, og vilde just

bøje ind i en Sidegang. Men jeg havde allerede blottet min Sabel, og da hendes Boler gik over imod mig, bibragte jeg ham lettelig et dybt Saar i Halsen, hvoraf han styrtede til Jorden.

Jeg troede at have dræbt ham, og fjernede mig hastig, uden at vise mig for Dronningen, som jeg vilde skaane, da hun var min nære Slægtning Mit Hug var i Virkeligheden ogsaa dødeligt; men Dronningen tog sin Trolddomskunst tilhjælp og bevarede sin Boler i en Tilstand, der svævede mellem Liv og Død.

Medens jeg ilede igjennem Haven tilbage til Paladset, hørte jeg endnu Dronningens høje Skrig; og da jeg derfra sluttede mig til hendes Smerte, følte jeg mig ret tilfreds med at have ladet hende ilive. Livet var nemlig en haardere Straf for hende, end Døden vilde have været.

Da jeg var vendt tilbage, lagde jeg mig atter til Hvile, med den tilfredsstillende Bevidsthed om, efter Fortjeneste at have straffet det frække Menneske, som havde vovet at fornærme mig saa blodig, og faldt snart igjen isøvn. Da jeg vaagnede tidlig den næste Morgen, fandt jeg Dronningen hvilende ved min Side; men jeg skal ikke kunne sige, om hun sov eller vaagede. Uden at gjøre nogen Larm rejste jeg mig fra Lejet, klædte mig hastig paa, og begav mig ind i Divanet. Da jeg op paa Dagen vendte tilbage derfra, fandt jeg min Gemalinde i Sørgeklædning og med afskaaret Haar.

— Herre, — sagde hun: — I maa ikke synes underlig om min Adfærd! Jeg modtog nemlig i Eders Fraværelse Efterretning om Dronningen min Moders Død, endvidere om min Faders, som er falden i et Slag, og

endelig om min Broders, som er kommen afdage ved at styrte ned i en Afgrund. —

Da min Gemalinde brugte slige Paaskud for at retfærdiggjøre sin Sorg, undlod jeg at gjøre hende Bebrejdelse; meget mere billigede jeg hendes Smerte og sagde nogle trøstefulde Ord til hende. Derpaa drog hun sig tilbage i sit Værelse, og der tilbragte hun et heelt Aar med Taarer og Jammerklager. Men efter Aarets Udløb bad hun mig om Tilladelse til, indenfor Paladsets Enemærker at bygge sig et Gravmæle, og til at bo i samme lige indtil sin Død. Jeg var taalmodig nok til at skjænke hende Tilladelsen, og hun lod sig da opføre et prægtigt Gravmæle med en høj Kuppel, ligt een eller anden Helgens, og kaldte det Taarepaladset. Her skaffede hun nu ogsaa sin imellem Liv og Død svævende Galan hen fra det Sted, hvor hun havde skjult og plejet ham, siden han havde modtaget Dødssaaret af min Haand. At helbrede ham havde imidlertid ikke staaet i hendes Magt; han var hverken istand til at tale eller bevæge sig, men gav alene Livstegn fra sig ved at fordreje Øjnene. Dronningen havde altsaa ingen anden Glæde af ham og ingen anden Trøst end den at kunne see ham og sige ham allehaande ømme Ting, som hendes skammelige Lidenskab indgav hende. Men alligevel aflagde hun daglig tvende lange Besøg hos ham, og bar Mad og Drikke ind til ham, af det Kosteligste og Lækkreste, hun formaaede at opdrive, for at made ham ligesom et hjælpeløst Barn. Alt dette mærkede jeg ret vel, men lod Sagen fremdeles dog gaa sin egen skjæve Gang.

Dette havde allerede vedvaret i to Aar, da jeg en Dag useet af hende begav mig ind i Taarepaladset, og

her hørte jeg hende græde og klage sig højt paa følgende Maade:

— O hvad ligner vel min Smerte, at jeg maa see Dig ligge saaledes for mig, min søde Neger! Ak, ikke mindre end Du selv føler jeg dine Lidelsers brændende Smerter! — O, mit Liv, min dyrebare Sjæl! Dag ud, Dag ind taler jeg saaledes til Dig med Ombedens Rest; — men Du svarer mig aldrig! Hvor længe vil Du da vedblive at tie? Mine eneste Glædesøjeblikke ere de, som jeg tilbringer med at dele dine Lidelser. Fjernet fra Dig formaaer jeg ikke at leve, og jeg vilde ikke bortbytte den Glæde, alene at see Dig, for Herredømmet over den hele Verden. — — Derpaa fremsagde hun følgende Vers:

— Jeg har mistet min Tilværelse iblandt Menneskene tilligemed Ophøret af din Nærværelse; thi mit Hjerte har kun een Hu, og den er Du. — Forund mig en Plads i Graven ved din Side! Verden er mig tom foruden Dig! —

Disse af dybe Suk og en fortvivlet Hulken ofte afbrudte Ord vare dog tilsidst for haard en Prøve for min Langmodighed. Jeg sprang frem med dragen Sabel og tiltordnede hende: — Kvinde, nu har Du grædt længe nok over dette Ubyre! Lad nu dog endelig engang dette Troløsbedens Sprog forstumme, og kald Dig et Øjeblik atter iminde, hvad Slægtskabet og Æren fordre af Dig! — Bedst var det rigtignok, om, som Du selv ønsker, Graven opslugte Bolerske med hendes Boler! —

Da sprang min Gemalinde op som en Rasende og tilhvinede mig:

— Ha, Grusomme, det er altsaa Dig, der er Aarsagen til vore Lidelser? Allerede for længe siden har det anet mig, at det var din Morderhaand, der styrtede min

Elskede i denne Jammer; og Du begaaer oven i Kjøbet den Grusomhed at komme hid for at spotte tvende Elskendes fortvivlede Smerte! Du har allerede altfor længe misbrugt min Godhed, Du Afskum! —

I det Samme svang jeg Sablen for at tage Livet af hende; dog hun veeg ikke af Stedet, men sagde med rolig Spot:

— Lad dog ikke Vreden løbe af med Dig! — Derpaa udstødte hun nogle Ord, som jeg ikke forstod, og tilføjede: — I Kraft af mine Besværgelser skal Du øjeblikkelig vorde halv Kjød, halv Marmor, halv Menneske, halv Statue! —

— Ak, ædle Herre, i samme Øjeblik var jeg, som I endnu seer mig her, forstenet nedentil, kun levende oventil, ude af Stand til at flytte mig fra Stedet.

Efterat den grusomme, til Navn af Dronning uværdige Troldkvinde havde forhexet mig saaledes og ved Hjælp af en ny Trolddom henflyttet mig til denne Sal, forhexede hun ogsaa min Hovedstad, mine Undersaatter, hele mit Rige. Hun ødelagde Paladserne og Husene, Torvene, Murene og Brøndene, og dannede af det Hele hiin Sø i Orkenen, som I allerede kjender. Stadens talrige Befolkning forvandlede hun til Fisk af forskjellig Farve, Mohamedanerne til hvide, Ildtilbederne til røde, de Christne til blaa og Jøderne til gule Fisk. *) Af Øerne dannede hun de fire Høje, som omgive Søen. Hun selv underrettede mig triumferende om den forsmædelige Ødelæggelse, hun havde anrettet; men dette var hende

---

*) Bekjenderne af disse fire Religioner adskille sig fra hinanden ved Turbaner af hine fire forskjellige Farver.

ingenlunde nok. Hver eneste Dag kommer hun hid og giver mig med en Læderstrøbe hundrede Slag paa de blotte Skuldre, saa at Blodet flyder istrømme; derpaa iserer hun mig en Haardugs Klædning, og skjuler denne til Spot med en Purpur-Kongekaabe. —

Under frembrydende Taarer fremsagde den unge Konge her følgende Vers af Digteren:

— Isandhed, jeg trykkes haardt af de Lidelser, som ere mig beskikkede! — Men den velsignede Profets hellige Familie vil bede for mig. —

Sultanen var saa dybt greben af Alt, hvad han havde seet og hørt, at han i Begyndelsen ikke formaaede at fremføre eet eneste Ord til Trøst for den unge Konge over de sorte Oer. Endelig udbrød han dog, fuld af Begjærlighed efter at yde ham Hjælp og at hørne ham: — Siig mig, hvor opholder sig denne skammelige Kvinde? —

— Hvor hun opholder sig om Natten, veed jeg ikke; — svarede den unge Konge: — men hele Dagen tilbringer hun histovre i Gravmælet eller det saakaldte Taarepalads, hvor hendes Elsker ligger og gisper imellem Liv og Død. Hun begiver sig daglig derover, saasnart hun har hudflettet mig, hvilken Lidelse jeg med Taalmodighed maa underkaste mig, eftersom jeg ikke formaaer at røre mig af Stedet. Hun bringer ham da Spise og hiin Trylledrik, hvorved hun fængsler hans Sjæl til Verden, og anvender hele Dagen til at begræde hans Tilstand og beklage sig over hans Taushed. —

— O Konge, — yttrede Sultanen, som nu ikke længer tænkte paa at dølge sin Stand og Grunden til sin Nærværelse: — Du har isandhed lidt det Utrolige!

Men Enden er ikke endda; Hævnens Time er nær forhaanden! Jeg skal opbyde Alt for at hævne Dig paa den Grusomme! —

Og Sultanen forblev hos den unge Konge over de sorte Øer, og de talte indtil Nattens Indbrud om den Maade, hvorpaa Hævnen bedst lod sig udføre. Da Alt saaledes var aftalt imellem dem, lagde Sultanen sig for en kort Tid til Hvile.

Men med Morgengryet rejste han sig atter, afkastede sin Overklædning, som kunde blive ham til Hinder ved det, han havde for, tog sin Sabel og begav sig over i Taarepaladset. Han fandt Paladsets Indre oplyst af en stor Mængde Voxkjærter, og opfyldt af Vellugt, som i lette Skyer steg tilvejrs fra flere gyldne Røgelsekar. Paa et prægtigt Leje saae han den hæslige Neger ligge, den grusomme Troldkvindes væmmelige Elsker; han traadte til og dræbte ham med eet eneste Sabelhug. Liget slæbte han ud i Paladsets Gaard og styrtede det ned i en Cisterne.

Saasnart dette var gjort, gik Sultanen hen og indtog Negerens Plads paa Lejet; sin Sabel lagde han ved sin Side, og efterat han vel havde dækket sig til, ventede han med spændt Forventning paa hvad der vilde komme.

Ved den sædvanlige Tid indfandt Troldkvinden sig hos den unge Konge over de sorte Øer, klædte ham af og gav ham med exempelles Grusomhed hundrede Stybeslag, saa at Saarene igjen brøde op og Blodet randt. Uden Nytte fyldte han Paladset med sine Klageskrig, uden Nytte bad han ynkelig for sig: — O hold dog op! Min Tilstand er jo allerede ynkværdig nok! Hav dog

Medlidenhed med mig! — Den grusomme Furie skjænkede ham ikke eet eneste Slag, men svarede: — Følte Du maaskee Medlidenhed med mig og skaante min dyrebare Neger? — Af mig maa Du ingen Barmhjertighed forlange! —

Efterat Troldkvinden havde givet den arme unge Konge de hundrede Svøbeslag, førte hun ham atter Haardugsklædningen og indhyllede ham i Purpuret; derpaa forlod hun ham, for at begive sig over til sin Elskede. Med kostelig Spise og en Skaal med Trylledrikken traadte hun ind i Taarepaladset, idet hun under Taarer og Jammerklager udraabte:

— Hvor længe skal da endnu denne Elendighed vedvare og disse grusomme Lidelser? O, jeg har allerede lidt alt for meget for min ulykkelige Kjærligheds Skyld! —

Derpaa vedblev hun, idet hun henvendte sig til sin formeentlige Elsker: — O Du min Sol, mit Lys, mit Liv! Vil Du da altid vedblive at tie? Skal jeg atter forlade Dig, uden at høre den trøstefulde Bekjendelse fra dine Læber, at Du elsker mig? O, min Sjæl, kun eet eneste Ord, jeg besværger Dig, kun eet eneste! —

Da lod Sultanen, som om han vaagnede af en dyb Slummer, og svarede med forstilt Stemme: — Der gives ingen Magt eller Beskyttelse uden hos den almægtige Allah! —

Troldkvinden udstødte ved disse imod al Forventning hørte Ord et højt Frydeskrig og havde nær tabt Bevidstheden. — Min dyrebare Herre, udraabte hun: — skuffer jeg mig ikke, — hørte jeg Dig virkelig tale? —

Med dæmpet Stemme svarede Sultanen: — Ulykkelige, fortjener Du vel noget Svar af mig? —

— Ak, hvorved har jeg fortjent en saa grusom Bebrejdelse? — udraabte Dronningen.

— Du piner Din Gemal daglig saa grusomt, at jeg ingen Ro kan finde for hans Veeklager. Allerede for længe siden havde jeg været karsk, hvis Du havde hævet hans Fortryllelse. Men saa længe han lider uden Brøde, maa jeg være fordømt til Tausbed og til et halvt Liv. —

— O, hvis det kan hjælpe Dig, — svarede Troldkvinden: — saa vil jeg med Glæde for din Skyld gjengive ham hans forrige Skabning. —

— Gjør det! — svarede Sultanen: — Sæt ham tillige strax i Fribed, saa at jeg i Fremtiden kan være forskaanet for hans Jammerskrig! —

— Jeg hører og adlyder. — svarede Troldkvinden, og ilede strax tilbage til den unge Konge over de sorte Øer. Hun tog en Skaal med Vand, udtalte nogle Tryllerord derover, og sagde derpaa, idet hun bestænkede ham:

— Er Du skabt med den Skikkelse, som Du har, eller er den høieste Allah fortørnet paa Dig, saa bliv, som Du er! Har derimod et Trylleri bragt Dig i din nuværende Tilstand, saa bliv igjen, som Du var før! —

I samme Øieblik stod den unge Konge igjen paa sine Fødder, og udraabte takkende og prisende: — Der gives ingen Gud uden Allah, og Mohamed er hans Profet! — Men Troldkvinden sagde: — Bort, bort herfra, og vend aldrig mere tilbage; ellers berøver jeg Dig dit usle Liv! —

Den unge Konge adlød og fjernede sig, men skjulte sig etsteds i Nærheden for at afvente, hvad der videre vilde skee. Hastig vendte Troldkvinden tilbage til Taarepaladset og fortalte sin formeentlige Elsker, at hans Ønske

var blevet opfyldt, og Hindringen for hans Helbredelse bleven fjernet. Men Sultanen svarede:

— Hvad har Du vel gjort? Lidet nytter det kun, hvis Du ikke tænker paa at udrydde min Lidelse med Stub og Rod! —

— O min Elskede, hvad mener Du med Stub og Rod? — spurgte Dronningen; og Sultanen vedblev:

— Ulyksalige, begriber Du da ikke, at jeg taler om de fire Øer og Staden og dens Beboere? Hver Midnat løfte Fiskene deres Hoveder op over Vandet og raabe om Hævn over mig og Dig, og derfor vender Kraften ikke tilbage i mine Lemmer. Gak derfor ufortøvet hen og bring Alt tilbage i dets forrige Tilstand; saa kan Du, naar Du kommer tilbage, række mig Haanden til Opstandelse fra dette Elendigbedens Leje. —

Over denne Meddelelse fra den formeentlige Elskede blev Troldkvinden henrykt i en Grad, at hun neppe vidste af sig selv at sige: — O min Herre, o min Sjæl! — udraabte hun: — I Allahs Navn skee Alt, hvad Du vil! — og ilede ned til Søen. Her øste hun en Smule Vand med den hule Haand, mumlede nogle uforstaaelige Ord derover, og stænkede det rundt omkring. Øjeblikkelig fremstod atter Staden i Søens Sted, og Fiskene bleve til Mænd, Kvinder og Børn, Slaver og Frie, Mohamedaner, Ildtilbedere, Christne og Jøder. Og alt Andet paatog sig ligeledes igjen sin forrige Skikkelse: Husene og Boderne fyldtes atter med Beboere, med Handlende og Kjøbelystne; Bohave og Varer fandtes ganske i samme Tilstand, hvori Man havde forladt disse Sager. Med en grændseløs Forundring saae Sultanens talrige Følge, som havde lejret sig ved den flade Søbred, sig pludselig henflyttet midt i en stor, smuk og folkerig Stad.

Og som det gik med Søen, gik det ogsaa med de fire Høje; disse bleve i samme Stund atter forvandlede til Øer i Havet.

Med flyvende Jil vendte Troldkvinden nu tilbage til sin Elskede i Taarepaladset, og udraabte jublende, idet hun traadte ind: — Nu, min elskede Neger, nu maa Du række mig din Haand og stande op! Jeg har fuldkommen adlydt din Villie. —

— Kom da nærmere, — endnu nærmere! — svarede Sultanen, og krystede Sablen under Tæppet med sikker Haand. Men da hun var ganske tæt ved ham, foer han ivejret hastig som et Lyn, og greb hende fast i Armen; og førend hun endnu kunde besinde sig, havde han med et mægtigt Sabelhug kløvet hendes Hoved.

Med et let Hjerte og en let Fod vendte Sultanen nu tilbage til Kongen over de sorte Øer, der utaalmodig havde ventet hans Tilbagekomst, og lykønskede ham til hans Befrielse af den lede Troldkvindes Hænder. Den unge Konge takkede ham og kyssede hans Haand; men Sultanen tog atter Ordet og spurgte ham, om han foretrak at forblive i sin egen Stad, eller havde Lyst til at følge tilbage med ham selv til hans nærliggende Residentsstad, hvor han skulde blive en kjær og velkommen Gjæst.

— O mægtige Sultan, — svarede Kongen: — har I noget Begreb om, hvor langt I har herfra til Eders Hovedstad? —

— Halvtredie Dagsrejse, paa Lidet nær. — svarede Sultanen.

— Nej I maa rejse et heelt Aar for at komme hjem; — yttrede Kongen over de sorte Øer: — alene Fortryllelsen var Skyld i, at I kom saa let og hastig

herhid. — Men, hvorledes det nu end forholder sig, min dyrebare Frelser, saa maa I vide, at jeg aldrig noget Øjeblik mere vil forlade Eder. —

Højlig forundret over den vide Afstand, men glad over den unge Konges hjertelige Forsikkringer sagde der-paa Sultanen: — Visselig, jeg er højlig overrasket, men tager mig Sagen just ikke saa synderlig nær. Priset være Allah, som allerede forud saa rigelig har lønnet mig for denne lange og besværlige Rejse, idet han i Eder lod mig finde en kjær og hengiven Søn! Thi da I har isinde at drage tilbage med mig, og jeg ingen Børn har, saa vil jeg tage Eder i Søns Sted, og udnævner Eder herved med det Samme til min Arving og Efterfølger. —

Fyrsterne omfavnede hinanden paa det Ømmeste. Allerede den følgende Dag begyndte den unge Konge at gjøre Tilberedelser til Rejsen, og fik dem tilendebragte i Løbet af tre Uger. Med Smerte saae Hoffet og alle hans Undersaatter ham drage bort; thi han var inderlig elsket af Alle, baade af Høj og Lav. Men den unge Konge følte, at han ikke kunde leve paa denne sine Lidelsers Skueplads, og løsrev sig fra alle dem, han elskede, efter at have udnævnt een af sine Slægtninger til sin Efterfølger i Regjeringen.

Sultanens og den unge Konges Karavane bestod af hundrede Æsler, som for største Delen vare belæssede med de værdifuldeste Kostbarheder; halvtresindstyve vel udrustede Ryttere tjente den til Bedækning. Rejsen gik heldig, endskjøndt langsomt; endelig nærmede de sig Sultanens Hovedstad, hvortil Jilbud allerede havde bragt Efterretningen om hans Ankomst og hans mærkværdige Eventyr. De fornemste Embedsmænd kom ham imøde

og forsikkrede ham om, at hans lange Fraværelse ikke havde foranlediget nogen Forstyrrelse i Regjeringen; ogsaa Stadens Indvaanere strømmede ud imod ham, ønskede ham jublende velkommen, og anstillede Glædesfester, som vedvarede en lang Række af Dage.

Morgenen efter sin Tilbagekomst forklarede Sultanen udførlig for hele sit forsamlede Hof, hvilke overordentlige Begivenheder der saaledes havde trukket hans Tilbagekomst i Langdrag. Derpaa fortalte han, hvorledes den unge Konge over de sorte Øer havde opgivet sit Rige for at følge ham, og at han derfor havde udnævnt ham til sin Arving og Efterfølger i Regjeringen. For at belønne sine Tjeneres Troskab uddeelte han rige Foræringer til dem alle, passende efter Enhvers Rang og Stilling; derpaa befalede han sin Vizier at hidbringe Fiskeren, som havde leveret de underfulde Fisk og derved givet den første Anledning til den unge Konges og hans Riges Forløsning af den onde Fortryllelse.

Fiskeren indfandt sig. Sultanen benaadede ham med en Æresklædning, og da han i Samtalens Løb erfarede, at han havde en Søn og to Døttre, optog han selv den ene, og den unge Konge den anden Datter imellem sine Gemalinder. Men Fiskeren selv overøste han med Gaver, saa at han snart blev den rigeste Mand paa sin Tid; hans Søn kom til Hoffet og opnaaede tilsidst en Viziers ophøjede Stilling; hans Døttre forbleve højt ærede Sultaninder lige indtil deres Død. — Og hermed er Fiskerens og Aandens Historie ude.

# Sultan Mahmud
## og
# hans Vizier.

---

Hos Khas-Ayas, Sultan Mahmuds mægtige Vizier, indfandt der sig en Dag en Dervisk med den Bøn, at han hos Sultanen vilde udvirke en aarlig Understøttelse for ham. Vizieren fandtes rede til at gaa ind paa hans Forlangende, dog kun under den Betingelse, at han skulde lære ham Fuglenes Tungemaal.

Dervisken tog ikke i Betænkning at love, hvad der fordredes af ham, endskjøndt han ligesaa lidt forstod Fuglenes Tale som Vizieren eller selve Sultanen. Formodentlig tænkte han ved sig selv: — Kommer Tid, kommer Raad! Det lykkes Dig vel nok at gjøre Dig Vizieren forbunden paa en anden Maade, der i det Mindste er ligesaa meget værd som slig unyttig, for ej at sige urimelig Kundskab. — Vizieren gjorde altsaa Forestilling hos Sultanen desangaaende, og denne bevilligede Dervisken en maanedlig Understøttelse af hundrede Guldstykker.

Men Dervisken viste sig snart at være en fiffig Krabat, og Vizieren indsaae med Tilfredshed, at han kunde være ham nyttig paa mangfoldige Maader istedet

for den ene, som havde været en Betingelse for Naadesgaven.

Da nu nogen Tid var forløben, erindrede Sultanen sig engang paa Jagten, at han betalte for at lade Vizieren lære Fuglenes Sprog, og spurgte denne, om Dervisken ikke allerede havde lært ham saa meget deraf, at han kunde sige ham, hvad de to Ugler talte om, som netop sade i nogle Træer i Nærheden og tudede til hinanden.

Vizieren erklærede sig fuldkommen istand til at tilfredsstille Sultanens Ønske, og listede sig hen under Træet, yderst forsigtig, for ikke at forstyrre Uglerne i deres Samtale med hinanden. Da han havde taget Plads under Træerne, stod han nogen Tid stille og lyttede tilsyneladende med den største Opmærksomhed. Derpaa vendte han tilbage til Sultanen, satte et betænkeligt Ansigt op og sagde:

— Herre, jeg har forstaaet det Meste af hvad disse Fugle sagde; men jeg beder Dig meget om at være fritagen for at gjengive det. —

— Hvorfor vil Du ikke sige mig det? — spurgte Sultanen.

— Herre, — svarede Vizieren: — Uglerne talte netop om Eders Højhed. —

Ved at høre dette blev Sultanen naturligviis kun endnu mere nysgjerrig, og sagde: — Hvad kunne vel disse Fugle sige om mig? Jeg befaler Dig, Ord til andet at gjentage mig deres Samtale. —

— Herre, jeg hører og adlyder. — svarede da Khas-Ayas, og vedblev: — Uglerne talte om deres Børn, en Søn og en Datter, som de agtede at gifte med hinanden. —

— „Jeg har ikke Noget imod Partiet," — sagde den ene Uglefa'er til den anden: — naar Du vil udstyre din Datter med fem hundrede øde Landsbyer." —

— „Ej, det skal ikke gjøre os uenige;" — svarede den anden Ugle: — „jeg giver hende med største Fornøjelse tusinde øde Stæder istedetfor de femhundrede, Du forlanger. Allah give blot Sultan Mahmud et langt og lykkeligt Liv; saalænge han er Persiens Konge, vil der ingen Mangel være paa øde Landsbyer. —

Sultanen var altfor klog til at Betydningen af dette hans Viziers sindrige Indfald skulde være undgaaet ham. Fra samme Øjeblik lod han sig det være magtpaaliggende at opbygge og opbjælpe ødelagte Stæder og Landsbyer, og var overhovedet i hele sin Livsvirksomhed alene betænkt paa at fremme sine Undersaatters Lykke. Derfor priser Man endnu den Dag idag denne store Fyrstes Fortjenester, ligesom Man priste dem i hans levende Live.

# Sultan Akshid

og

# hans Sønner.

---

Sultan Akshid i Ægypten havde opnaaet den højeste Alder for et Menneske herneden og følte sig nær sit Livs Ende. Da forsamlede han sine tre Sønner omkring sig og sagde: — Mine Børn, snart vil jeg med mine Værker staa for Allahs Domstol. Men jeg befaler Eder at fejre min Liigbegængelse endnu førend Dødens Engel har lagt mit trætte Hoved til Hvile; thi jeg ønsker at erfare, hvorledes Man vil mindes mig, naar jeg ikke er mere. Gaaer derfor strax hen og befaler mine Vizierer, at de skulle tilsige alle Khaner *) og Konger, som enten ere mig Skat skyldige eller staa i venskabeligt Naboforhold til os, at give Møde ved denne Højtidelighed. Min Villie er, at der Intet maa spares ved denne Lejlighed; Begængelsen skal festligholdes ganske med den samme Pragt og Højtidelighed, som om jeg ikke mere var iblandt de Levende. —

De tre Prindser udgjøde Taarer ved disse deres Faders Ord, og traf ufortøvet Anstalter til at vise ham Lydighed. Dagen til Sørgefesten blev berammet, og Vi-

---

*) Stammefyrster.

ziererne lode udgaa Indbydelser dertil i alle Retninger. De omkringboende eller undergivne Fyrster gjorde ligeledes alle nødvendige Forberedelser, som Sagens Natur krævede af dem, og saaledes var Alting fuldkommen beredt, da den festlige Dag oprandt.

Paladset var fra Overst til Nederst beklædt med Sørgetæpper; paa Pladsen foran samme opmarscherede hele den halvtresindstyve tusind Mand stærke Livvagt, og fik sin Sold udbetalt i guldvirkede Punge. Derpaa begave samtlige Fyrster, Konger, Emirer og Statholdere sig ind i Kongens Værelse. Den gamle Konge laa stivt udstrakt paa sit Leje. De løftede ham ivejret og bare ham paa deres Arme hen og lagde ham paa Trondivanen, foran hvilken en prægtig Liigkiste blev nedsat af fire Vizierer, overskygget af en paa det Kostbareste smykket Baldakin, som blev baaren af fire Kongesønner. Under Sukke og Taarer blev den gamle Konge lagt i den aabne Kiste. Imidlertid udstrøede ser Fyrster med fulde Hænder overalt i Paladset fiin og sort Muld, imellem hvilket der var blandet utallige Stykker Taft af alle Farver. Endelig smykkede Sultanens tre Sønner Kisten med en Mængde Ædelstene, og med Akbids Krone, som straalede af en Mængde uvurdeerlig kostbare Diamanter.

Fire Stor-Khaner fra Tartariet grebe nu hver sit Hjørne af Kisten og løftede den ivejret paa deres Arme. Sheikherne og Dervisherne gik foran Toget og sang Sørgesange; dem fulgte Sahiderne eller Enebørne, af hvilke den forreste reed paa en Kameelhoppe og ærefrygtsfuld bar Koranen. Prindserne af det kongelige Huus, de fremmede Konger og Storkhaner gik umiddelbart ved Siden af og efter Kisten. Efter dem fulgte to hundrede Tam-

burinſpillere, ſom ſloge paa deres Inſtrumenter og fremſagde Vers til den gamle Konges Priis, men af og til pludſelig paa eengang børte op og ſom med een Mund gave ſig til at ſkrige: — O gruſomme Skjæbne, ulykſalige Dag! Vor ædle Konge, den retfærdigſte iblandt alle, Rigernes Erobrer, Fjendernes Ødelægger, ſine Venners og alle gode Medmenneſkers Tilflugt, Troſt og Glæde, — er ikke — er ikke mere! — Efter dette Skrig ſtrøede de hver Gang ſortfarvede Mandler trindt omkring ſig.

Efter Tamburinſpillerne kom halvtreſindstyve Vizierer i lange ſorte og blaa Sørgeklæder; og efter disſe fulgte Statholderne og Emirerne, alle med ſønderbrudte Buer i Hænderne. Derpaa kom ti tuſinde Heſte med gyldne Sadler og Tømmer, alle med afſkaarne Haler og førte af ligeſaa mange ſorte, i blaa Sække hyllede Slaver. Endelig viſte ſig alle Serai"ets Fruentimmer med ſort og blaat tilſmurte Anſigter og nedhængende Haar; disſe dannede under ſkrækkelige Hvin og Hyl Optogets Ende.

Ved dette ryſtende Skueſpil undſlap der den aldersſtegne Sultan et dybt Suk, og han udbrød: — Saa har jeg da faaet min egen Liigbegængelſe at ſee! — Og han befalede, at Man igjen ſkulde hjælpe ham ud af Kiſten. Saaſnart dette var ſkeet, ſkrabede han en Haandfuld ſammen af det ved Statholderne udſtrøede Muld, gned ſit Hoved og ſit Skjæg dermed og udraabte: — Gid dog Jorden allerede bedækkede et Menneſke ſom mig, der under en lang Regjering ikke har gjort det Allermindſte, ſom kunde bevare ham i et hæderligt Minde hos Efterſlægten! —

Derpaa henvendte han ſig til ſine Vizierer og vedblev:

— Jeg vil gjøre fromme Stiftelser. Skriver op! —

Saasnart Vizirerne havde gjort sig færdige til at skrive, tilsagde Sultanen dem i Pennen:

— For det Første: — Jeg testamenterer en Million, to hundrede tusinde Asper *) til et Hospital for Mohamedaner, som lide af Spedalskhed.

— For det Andet: — Jeg bestemmer en lignende Sum til en Anstalt, hvor der gives Undervisning i Boldspil og Bueskydning.

— For det Tredie: — Jeg forordner, at der skal oprettes et nyt Karavanserai, med Betjening af sorte Slavinder, til hvide Rejsendes Tjeneste, og befaler, at der daglig dertil skal anvendes fem hundrede Dinarer **), som tages af mit Skatkammer.

— For det Fjerde og Sidste: — Min Villie er, at der i mit Navn skal oprettes et stort Bad, der kan tjene til Opholdssted for forstødte Koner ***), indtil de have fundet en Hullah eller Mellem-

---

*) Omtrent een Skilling dansk.

**) En Mønt af romersk-græsk Oprindelse, baade i Guld og i Sølv, af svævende, ubestemmelig Værdi, regnes ialmindelighed lige med en Drachme.

***) Med eet Ord forstøder Manden sin Hustru, og hun maa da strax forlade hans Huus. Efter tre Maaneders Forløb, hvilke hun maa tilbringe i fuldkommen Indgetogenhed, kan Manden tage hende til sig igjen, endog imod hendes Villie, men ikke uden nye Ægteskabsceremonier. Det Samme kan han gjøre efter en anden, men ikke mere efter en tredie Forstødelse; da udkræves der en Mellemmand til at hæve Forbudet, der adskiller dem, og ham maa hun tilhøre iforvejen paa lovlig Maade. — Denne Skik er altsaa kun en Omgaaelse af Loven.

mand; hertil bestemmer jeg ni hundrede tusinde Asper. —

Efterat Sultanen havde gjort disse fromme og milde Stiftelser, lod han sig forelæse et Stykke af Koranen; Forelæseren forærede han tusinde, Hver af Sahiderne fem hundrede Dinarer. Alle Blinde og Lamme modtoge Hver hundrede.

Derpaa skred Man til Begravelsesmaaltidet. Retterne bleve serverede i Guldfade, og de omkringbydende Tjenere sagde til Enhver, som de overrakte en Spise: — Fadet er dens Ejendom, som spiser. — Efterat Maaltidet var endt, skjænkede Sultanen alle Slavinder i Palatset Friheden.

Saaledes gik det til ved den af Sultan Akshid foranstaltede Sørgehøjtideligbed. Men den maatte gjentages allerede den følgende Dag. Thi strax efter gik Gubben tilsengs, og endnu samme Aften følte han sig saa slet, at han, vis paa sin nær forestaaende Opløsning, lod sine tre Sønner kalde til sig og sagde til dem:

— O mine Sønner, i mit Lønkammer har jeg i Hjørnet tilvenstre fra Døren skjult et lille Skriin, som indeholder de skjønneste Ædelstene i Verden. Min Villie er, at I efter min Død og naar I have viist mine Levninger den skyldige Ære, dele dem lige imellem Eder. —

Kort efter drog Sultan Akshid det sidste Suk. Men den yngste af Sønnerne kunde ikke tæmme sin Nysgjerrigbed efter at faa de omtalte kostbare Ædelstene at see; han sneg sig alene ind i sin Faders Lønkammer, fandt Skrinet, og blev i den Grad blændet af Ædelste-

nenes Skjønhed, at han besluttede, hemmelig at beholde dem for sig selv.

Saasnart den gamle Sultans Liigbegængelse var højtideligholdt, drev den samme Nysgjerrighed de to andre Brødre til ligeledes at snige sig ind i deres Faders Værelse, hvor de ikke alene søgte i Hjørnet tilvenstre fra Døren, men i hver eneste Krog, til deres store Forundring uden at finde mindste Spor af Skatten. Men netop som de vare i Begreb med at søge, kom den yngste Broder til og spurgte: — Nu, kjære Brødre, ere Stenene smukke? —

— Det maa Du vistnok vide bedre end vi; — svarede den ældste Broder: — jeg skulde tage meget fejl, hvis Du ikke havde stukket dem til Dig. —

— Nu, det maa jeg lide! — svarede den yngste Prinds: — Det er en smuk Mening, den ene Broder bar om den anden! — Under slige Omstændigheder synes det visselig rimeligere, at I selv have taget Ædelstenene og nu vælte Skylden over paa mig for at de ere borte. —

— Lader os dog tale fornuftig med hinanden! — blandede den mellemste Prinds sig i Striden: — Saa meget er vist, at een af os maa have taget Skatten; thi umulig kunde nogen Anden faa Adgang til dette Værelse. Hvis I derfor tænke som jeg, saa lade vi ufortøvet Overkadi'en kalde, en Mand, der gjælder for det bedste Hoved i hele Kabira, og lade ham afgjøre, Hvem af os tre der er Tyven. —

Den ældste Broder gav hertil af Hjertet sit Samtykke, og den yngste kunde for Skams Skyld ikke Andet end ogsaa beredvillig gaa ind paa Forslaget; de lode følgelig Kadi'en strax hente.

Saasnart Kadi'en havde erfaret, hvorom der var

Tale, sagde han: — Førend jeg afgjør, Hvem af Eder der har taget Stenene, beder jeg Eder først opmærksomt at høre efterfølgende lille Fortælling.

## Hvo var den Ædelmodigste?

Der var engang en Yngling, som med Lidenskab elskede en ung Pige og igjen blev elsket af hende. Begge ønskede lige inderlig at krone deres Kjærlighed ved et lykkeligt Ægteskab; men Pigens Forældre satte sig derimod, da de havde ganske andre Hensigter med hende. Snart havde disse fundet et andet Parti for Pigen, og alle Anstalter vare trufne til at fuldbyrde Forbindelsen, da den ulykkelige unge Pige atter mødte sin Elsker.

— Ak, Du veed ikke, hvad der er igjære! — sagde hun med Taarer til ham: — Mine Slægtninger have lovet mig bort til en Mand, som jeg aldrig har seet for mine Øjne. Vor onde Skjæbne er beseglet; vi maa gjøre Afkald paa den søde Lykke at tilhøre hinanden! —

— O min Dronning, min Sultaninde! — udraabte den fortvivlende Elsker: — Hvad er det, Du siger? Skulde det være muligt, at Man vil handle saa grusomt imod os og skille os fra hinanden? O Himmel, Hvad skulde der da blive af mig Ulykkelige? — Ved disse Ord styrtede Taarerne ham ud af Øjnene.

Paa denne Maade vedbleve de længe at beklage sig over deres Ulykke for hinanden, og gjøre hinanden Hjertet kun endnu tungere. Men imedens Ynglingen ikke gjorde Andet end jamre sig, var den ømme Pige betænkt paa at finde en Trøst for hans dybt saarede Sjæl.

— Hold Maade med din Smerte! — sagde hun:

— Jeg lover at besøge Dig i Brudenatten, førend jeg endnu har tilhørt min daværende Mand. —

Denne Trøst beroligede Elskeren ikke lidet, og med Utaalmodighed længtes han efter det lyksalige Stevnemøde med sin Sjæls Elskede. Imidlertid lavede Pigens Forældre til Bryllup, og giftede deres Datter med den Mand, som de havde bestemt hende for.

— Natten var indbrudt; de Nygifte havde draget sig tilbage til Brudekammeret, og Manden var i Begreb med at søge Lejet, da han bemærkede, at Bruden græd bitterlig.

— Hvad fejler Dig dog, min Elskede? — spurgte han hende: — Hvad er Aarsag til disse stride Taarer? — Hvis Du har havt Noget imod at blive min Kone, hvorfor har Du da ikke sagt mig det tidligere? Det skulde aldrig være blevet min Agt at tvinge Dig. —

Den unge Kone svarede hulkende, at han ingenlunde var hende modbydelig; — hendes Taarer havde en anden Aarsag. —

— Nu, min Kjære, saa hav den Tillid til mig at sige mig Grunden til din Bedrøvelse. —

Og han vedblev saa længe at trænge ind i hende, at hun tilsidst lod sig aflokke den Tilstaaelse, at hun havde en Elsker, til hvem hun tidligere havde sat hele sit Livshaab. — Imidlertid var det mindre hendes ulykkelige Kjærlighed, der afpressede hende Taarer, end Umuligheden af at holde et Løfte, som hun havde givet sin Elsker i Smertens Øjeblik, det nemlig at besøge ham i Brudenatten.

Den ikke alene godmodige, men ogsaa ædelmodige

Ægtemand beundrede sin unge Kones dybe Enfoldighed, og sagde efter nogle Øjeblikkes Betænkning:

— Nuvel, jeg er Dig saa megen Tak skyldig for din Oprigtighed, at jeg ikke alene tilgiver Dig hiint overlagte Løfte, men ogsaa tillader Dig at holde det. —

Højlig overrasket busede den unge Kone ud med det Spørgsmaal: — Hvorledes, min Herre, Du vil virkelig tillade, at jeg aflægger min Elsker et Besøg? —

— Som jeg har sagt, — svarede Manden: — men kun paa den Betingelse, at Du igjen indfinder Dig inden Morgengry, og fra samme Øjeblik af aldrig mere tænker paa ham, hvem jeg bringer saa stort et Offer. Da Du er en Kvinde, der synes at hænge ved sine Løfter, vil jeg saa fremtidig være rolig med Hensyn til din Troskab. —

Ganske henrykt tilsvor den unge Brud ham, at hun, hvis han virkelig vilde tillade hende dette Besøg, skulde være ham tro, saalænge hun levede, og at det skulde være den sidste Gang, hun saae sin Elsker.

I Tillid til dette hendes Løfte aabnede Manden selv Gadedøren for hende, vogtende sig for at gjøre mindste Larm, der kunde vække Opmærksomhed hos Husets Tjenere; og hans unge Kone begav sig, endnu iført hele sin Bryllupsstads, der var smykket med en rigelig Mængde Perler og Ædelstene, paa Vejen til sin Elskers Bolig.

Neppe havde hun tilbagelagt tyve Skridt, førend hun mødte en Røver; denne saae Diamanterne funkle i det klare Maaneskin, og udraabte jublende: — O hvilken Lykke! Hvor priser jeg Dig ikke, o gode Skjæbne, at Du saaledes tilbyder mig en Lejlighed til at blive riig i en Haandevending! —

Han traadte den unge Kvinde ivejen i den Hensigt at udplyndre hende. Men da han ved denne Lejlighed kom til at see hendes Ansigt, følte han sig saa slagen af hendes Skjønhed, at han studsende udbrød:

— Hvad seer jeg! — Er det virkelig ikke noget bedrageriſt Drømmebillede? O Himmel, er det da muligt at træffe saa høj en Skjønhed og saa store Skatte forenede? Hvilke Yndigheder, hvilke Smykker! Jeg veed virkelig ikke, hvad jeg først skal drage Fordeel af! — Min skjønne Dame, — forudsat, at jeg virkelig kan tro mine Sandser — tør jeg vel spørge Eder, hvorledes det gaaer til, at et saa yndigt og riigt smukket kvindeligt Væsen færdes alene paa Gaden ved denne Tid? —

Da fortalte den unge Kone ganske uforbeholdent, hvorledes det Hele hang sammen; studsende hørte Roveren til. — Hvorledes, min skjønne Dame, — udraabte han: — Eders Mand er i den Grad føjelig og ædelmodig, at han, for at tørre Taarerne i Eders smukke Øjne, afstaaer til en fremmed Mand de sødeste og kosteligſte Øjeblikke i hele sit Liv? —

Da den unge Kone bekræftede, vedblev Roveren: — Det er, paa min Ære, en snurrig Historie! Men isandhed, den henrykker mig. Jeg sværmer for alt Overordentligt, og vilde skamme mig ved at staa tilbage, hvor der gives et saa herligt Exempel. Lad da gaa for engang! Jeg vil hverken træde Eders Ære eller Eders Ædelstene for nær! — I kan fortsætte Eders Vandring i Fred. Jeg vil sætte min Stolthed i, ikke at være nogen mindre overordentlig Rover end Eders Herre er Ægtemand. Begiv Eder nu kun ganske rolig til det med Eders Elsker aftalte Stevnemøde! For en Sikkerheds Skyld skal jeg følge Eder derhen; thi det kunde vel hænde sig,

at I kunde falde i Hænderne paa en mindre overordentlig Røver, end jeg har den Ære at være. —

Med disse Ord tog han hende artig ved Haanden, og fulgte hende hen til hendes Elskers Bolig; her sagde han hende ligesaa beskedent Farvel, og fjernede sig, efter at have banket paa Døren for hende.

Øjeblikkelig blev Døren aabnet; hun traadte ind, steg op ad Trappen, og blev modtagen af sin ligesaa henrykte som forbausede Elsker.

— Min Elskede, — begyndte den unge Kvinde: — jeg kommer for at indfri mit Dig givne Løfte. Idag har jeg havt Bryllup. —

— Det veed jeg; — udraabte Elskeren: — men hvorledes har Du formaael at unddrage Dig din Mands lidenskabelige Utaalmodighed? Jeg kunde ikke tro Andet, end at Du nu allerede hvilede i hans Arme! —

Den unge Kone fortalte da atter ganske aabenhjertig, hvad der var foregaaet imellem hende og hendes Mand, og Elskeren undrede sig ikke mindre, end forhen Røveren, over slig uhørt Ædelmodighed.

— Er det virkelig muligt, — udbrød han: — at din Mand tillader Dig at holde et Løfte, hvis Opfyldelse vanærer ham, og koster ham et Klenodie, om hvilket hans Fantasi maa have skabt ham den mest henrivende Forestilling? —

— Ja, det har han visselig gjort; — svarede Bruden: — men Du skylder ikke alene min Mand dette Klenodie, som Du taler om, men ogsaa en hejmodig Røver, som jeg mødte paa Vejen herhid. — Derpaa fortalte hun sin Elskede ogsaa Eventyret med Røveren, og den unge Mands Forbauselse fordoblede sig.

— Tør jeg tro, hvad jeg hører? — udraabte han: — En Ægtemand er fejelig nok til at billige sligt et Forehavende, og en Røver ædelmodig nok til at lade den herligste Lejlighed til at berige sig gaa ubenyttet forbi? Sligt Eventyr er under alle Omstændigheder aldeles nyt, og fortjener at nedskrives med gyldne Bogstaver, for at Efterslægten kan beundre det. Men forat jeg da ikke skal komme til at staa tilskamme for Efterverdenen, vil jeg følge Ægtemandens og Røverens Spor og stræbe at vise en lignende Ædelmodighed. — Jeg giver Dig derfor herved dit Ord tilbage, min Elskede, og udbeder mig alene Tilladelse til at følge Dig tilbage til dit fremtidige Hjem. —

Med disse Ord rakte Ynglingen den unge Kone Haanden og førte hende tilbage til hendes eget Huus. Ved Døren adskiltes de med et simpelt Haandtryk. Den unge Kone traadte ind, og Ynglingen ilede hastig tilbage.

---

— Nu lyster mig at vide, mine naadige Prindser, — vedblev Kadi'en: — Hvem af de Tre, Ægtemanden, Røveren eller Elskeren, der forekommer Dem at have været den Ædelmodigste. —

Den ældste Prinds tog herpaa først Ordet og svarede, at han mest beundrede Ægtemanden; den næste Broder derimod paastod, at Elskeren fortjente den største Beundring.

— Og I, min Prinds, — spurgte Kadi'en den yngste af Brødrene, som eftertænksom taug stille: — af hvilken Mening er I? —

— Mig forekommer Røveren at have viist det største Ædelmod; — svarede denne: — thi om han end kunde

fornægte sig selv med Hensyn til den unge Kones Yndigheder, er det mig ubegribeligt, hvorledes han kunde modstaa Fristelsen til at berige sig. De Ædelstene, hvormed hun var smykket, maatte mægtig pirre hans Begjærlighed, og det maa medrette højlig forbause, at han kunde overvinde sig selv i et saa overordentligt Tilfælde. —

Da tog Kadi'en tilorde, idet han saae paa den yngste Prinds med et gjennemborende Blik: — Prinds, I beundrer det Herredømme, som Røveren udøvede over sig selv, altfor meget — til at jeg ikke skulde formode, at I er den, der har bragt den afdøde Konges, Eders Faders Ædelstene tilside. Tilstaa det ligesaa godt strax og uden videre Omstændigheder; og lad ingen falsk Undseelse afholde Eder fra det Eneste, der kan forringe det Strafværdige i Eders Handling, en aaben og angerfuld Tilstaaelse! —

Den unge Prinds blev saa rød som et Blod, forvirret og skamfuld i ubeskrivelig Grad, og tilstod øjeblikkelig sin Brøde.

# Den lille Pukkelrygs

## Historie.

I Kashgar levede engang en Skræder, der havde en meget smuk Kone, som han elskede overmaade højt og som ogsaa elskede ham af inderste Hjerte. En Dag, medens han arbejdede, satte en lille pukkelrygget Mand sig udenfor hans Bod og begyndte at synge til Tamburinens Lyd. Skræderen fandt Behag i hans snurrige Maneirer, og for at gjøre sin Kone en Fornøjelse, foreslog han ham at følge med sig hjem og spise tilaften. Hermed yttrede den Pukkelryggede sin Tilfredshed; Skræderen lukkede da sit Værksted, og tog ham hjem med sig.

Da det var paatide at spise tilaften, havde netop Skræderens Kone tillavet en Ret Fisk; saasnart hendes Mand var kommen hjem, bar hun den ind, og alle Tre satte sig til Bordet. Men uheldigviis slugte den lille Pukkelryggede saaledes i sig, at han fik et stort Fiskebeen paatværs i Halsen; han fik Konvulsioner og opgav efter nogle Øjeblikkes Forløb sin Aand, førend Skræderen og hans Kone ret vidste at befinde sig i denne dødelige Forlegenhed.

Hvilken Forstyrrelse, hvilken Elendighed! Ægteparret var ligesom reent ude af sig selv over denne fatale Hændelse. Ulykken var skeet i deres Huus, ved deres

Bord, og de frygtede med Grund for, at de skulde blive anklagede for Snigmord, naar Sagen kom Folk for Øre.

Endelig troede Skræderen dog i det Mindste at have hittet paa en Udvej, ad hvilken de paa en god Maade kunde skaffe sig det døde Legeme af Halsen. Han og hans Kone toge nemlig den Pukkelryggede, den Ene ved Hovedet, den Anden ved Benene, og bare ham hen til en i Nabolaget boende jødisk Læge. Her bankede de dygtig paa Huusdøren, fra hvilken en meget stejl Trappe førte op til Lægens Værelse.

Paa deres Banken kom der strax en Pige ned, aabnede Døren og spurgte, hvad de vilde.

— Meld hastig Eders Herre, — svarede Skræderen: — at vi her have bragt ham et meget sygt Menneske, som han maa tage sig af. Men forat han ikke skal tro, at han skal have Ulejlighed for Intet, saa giv ham disse Penge paa Haanden! —

Med disse Ord trykkede han Pigen et Sølvstykke i Haanden. Men imedens Slavinden gik ind til sin Herre for at gjøre Melding, bare Skræderen og hans Kone den Døde hastig opad Trappen, lagde ham ned paa det øverste Trin, og fjernede sig hastig.

Lægen havde imidlertid med Glæde modtaget Pigens Budskab og Forudbetalingen, og tænkte ved sig selv, at en saa meget lovende Patient maatte nyde den mest prompte Behandling: — Følg hastig efter mig med Lyset! — befalede han sin Slavinde, og ilede i sin Iver foran i Mørket for at løbe nedad Trappen. Men i sin Ilfærdighed kom han til at sparke saa voldsomt til den paa det Øverste af Trappen liggende Pukkelryggede, at Liget rullede ned, og han nær selv var fulgt bagefter.

Forfærdet kaldte han paa Pigen, og da denne endelig kom til med Lyset, gik de sammen nedad Trappen og fandt et dødt Menneske liggende dernede.

Fuld af Gru og Forskrækkelse paakaldte Lægen Moses og alle Jødernes Profeter, og klagede: — Jeg arme, ulyksalige Menneske! Hvorfor vilde jeg ogsaa gaa nedad Trappen imørke? Jeg er derved kommen til fuldkommen at berøve det dødssyge Menneske Livet. Jeg er om en Hals, hvis ikke Esra's gode Æsel *) kommer mig tilbjælp. Vee mig, de ville slæbe mig bort og henrette mig som en Morder! —

Ved al sin Forfærdelse var Lægen dog saa betænksom at lade Gadedøren tillukke, forat ikke nogen Forbigaaende tilfældigviis skulde blive Vidne til den ulykkelige Scene. Da han endelig havde fattet sig noget, bar han Liget ind i sin Kones Værelse; hun var nærved at falde i Afmagt, da hun fik Øje paa den usalige Byrde, hendes Mand kom slæbende med. — Vee os, — raabte hun: — vi ere fortabte, hvis vi ikke endnu inat kunne blive af med dette Liig! Finder Man det hos os imorgen tidlig, koster det os Livet! Vi ere en stakkels forfulgt Slægt, som Ingen har Medlidenhed med. Vee os! Hvorledes har Du baaret Dig ad med at tage Livet af dette lille Uhyre? —

— Det, synes mig, kan være Dig ligegyldigt; — svarede Manden: — for Øjeblikket gjælder det udelukkende om at blive af med det døde Legeme. —

Mand og Kone gave sig da til at raadslaa med

---

*) Det Æsel, hvorpaa Esra ifølge det mohamedanske Sagn reed, da han vendte tilbage fra det babyloniske Fangenskab.

hinanden, og den sidste, der besad ulige mere Aand end sin Mand, kom snart frem med et Forslag, der syntes antageligt. Dette gik ud paa, at de skulde skaffe Liget op paa Husets flade Tag og derfra kaste det gjennem Skorstenen ned i deres mohamedanske Naboes Huus. Denne var Olie- og Smørhandler og Sultanens Leverandør af overhovedet alleslags fede Sager; han havde sit Lager i selve sin Bolig, og klagede ikke uden Grund altid over den Skade, som Rotter og Muus anrettede paa hans Fedevarer.

Konens Forslag blev antaget, og Man skred til Værket; den Pukkelryggede blev baaren op paa Taget, og forsigtig nedladt gjennem Skorstenen ved Hjælp af Snore, som vare førte ham under Armene. Han kom heldigviis til at staa paa Benene, og forblev ogsaa staaende lænet op imod Væggen, da Snorene bleve dragne tilbage.

Neppe var det jødiske Ægtepar igjen kommet ned i sine Værelser, førend Fedtleverandøren med en Lygte i Haanden kom tilbage fra et Bryllupsgilde, og til sin største Forfærdelse fandt en Mand staaende i sin Kamin. Da han imidlertid ikke manglede Mod, og han med Grund troede at have en Tyv for sig, greb han en Knippel og gik lige løs paa den Pukkelryggede, idet han raabte: — Hejda, Krabat! Jeg troede, at det var Rotterne og Musene, som aade mine Fedevarer, og saa er det Dig, som slæber dem bort igjennem Skorstenen! Men jeg skal vel betage Dig Lysten til at komme igjen, Hallunk! —

Med disse Ord slog han løs paa den Døde, der ved det første Slag faldt om paa Ansigtet og frembød sin Pukkel for den vrede Fedtleverandør. Denne bearbejdede ogsaa Pukkelen ret tilgavns. Men da han ende-

lig mærkede, at Personen ikke mere rørte noget Lem, gav han sig nøjere til at undersøge ham, og saae, at han havde et Liig for sig.

Nu blev han ligesaa angst, som han før havde været vred, og udraabte: — Hvad har jeg Ulykkelige dog gjort! Jeg har jo slaaet et Menneske ihjel! Ak, jeg drev min Hævn altfor vidt! Store Allah, hvis Du ikke forbarmer Dig over mig, er det ude med mig! Forbandet være Alverdens Olie og Fedt, som bragte mig i denne Satans Knibe! —

Bleg og stiv af Skræk stod han der, og hørte allerede Retfærdighedens Tjenere komme for at føre ham til Døden. Den arme Mand vidste hverken ud eller ind.

I Begyndelsen havde Sultanens Fedtleverandør ikke lagt Mærke til, at det var en Pukkelrygget, han havde pryglet; da han nu blev dette vaer, brød han ud i høje Forbandelser og raabte: — Forbandede Pukkelryg, puklede Hund, Allah give, at Du heller havde stjaalet Alt mit Fedt, end at jeg skulde have grebet Dig i Gjerningen! Jeg vilde da ikke have været i denne fortvivlede Knibe for din og din afskyelige Pukkels Skyld. O, alle I gode Aander, tænder dog et lille Lys for mig i dette Egyptens Mørke! —

Med disse Ord tog han den Pukkelryggede paa sine Skuldre og bar ham ud af Huset og videre indtil Enden af Gaden, hvor han stillede ham lige op imod en Badehuusdør; saasnart han havde faaet ham til at staa, løb han hjem igjen, uden at see sig een eneste Gang om.

Kort efter Solopgang fik en riig kristen Kjøbmand, som leverede de fleste Fornødenheder til Sultanens Palads, efter en i Sviir og Sværm tilbragt Nat det Indfald at forlade sin Bolig og gaa i Bad. Uagtet sin Ruus

mærkede han dog, at Natten om lidt vilde være tilende, og Raabet til Morgenbønnen snart lyde. Han fremskyndede altsaa sine Skridt, forat ikke een eller anden til Moskeen vandrende Muselmand skulde møde ham og føre ham i Fængsel som en Drukkenbold. Men da han kom til Enden af den bevidste Gade, tvang en vis Fornødenhed ham til at staa stille, og det traf sig netop saaledes, at han standsede lige udenfor den Bod, ved hvilken Fedtleverandøren havde skilt sig ved den Pukkelryggede. Formodentlig maa Kjøbmanden paa een eller anden Maade have rørt ved den Døde, — kort at fortælle, som han allerbedst stod og tænkte paa Ingenting, faldt det døde Menneske ham paa Ryggen. Heftig forskrækket og i den Tanke, at det var en Røver, gav Kjøbmanden ham et dygtigt Slag i Hovedet, og raabte om Hjælp, idet han af alle Livsens Kræfter blev ved at slaa løs paa det til Jorden faldne Legeme. Paa hans Skrig kom Kvarterets Vægter tililende, og da han saae en Mohamedaner — thi det var den Puklede — saaledes mishandlet af en Kristen, forlangte han Grunden dertil at vide.

— Den Kjæltring vilde bestjæle mig og søgte at gribe mig i Nakken, — svarede Kjøbmanden: — og saa maatte jeg værge mig. —

Da svarede Vægteren, idet han greb Kjøbmanden ved Armen: — I har nu tilstrækkelig baade forsvaret og hævnet Eder; gaa nu Eders Vej! —

Med det Samme vilde han hjælpe den Pukkelryggede igjen op paa Benene; men da han derved erfarede, at han var død, vedblev han: — Oho, paa slig Maade har altsaa en lumpen Kristen den Frækhed at myrde en retskaffen Muselmand! — Og han arresterede Kjøbmanden og førte ham med sig til Politimesterens Bolig, hvor han

blev indespærret, indtil Dommeren var staaet op og kunde forhøre den Anklagede.

Men efterhaanden som Kjøbmanden atter forvandt Rusens Virkninger og nøjere eftertænkte sit Eventyr, desto mindre kunde han begribe, hvorledes Nogen kunde miste Livet ved ganske almindelige Narvedrag. Imidlertid vare dog Omstændighederne saa graverende, at han ved Forhøret ikke formaaede at rense sig for den imod ham gjorte Beskyldning. Paa den anden Side kunde Dommeren, selv med den bedste Villie, ikke Andet end erklære ham skyldig i det ham tilregnede Drab og fælde Dødsdommen over ham. Da imidlertid den Pukkelryggede hørte til Sultanens Hofnarre, vilde han ikke lade ham hænge, førend han havde underrettet Sultanen om Sagen. Men Sultanen lod svare: — Jeg kan ikke benaade en Kristen, som har myrdet en Muselmand; gaa og gjør Eders Pligt! —

Politimesteren lod altsaa en Galge oprejse og ved Udraabere bekjendtgjøre over hele Staden, at en Kristen skulde hænges, fordi han havde myrdet en Muselmand. Da nu Tiden kom, førte Man Kjøbmanden under Galgen, Bøddelen befæstede en Løkke omkring hans Hals, og vilde just til at hale ham ivejret, da Sultanens Fedtleverandør trængte sig frem igjennem Mængden og tilraabte Bøddelen: — Hold inde, for Allahs Skyld, hold inde! Det er ikke ham, men mig, der har begaaet Forbrydelsen! —

Den ved Henrettelsen tilstedeværende Politimester gav sig strax til at forhøre Leverandøren, og denne fortalte nu, hvorledes han var kommen til at slaa den Pukkelryggede ihjel og derpaa havde stillet ham op paa Gade-

hjærnet, hvor Kjøbmanden var kommen i Filteri med ham. — Det er allerede altfor meget, — sluttede han: — at jeg har taget Livet af en Muselmand; jeg vil ikke betynge min Samvittighed endnu mere ved at blive Skyld i denne uskyldige Kristens Henrettelse! —

Da nu saaledes Fedtleverandøren højt og offentlig erklærede sig skyldig i Mordet, maatte Politimesteren naturligviis lade Kjøbmanden vederfares Retfærdighed. Han befalede altsaa Bøddelen at lade den Kristne løbe og at hænge den Anden, der selv havde anklaget sig og beviist sin Brøde.

Bøddelen adlød, og vilde just hive Fedtleverandøren ivejret, da den jødiske Læge gav sig højt til at skrige og trængte sig frem til Galgen.

Saasnart han havde naaet det Sted, hvor Politimesteren stod, erklærede han Muselmanden for uskyldig, og forklarede, hvorledes han, rigtignok kun af Vanvare, havde foranlediget den Pukkelryggedes Død og derpaa skaffet Liget over i Fedtleverandørens Huus. For nu ikke, naar denne blev henrettet, at skulle forsvare tvende Muselmænds Død, vilde han heller gaa til Bekjendelse og ved en frivillig Død sone den Brøde, han havde bragt over sit Hoved.

Ved denne Forklaring drog den fede Fedtleverandør sit Vejr betydeligt friere, og kunde gjerne have kastet sig den foragtede, men retskafne Jøde om Halsen af Glæde og Henrykkelse. Men saasnart Politimesteren fuldkommen havde overbeviist sig om, at den jødiske Læge var den alene Skyldige, lod han ogsaa Leverandøren løbe og gav Befaling til at Jøden skulde hænges.

Allerede havde den jødiske Læge, ligesom de Forrige, Løkken om Halsen og skulde til at dingle, da der

lod sig høre en ny Stemme, som i høje og ængstelige Toner bad Bøddelen holde inde. Det var Skræderen, som af al Magt stræbte at trænge sig igjennem til Politimesteren. Saasnart han havde naaet denne, begyndte han gispende:

— Herre, I har været lige paa Nippet til at henrette tre Uskyldige! Men hvis I vil have Taalmodighed og høre efter, hvad jeg har at sige. Eder, skal I visselig lære at kjende den lille Pukkelryggedes virkelige Morder. Han staaer nemlig for Eder. —

Derpaa fortalte han, hvorledes den Pukkelryggede var kommen til ham, hvorledes han havde taget ham hjem med sig og ladet ham spise tilaften med sig, hvorved han havde været saa uheldig at faa et Fiskebeen paatværs i Halsen. Da dette havde voldet hans pludselige Død, havde han og hans Kone baaret ham hen til den jødiske Læge og lagt ham paa det øverste Trin af hans Trappe. —

— Lægen har altsaa ikke dræbt ham; — sluttede Skræderen: — thi han sparkede kun det døde Legeme ned af Trappen, da han vilde gaa nedenunder. Men han bildte sig ind, at han ved denne Lejlighed var kommen for Skade med at berøve ham Livet. Da nu Sagen forholder sig saaledes, Hr. Politimester, er I vel saa god at lade mig henrette istedetfor den arme, uskyldige Læge! —

Politimesteren og alle Tilstedeværende kunde ikke noksom undre sig over de til den Pukkelryggedes Død knyttede, som det syntes, i en uendelig Række sammenkjædede mærkværdige Omstændigheder. Imidlertid var Sagen aldeles reen og klar, og der var intet Andet derved at gjøre end at slippe Lægen fri og give Befaling til Skræ-

derens Henrettelse, i Forventning af, at der sandsynligviis vilde melde sig en ny Kandidat til Galgen, inden Skræderen gik tilvejrs.

Bøddelen lagde altsaa heelt betænksom Snoren om Halsen paa Skræderen, og lavede sig til at hale ham ivejret, da — — — nej, vi maa nu begynde paa en anden Ende af vor troværdige Fortælling.

Medens alt dette gik for sig, til bedste Underholdning for Befolkningen af Staden Kasbgar, havde Sultanen spurgt efter sin pukkelryggede Nar, uden Hvem han ikke længe formaaede at føle sig ret tilpas. Een af hans Hoffolk meddeelte ham da følgende Oplysning:

— Herre, den pukkelryggede Nar, som Eders Højhed har behaget at spørge efter, havde igaaraftes beruset sig og imod al Sædvane sneget sig ud af Paladset for at strejfe omkring i Staden. Imorges har Man fundet ham død paa Gaden. Som hans Morder blev der for Dommeren fremført en kristen Kjøbmand, og hiin gav strax Befaling til, at der skulde rejses en Galge til den Skyldige. Men just som Kjøbmanden stod med Strikken om Halsen, kom der en anden Person og angav sig som Morderen, og efter ham kom en tredie og en fjerde, som hver for sig gjorde Fordring paa den Udmærkelse at blive hængt som Morder, og saaledes traadte i den Foregaaendes Sted. Nu er Politimesteren netop i Begreb med at forhøre den fjerde Person, der har angivet sig som den Pukkelryggedes virkelige Morder. —

Saasnart Sultanen af Kasbgar havde modtaget denne Beretning, sendte han strax et Bud hen til Retterpladsen med den Befaling, at Politimesteren øjeblikkelig

skulde hidbringe de Anklagede, tilligemed den stakkels Pukkelryggedes Liig, Hvem han ønskede at see endnu engang. Sultanens Befaling indtraf netop, som Bøddelen var i Begreb med at drage Skræderen ivejret; strax blev denne befriet fra Strikken, og tilligemed den jødiske Læge, Fedtleverandøren og den kristne Kjøbmand samt den af fire Politibetjente baarne pukkelryggede Dværg bragt for Landets Sultan. Saasnart Politimesteren stod for Herskerens Aasyn, kastede han sig ned for hans Trones Fod og berettede nøjagtig Alt, hvad han vidste af den Pukkelryggedes Historie. Sultanen fandt samme saa overordentlig, at han befalede sin Historiograf at opskrive den med alle Biomstændigheder, og tiltalte derpaa de Tilstedeværende, som følger:

— Mon Nogen af Eder nogensinde har hørt forunderligere Ting end dem, der have tildraget sig med min arme pukkelryggede Nar? — Jeg selv har aldrig hørt Magen. —

Saasnart Sultanen havde vel udtalt, bøjede den kristne Kjøbmand sig saa dybt, at han med sin Pande berørte Jorden, og svarede:

— Mægtige Hersker, jeg formaaede vel at fortælle Eder en endnu forunderligere Historie; hvis Eders Højbed tillader, skal jeg strax være rede dermed. Neppe vil Nogen kunne høre samme uden den dybeste Rørelse. —

Sultanen, der var en stor Elsker af eventyrlige Historier, gav beredvillig sit Samtykke, og Kjøbmanden begyndte:

# Den Kejthaandede.

Førend jeg indlader mig paa den Eders Højhed lovede Fortælling, tillader jeg mig med Eders Gunst den Bemærkning, at jeg ikke har den Ære at være født i Eders Rige. Jeg stammer fra Kahira og er af Kopternes*) Folkefærd, af Troesbekjendelse en Kristen. Min Fader var Mægler og efterlod mig en betydelig Formue. Jeg fulgte den samme Næringsvej, og befandt mig en Dag i det offentlige Herberg for Kornhandlerne i Kahira, da jeg blev hilset og tiltalt af en anstændig klædt ung Mand, som var ridende paa et smukt Æsel, og adspurgt, i hvilken Priis en Læst Sesam stod **), af den Godhed, som en Prøve udviste, hvilken han førte med sig i et Tørklæde.

Jeg undersøgte Prøven og svarede derpaa, at Torvepriisen paa Sesam af denne Godhed var hundrede Sølvdrachmer for Læsten.

— Saa gaa hen til de Kjøbmænd, — vedblev den unge Mand: — som ville tage imod den til denne Priis,

---

*) Saaledes hedde de Kristne, som udgjøre Ægyptens ældste, oprindelige Befolkning; de bekjende sig til Jakobiternes fra den græske Kirke afvegne Sekt, men staa forøvrigt ligesaa langt fra det oprindelige som fra det nuværende kristelige Væsen.

**) En i visse Egne af Østerland almindelig Kornsort.

og bring mig Besked tilbage! Jeg vil vente Eder ved Sejersporten i en Khan, som I der vil finde adskilt fra alle andre Bygninger. —

Derpaa red han bort. Men jeg foreviste Prøven for flere Kjøbmænd, der ogsaa strax viste sig beredte til for en Priis af hundrede og ti Sølvdrachmer at modtage saa stort et Parti, som der maatte være forhaanden, saa at jeg altsaa fortjente ti Drachmer paa Læsten. Inderlig glad over denne Fortjeneste begav jeg mig hen til Sejersporten; her traf jeg i den betegnede Khan den unge Mand, der ventede paa mig og strax førte mig ind i et med Sesam fyldt Forraadshuus. Jeg undersøgte Beholdningen, der fuldkommen svarede til Prøven, maalte den, — der var omtrent et halv hundrede Læster — ladede den paa Æsler og afhændede den for en Sum af fem tusinde og fem hundrede Sølvdrachmer.

— Der tilkommer Eder ti Sølvdrachmer for hver Læst, udgjør fem hundrede Drachmer; — sagde den unge Mand til mig, da jeg var vendt tilbage med Pengene: — dem kan I selv drage fra Kjøbesummen. Resten beder jeg Eder gjemme for mig, indtil jeg engang igjen banker paa hos Eder; for Øjeblikket har jeg ingen Brug for disse Penge. —

— I skal stedse finde Eders Penge liggende beredte. — svarede jeg ham, kyssede til Afsked hans Haand, og gik hjem, vel tilfreds med den gode Fortjeneste, jeg havde havt ved denne Handel.

Der forløb en heel Maaned, inden den unge Mand atter indfandt sig hos mig og spurgte: — Kan jeg faa mine fire tusinde og fem hundrede Drachmer? —

— De ligge beredte; — svarede jeg ham: — jeg skal strax tælle dem op for Eder. —

Da den unge Mand imidlertid ikke gjorde Mine til at ville stige af sit Æsel, bad jeg ham stige af og træde ind hos mig for at forfriske sig lidet; men han vægrede sig og svarede:

— Nej, for Øjeblikket kan jeg ikke opholde mig; jeg har uopsættelige Forretninger her i Nærheden, som jeg maa besørge. Men paa Hjemvejen vil jeg tage ind hos Eder og modtage mine Penge, som jeg derfor beder Eder holde i Beredskab. —

Derpaa reed han rask sin Vej. Men det varede meget længe, inden hans Vej atter faldt forbi mit Huus; den ene Maaned forløb efter den anden, og jeg saae ikke mere Noget til ham. Da tænkte jeg ved mig selv: — Denne unge Kjøbmand viser Dig en sjelden stor Tillid, at han, uden at kjende Dig, lader en saa stor Sum forblive i dine Hænder; en Anden vilde frygte for, at Du satte dem overstyr. —

Først ved Enden af den tredie Maaned viste han sig atter, ligesom tidligere ridende paa et Æsel, men langt prægtigere klædt end nogensinde før. Jeg gik ham strax imøde, besvor ham at stige af, og spurgte ham, om han nu ikke vilde have sine Penge.

— Det har slet ingen Hast; — svarede han med fornøjet Mine: — jeg veed, at de ere i gode Hænder, og vil lade dem blive staaende, indtil jeg har opbrugt alle dem, jeg har i min egen Besiddelse, og ikke veed at hjælpe mig paa anden Maade. Lev vel, og vent mig i Slutningen af Ugen! —

Efter at have talt saaledes, gav han sit Æsel et Slag med Pidsken, og var snart igjen forsvunden for mine Øjne.

— Lige meget! — sagde jeg da til mig selv: — Han yttrede rigtignok, at jeg igjen skulde faa ham al see i Slutningen af Ugen; men skal jeg dømme efter alt det Foregaaende, er det sandsynligt, at jeg ikke i langsommelig Tid vil faa ham for Øje igjen. Jeg vover sikkerlig Intet ved imidlertid at bringe hans Penge ud iblandt Folk og gjøre dem frugtbringende; den Fordeel er ogsaa værd at tage med. —

Min Forudsætning var ganske rigtig; Aaret forløb inden jeg atter hørte eller saae Noget til den unge Kjøbmand. Først ved Aarets Ende indfandt han sig atter, ligesaa prægtig klædt som tidligere og forresten ganske i samme Optog; men i hans indre Tilstand syntes der at være foregaaet en betydelig Forandring. Da jeg atter denne Gang bad ham om at stige af og vise mig den Ære at træde ind under mit Tag, gjensvarede han:

— Jeg tager gjerne mod Eders artige Indbydelse, dog alene paa den Betingelse, at I ingen særegen Bekostning sætter Eder i for min Skyld. —

— Ganske, som Eder behager; — svarede jeg ham: — hav blot den Godhed at stige af og træde ind hos mig! —

Den unge Kjøbmand fulgte min Indbydelse, og lod sig føre ind i Huset, hvor jeg strax gav Befaling til et Maaltid, hvormed jeg ansaae det for sømmeligt at beværte ham. Maden blev snart baaren frem. Men ved den allerførste Bid, han tog, bemærkede jeg til min store Forbauselse, at han betjente sig af den venstre Haand, og det saa udelukkende, som om han slet ingen højre havde. Jeg vidste slet ikke, hvad jeg skulde tænke derom. Saalænge jeg havde kjendt den unge Kjøbmand, var han fore-

kommen mig at være Høfligheden selv. — Skulde det vel være muligt, — tænkte jeg ved mig selv: — at han bærer sig saaledes ad af Ringeagt for Dig? — See blot, han bruger slet ikke Andet end den venstre Haand! —

Jeg kan ikke nægte, at jeg jo i højeste Grad var spændt paa at erfare Sammenhængen med denne besynderlige Opførsel. Da Maaltidet var tilende og mine Folk havde ryddet af Bordet, satte vi os hos hinanden paa Sofaen, og jeg bød den unge Mand et Stykke Bagværk af allerførste Sort; — atter greb han til med den venstre Haand! —

— Herre, — tog jeg da tilorde: — tilgiv mig, naar jeg er saa fri at adspørge Eder, hvorfor I hele Tiden kun bruger den venstre Haand! Rimeligviis har I ondt i Eders højre? —

Den unge Kjøbmand svarede mig blot med et dybt Suk, og drog den højre Arm frem under sit Klædebon, hvorunder han hidtil havde holdt den skjult; med Forbauselse saae jeg da, at han slet ingen højre Haand havde.

— I har udentvivl følt Eder stødt over, at jeg hele Tiden har brugt den venstre Haand; — tilføjede han: — men I seer nu selv, at jeg var lovlig undskyldt. —

— Tør jeg da vel spørge Eder, — udbrød jeg forundret: — ved hvilken ulykkelig Hændelse I har mistet Eders højre Haand? —

Ved dette Spørgsmaal begyndte han at fælde Taarer; men saasnart han igjen havde fattet sig nogenlunde, gav han sig til at fortælle mig sin Historie, saaledes som jeg nu vil fortælle Eder den.

— Jeg er født i Staden Bagdad, — begyndte han: — og er Søn af en Mand, der baade ved Rang og Fortjenester hørte til de mest udmærkede Personligheder

i denne Stad. Neppe var jeg traadt ud i Verden, førend jeg ved Omgangen med Folk, som havde rejst meget, og navnlig skildrede mig det gamle Stor-Kahiras Herligheder, besjæledes af den mest levende Begjærlighed efter at komme til at rejse og fornemmelig besøge Ægypten. Men saalænge min Fader levede, var der ikke Tanke om slig en Udflugt i Verden; først ved hans Død blev jeg min egen Herre og kunde følge min Rejselyst. Ufortøvet satte jeg en meget betydelig Pengesum i allehaande fine Stoffer fra Bagdad og Mussul, og gav mig dermed paa Vejen til Kahira.

Ved min Ankomst til denne mærkværdige Stad steg jeg af i den efter Mesrur benævnede Khan, og lejede en Bolig tilligemed Magasin, i hvilket sidste jeg forvarede mine paa Kameler hidbragte Varer. Mine Folk indkjøbte Levnetsmidler og tillavede min Mad; strax efter Maaltidet gik jeg ud for at tage Paladset, Moskeerne, de offentlige Pladse og Stadens øvrige Mærkværdigheder i Øjesyn. Jeg fandt Alting langt over Beskrivelsen, og gik efter en behagelig tilbragt Dag meget tilfreds og fornøjet til Hvile. Den følgende Dag pyntede jeg mig paa det Omhyggeligste, og lod nogle af mine smukkeste og kostbareste Stoffer udpakke og ved mine Slaver bringe hen paa den cirkassiske Besestan *), for at see til, hvad Man vilde byde mig derfor. Snart saae jeg mig omgiven af Udraabere og Mæglere, som allerede havde erfaret min Ankomst, og uddeelte en Mængde Prøver af mine Varer, som bleve bragte omkring over hele Staden og forevise

*) Ensbetydende med Bazar, dog paa det nær, at paa en Besestan de fornemste Haandværkere af alle Arter tillige have deres Værksteder.

paa alle Bazarer og Beſeſtan'er. Men det ſyntes ikke, at jeg ſkulde have Held med mig; thi overalt blev der budet Mindre end det ſammenlagte Beløb af Indkjøbs-priſen og Transportomkomſtningerne. Herover følte jeg en ikke ringe Ærgrelſe. Men da jeg yttrede min Uvillie for Udraaberne, ſvarede mig disſe: — Hvis I vil følge vort Raad, ſkulle vi give Eder en Anviisning, hvorefter I vil blive iſtand til at afſætte Eders Varer med god Fordeel. —

— Lad høre engang! — ſagde jeg til dem.

— I maa fordele Eders Varer imellem flere Kjøb-mænd, af hvilke de da udſælges i mindre Partier. Tvende Gange om Ugen, Mandag og Fredag, kan I da indkaſſere de indkomne Penge. I vil ſtaa Eder vel derved, og ikke mindre Kjøbmændene, ſom ogſaa ville have en god Fordeel deraf. Medens Udſalget gaaer for ſig, er I desuden ganſke Eders egen Herre og kan anvende Eders Tid, ſom Eder lyſter, deels til at beſee Staden og nyde dens Adſpredel-ſer, deels til at gjøre Udflugter i den ſmukke og mærk-værdige Omegn. Det er vor oprigtige Mening. —

Dette Raad ſyntes mig fortræffeligt, og jeg fulgte det uden Betænkning. Endnu ſamme Dag fordeelte jeg mine Varer imellem de Kræmmere paa Bazaren, hvilke Man havde betegnet mig ſom de paalideligſte, og modtog til Sikkerhed et i Vidners Paaſyn udfærdiget Modtagel-ſesbeviis, der kun ſtillede den eneſte Betingelſe, at jeg in-gen Penge maatte kræve den førſte Maaned.

Efterat jeg paa denne Maade havde ordnet mine Sager, tænkte jeg udelukkende paa min Fornøjelſe, og ſtif-tede Bekjendtſkab med flere Perſoner af min Alder, ſom lod det ſig være magtpaaliggende at fordrive mig Tiden

paa den allerbehageligſte Maade. Men ſaaſnart den førſte Maaned var forløben, beſøgte jeg ugentlig to Gange mine Kjøbmænd, ifølge med en Retsbetjent, der efterſaae deres Bøger, og en Vexeleer, ſom prøvede de Penge, der indbetaltes, og bragte ſtedſe en ſmuk Sum med mig tilbage i Mesrurs Khan. Men Betalingsdagene vare ingenlunde de eneſte, da jeg aflagde mine Handelsvenner og Agenter Beſøg; ogſaa til andre Tider indfandt jeg mig, ſnart hos denne og ſnart hos hiin, for at ſnakke Morgentimerne bort, eller erfare, hvad der gik for ſig paa Beſeſtan'en.

Da jeg ſaaledes en Mandag befandt mig i Boden hos en Kjøbmand ved Navn Bedreddin, traadte en Dame ind af et heelt udmærket Væſen. At hun var af fornem Herkomſt, lod ſig øieblikkelig erkjende af den Anſtand, hvormed hun førte ſig, af hendes prægtige Klædedragt og af den nette Slavinde, ſom fulgte efter hende. Hun ſatte ſig i min Nærhed, og hendes herlige Skikkelſe, i Forbindelſe med en vis ejendommelig Ynde, ſom udtalte ſig i Alt, hvad hun foretog ſig, indtoge mig i den Grad, at jeg brændte af Utaalmodighed efter at lære hende nøjere at kjende. Rimeligviis bemærkede hun, at jeg med Fornøjelſe betragtede hende; men ingenlunde tog hun mig det ilde op. Saaledes maatte jeg i det Mindſte ſlutte, da hun løftede det tætte Slør, ſom hun bar over det lettere Musſelinsklæde, hvori Hovedet og Anſigtet vare heelt indhyllede, og lod mig bemærke et Par ſtore, funklende ſorte Øjne, ſom ganſke hendrykte mig. Men hvad der fuldkommen gjorde mig til hendes Slave, var hendes Stemmes liflige Klang, og den yndig tugtige Maade, paa hvilken hun, efter beſvaret Hilſen, ſpurgte Kjøbmanden, hvorledes det var gaaet ham, ſiden hun ſidſt havde beſøgt ham. Efterat hun derpaa i

nogen Tid havde underholdt sig med ham om ligegyldige Ting, yttrede hun, at hun søgte et vist Guldstof, og bestemt ventede at finde det i hans Bod, som havde Ord for at være den bedst forsynede paa hele Bazaren. — Hvis han var i Besiddelse af det betegnede Stof, maatte han vise hende den Artighed at forelægge hende samme.

Bedreddin viste den skjønne Dame flere Stykker af den fortrinligste Art; heraf udvalgte hun sig eet og spurgte om Prisen. Kjøbmanden overlod hende det for elleve hundrede Guldstykker; med denne Priis var Damen vel tilfreds, og yttrede, at hun tog Stoffet med sig, men ikke kunde betale det førend den følgende Dag, da hun tilfældigviis ingen Penge havde hos sig.

— Ædle Dame, — svarede Bedreddin: — jeg vilde med største Beredvillighed lade Eder tage det Indkjøbte med Eder og have Pengene tilgode, hvis Stoffet var min Ejendom; men det tilhører denne brave unge Mand, som I her seer for Eder, og jeg skal endnu idag betale ham sammes Værdi. —

— Hvoraf kommer det, at I behandler mig saaledes? — spurgte Damen fornærmet: — Har jeg ikke allerede kjøbt saa meget hos Eder, og stedse den følgende Dag bragt Eder Pengene, naar I overlod mig Noget paa Borg? —

Kjøbmanden maatte indrømme, at hun talte Sandhed, men vedblev at beklage, at han i dette Tilfælde nødvendigviis maatte have rede Penge.

— Nu, saa kan I beholde Eders Stof! — yttrede Damen fortørnet, idet hun kastede Tøjet fra sig: — Allah fordømme Eder tilligemed Alt, hvad der bærer Navn af Kjøbmand! I ere alle af samme Suurdejg og tage alene Hensyn til de lumpne Penge! —

Med disse Ord rejste Damen sig i Vrede og gik hastig bort.

Men da jeg saae den skjønne Dame saaledes fjerne sig, følte jeg først tilfulde, hvor meget mit Hjerte hang ved hende, og jeg kaldte hende tilbage, idet jeg sagde: — Ædle Dame, viis mig den Naade blot at tøve et Øjeblik! Maaskee hitter jeg paa en Udvej til at fyldestgjøre Eder begge. —

Strax vendte hun tilbage og svarede, at hun for min Skyld vilde have Taalmodighed et Øjeblik endnu. Da hun atter havde taget Plads, henvendte jeg mig til Kjøbmanden med det Spørgsmaal, hvormeget han forlangte for hiint mig tilhørende Stof.

— Elleve hundrede Sølvdrachmer; — svarede han: — billigere kan jeg umulig afhænde det. —

— Saa overlad paa mit Ansvar denne ædle Dame Stoffet, og lad hende tage det hjem med sig. Jeg tilstaaer Eder hundrede Drachmers Fortjeneste derpaa, og skal til Eders Sikkerhed give Eder en Forskrivning lydende paa den hele Sum. —

Saasnart jeg havde udfærdiget Forskrivningen, overgav jeg Stoffet i Damens Hænder, idet jeg sagde: — Hav den Godhed at tage Eders Indkjøb med Eder! Imorgen, eller naar I vil, kan I bringe mig Betalingen derfor, eller, hvad endnu bedre er, forat Sagen kan blive afgjort med det Samme, viis mig den Naade at modtage Stoffet til Foræring! —

— Nej, saaledes var det ingenlunde meent! — svarede Damen: — Imidlertid er Eders Artighed og Forekommenhed saa stor, at jeg maatte blues, hvis jeg ikke var Eder af Hjertet taknemlig derfor og udtalte min Taknemlighed for Eder. — Allah belønne Eder ved at

forøge Eders Formue, ved at skjænke Eder et langt Liv, og ved at aabne sit Paradises Porte for Eder, naar I engang vandrer herfra! — Jeg selv kan ikke paa anden Maade belønne Eder uden ved trofast at bevare Mindet om Eders Ædelsind. —

Ved disse Ord fattede jeg Mod og svarede:

— Min Herskerinde, lad mig til Løn for den ringe Artighed, jeg har vist Eder, blot see Eders Ansigt; derved vil jeg anse mig for rigelig og rundelig betalt. —

Uden at tage til Gjenmæle vendte Damen sig om imod mig, løftede Musselinsløret, som bedækkede hendes Ansigt, og lod mig skue en fuldendt Skjønhed. Min Henrykkelse var saa stor, at jeg ganske mistede Mælets Brug, og, istedetfor at sige hende nogle Artigheder, ligesom forstenet vedblev at stirre paa hende. Men min Himmel blev kun altfor snart igjen tilhyllet; efter nogle Øjeblikkes Forløb lod hun atter Sløret synke, deels af naturlig Blufærdighed, deels af Frygt for at blive bemærket af Andre, og indhyllede sig tillige igjen i sit hele hendes Person tæt bedækkende Klædebon. Derpaa tog hun den lille Pakke med det indkjøbte Stof, og forlod hastig Boden; men jeg blev tilbage i en Tilstand, hvori jeg havde ondt ved at gjenkjende mig selv.

Min Forvirring og Bevægelse var heelt forunderlig og lader sig ikke beskrive. Dog beholdt jeg endnu saa megen Fatning tilbage, at jeg, førend jeg forlod Boden, endnu spurgte Kjøbmanden, om han kjendte den unge dejlige Dame; af ham erfarede jeg, at hun var en Datter af en anseet Emir, som havde efterladt sig en umaadelig Formue.

Ved min Tilbagekomst til Mesrurs Khan var jeg neppe istand til at nyde en Bid af de Spiser, som

mine Tjenere satte for mig; og om Natten, der forekom mig at være den længste i mit Liv, lukkede jeg neppe et Øje til. Saasnart det blev Dag, stod jeg op, i det uvisse Haab, atter at faa et Glimt at see af hende, der var den eneste Aarsag til min Uro og Lidelse, klædte mig paa med en mere end almindelig Omhu, og begav mig atter hen i Bedreddins Bod.

Kun en kort Tid havde jeg opholdt mig der, da jeg atter saae den dejlige unge Dame nærme sig med sin Slavinde. Hun var endnu prægtigere klædt end den foregaaende Dag, og tog slet ingen Notits af Kjøbmanden, men henvendte sig strax til mig med følgende Ord:

— Herre, I seer, at jeg punktlig opfylder min Forpligtelse fra igaar; jeg kommer for at tilstille Eder de Penge, hvorfor I nylig med et mig uforglemmeligt Ædelmod saa beredvillig gik i Borgen for mig, uden at kjende det Mindste til mig. —

— Ædle Dame, — svarede jeg: — med Pengene hastede det slet ikke; jeg nærede aldeles ingen Frygt desangaaende, og maa meget beklage, hvis I alene af denne Grund har umaget Eder hid. —

— Opsættelse vilde have været en Misbrug af Eders Godhed. — yttrede Damen, gav mig Pengene, og tog derpaa Plads ved Siden af mig.

Denne gode Lejlighed til at stifte nærmere Bekjendtskab med hende lod jeg naturligviis ikke gaa ubenyttet forbi. Jeg gav mig til i sagte Tone at tale til hende om min Kjærlighed; men strax rejste hun sig ligesom fornærmet og fjernede sig hastig. Jeg fortrød, hvad jeg havde gjort; min Tilstaaelse var kommen hende altfor brat paa. Saalænge jeg kunde øjne hende, stirrede jeg efter

hende; da hun endelig var forsvunden, stod jeg op og forlod Bedreddins Bod, uden at vide, hvorhen jeg gik.

Medens jeg saaledes halv bevidstløs vandrede frem, ganske fortabt i Erindringen af mit Eventyr, følte jeg mig holdt fast ved Fligen af min Kaftan. Da jeg hastig vendte mig om, saae jeg til min store Overraskelse den mig vel bekjendte Slavinde, som jeg havde seet ifølge med min Tilbedte.

— Min Herskerinde, — tog hun tilorde: — den samme Dame, med hvilken I nylig talte i Kjøbmandens Bod, har Noget at sige Eder, og beder Eder ulejlige Eder hid til hende, hvis I iøvrigt har Tid og Lyst dertil. —

Hvor denne lille smukke Slavinde dog kunde spørge dumt! — Om jeg havde Tid og Lyst til at følge mit Hjertes udelukkende Attraa? —

Slavinden førte mig virkelig hen til sin Herskerinde, som sad i en Vexeleers Bod og ventede mig. Saasnart jeg havde taget Plads hos hende, tiltalte hun mig paa følgende Maade:

— Kjære Herre, I maa ikke tage Eder til Hjerte, at jeg forlod Eder saa hastig og tilsyneladende i Vrede; det vilde have været baade uklogt og usømmeligt, om jeg i hiin Kræmmers Nærværelse havde laant Øre til Eders ømme Bekjendelser, og endnu mere, hvis jeg havde svaret Eder derpaa. Imidlertid ere Eders Ord ingenlunde gledne mit Øre forbi, og Svaret holder mit Hjerte rede: — Hvis I mener Eders Erklæring alvorlig, vil jeg benregne mig til de lykkeligste Mennesker paa Jorden. Hvad I har følt ved Synet af mig, veed jeg ikke; men jeg følte strax i det første Øieblik mit Hjerte hendraget til Eder. Eders Træk har siden igaar foresvævet min Sjæl, og mit Øre har uophørlig fornummet Klangen af Eders Stemme; at jeg idag saa tidlig opsøgte Eder igjen, maa

vidne for Inderligheden af denne mig hidtil ubekjendte, men salige Følelse, som jeg ikke formaaer at tolke eller beskrive! —

Henreven af Kjærlighed og Lykkesfølelse svarede jeg, at hendes Ord aabnede mig et Indblik i Paradisets Haver. — Fra hiint lykkelige Øjeblik, da jeg sidste Gang saae Eder, vare mine Øjne ligesom blændede af Eders Dejlighed, mit Øre fortryllet, og mit Hjerte tagen tilfange uden Modstand! Jeg føler en Lidenskab uden Grændse og uden Ende! —

— Tiden er kostbar, min Ven! — svarede den Skjønne: — Lad os ikke spilde den med overflødige Ord! Om Eders Oprigtighed nærer jeg ingen Tvivl, og om min skal jeg snart vide at overbevise Eder. Siig mig blot, om I vil vise mig den Ære at besøge mig, eller om jeg skal besøge Eder! —

— Min Herskerinde, — svarede jeg: — som en Fremmed her paa Stedet boer jeg i en Khan, og det er ikke noget Sted til at modtage en Dame af Eders Rang og Værdighed; meget bedre vil det være, om I angiver mig Eders Bolig og giver mig Tilladelse til at besøge Eder. —

Hermed var min Tilbedte vel tilfreds og svarede: — Saa kom til mig iovermorgen, paa Fredag efter Middagsbønnen! Jeg boer i Andagtsgaden, og I behøver kun at spørge efter Abu Shamma's Huus, med Tilnavnet Berkur, fordum Emirernes Overhoved. Der vil I kunne træffe mig. Farvel saa længe! —

Dermed skiltes vi fra hinanden.

Med største Utaalmodighed tilbragte jeg Tiden indtil Fredagen. Jeg stod meget tidlig op, iførte mig mine

bedſte Klæder, ſtak en Pung med halvtreſindstyve Guldſtykker til mig, og red paa et allerede den foregaaende Dag lejet Æſel hen i Andagtsgaden. Ved det betegnede Huus, der let lod ſig finde, ſteg jeg af, betalte Æſeldriveren rundelig for hans Ulejlighed, og beſtilte ham til at møde med ſit Dyr den følgende Morgen for at afhente mig igjen.

Saaſnart jeg havde banket paa, lukkede tvende ſmaa i ſnehvid Dragt pyntelig klædte Slaver Døren op for mig og ſagde: — Behag at træde indenfor! Vor Herſkerinde venter Eder med Utaalmodighed, og har i to Dage ikke talt om Andet end Eder. —

Da jeg kom ind i Gaarden, fik jeg Øje paa en Kioſk, hvortil syv Trin førte op, og ſom ved et Gitter var adſkilt fra Gaarden, og omgiven af en underſkjøn Have, der foruden de almindelige Frugttræer indeholdt en Mængde andre ſjeldne og heelt koſtelige, hvis Beſtemmelſe alene var at give Skygge og tjene til Prydelſe. Med Henrykkelſe hørte jeg Sang af talrige Fugle, harmoniſk ſamlydende med et højt ſtigende Springvands Risler, ſom fandtes i Midten af et rigt Blomſterparti. Fire forgyldte Drager ſprudede fra Bækkenets fire Hjørner Vand i Overflod, ſom, renere end Kryſtal, ſamlede ſig i en haſtig henilende ſølvklar Bæk. Alting var ſkjønt indtil Beruſelſe, og maatte nødvendigviis give mig et højt Begreb om min Elſkede og lægge tuſinde nye Yndigheder til hendes uforlignelige Skjønhed.

De to ſmaa Slaver førte mig ind i en herlig indrettet og udſmykket Sal, og den ene gik for at melde ſin Herſkerinde min Ankomſt, medens den anden blev tilbage hos mig for at gjøre mig opmærkſom paa alle Hallens Skjønheder.

Men ikkun kort havde jeg at vente, inden mit Hjertes Sultaninde traadte ind, rigt smykket med Perler og Diamanter, dog endnu mere glimrende ved Glandsen af sine Øjne, end ved Ædelstenenes Glimmer. Ingen Gadedragt skjulte længer hendes Vext for mig; Man formaaer ikke at tænke sig nogen finere, yndigere og ædlere. Gjensynets Glæde — dog dette forbigaaer jeg, eftersom det vilde være formasteligt at begynde paa en Beskrivelse af det Usigelige! — — Efter den første Udveksling af ømme Hilsener toge vi Plads paa en Sofa hos hinanden og fordybede os i en henrykkende Underholdning. Ud paa Aftenen blev der dækket for os med de mest udsøgte Spiser, og efter Maaltidet underholdt vi os med hinanden indtil den mørke Nat. Nu blev der bragt Viin, og Frugter, som egnede sig til at vække Tørsten; vi spiste og drak med hinanden, medens Slaverne og Slavinderne udførte den herligste Sang og Musik. Ogsaa Husets Herskerinde gav sig til at synge, og gjorde mig herved fuldkommen til sin fortryllede Slave. Min Lykke overgik alt Begreb. — —

Saaledes tilbragte vi Natten med hinanden, gaaende over fra Nydelse til Nydelse, den ene mere henrykkende end den anden. Men tidlig om Morgenen stod jeg op og sagde min Elskede Levvel, efterat jeg med Behændighed havde skudt min Pung med halvtresindstyve Guldstykker ind under hendes Hovedpude. I den ømmeste Tone spurgte hun mig, naar jeg vilde komme igjen, og jeg maatte love at besøge hende igjen den samme Aften. Inderlig glad og under tusinde Kjærtegn ledsagede hun mig da selv til Døren og lukkede op for mig; hendes sidste Ord til mig vare en Paamindelse om ikke at glemme mit Løfte.

Æseldriveren holdt allerede udenfor Døren, og jeg

red tilbage til Mesrurs Khan. Da jeg her gav ham Afsked, lod jeg ham vide, at jeg ikke vilde betale ham, for at være sikker paa, at han igjen mødte om Aftenen ved et vist bestemt Klokkeslet. Derefter lod jeg det være min første Omsorg at indkjøbe et godt Lam og allehaande Kager, hvilke Ting jeg ved en Lastdrager oversendte mit Hjertes Dame. Den øvrige Deel af Dagen var jeg saa optagen af alvorlige Forretninger, at Æseldriveren næsten overraskede mig, da han om Aftenen holdt udenfor min Dør ved det bestemte Klokkeslet.

Jeg red da atter hen til Emirens Datter, blev modtagen med den samme Glæde og beværtet ligesaa herlig som den første Gang. Da jeg efter en paa samme Maade tilbragt kostelig Nat skiltes fra min Elskede ved Morgengryet, efterlod jeg atter en Pung med halvtresindstyve Guldstykker, og vendte derpaa igjen tilbage til Mesrurs Khan. Disse Besøg gjentog jeg daglig under de samme Omstændigheder, indtil alle mine Varer vare solgte og jeg ikke havde en Skilling mere at fordre af Kjøbmændene. Min Stilling var aldeles hjælpeløs; jeg besad ingen Penge mere og havde heller ingen ivente.

Under disse sørgelige Vilkaar, ikke langt fra at overgive mig til Fortvivlelsen, forlod jeg Khanen, uden at vide, hvad jeg skulde gribe til. Min Vej førte mig i Nærheden af det kongelige Slot, hvor mange Mennesker vare forsamlede for at bivaane et Skuespil, som Sultanen gav Folket. Jeg blandede mig imellem Mængden og kom tilfældigviis til at staa i Nærheden af en vel bereden og anstændig klædt Mand, som ved Sadlen havde hængende en halvaaben Lomme, af hvilken der stak en grøn Silkesnor frem. Jeg iagttog mit Snit og befølte Lommen, og bragte herved i Erfaring, at Snoren maatte

være befæstet til en vel spækket Pengepung. Medens jeg endnu stod og anstillede Betragtninger herover, gik en med Brænde belæsset Lastdrager Rytteren paa den modsatte Side saa nær forbi, at denne maatte bøje sig til Siden for ikke at faa sine Klæder sønderrevne af Brændet. Da foer Djævelen i mig, og jeg benyttede Øieblikket til at bemægtige mig Pengepungen. Med den ene Haand greb jeg fat i Snoren, med den anden udvidede jeg Lommens Aabning, trak ubemærket den tunge Pung op og puttede den i en Hast til mig. Men i næste Øieblik var Lastdrageren kommen forbi, og Rytteren, som rimeligviis af min Nærgaaenhed havde fattet Mistanke, greb i Lommen og savnede øieblikkelig Pungen. Uden at betænke sig tog han sin Stridsøxe og slog mig til Jorden.

Men de mig omgivende Folk følte sig højlig oprørte ved denne Voldsgjerning, og toge eendrægtig mit Parti imod Rytteren; nogle grebe hans Hest i Tøjlerne og spurgte ham trodsig, hvorfor han havde slaaet mig og hvorledes han turde vove at mishandle en Muselmand paa slig oprørende Maade.

Men Rytteren lod sin Hest stejle og spurgte opbragt: — Hvi blande I Eder i mine Anliggender? Jeg har havt god Grund til at tugte ham; han er en Tyv og har stjaalet min Pung. —

Ved disse Ord kom jeg atter til Besindelse og rejste mig op fra Jorden; mit anstændige og vindende Ydre bragte Alle og Enhver over paa min Side. Rytteren blev udskjældt for en skamløs Løgner, eftersom Man ingenlunde troede en ung Mand af mine Vilkaar istand til at begaa en saa nedrig Handling, — kort sagt, Alle hævdede min Uskyldighed og søgte at befordre min Flugt ved at træde ivejen for Rytteren. Jeg var virkelig ogsaa paa Nippet til

En Stimmel af Nysgjerrige fulgte efter mig; for at rive mig ud af Sværmen ilede jeg fremad saa hastig, som muligt, og tog min Vej igjennem de snevreste og smudsigste Stræder. Men da jeg havde naaet min Elskedes Huus, var jeg saa svag og mat, at jeg lige ved Indtrædelsen kastede mig paa Sofaen, uden at kunne fremføre et Ord. Den højre Arm skjulte jeg under mit Klædebon; thi jeg frygtede Intet mere end at blotte Tegnet paa min Vanære.

Saasnart min Elskede var bleven underrettet om min Ankomst og mit Ildebefindende, ilede hun bekymret hid, og da hun saae mig saa bleg og nedslagen, udraabte hun: — Min Sjæls Sjæl, Hvad fejler Eder dog? —

Men jeg forstilte mig og svarede: — Jeg lider af en frygtelig Hovedpine. —

Derover viste hun sig meget bedrøvet, og tvang mig til atter at tage Plads; jeg var nemlig staaet op for at hilse paa hende, saa mat jeg end var. — Milde Allah, — vedblev hun derpaa: — hvorledes har I dog paadraget Eder denne Lidelse? Sidst, da vi vare sammen, var I saa rask og munter som nogensinde. Jeg frygter for, at der er Noget, som I skjuler for mig. Er det Ret, min Elskede? —

Da jeg istedetfor at svare hende brød ud i Taarer, vedblev hun: — Jeg begriber ikke, hvad der saaledes kan gjøre Eder beklemt om Hjertet. Skulde jeg maaskee selv, uden at vide det, være Skyld i Eders Lidelse? Eller er I, hvilket Allah forbyde, maaskee kommen for at sige mig, at I ikke mere elsker mig? —

Da kunde jeg ikke tie længer, men svarede sukkende: — Nej langtfra, min Elskede! — En saa uretfærdig Mistanke kan alene forøge min Lidelse. — Men

umulig kunde jeg faa det over Hjertet at tilstaa hende Sandheden.

Da det blev Aften, lod min Elskede et Maaltid bære frem og opmuntrede mig til at spise og styrke mig. Da jeg imidlertid kun havde den venstre Haand at bruge, undskyldte jeg mig og sagde, at jeg aldeles manglede Lyst til Mad og Drikke.

— Nu, Madlysten vil nok indfinde sig, — meente Damen: — saasnart I har betroet mig, hvad der trykker Eder saa haardt. Hvorfor vil I haardnakket skjule Aarsagen til Eders Kummer for mig? Let Eders Hjerte, saa skal I see, at det strax vil blive meget bedre med Eder! —

— Ak, det kan vel heller ikke nytte, at jeg længer dølger Sandheden for Eder! — svarede jeg. Saasnart jeg ved disse Ord havde tilkjendegivet min Beredvillighed til at vise min Elskede Tillid, skjænkede hun i for mig af den søde Viin, og rakte mig Skaalen, idet hun sagde: — Drik først engang! Det vil sikkerlig give Eder Mod! —

Med den venstre Haand greb jeg Skaalen, og brød derhos ud i nye Sukke og Taarer.

— Ak, hvorfor sukker og græder I dog saa ynkelig, — vedblev min Tilbedte med bævende Stemme: — og hvorfor tager I ikke Skaalen, som sædvanlig, i den højre Haand? —

Jeg skyndte mig med at undskylde mig, idet jeg foregav, at jeg paa den højre Haand havde en ond Byld, der smertede mig meget.

— Saa lad mig da see denne Byld! — bad min Elskede: — Jeg forstaaer mig godt paa Sligt, og skal stikke den op for Eder. —

— Nej, den er endnu ikke moden. — indvendte jeg, og styrtede den meget store med Viin fyldte Skaal i mig.

Men Vinen virkede i Forbindelse med min legemlige Udtømmelse og sjælelige Smerte, og bedøvede mig i den Grad, at jeg faldt i en dyb Søvn, hvoraf jeg først igjen vaagnede i Morgenstunden. Men imedens jeg sov, havde min Elskede, som for enhver Priis vilde vide, hvilken Sammenhæng det egentlig havde med min Haand, taget min Arm frem under Kaftanen, og med en Forbauselse og Smerte, der ikke lade sig beskrive, opdaget, at Haanden var hugget af mig, og at denne fandtes i Tørklædet, som hang ved mit Bælte.

Nu begreb hun, hvorledes jeg havde kunnet modstaa hendes rørende Bønner om at vise hende Fortrolighed, og tilbragte den hele Nat i den dybeste Smerte over min Ulykke, som hun ikke betvivlede, jo var tilstødt mig for min Kjærligheds Skyld til hende.

Da jeg vaagnede, forraadte mig strax hendes Ansigt, at hun var smertelig bevæget; men ikke forlod eet eneste Ord hendes Læber, hvorved hun havde kunnet krænke mig. Hun lod en Kraftsuppe, der var kogt paa Fjærkræ, frembære for mig, og nødte mig til at spise og drikke, for, som hun sagde, at gjenvinde mine Kræfter. Da jeg havde spist, vilde jeg tage Afsked fra hende; men hun holdt mig tilbage ved Fligen af mit Klædebon og sagde: — Jeg slipper Eder ingenlunde hverken idag eller imorgen! Endskjøndt I ikke har betroet mig, hvad der fejler Eder, er jeg dog fast overbeviist om, at jeg er den uskyldige Aarsag til Eders Ulykke. Af Sorg derover vil jeg maaskee tage min Død; men førend jeg forlader denne

kummerlige Verden, maa jeg udføre en Beslutning, som jeg allerede for længe siden har fattet til Eders Bedste. —

Derpaa lod hun Kadi'en og Vidner hente, og udfærdigede i deres Nærværelse og ved deres Hjælp et Dokument, hvorved hun indsatte mig til Arving af hele sin Formue.

Saasnart hun havde affundet sig med Retsbetjenten og hans Folk, aabnede hun en stor Kiste og viste mig alle de siden Begyndelsen af vort Forhold modtagne Pengepunge. — De ere alle dine; — sagde hun: — det er aldrig faldet mig ind at tilegne mig en Skilling deraf. — Her er Nøglen! I er eneraadig Herre over alt dette Guld og hele min store Ejendom. —

Jeg takkede hende af et overstrømmende Hjerte for al hendes Godhed og Højmodighed; men hun svarede: — Alt, hvad jeg hidtil har gjort for Eder, regner jeg for slet intet, og vil ikke give mig tilfreds, førend jeg ved min Død har beviist Eder min Kjærlighed. —

Da begyndte jeg at besværge hende, at hun dog skulde slaa sig alle saadanne mørke og ubyggelige Tanker affinde; men hun rystede alene paa Hovedet og blev fast ved sin Mening. Sorgen over at have været Aarsag, om end kun en uskyldig, til min vanærende Lemlæstelse, paadrog hende virkelig ogsaa en tærende Sygdom, hvoraf hun efter fem, sex Ugers Forløb opgav Aanden.

Da jeg paa sømmelig Maade havde beviist hende den sidste Ære og den bestemte Tid sørget over hendes Tab, — endskjøndt Allah veed, at min Sorg først vil ophøre med mit Liv! — tog jeg alle hendes meget betydelige Ejendele i Besiddelse; deriblandt fandtes ogsaa den Sesam, som I har solgt for mig. —

— Hermed er min Historie ude, — vedblev den

unge Kjøbmand: — og I vil ikke længer undre Eder over, at jeg ved Maaltidet betjente mig af den venstre Haand. Jøvrigt takker jeg Eder meget for den Ulejlighed, I har gjort Eder i min Tjeneste, og for Eders Troskab kan jeg ikke noksom vise mig taknemlig. Da jeg nu, Allah være lovet, er mere end riig nok, saa meget jeg end i mine Dage har forødt, saa beder jeg Eder modtage den mig skyldige Pengesum til Foræring. Desuden har jeg endnu et andet Forslag at gjøre Eder. Da jeg efter det Uheld, der er mødt mig, umulig kan blive længer i Kabira, har jeg isinde at forlade denne Stad med det Allerførste. Hvis I nu har Lyst til at følge med mig, saa ville vi drive Handel i Fællesskab og dele Vindingen. —

Da den unge Mand hermed havde endt sin Fortælling — berettede den kristne Kjøbmand videre: — takkede jeg ham af bedste Evne for den mig gjorte betydelige Foræring og modtog ligeledes hans andet Forslag med stor Glæde. Vi bestemte en Dag til vor Afrejse, og forlode Kabira, efter at have gjort Alt, hvad vi ejede, i Penge og Varer. Vi droge da igjennem Syrien, Mesopotamien og hele Persien, og naaede efter længere og kortere Ophold i forskjellige Stæder Eders Højheds Residentsstad. Da den unge Mand efter nogen Tids Forløb yttrede det Ønske for mig at vende tilbage til Persien og nedsætte sig der, gjorde vi vort Mellemværende op med hinanden, og toge en hjertelig Afsked. Jeg nedsatte mig her i Kashgar, og har fortiden den Ære at staa i Eders Højheds Tjeneste.

Det var den Historie, som jeg havde at fortælle Eders Højhed. Finder I den ikke endnu mere forunderlig end den lille Pukkelryggedes? — — —

Heri var Sultanen af Kashgar dog ingenlunde enig med den kristne Kjøbmand; meget mere foer han op i heftig Vrede og svarede: — Tilvisse, Kristen, Du er ikke lidet uforskammet, at Du vover at opvarte mig med slig en mager Historie og oven i Kjøbet at sammenligne den med min pukkelryggede Nars! Er det virkelig dit Alvor, at en udsvævende Ynglings flaue Eventyr skulde kunne lade sig stille ved Siden af min egen Nars underfulde Historie? I ere Hundsfotte alle tilhobe, og jeg vil lade Eder hænge, saa mange I ere, for at hævne min Pukkelrygs ynkelige Død! —

Ved disse truende Ord kastede den forskrækkede Fedtleverandør sig for Sultanens Fødder og sagde: — Herre, jeg anraaber Eder ydmygeligst om endnu en Stund at holde Eders retfærdige Vrede tilbage! Hav den Naade at lade mig faa Ordet blot en halv Times Tid, og viis Barmhjertighed mod os alle fire, saafremt min Historie blot er nok saa underholdende som Eders meget ærede Pukkelrygs! —

Sultanen af Kashgar lod sig lokke milevidt ved Løftet om en god Historie; han betvang sin Vrede og gav sit Samtykke, hvorefter Fedtleverandøren uden Dvælen begyndte:

# En Ret med Hvidløg.

Af en meget anseet Person blev jeg igaar indbuden til en huuslig Fest, hvorved jeg ikke undlod ved den bestemte Aftentime at indfinde mig. Min Vært fejrede een af sine Døttres Bryllup. I dette anseete Huus forefandt jeg et Selskab af Lærde, Embedsmænd og Stadens yp-perste Privatmænd. Efter Bryllupshøjtidelighederne blev der frembaaret et herligt Maaltid, og imellem de mange gode Retter fandtes der ogsaa en ganske fortrinlig, som var tillavet med Hvidløg, og som der var megen Rift om. Dog var der een iblandt de Tilstedeværende, som ikke rørte ved dette Fad, endskjøndt han havde det staaende lige foran sig; heelt forundrede opmuntrede vi ham da til at følge vort Exempel og i det Mindste smage derpaa.

— Det skal jeg vel vogte mig for; — svarede han: — jeg har eengang i mit Liv spist Mad med Hvidløg i, og jeg har ingenlunde glemt, hvad det dengang kostede mig. —

Da begyndte vi at bestorme ham med vore Bønner, at han dog skulde forklare os, hvorfor han havde en saa afgjort Modbydelighed for Hvidløg. Dog Husets Herre gav ham ingen Tid til at gjøre Rede for sig, men tog saaledes tilorde:

— Viser I mit Gjæstebud Ære paa denne Maade?

Denne Ret er ganske fortrinlig, forsikrer jeg Eder, og I bør ikke lade den gaa Eder forbi. Har I end ingen Lyst dertil, maa I dog vise mig den Billigbed, i det Mindste at smage derpaa, ligesom alle de Andre. —

Da Gjæsten, en ansect Kjøbmand fra Bagdad, saae sig saaledes trængt fra alle Sider, sagde han:

— Herre, ikke maa I tro, at jeg gjør mig kostbar ved at vise denne Ret tilbage. Hvis I ubetinget forlanger det, vil jeg ogsaa gjerne smage derpaa; dog maa I i dette Tilfælde tillade mig, bagefter fyrretyve Gange at vaske mine Hænder i Kali, ligesaa mange Gange i Asken af Sodaplanten, og endelig ligesaa ofte i duftende Sæbe. I maa ikke tage mig denne Betingelse ilde op; thi jeg har svoret, kun under disse Vilkaar at nyde Spiser, som ere tilberedte med Hvidløg. —

Husets Herre havde nu eengang sat sig i Hovedet, at Kjøbmanden fra Bagdad skulde tage for sig af den meget roste Spise, og befalede derfor sine Folk at bringe Kali, Sodaaske og Sæbe tilligemed et stort Bækken med Vand. Derpaa nødte han sin Gjæst atter til at spise af den hidtil forsmaaede Ret, idet han spørgende forsikkrede ham om, at det ikke skulde komme an paa en dobbelt Portion af Kali, Soda og Sæbe. Som det syntes, ærgerlig over denne uhøflige Tvang, udstrakte Kjøbmanden sin Haand, tog en Bid, førte den bævende til Munden, og fortærede den med en synlig Modbydelighed, hvorover vi højlig forbausedes. Men vor Overraskelse steg dog endnu højere, da vi bemærkede, at han manglede Tommelfingeren; og Husets Herre kunde ikke holde det Spørgsmaal tilbage, hvorledes han havde mistet denne Finger.

— Tommelfingeren fattes mig ogsaa paa den ven-

ſtre Haand; — ſagde Kjøbmanden, og beviſte ved udſtrakt Haand Rigtigheden af ſit Udſagn: — og paa Fødderne ſattes mig ligeledes begge de ſtore Tæer. Det er et heelt forunderligt Eventyr, hvorved jeg har miſtet dem; hvis de ærede Gjæſter beſidde Taalmodighed til at høre det, har jeg Intet imod at fortælle ſamme. Jeg tør vel ſige, at det ikke i mindre Grad vil vække Eders Medlidenhed end Eders Forundring. — Dog først tillade De, at jeg vasker mine Hænder? —

Med disse Ord stod han op og gik hen til Vaskebækkenet. Men saasnart han — det var just ikke saa meget hastig gjort — havde vasket sine Hænder hundrede og tyve Gange, vendte han tilbage til sin Plads og begyndte saalunde sin Fortælling:

— Jeg er fra Staden Bagdad, hvor min Fader levede under Khalifen Harun al Raſchid og blev anseet for een af Stadens rigeſte Kjøbmænd. Men da han i sin ældre Alder fattede et fordærveligt Hang til Adspredelser og en Levemaade, hvorved han kunde gjøre Opsigt, gik det galt med hans Forretninger, og hans uhyre Formue skrumpede saa betydelig sammen, at jeg ved hans Død maatte sammenskrabe Alt, for blot at dække den Gjæld, han havde efterladt sig. Imidlertid vandt jeg dog ved denne ærlige Fremgangsmaade saa mange Venner og saa stor en Kredit, at jeg ved Flid og Stræbsomhed snart kom i ganske gode Omstændigheder.

Da jeg en Morgenstund, som sædvanlig, aabnede min Bod, kom der en Dame ridende paa et Muulæsel, ledsaget af to Slavinder og en Gilding; hun holdt stille udenfor min Bod, hidvinkede Slaven, der hjalp hende ned af Dyret og derpaa sagde til hende:

— Naadige Frue, jeg havde vel forudseet, at I

vilde komme for tidlig; saa godt som Alt er endnu lukket paa Beseſtan'en. Hvis I havde villet høre mit Ord, var I nu ikke tvungen til en kedsommelig Venten. —

Damen saae sig om til alle Sider, og da hun i Virkeligheden ikke fandt andre Boder end min aabnede i Nærheden, traadte hun hen til mig, hilste og bad om Tilladelse til i min Bod at maatte vente de andre Kjøbmænds Ankomst.

Jeg besvarede hendes Hilsen paa en sømmelig Maade og bad hende tage Plads. Da der foruden mig, de to Slavinder og Gildingen, ikke fandtes eet eneste Menneske paa Beseſtan'en, tog hun Sløret fra Ansigtet for friere at indaande den friske Morgenluft; — ak, ingensinde havde jeg seet noget saa henrivende skjønt! — At skue og at elske dette Fuldkommenhedens Billed var Eet for mig; jeg formaaede ikke at vende noget Øje fra hende. Ogsaa i hende syntes der at foregaa noget Usædvanligt; thi hun tog mig ikke min Opmærksomhed ilde op, og beholdt sit Ansigt ubedækket, indtil Folk begyndte at indfinde sig paa Bazaren og hun maatte frygte for at blive iagttagen af profane Blikke.

Nu gav hun sig i Samtale med mig og spurgte mig angaaende nogle af de skjønneste og rigeste Stoffer. Hertil maatte jeg svare, at jeg som ung Begynder ikke endnu havde Evne til at føre saa kostbare Varer. — Det gjør mig inderlig ondt, — sagde jeg: — at jeg ikke kan forelægge Eder Noget af det, I attraaer at kjøbe her paa Bazaren. Men for at spare Eder Ulejligheden ved at gaa fra Bod til Bod, vil jeg, hvis I tillader det, hidskaffe Alt, hvad I ønsker at see, saasnart Kjøbmændene have indfundet sig. Jeg forlanger da den nøjeste Priis

at vide, og I kan gjøre Eders Indkjøb her, uden at behøve at ulejlige Eder videre. —

Hermed var den dejlige unge Dame vel tilfreds, og jeg trak min Underholdning med hende saa langt ud, som jeg formaaede, da de Kjøbmænd endnu ikke vare komne, med hvilke jeg havde at bestille. Men endelig maatte jeg dog, lige fortryllet af hendes Aand og hendes Skjønhed, afbryde min Samtale med hende, og begive mig ud for at tilvejebringe de Stoffer, som hun ønskede at gjøre Udvalg imellem. Dog hastig var jeg igjen tilbage, og medbragte Alt, hvad den unge Dame kunde ønske sig. Efterat hun derpaa, uden just at forhaste sig, havde gjort sit Udvalg, gave vi os til at akkordere om Prisen, og bleve snart enige om en Sum af fem tusinde Sølvdrachmer. Gildingen tog Varerne; den unge Dame stod op og gik sin Vej.

Jeg blev staaende og stirrede efter hende lige indtil Besestan'ens Port, hvor hun igjen besteg sit Muulæsel, og først efterat hun var forsvunden, faldt det mig ind, at jeg i min omme Henrykkelse aldeles havde overseet, at jeg ikke havde faaet Betaling for Varerne, ja ikke engang havde spurgt efter den skjønne Kjøberindes Navn og Bolig. Heelt forvirret og ængstet ved Tanken om, at jeg ved denne Lejlighed var bleven flere Kjøbmænd, som maaskee ikke havde Taalmodighed til at bie, en meget betydelig Sum Penge skyldig, gik jeg strax hen for at gjøre Undskyldninger, idet jeg foregav, at jeg meget vel kjendte Damen. Derpaa vendte jeg igjen tilbage til min Bod, ligesaa begejstret af min nye Kjærlighed som nedtrykt af min nye, desværre meget betydelige Gjæld.

Mine Kreditorer havde givet mig otte Dages Hen-

stand; efter denne Tids Udløb vilde de naturligviis have deres Penge; dog lode de sig ved mine Bønner og af Hensyn til min prøvede Retskaffenhed bevæge til at indrømme mig otte Dages Frist endnu. Men jeg blev ikke sat i den Nødvendighed, indtil Bunden at udtømme Kjøbmændenes Godhed; — allerede Dagen efter indfandt sig Damen igjen med det samme Følge og til samme Tid, og begav sig lige hen til min Bod, hvor hun standsede og steg af.

— Jeg har ladet Eder vente Noget, — sagde hun: — men bringer Eder her dog endelig de Eder tilkommende Penge. Lad dem bære hen til Vexeleren, at han kan prøve Mønten og bevidne Summens Rigtighed! —

Gildingen, som bragte Pengeposen, fulgte med mig hen til Vexeleren; denne prøvede Guldstykkerne og fandt Summen fuldkommen rigtig. Efterat jeg derpaa var vendt tilbage, nød jeg atter den ubeskrivelige Lykke at underholde mig med den henrivende dejlige Kvinde, indtil alle Boderne paa Bazaren vare blevne aabnede. Uagtet vi kun talede om ganske almindelige Ting uden stor Betydning, forstod hun dog at give Alt en Vending eller et Sving, som lod det synes fuldkommen nyt og ejendommeligt. Herved blev jeg naturligviis ikke lidet bestyrket i min Mening om hendes Aand og fine Smag.

Saasnart de Kjøbmænd, med hvilke jeg havde at gjøre, havde faaet deres Boder aabnede, bragte jeg dem deres Penge, og fik uden Vanskelighed andre Stoffer betroede, hvilke den unge Dame ønskede at see. Denne Gang udvalgte hun for tusinde Guldstykker, og fjernede sig derpaa ligesom tilforn, uden at give sig tilkjende eller endog blot sige, hvor jeg havde at henvende mig.

Denne Gang blev jeg endnu ængsteligere tilmode;

denne nye Forpligtelse var ulige større og betyngede mig i samme Forhold sværere.

— Hun har rigtignok betalt mig en meget anseelig Sum; — sagde jeg: — men hun har gjort mig ansvarlig for en endnu meget større. Skulde hun maaskee være en udlært Bedragerske og øve et gjennemtænkt Spil med mig, for at styrte mig kun saa meget dybere i Ulykken? Kjøbmændene spørge ikke om hende, men ville udelukkende henvende sig til mig. —

— Dog — umuligt! Den unge Dame var altfor skjøn af Ydre og ædel af Væsen til at være en Bedragerske. — De Vise sige rigtignok, at Forførelsen altid er skjøn; men de sige ikke, at den ogsaa viser sig høj og ædel. — Dog alene Allah seer i Hjerterne! —

Saa levende end min Kjærlighed var, formaaede den dog ingenlunde at forjage de smertelige Betragtninger, som min store Uforsigtighed gav mig Anledning til, og min Bekymring steg Dag for Dag en heel Maaned, i hvilken Tid den unge Dame hverken lod sig see eller lod høre fra sig. Tilsidst vilde mine Kreditorer ikke vente en Dag længer, og jeg beredte mig allerede paa at gjøre en stor Deel af min Ejendom i Penge for at tilfredsstille dem, da den unge Dame en Morgen ganske tidlig igjen viste sig aldeles under de samme Omstændigheder.

— Lad Guldvægten hente, — sagde hun, idet hun lod sig hjælpe af sit Dyr: — forat vi kunne prøve det Guld, som jeg bringer Eder! —

Disse Ord banlyste i en Hast al min Frygt og fordoblede min Kjærlighed. Førend endnu Guldet var vejet, henvendte hun flere Spørgsmaal til mig, deriblandt det, om jeg var formælet.

Jeg benægtede det, med Tilføjende, at jeg hverken

var eller havde været gift, eller nogensinde endnu havde tænkt paa at gifte mig. Derpaa overgav hun Gildingen Pungen med Guldet, idet hun sagde: — Lad os nu faa Sagen afgjort og komme paa det Rene med hinanden! —

Gildingen lo, og drog mig tilside, forat vi skulde veje Guldet med hinanden. Men medens jeg stod og vejede, passede han sit Snit og hviskede mig i Øret: — Jeg har ret vel bemærket, at I er forelsket i min Herskerinde, og undrer mig kun over, at I mangler Mod til at tilstaa hende det. Hun paa sin Side elsker Eder endnu højere, end I elsker hende. Og I maa ingenlunde tro, at hun bryder sig om Eders lumpne Stoffer; det er alene hendes ømme Lidenskab, som bringer hende hid, og denne er ogsaa Aarsagen til, at hun har villet vide, om I var gift. Det kommer nu blot an paa Eder selv, om I vil vorde den Lykkeligste blandt alle Dødelige. —

Over alt Begreb glædelig overrasket svarede jeg Gildingen i samme sagte Tone, at jeg havde følt den ømmeste Lidenskab for hans Herskerinde ligefra det første Øjeblik, jeg havde seet hende, men ikke havde vovet at gjøre Regning paa hendes Gjenkjærlighed. — Jeg er med Liv og Sjæl hendes Slave, — tilføjede jeg: — og skal ingenlunde glemme Eders gode Tjeneste, min sorte Ven. —

Endelig var jeg bleven færdig med at veje Guldstykkerne; medens jeg atter kom dem i Pungen, henvendte Gildingen sig til sin Herskerinde med den Forsikkring, at jeg var fuldkommen vel tilfreds. Det var det imellem dem aftalte Ord; den unge Dame stod strax op og sagde, idet hun forlod mig, at hun vilde sende Gildingen til mig, og at jeg blot skulde gjøre, hvad han vilde byde mig i hendes Navn.

Jeg betalte da min Gjæld til Kjøbmændene, og ventede fra Dag til Dag med den største Utaalmodighed paa Gildingen; endelig indfandt han sig atter hos mig. Jeg modtog ham med et Hjerte, som hoppede af Glæde, og forhørte mig angaaende hans Herskerindes Befindende.

— O, — svarede han: — hvorledes befinde vel forelskede Folk sig? I er den Lykkeligste blandt alle Elskere; hun er ganske syg af Kjærlighed, og dør visselig, dersom hun ikke snart faaer Eder at see. Hvis hun var fri Herre over sin Person og sine Forhold, vilde hun opsøge Eder for at tilbringe alle sit Livs Øieblikke med Eder. —

— Jeg har — yttrede jeg: — af hendes ædle Anstand og fine Væsen sluttet, at hun maa være en Dame af høj Stand. Hvem er din Herskerinde.? —

— Deri har I ikke taget et Gran fejl. — svarede Slaven: — Hun er en Yndling af Sobeïde, Khalifens Gemalinde, af Hvem hun kun saa meget højere bliver skattet, som Fyrstinden selv har opdraget hende fra Lille af, og kan forlade sig paa hende ved ethvert Indkjøb. Da hun lærte Eder at kjende, betroede hun strax Khalifens Gemalinde, at hun ønskede at gifte sig og at hendes Valg var faldet paa Eder, samt bad om hendes Samtykke til en Forbindelse med Eder. Sobeïde har ogsaa allerede givet hende det, men ønsker dog først at lære Eder at kjende, for at erfare, om hun har gjort et godt Valg, og har i denne Forudsætning lovet at bestride Bryllupet. Eders Lykke er altsaa gjort; thi behagede I min Herskerinde, vil I sikkerlig ogsaa behage Fyrstinden, som alene er betænkt paa at gjøre sin Yndling Glæde, og i intetsomhelst Tilfælde vil paalægge hende nogen Tvang. — Det gjælder altsaa fortiden alene om at faa Adgang til Paladset,

og netop for at gjøre Aftale i denne Hensende er jeg her tilstede. Fat nu en hastig Beslutning! —

— Jeg er allerede beredt til at følge Eder, hvorhen I vil føre mig; — svarede jeg: — Kjærligheden kjender ingen Frygt. —

— Ja, det er let sagt; — yttrede Gildingen: — men I veed vel nok, at under Dødsstraf ingen Mand tør betræde Khalifens Harem, og at I blot ad hemmelige og farefulde Veje kan snige Eder derind? Heldigviis har min Herskerinde ligesaa megen Aand som Ynde, og har udfundet ganske sikkre Midler til at fremme vort Forehavende. Men taus og tillidsfuld maa I være, saasandt Eders Liv er Eder kjært! —

Jeg forsikkrede, at jeg uvægerlig vilde gjøre Alt, hvad der blev befalet mig, og fik nu den Anviisning, ved Nattens Indbrud at begive mig hen til Sobeïdes Moskee, som Harun al Raschid ved Tigris havde ladet opbygge for sin Gemalinde. Der skulde jeg vente, indtil Man kom for at afhente mig.

Utaalmodig ventede jeg Nattens Indbrud, var punktlig tilstede ved Bønnen, som blev holdt i Moskeen halvanden Time efter Solens Nedgang, og blev tilsidst ganske alene tilbage. Det varede ikke længe, inden der nærmede sig en af lutter Gildinger roet Baad; Slaverne bragte flere store Kister iland og satte dem ind i Moskeen, hvorefter alle igjen fjernede sig, paa een nær, i hvem jeg gjenkjendte min Elskedes sædvanlige Ledsager. Men Hvad maatte jeg see! Ogsaa min Elskede selv traadte ind i Moskeen, som Fuldmaanen, der bryder frem igjennem det mørke Skydække. Henrykt ilede jeg hende imøde og erklærede min Beredvillighed til at adlyde alle hendes Befalinger.

— Vi have ingen Tid at spilde, — yttrede hun

hastig, lod Laaget tage af een af Kisterne og bød mig stige ind, uden at frygte Noget, eftersom hun selv indestod for Alt. — Jeg var gaaet altfor vidt til at kunne træde tilbage; der var altsaa intet Andet for end at krybe ned i Kisten. Saasnart jeg havde taget Plads deri, dækkede min Elskede Laaget over, og lukkede det forsvarlig med Slaa og Nøgle. —

Nu kaldte den fortrolige Slave atter de andre Gildinger ind i Moskeen, og lod ved disse alle Kisterne igjen skaffe ned i Baaden. Saasnart dette var skeet, bestege han selv og hans Herskerinde ogsaa Fartøjet og lode det ro tilbage til Paladset.

I den snevre og mørke Kiste havde jeg den bedste Lejlighed til at anstille allehaande Betragtninger, og opsendte ved Tanken om den Fare, hvori jeg svævede, af mit Hjertes Dybde flere Løfter og Bønner, end jeg havde offret Himlen hele min øvrige Levetid. Slig Gudsfrygt har rigtignok ikke meget at betyde; men den var en tilforladelig Maalestok for den Angst, hvori jeg svævede.

Baaden løb tilland ved Porten paa Khalifens Palads; Kisterne bleve udlossede og baarne op i Forgemakket, hvori Obersten for Gildingerne opholdt sig. Denne har Nøglen til Kvindernes Værelser, og indlader Intet uden foregaaende streng Undersøgelse. Men denne Paladsembedsmand sov allerede og maatte først vækkes.

Obersten for Gildingerne blev inderlig gnaven, da Man forstyrrede ham i hans Søvn, og tog ikke i Betænkning at lade Sobeïdes Yndling føle sin Uvillie over, at hun kom saa silde hjem.

— I skal ikke slippe saa let igjennem, min skjønne Dame, som I maaskee troer; — sagde han: — ingen

af disse Kister kommer ud af Pletten uden at være bleven aabnet og underkastet den nøjagtigste Undersøgelse. —

Med det Samme befalede han Gildingerne at bringe den ene efter den anden og aabne dem for ham. Ulykkeligviis faldt den Kiste dem først under Hænder, hvori jeg befandt mig; en rædsom Angst sammenknugede herved mit Hjerte, og jeg troede min sidste Time forhaanden.

Men Fyrstindens Yndling vægrede sig ved at give Nøglen fra sig, og modsatte sig paa det Bestemteste denne Kistes Aabning.

— I veed ret vel, — sagde hun: — at det ikke kunde falde mig ind at bringe Andet end hvad der er bestemt for min og Eders Herskerinde. Denne Kiste indeholder just nogle fortrinlig kostbare Varer, som nogle nylig ankomne Kjøbmænd have betroet mig, samt endeel Flasker med Vand fra den hellige Kilde Semsam i Mekka; hvis een af disse blev sønderbrudt og derved de kostbare Varer bleve beskadigede, saa maatte I staa til Ansvar derfor, og I veed nok, hvad dette har at sige. Khalifens Gemalinde vilde vel forstaa at bringe Eder til at fortryde Eders Uforskammethed. —

Kort sagt, min Elskede talte i en saa myndig og bestemt Tone, at Obersten for Gildingerne ikke vovede at gjøre hende imod, og med indædt Vrede befalede, at Kisterne skulde skaffes videre, uden at een eneste af dem var bleven aabnet. Kisterne bleve altsaa baarne ind i Haremet; men neppe vare de der, førend det skrækkelige Raab lød: — Hs. Højhed Khalifen! — Khalifen nærmer sig! —

Havde jeg ikke været angst iforvejen, saa blev jeg det nu; endnu den Dag idag veed jeg ikke, hvorledes jeg gjennemgik denne ubeskrivelige Sjælemarter. I det næste

Øjeblik var Khalifen tilstede og spurgte Sobeïdes Yndling, hvad Nyt hun bragte i de store Kister.

— Det er nylig ankomne Stoffer, Eders Højhed, som Eders Gemalinde ønsker at see. — svarede min Elskede.

— Ej, det er ogsaa Noget for mig! — udraabte Khalifen, der var i sit bedste Lune: — Luk strax Kisterne op, forat jeg kan blive bekjendt med deres kostbare Indhold! —

Forgjæves stræbte min Elskede at afvende det truende Uvejr, idet hun forestillede Khalifen, at det var lutter Kvindesager, og at han ved at aabne Kisterne vilde berøve sin Gemalinde den Fornøjelse at blive den Første, som fik Kostbarhederne at see. Khalifen gjentog sin Befaling, at Kisterne skulde lukkes op, idet han paa den unge Dames nye Indvending, at det vilde komme til at gaa ud over hende, hvis hun lod Kisterne aabne uden sin Herskerindes Befaling, udtrykkelig lovede, at han vilde tage Alting paa sig og at selv ikke den mindste Bebrejdelse skulde komme til at træffe hende.

Nu kunde min Elskede umulig vægre sig længer og lavede sig til at efterkomme Khalifens Villie. Jeg glemmer aldrig disse Øjeblikke af en dødelig Angst, som jeg dengang oplevede. Khalifen satte sig ned, og den ene Kiste blev baaren hen til ham efter den anden og aabnet for hans Blikke. Min Elskede var dog imidlertid klog nok til at gjemme den Kiste tilsidst, hvori jeg sad sammenknuget og svedte Dødens Sved, og at trække Sagen i Langdrag, idet hun gjorde Khalifen opmærksom paa hvert enkelt Stykkes Fortrin og Skjønheder; ved denne Fremgangsmaade haabede hun at trætte Khalifen, saa at han blev mæt af den uvante Underholdning, inden Raden

naaede til mig. Men Skjæbnen syntes nu engang at have besluttet vor Undergang; med en Taalmodighed, som ellers ikke var ham egen, gjennemgik de Troendes Beherſker Kiſte for Kiſte, indtil han kom til den allersidſte, mit gruſomme Fængſel.

— Nu have vi kun een Kiſte tilbage; — yttrede Harun: — lad mig nu til ſvvende ſidſt blot ſee, hvad den indeholder! Den er ikke lidet ſtørre og vægtigere end nogen af de andre. —

Jeg vidſte i dette Øjeblik virkelig ikke, om jeg var død eller levende; ſaa meget ſyntes aldeles afgjort, at det var ude med mig.

Men da min Elſkede mærkede, at Khalifen ogſaa vilde have den ſidſte Kiſte aabnet, yttrede hun:

— Denne Kiſte vilde jeg dog gjerne bede Eders Højhed om at fritage mig fra at aabne; den indeholder Sager, ſom jeg kun kan viſe Eder i Eders Gemalindes Nærværelſe. I vil ſikkerlig ikke fortryde at have bekæmpet Eders Nysgjerrighed indtil videre. —

Khalifen var falden i Tanker, og det varede noget, inden han ſvarede. Det var et Øjeblik, der ſvævede mellem Liv og Død, Frelſe og Fordærvelſe.

— Saa lad være da! — ſvarede Khalifen endelig ganſke adſpredt: — Bort med alle disſe Kaſſer! —

Dette lod min Elſkede ſig ikke ſige to Gange; i en Haſt fik hun Kiſterne bragte ind i ſit Værelſe. Allah være lovet, i dette Friſted begyndte jeg atter at aande og føle mig ſelv! —

Saaſnart Gildingerne, der havde baaret Kiſterne ind, igjen havde fjernet ſig, aabnede hun mit Fængſel og bød mig ſtige ud, idet hun pegede paa en Dør, ſom ſkulde føre mig ind i et fuldkommen ſikkert Aſyl. Næſten

værkbruden af min sammenknebne Stilling i Kassen krøb jeg ud og steg ad en Trappe op i et Værelse ovenpaa, hvor min Elskede senere vilde samles med mig. Og det var virkelig i rette Tid, at jeg var sluppen ud af Klemmen; thi i næste Øjeblik traadte Khalifen ind og tog Plads paa den tomme Kasse. Det var atter Nysgjerrigheden, som førte ham hid; han ønskede nemlig at erfare, hvad den unge Dame havde seet og hørt i Staden. Efter en lang Underholdning, hvorved min Elskede nødtvungen maatte udvikle al sin Elskværdighed, endskjøndt hendes Hjerte laa over Gløder, drog Khalifen sig endelig tilbage til sine egne Værelser.

Da kom min Elskede op til mig; først og fremmest bad hun mig tilgive sig alle de Angstelser, hun nødtvungen havde beredt mig, og sagde: — Min Angst var isandhed ikke mindre end Eders, derom maa I ikke tvivle; thi jeg var bange for mig selv, og min Kjærlighed gjorde mig dobbelt bange for Eder. Ved slige Lejligheder gjælder det om at holde Ørerne stive og staa den onde Skjæbne imod indtil det Sidste. Dog, et Hjerte, der elsker, har ti Mands Forstand og tyve Mands Mod! — Nu kan I være ganske rolig; dette Sted er endnu aldrig blevet betraadt af nogen Mands Fod undtagen Eders. —

Efterat vi i nogen Tid, Allah veed hvorlænge, havde udvexlet vor Ømhed med hinanden, sagde endelig min Elskede: — Men nu er det høj Tid at gaa til Hvile; vær kun ganske rolig og lad Slummeren vederkvæge Eder! I Løbet af den næste Dag skal jeg forestille Eder for Sobeïde, min Herskerinde, hvilket kan skee uden Vanskelighed, eftersom Khalifen næsten aldrig besøger hende uden om Aftenen. —

Paa denne Maade fuldkommen beroliget, tilbragte

jeg en ganske rolig Nat; hvis Noget af og til forstyrrede min Hvile, var det alene Forestillingen om min høje Lykke, den henrivende Udsigt til at komme i Besiddelse af en Kvinde af saa megen Aand og Skjønhed.

Den følgende Morgen underrettede min Elskede mig om, hvilken Adfærd jeg skulde iagttage i Nærværelsen af Khalifens Gemalinde, og hvad jeg skulde svare paa de sandsynligviis indløbende Spørgsmaal. Derpaa førte hun mig ind i en Sal, der var smuk, riig og pragtfuld over al Beskrivelse. Da jeg havde opholdt mig der nogle Øjeblikke, traadte tyve ikke længer unge Slavinder, i prægtig men eensartet Dragt, ud af Sobeïdes Værelser og opstillede sig med ærbart Væsen i tvende Rader paa begge Sider af en i Salen oprejst Trone. Efter disse fulgte tyve andre endnu unge, paa lignende Maade, kun endnu prægtigere klædte Slavinder, og i deres Midte gik Fyrstinden selv, den stolte Sobeïde. Hun var saa belæsset med Ædelstene og Perler, at Man, saa at sige, neppe kunde faa Øje paa hende selv for al denne Glimmer. Med stor Værdighed nedlod hun sig paa Tronen, og hendes Yndling, som var fulgt ind med hende, stillede sig paa hendes høire Side, medens hendes øvrige Følge i nogen Afstand grupperede sig paa begge Sider af Tronen.

Saasnart Sultaninden havde taget Plads, gav min Elskede mig Tegn til at nærme mig; lidt ængstelig skred jeg frem imellem de to Rækker af Slavinder, kastede mig ned foran Tronen og berørte Tæppet under Sultanindens Fødder med min Pande. Men heelt naadig bød hun mig staa op, beærede mig med Spørgsmaal angaaende mit Navn, min Familie og mine Formuesomstændigheder, og lod til at være ret tilfreds med de Svar, jeg gav hende. Dette kunde jeg ikke alene

ſlutte af hendes Miner, men ogſaa af de naadige Yttringer, hun værdigedes at lade falde. Til Slutning yttrede hun ſig nemlig ſaaledes:

— Det glæder mig inderlig, at min Datter — et hæderligere Navn kunde hun ikke give ſin Yndling — har gjort et ſaa godt Valg, der i alle Maader ſynes at fortjene mit Bifald. Thi min Datter er hun; jeg har ſelv opdraget hende, og hun har gjort mig en Datters Glæde. Jeg billiger af ganſke Hjerte hendes Valg og giver med Glæde mit Samtykke til Eders Forbindelſe. Forberedelſerne til hendes Bryllup paatager jeg mig ſelv at gjøre; men endnu maa I overlade mig Eders Brud til uforſtyrret Beſiddelſe i ti Dage. Imidlertid vil jeg tilvejebringe Khalifens Samtykke. I, unge Mand, kan forblive her ſaa længe, og der ſkal Intet fattes Eder. —

Jeg forblev altſaa hele ti Dage i Khalifens Harem, og fik i al denne Tid ikke een eneſte Gang min Elſkede for Øje, men blev forøvrigt efter hendes Anviisning behandlet paa den meſt tilfredsſtillende Maade. Efter denne Tids Forløb lod Sobeïde udfærdige en Ægteſkabskontrakt i bedſte Form. Forberedelſerne til Bryllupet bleve gjorte; der blev hidkaldt Dandſere og Sangerinder, og i hele ni Dage gaves der de herligſte Feſter i Paladſet. Til den niende var den egentlige Bryllupshøjtid beſtemt. Samtidig med hinanden bleve, Hver paa ſin Side, jeg og min Elſkede førte i Bad, og om Aftenen ſatte vi os til et overdaadig beſat Taffel. Imellem den Mængde Retter, ſom fandtes fremſtillede, var der ogſaa en Blandingsſpiſe, tillavet med Hvidløg, ikke uliig den, hvoraf jeg nylig blev tvungen til at ſpiſe. Denne ſmagte mig ſaa herlig, at

jeg lod de øvrige Retter næsten uberørte; men til min Ulykke lod jeg det, da jeg rejste mig fra Bordet, bero ved at aftørre mine Fingre, istedetfor omhyggelig at vaske Hænderne, en Skjødesløshed, som jeg da begik baade for første og sidste Gang.

Da det imidlertid var blevet Nat, erstattede Man Tabet af Dagslyset ved en glimrende Illumination i Haremet. Musiken lød; der blev dandset og øvet tusinde Slags Morskab; hele Paladset gjenlød af glad Jubel. Endelig bleve jeg og min Brud førte ind i en anden Sal og satte paa to Troner ved Siden af hinanden. De Kvinder, som betjente min Brud, lode hende flere Gange veksle Klædning og opsatte hendes Haar paa forskjellige Maader, som Skik og Brug er ved alle fornemme Brylluper, og i hver ny Skikkelse blev min Brud paany ført frem for mig. Efterat endelig alle disse Ceremonier vare gjennemgaaede, bleve jeg og min Brud førte ind i Brudekammeret og overladte til os selv.

Saasnart vi vare alene, nærmede jeg mig min Brud for at omfavne hende; men istedet for at besvare min ømme Henrykkelse, stødte hun mig heftig tilbage, og opløftede et Skrig, der snart igjen forsamlede alle Haremets Kvinder omkring hende. Højlig forundrede forlangte de at vide, hvad der var ivejen. Jeg for min Deel var næsten forstenet af Forbauselse, og var ikke istand til at fremføre et Ord for at faa Grunden at vide til min Kones sælsomme Opførsel.

— Men kjære Søster, — spurgte Kvinderne: — Hvad er der dog mødt Eder, siden vi forlode Eder? Lad vide, forat vi kunne hjælpe Eder! —

— Skaf mig hiint elendige Menneske ud af Øjne! — skreg min Gemalinde, idet hun pegede paa mig.

— Kjære Kone, — tog jeg da tilorde: — hvorved har jeg været saa ulykkelig at paadrage mig Eders Vrede? —

— I er et raat og smudsigt Menneske! — skreg hun rasende: — I har spist Hvidløg og ikke vasket Eders Hænder bagefter. Bilder I Eder maaskee ind, at jeg vil lade et saa uteerligt Menneske komme mig nær og forpeste mig? — Kaster ham til Jorden, — tilraabte hun sine Fruentimmer: — og bringer mig en Slavesvøbe! —

Kvinderne kastede mig til Jorden, og medens nogle holdt mig fast ved Armene, andre ved Benene, slog min Gemalinde løs paa mig, saalænge hun havde Kræfter til at føre Svøben. Da hun endelig ikke formaaede Mere, befalede hun sine Fruentimmer: — Tager ham nu med Eder og sender ham hen til Politimesteren, at han kan lade ham afhugge den højre Haand, hvormed han tog til sig af Hvidløgsspisen! —

Ved disse Ord udraabte jeg: — Store Allah, jeg er næsten pryglet tildøde, og nu skal jeg oven i Kjøbet miste en Haand til Straf! Og hvorfor? Alene fordi jeg har spist Hvidløg og glemt at vaske mine Hænder efter Nydelsen! Hvilket Væsen over slig Ubetydelighed! Til Helvede med hiin Hvidløgsspise! Forbandet være den Kok, som tilberedte den, og den Tjener, der satte den frem for mig! —

Kvinderne, som havde seet mig modtage henved tusinde Slag af den grusomme Slavesvøbe, følte alle Medlidenhed med mig, da der oven i Kjøbet blev Tale om, at jeg skulde miste en Haand. Enstemmig forestillede de min Gemalinde, at hun gik altfor vidt i sin Hævn, og bade hende lade mig slippe, endskjøndt jeg havde viist

mig som et Menneske uden Opdragelse, der ikke kjendte de Hensyn, som skyldtes hendes Rang og ædle Personlighed.

Men min Kone svarede: — Endnu er jeg ingenlunde tilfredsstillet; jeg vil, at han skal lære Levemaade, og, saalænge han lever, besidde levende Minder om sin Uteerlighed, saa at han aldrig mere spiser Hvidløg uden bagefter at vaske Hænderne. —

Men uden at agte dette afslaaende Svar, vedbleve de barmhjertige Fruentimmer at bede, kastede sig for min Gemalindes Fødder, kyssede hendes Hænder og sagde: — For Allahs Skyld, naadige Herskerinde, hold Maade med Eders Vrede og gjør ikke Eders Gemal og Eder selv ulykkelige! —

Min Kone svarede dem ikke, men rejste sig heftig og forlod Værelset, efter at have givet mig en Mængde vanærende Navne. Alle Kvinderne fulgte hende, og jeg blev alene tilbage i en usigelig kvalfuld Tilstand.

To hele Dage fik jeg kun en aldrende Slavinde at see, som bragte mig at spise. Hver Dag spurgte jeg hende om min Gemalinde, og fik hver Gang det samme trøstesløse Svar: — Hun er syg af den giftige Stank, som I har ladet hende indaande. Jeg har aldrig kjendt Magen, ikke at vaske sine Hænder, naar Man har spist Hvidløg! —

— Er det muligt, — spurgte jeg mig selv: — at Kvindernes fine Følelse kan bringes til slig en Højde og at de kunne nære slig Hævngjerrighed ved en saa ubetydelig Forseelse? — Alligevel vedblev jeg at elske min Gemalinde, stræbte at undskylde hendes Grusomhed, og blev ikke træt af at beklage hende.

Endelig sagde en Dag den gamle Slavinde til mig: — Nu er Eders Gemalinde kommen sig og er gaaet i Badet; hun lader Eder ved mig sige, at hun imorgen vil besøge Eder. Hold derfor Taalmodigheden vedlige og søg at enes med hende, naar hun indfinder sig! I maa tro, at hun ikke er at spøge med, endskjøndt hun er den klogeste og elskværdigste Person af Sobeïdes, vor naadige Herskerindes hele Omgivelse. See nu til at stile Eders Sager fornuftig! —

Virkelig indfandt den følgende Dag min Kone sig hos mig og sagde: — Jeg er visselig meget godmodig, at jeg igjen kommer til Eder, efter at have lidt slig uhørt Fornærmelse. Men udsone mig med Eder formaaer jeg ikke, førend jeg har straffet Eder nogenlunde, som I fortjener. Retfærdigheden maa have sin Gang, ogsaa i Kjærligheden. I maa i det Mindste bevare en stadig Paamindelse om, at I aldrig spiser Hvidløg uden bagefter at vaske Eders Hænder. —

Efter at have talt saaledes, hidkaldte hun sine Fruentimmer. Disse kastede mig igjen til Jorden og bandt mig saa fast, at jeg ikke kunde røre mig; derpaa tog een af dem en Barbeerkniv og afskjar mig med grusom Færdighed begge mine Tommelfingre og Tommeltæer. Derpaa gave de sig til at forbinde og pleje mig. Man lagde strax en vis Urterod paa Saarene for at stille Blodet; men alligevel mistede jeg saa meget, at jeg blev afmægtig og troede, at jeg skulde dø. Saasnart jeg atter kom til mig selv, fik jeg Viin at drikke for at komme til Kræfter; da henvendte jeg følgende Ord til min Kone: — Hvis det nogensinde igjen skulde falde mig ind at spise af en Ret, der er tillavet med Hvidløg, saa sværger

jeg Dig til, at jeg skal vaske mig ikke een, men hundrede og tyve Gange med Kali, Soda og Sæbe. —

— Nuvel, — svarede hun: — under denne Betingelse vil jeg stræbe at glemme, hvad der er skeet, og leve med Dig som min dyrebare Ægtefælle. —

— — Det er Grunden, mine Herrer, — vedblev Kjøbmanden fra Bagdad sin Fortælling, henvendt til Selskabet: — hvorfor jeg ikke vilde spise af hiin med Hvidløg tilberedte Ret. I ville visselig ikke længer finde det underligt. —

Haremets Fruentimmer lagde ikke alene hiin blodstillende Rod paa mine Saar, men ogsaa Mekkabalsom, der vistnok var ægte, eftersom den kom fra Khalifens eget Apothek. Denne Salve lægte ogsaa i faa Dage mine smertefulde Saar, og fra samme Tid af levede jeg saa enig og lykkelig med min Gemalinde, som om der slet intet var forefaldet imellem os. Da jeg imidlertid var vant til et frit og bevæget Liv, blev jeg tilsidst keed af at være indespærret i Sultanens Palads, men jeg vovede ikke at tilstaa min Gemalinde det, eftersom jeg derved frygtede for at vække hendes Mishag. Men heldigviis blev hun af sig selv opmærksom paa min hensygnende Tilstand og begyndte selv at føle Længsel efter en mindre bunden Tilværelse; alene Taknemligheden holdt hende endnu tilbage hos Sobeide.

Dog, en snild Kvinde hitter stedse paa Raad. Lidt efter lidt forstod hun at gjøre sin Herskerinde begribeligt, at en Mand af min Opdragelse i Tidens Længde nødvendigviis maatte komme til at savne et frit Livs Adspredelser og Omgangen med sine Lige, og Fyrstinden var saa god, at hun heller vilde nægte sig selv den Glæde, at have sin Yndling bestandig om sig, end fremdeles lade en

Tilstand gjælde, der efterhaanden maatte blive fordærvelig for vor ægteskabelige Lyksalighed. En Maaned efter vort Bryllup saae jeg derfor en Dag min Gemalinde træde ind til mig, efterfulgt af flere Gildinger, som bare tunge Pengesække, og saasnart Slaverne havde fjernet sig, gjorde hun mig følgende Meddelelse:

— Du har fordulgt mig, kjære Mand, hvor inderlig keed Du er af Livet ved Hoffet; heldigviis har jeg af mig selv opdaget, hvorledes Sagerne stode, og fundet Midler til at afhjælpe denne Mislighed. Sobeïde, min Herskerinde, tillader os at forlade Paladset; her ere halvtredsindstyve tusinde Drachmer, som hun forærer os i den Hensigt, at vi skulle kunne indrette os paa en bekvem Fod ude i Staden. Tag med det Samme ti tusinde Guldstykker og gak ud og kjøb os et smukt Huus derfor! —

Med slig en Sum var hastig et smukt Huus fundet, og saasnart jeg havde indrettet det paa bedste Maade, flyttede vi derind med hinanden. Vi holdt mange Slaver og Slavinder og førte en statelig Huusholdning, maa I tro. Men vor Lykke var desværre kun af kort Varighed; efter et Aars Forløb blev min kjære Kone syg, og døde efter nogle Dages Lidelser.

Nu havde jeg rigtignok kunnet gifte mig igjen og vedblive at føre et ret behageligt Liv i Staden Bagdad; men min Lyst til at see mig om i Verden bragte mig til at fatte en ganske anden Beslutning. Jeg solgte mit Huus, indkjøbte alleslags Varer og gik dermed til Persien; derfra drog jeg til Samarkand, og nedsatte mig endelig i denne Stad. — —

---

— Dette, o Herre, er den Historie, — sagde Fedt-

leverandøren til Sultanen af Kashgar: — som Kjøbmanden fortalte i hiint Selskab, hvortil jeg forleden var indbuden. — Jeg vover at haabe, at den i ikke ringe Grad har behaget Eders Højhed. —

— Tilvisse har den noget Usædvanligt; — svarede Sultanen: — men den kan dog paa ingen Maade sammenlignes med den Pukkelryggedes Historie. —

Da traadte den jødiske Læge frem for Sultanen, kastede sig ned i Støvet, og tog tilorde, efter at have faaet Tilladelse til at rejse sig.

— Hvis Eders Højhed ogsaa vilde vise mig den Naade at laane mig Øre nogle Øjeblikke, smigrer jeg mig med det Haab at kunne fortælle Noget, som fuldkommen vil tilfredsstille Eder. —

— Saa tal da! — svarede Sultanen: — Men er din Historie i det Mindste ikke ligesaa god som min stakkels Nars Eventyr, maa Du ikke vente, at Du slipper derfra med Livet. —

Da tog den jødiske Læge tilorde, som følger:

# Søstrene.

— Herre, medens jeg i Damascus studerede Lægevidenskaben og med Held begyndte at udøve den, blev jeg en Dag kaldet til en Syg, som laa i Statholderens Palads. Jeg fandt der i et prægtigt Værelse en ung velskabt Mand, hvem Sygdommen havde afkræftet indtil en yderlig Grad. Saasnart jeg havde hilst paa ham, tog jeg Plads ved hans Leje og gav mig til at udspørge ham.

Han svarede Intet, men gav mig kun ved et Blik at forstaa, at han var taknemlig for mine velvillige Bestræbelser. Da jeg derpaa bad om hans Haand for at undersøge hans Puls, rakte han mig den venstre, hvorover jeg højlig maatte undre mig.

— Nu, det kalder jeg Uvidenhed, — sagde jeg til mig selv: — ikke engang at have lært saa meget, at Man, naar en Læge vil føle Ens Puls, giver ham den højre og ikke den venstre Haand. Dog lige meget! —

Jeg undersøgte den unge Mands Puls, forordnede ham en Medicin, og fjernede mig atter.

I ni Dage fortsatte jeg mine Besøg hos denne Syge, og hver Gang fik jeg den venstre Haand, naar jeg forlangte at prøve Pulsen. Paa den tiende Dag forekom han mig at befinde sig ret vel, og jeg lod ham da vide, at han nu kun behøvede at gaa i Bad for at være

fuldkommen helbredet. Statholderen, som netop denne Dag var tilstede, følte sig saa tilfreds med dette Udfald af mine Besøg, at han øjeblikkelig lod mig beklæde med en kostbar Pelts og udnævnte mig til Læge ved Stadens offentlige Sygehuus, samt til sin egen Huuslæge, med Tilkjendegivelse af, at jeg i denne Egenskab daglig kunde spise ved hans eget Taffel, saa ofte jeg havde Lyst dertil.

Ogsaa den unge Mand viste sig meget venlig imod mig, og yttrede det Ønske, at jeg skulde ledsage ham i Badet. Der opdagede jeg, efterat hans Folk havde afklædt ham, at han manglede den højre Haand og at denne først for kort siden maatte være afhugget ham. Det var altsaa den egentlige Aarsag til hans Sygdom! Medens Man anvendte de passende Midler til at læge Saaret, havde Man konsuleret mig, forat ikke den med Heftighed indtraadte Saarfeber skulde give hans Tilstand en slem Vending.

Med stor Overraskelse og Deeltagelse saae jeg den unge Mand i slig en Tilstand; han mærkede ogsaa, hvilket Indtryk jeg modtog deraf, og sagde:

— Undres ikke over at see mig med afhugget Haand! Jeg skal nok engang ved Lejlighed fortælle Eder Sammenhængen dermed, og I vil da faa en forbausende Historie at høre. —

Efter Badet gik vi tiltaffels sammen, og i den derpaa følgende Samtale yttrede den unge Mand det Spørgsmaal, om han vel kunde taale at tage sig en Spadseretuur i en Have, som Statholderen havde udenfor Staden. Jeg gav ham ikke alene Tilladelse dertil, men anbefalede ham ogsaa en stadig Bevægelse i det Frie som højst gavnlig for hans Tilstand.

— Naar dette er Tilfældet, — sagde han: — vil jeg, saafremt I vil gjøre mig den Glæde at yde mig Selskab, fortælle Eder min Historie ved denne Lejlighed. —

Jeg stillede mig til hans Tjeneste den hele Dag, og efterat han havde befalet sine Folk at medtage nogle Forfriskninger, hvis vi skulde trænge dertil, begave vi os tilsammen ud i Statholderens Have. Efterat vi der havde spadseret nogen Tid frem og tilbage, nedlode vi os paa et Tæppe, som Slaverne havde udbredt under et skyggefuldt Træ, og den unge Mand gav sig til at fortælle sin Historie.

— Jeg er fra Mussul, — sagde han: — og min Familie hører til de mest ansete i denne Stad. Min Fader var den Førstefødte iblandt ti Brødre, som min Bedstefader ved sin Død alle efterlod vel forsørgede og gifte. Men af dem alle var min Fader den Eneste, der havde Afkom, og han havde kun mig. Han anvendte derfor den største Omhu paa min Opdragelse, og lod mig lære Alt, hvad der passede sig for et Menneske af min Stand og mine Vilkaar.

Jeg var allerede voxen og begyndte at komme ud iblandt Folk, da jeg en Fredag tilligemed min Fader og mine Farbrødre befandt mig til Middagsbøn i den store Moskee i Mussul. Efter Bønnen forlode alle Moskeen, undtagen min Fader og hans Brødre, der satte sig ned paa Tæppet, som bedækker hele Moskeens Gulv, og gave sig til at snakke med hinanden. Samtalen drejede sig om fremmede Lande, og de omtalte for hinanden med Roes og Beundring forskjellige Riger og store Stæder. Men tilsidst optraadte den Yngste af mine Farbrødre med den Paastand, at der ikke gaves noget herligere Land end Ægypten og ikke nogen skjønnere Strøm end Nil=

floden. Hvad han derom fortalte, bibragte mig saa høje Forestillinger om dette Lands Herligheder, at jeg fra dette Øieblik af ikke nærede noget andet Ønske end at begive mig paa en Rejse derhen. Alt, hvad mine andre Farbrødre anførte til Fordeel for Bagdad, som de kaldte den sande Islams Borg og Klippe og Hovedstaden for alle Stæder, samt til Fordeel for Tigrisfloden, den kongelige Strøm uden Lige, var ikke istand til at udslette hiint første Indtryk, jeg havde modtaget. En stor Glæde var det følgelig for mig at høre ogsaa min Fader udtale sig til Gunst for Landet Ægypten, idet han sagde: — Hvo som ikke har seet Ægypten, tør ikke snakke med om Verdens Mærkværdigheder. Jordbunden der er det rene Guld, og Kvinderne henrykke ligesaa meget ved deres yndige Væsen som ved deres høje Skjønhed. Og herligere Flod end Nilstrømmen gives der ikke i Alverden! Hvilken Flod har vel et lettere, friskere og kosteligere Vand? Ja endog Dyndet, som den fører med sig, er en Allahs Velsignelse til at gjøde Agrene, saa at de af sig selv bære en hundredfold rigere Afgrøde end de omhyggeligst behandlede Agre i andre Egne. Hør engang, hvad en Digter, der var nødt til at forlade Ægypten, sagde til dette Lands Indvaanere! —

— Eders Nil oversvømmer Eder daglig med de kosteligste Velgjerninger; fra det vide Fjerne kommer den hid for at lyksaliggjøre Eder. — Ak, idet jeg maa forlade Eder, flyde mine Taarer ligesaa rask og overflødig som dens Vande! — I Lykkelige, som tør bo og bygge ved dens Bredder, svømme paa dens blanke Flade, drikke af dens Bølger, lade Eder velsigne af dens overstrømmende Vande! — Jeg gaaer i Landflygtighed og lader Paradiset bagved mig! —

— Seer Man hen imod den af de to største Nil-

arme dannede D, det saakaldte Delta, hvilken Rigdom af Grønt, hvilken Pragt af glimrende Blomster, hvilken utallig Mængde af Stæder og Byer, af Skibe og Kanaler! Øjet og Sjælen henrykkes og formaa ikke at løsrive sig fra dette Skue. Og vender Man sig til den modsatte Side, mod Æthiopien, hvilken Mængde af ligesaa beundringsværdige Gjenstande finder Man da ikke der! Jeg formaaer ikke bedre at skildre disse yppige, af Kanaler omflydte Marker og Enge, end ved at sammenligne dem med Smaragder, indfattede i det reneste Sølv. Og er Kahira ikke een af de største, folkerigeste og prægtigste Stæder i Verden? Hvilke herlige offentlige og private Bygninger! — Nærme I Eder Pyramiderne, ville I blive staaende som forstenede af Forbauselse over disse umaadelige, imod Himlen optaarnede Masser, og I nødes til at indrømme, at hine Faraoner, som formaaede at anvende slige Skatte og saadan Menneskekraft paa deres Opførelse, overgaa alle senere Verdens Herskere, ikke alene i Magt og Rigdom, men ogsaa i høj Aand og Opfindelsesevne, idet de have efterladt sig slige Eftermæler for at bevare Mindet om sig. Disse ældgamle Mindesmærker, om hvis Alder de Lærde ere saa uenige, endskjøndt de alle stemme overeens i, at den gaaer tilbage i Tidernes Mørke, staa urokkelig fast endnu, og ville forblive staaende, saalænge Jorden holder sammen. Ægyptens Søstæder, Damiette, Rosette og Alexandrien, vil jeg ikke engang omtale, endskjøndt Alverdens Folkeslag derfra hente tusinde og atter tusinde kostbare Gjenstande, som enten tjene til Nytte eller Fornøjelse, forskjellige Arter Korn, Frugter, Lærreder og andre Industrigjenstande, hvis Tal og Navne alene Allah kjender. Til Slutning maa jeg endnu blot tilføje, at jeg taler af Erfaring; thi jeg har

i min Ungdom tilbragt flere Aar i Landet Ægypten, de behageligſte i hele min Tilværelſe. —

Mine Farbrødre kunde ikke Andet end give min Fader Ret i den Roes, han ydede Ægyptens Fortrinlighed; næſten aandeløs ſad jeg og hørte efter, hvad der blev fortalt, og tabte ikke eet eneſte Ord af min Hukommelſe. Derved blev min Indbildningskraft ſaa ophidſet, at jeg ikke kunde lukke et Øje den hele Nat.

Men ogſaa mine Farbrødre havde faaet Nykker i Hovedet over den begejſtrede Beſkrivelſe, min Fader havde gjort af Ægyptens Land, og henvendte ſig, efter i nogen Tid indbyrdes at have bearbejdet det modtagne Indtryk, til min Fader med det Forſlag, at de tilſammen ſkulde gjøre en Rejſe dertil. Min Fader viſte ſig ogſaa ſtrax villig til at gaa ind derpaa, og da Brødrene vare rige Kjøbmænd, beſluttede de at føre Varer med ſig for at faa Rejſeomkoſtningerne dækkede.

Saaſnart jeg erfarede, at Man lavede ſig til denne Rejſe, fremſtillede jeg mig for min Fader og bad ham med Taarer i Øjnene at tage mig med, og overlade mig et Parti Varer, ſom jeg ſelv ſkulde afſætte. Men min Fader ſvarede, at jeg endnu var altfor ung til ſlig en Rejſe, at jeg ikke vilde kunne udholde Beſværlighederne derved og følgelig kun være ham og hans Brødre til Ulejlighed og Bekymring.

Dog ved dette Afſlag blev min Rejſelyſt ingenlunde dæmpet; meget mere blev den kun endnu mere opflammet ved den mødende Modſtand. Jeg benyttede mig af mine Farbrødres Indflydelſe, og opnaaede ad denne Vej dog i det Mindſte endelig ſaa meget, at jeg maatte følge med til Damascus, og forblive der, indtil de kom tilbage fra Ægypten. Min Fader yttrede, at ogſaa Da-

mascus havde sine store Skjønheder, og var et langt mere passende Sted til et længere Ophold for mig end Kahira.

Saa nødig jeg end vilde, maatte jeg vel altsaa bekæmpe min Længsel efter Ægypten, og nøjes med Rejsen til Syrien. I Selskab med Fader og Farbrødre forlod jeg paa en passende Aarstid Mussul, min Fødestad. Vi rejste gjennem Mesopotamien, gik over Eufrat, og naaede Haleppo, hvor vi opholdt os nogle Dage. Derfra begave vi os videre til Damascus, af hvis yndefulde Beliggenhed jeg blev ganske fortryllet, og toge ind i een af de største Khaner.

Her befandt jeg mig for første Gang i en meget stor, folkerig og prægtig Stad. Flere Dage tilbragte vi med at besøge hine kostelige Haver i den nærmeste Omegn, hvoraf Damascus er saa berømt, og bleve enige i, at Man havde Ret, naar Man sagde, at Damascus ligger i et Paradiis. Endelig tænkte min Fader og hans Brødre paa at rejse videre, men sørgede forinden saa vel for Afsætningen af mine Varer, at jeg vandt ikke mindre end fem hundrede Procent derved.

Med Henrykkelse saae jeg mig i Besiddelse af den derved indfriede meget betydelige Sum, og forblev i Damascus, medens min Fader og hans Brødre rejste videre til Ægypten. Saasnart de vare borte, gik jeg paa Raad med mig selv og besluttede, vel at vogte mig for at bortødsle mine Penge til unyttige Ting. Imidlertid tog jeg dog ikke i Betænkning at leje et en Juveleer tilhørende prægtigt Huus, som heelt var opbygget af Marmor og smykket med gyldne Guirlander paa azurblaa Grund, og hvortil der hørte en Have med det herligste Springvand. Jeg indrettede det langtfra saa kostbart, som dets ejendommelige Pragt forlangte, dog mere end anstændig

for en ung Mand af min Stand, og holdt et temmelig talrigt Tjenerskab. Iøvrigt var Lejen meget billig, kun to Sherif'er *) om Maaneden. Jeg levede saaledes paa en meget sømmelig Fod, beværtede af og til mine Bekjendte i Staden, og lod mig undertiden igjen beværte af dem. Paa denne Maade tilbragte jeg min Tid meget behagelig i Damascus, medens jeg ventede min Faders Tilbagekomst fra Ægypten. Ingen Lidenskab havde endnu forstyrret mit unge og uskyldige Væsens Ro; Omgangen med dannede og vakkre Mennesker var min eneste Underholdning.

En Dag sad jeg udenfor mit Huus for at drage frisk Luft, da et meget net, og, som det syntes, ogsaa velskabt Fruentimmer kom hen til mig og spurgte, om jeg ingen Stoffer havde at sælge, og traadte ind i mit Huus, førend jeg havde kunnet besvare hendes Spørgsmaal.

Da jeg saaledes uden videre saae Damen trænge ind i min Bolig, fulgte jeg strax efter hende, lukkede Gadedøren, førte hende ind i en Sal, og bad hende artig tage Sæde.

— Ædle Dame, — sagde jeg derpaa: — vistnok har jeg besiddet Stoffer, som vel vare Eders Opmærksomhed værdige; men med Beklagelse maa jeg lade Eder vide, at jeg for længe siden har solgt dem allesammen. —

Medens jeg talte, slog Damen Sløret tilbage, og et Ansigt straalede mig imøde, hvis Skjønhed gjorde et næsten overvældende Indtryk paa mig. Aldrig endnu havde nogen Kvinde sat mig i slig Bevægelse.

---

*) Sherif, det Samme som en Zechin, den største Guldmønt.

— Jeg behøver ingen Stoffer; — sagde nu den unge Dame: — jeg er hidkommen alene for Eders Skyld, og har besluttet at tilbringe Aftenen hos Eder, hvis iøvrigt Eder saa synes. Dog ingen overordentlige Anstalter, maa jeg bede! Jeg er tilfreds med et ganske simpelt og let Aftensmaaltid. —

Aldeles henrykt over et saa behageligt Eventyr, der kom mig gaaende lige ind i Huset, befalede jeg mine Folk at sætte Viin og allehaande kostelige Frugter paa Bordet. Vi spiste, drak og morede os med hinanden indtil Midnat, og jeg har endnu aldrig i mit Liv tilbragt en saa behagelig Nat. Men da jeg den følgende Morgen vilde trykke min Skjønne to Sherif'er i Haanden, drog hun den heftig tilbage, idet hun yttrede: — I fornærmer mig, Herre! Ikke Vindesyge har ført mig i Eders Arme. Vidt fjernet fra at tage imod Penge af Eder, forlanger jeg, at I skal modtage Penge af mig; kun under denne Betingelse vil jeg gjentage mit Besøg hos Eder. — Og hun tvang mig til at modtage ti Sherif'er af hende, og tog Afsked med de Ord: — Vent mig om tre Dage efter Solnedgang! — Hun fjernede sig, og tog mit Hjerte med sig.

Ved den bestemte Tid indfandt hun sig punktlig igjen hos mig, og jeg modtog hende med al den Fryd, som et Menneske føler, der har længtes af hele sin Attraa. Aften og Nat forløb ligesom forrige Gang paa den allerbehageligste Maade, og da hun om Morgenen tog Afsked, lovede hun paany at komme igjen om tre Dage, men fjernede sig ikke, førend jeg atter havde modtaget ti Sherifer af hende.

Da nu ved det tredie Besøg Vinen var stegen

hende noget til Hovedet, sagde hun til mig: — Min dyrebare Herre, Hvad synes Eder om mig? Er jeg ikke baade smuk og underholdende? —

— Det er et aldeles overflødigt Spørgsmaal, — svarede jeg: — efter alle de Beviser paa Kjærlighed og Interesse, jeg har givet Eder. Jeg er ganske henrykt over at besidde Eder, og lægger ikke Dølgsmaal paa min Følelse. — I er min Dronning, min Sultaninde, mine Øjnes Lys og min Sjæls Sjæl! — Hvad kan jeg sige mere? —

— Ak, — svarede min Skjønne: — og dog er jeg vis paa, at I vilde tage alle disse Eders skjønne Ord tilbage, naar I lærte een af mine Veninder at kjende, som baade er yngre og smukkere end jeg, og saa vittig, at hun formaaer at bringe endog den Tungsindigste ud af sig selv af Latter. Jeg skal næste Gang bringe hende med mig. Jeg har allerede talt med hende om Eder, og hun brænder af Begjærlighed efter at stifte Eders Bekjendtskab. Hun beder Eder ved mig skjænke hende en Plads ved Eders Side; men jeg har ikke vovet at bringe hende med, førend jeg havde talt med Eder derom. —

— Gjør, som Eder behager! — svarede jeg: — Men I maa længe nok rose Eders Veninde, mit Hjerte vedbliver trods alle hendes Fuldkommenheder dog at tilhøre Eder; Intet i den vide Verden skal kunne drage min Sjæl bort fra Eder! —

— Tag Eder iagt, Herre! — svarede Damen: — Jeg siger Eder forud, at I vil blive stillet paa den haardeste Prøve. —

Den følgende Morgen forærede hun mig ved Afskeden femten Sherif'er, og erindrede mig om, at jeg om

tre Dage ved den sædvanlige Tid skulde modtage endnu en Gjæst, og at jeg maatte være forberedt paa en sømmelig Modtagelse. Jeg lagde mig hendes Ord paa Hjerte, lod Salen smykke og holdt et godt Maaltid beredt til mine Fremmede.

De tvende af mig med den største Utaalmodighed ventede Damer indfandt sig ganske rigtig ved Nattens Indbrud, og — ved det første Øjekast maatte jeg nødtvungen give min Veninde fuldkommen Ret! Den fremmede unge Dames Skjønhed stillede hendes egen heelt i Skygge.

Hun besad en dejlig Vært, regelmæssige Træk, en fuldkommen Ansigtsform, en glimrende Hudfarve, og et Par Øjne, hvis Glands jeg neppe formaaede at udholde. Stammende takkede jeg hende for den Ære og Gunst, hun beviste mig ved sit Besøg, og bad hende undskylde, at jeg ikke modtog hende efter Fortjeneste.

— Lad kun det være godt, ædle Herre! — svarede Damen: — Høflige Talemaader indbringe saa godt som Intet, og skulde nogen af os bede om Undskyldning, maatte det være mig, der, saa at sige, har trængt mig ind paa Eder. Men da jeg nu eengang er her, saa lader os alene være betænkte paa at more os med hinanden! —

Jeg havde givet Befaling til, at Maaltidet skulde bæres frem strax efter Damernes Ankomst; vi gik altsaa strax tilbords med hinanden. Min nye Gjæst sad lige overfor mig, og aflod ikke smilende at betragte mig, hvorover jeg blev ganske forvirret. Men ikke længe formaaede jeg at modstaa disse sejrende Blikke, og mit Hjerte havde givet sig tabt, førend jeg anede det. Men ogsaa hun syntes at føle sig rørt af Kjærligheden, og henvendte

de ømmeste Talemaader til mig, uden i mindste Maade at paalægge sig nogen Tvang. Derover lo i Begyndelsen min tidligere Veninde, som intet Øjeblik slap os af syne, idet hun sagde: — Har jeg ikke nok sagt Eder, at I vilde finde min Veninde uden Sammenligning elskværdig? I har jo allerede brudt den Troskabseed, I tilsvor mig! —

Ligeledes leende gjensvarede jeg: — Min Elskede, I vilde meget snarere have Grund til at beklage Eder, naar jeg lod det fattes paa Artighed imod en af Eder mig tilført, Eder selv dyrebar Dame. I vilde da begge To med god Grund kunne beklage Eder over at være faldne i Hænderne paa en Tølper uden Smag og Levemaade. —

Vi fortsatte vort Maaltid, og i samme Forhold, som Vinen virkede, forsvandt Tilbageholdenheden imellem mig og mit nye Bekjendtskab til den Grad, at hendes Veninde tilsidst følte sig greben af en rasende Skinsyge. Snart skulde hun give os et forfærdeligt Beviis derpaa. Hun stod op og gik udenfor, med den Yttring, at hun snart igjen vilde vende tilbage. Men nogle Øjeblikke senere vexlede min Elskede Farve, blev greben af heftige Krampetilfælde, og førend jeg kunde hidkalde Nogen til hendes Hjælp, havde hun opgivet Aanden i mine Arme.

Forfærdet styrtede jeg ud af Salen. I Forværelset erfarede jeg af mine Folk, at den anden Dame hastig havde forladt Huset. Jeg fattede derved grundet Mistanke om, at hun havde været Skyld i sin Venindes Død, og fik snart den klare Overbeviisning i Hænderne, at hun havde været grusom og behændig nok til at kaste en hastig virkende Gift i den sidste Skaal med Viin, som hun selv havde rakt hende.

Dybt rystet ved denne Begivenhed spurgte jeg mig selv, hvad jeg under disse Omstændigheder skulde gribe til. Da jeg imidlertid snart indsaae, at der her ingen Tid var at spilde, lod jeg endnu samme Nat ved Maaneskinnet, uden at vække Opmærksomhed, een af de store Marmorfliser i mit Gaardsrum tage op og rømme Jorden tilside derunder. I denne Grav nedlagde jeg den unge Piges dejlige Liig.

Saasnart dette bedrøvelige Værk var fuldendt, iførte jeg mig mine Rejseklæder, tog alle mine Penge til mig, aflaasede og forseglede Huset, og drog bort, efter at have betalt min Vært et heelt Aars Leje forud og givet ham Huusnøglerne med den Besked, at jeg var nødt til pludselig at begive mig paa Rejsen til min Familie i Kahira.

I Kahira, hvorhen jeg lykkelig naaede, traf jeg mine Farbrødre i bedste Velgaaende. Da de forundrede spurgte mig om Aarsagen til mit Komme, foregav jeg, at Kedsommelighed havde ført mig hid, i Forbindelse med en urolig Bekymring over ikke saa længe at have hørt Noget fra dem. Mine Farbrødre modtoge mig med Venlighed, og lovede at udvirke mig Tilgivelse hos min Fader for at jeg uden hans Tilladelse havde forladt Damascus.

Jeg slog mig nu tilro i den samme Khan, hvor de boede, og lærte efterhaanden alle den herlige Stads Mærkværdigheder at kjende. Men da mine Farbrødre kort efter havde afsat alle deres Varer og begyndte at tale om Hjemrejsen, sneg jeg mig bort fra dem og lejede mig en Bolig, der var vidt fjernet fra den Khan, hvori de havde taget Ophold. De maatte altsaa rejse foruden mig, efterat de længe forgjæves havde stræbt at opspore mig. Endelig kom de til den Overbeviisning, at jeg af An-

ger over, uden min Faders Tilladelse at være kommen til Kahira, over Hals og Hoved var vendt tilbage til Damascus. Men jeg forblev hele tre Aar i Kahira, betalte imidlertid regelmæssig Juveleren i Damascus Lejen for hans Huus, og vendte endelig did tilbage i den Hensigt at opholde mig sammesteds endnu nogle Aar.

Juveleren modtog mig med stor Glæde, overgav mig Nøglerne og ledsagede mig selv hen til min Bolig, hvor jeg fandt Seglene aldeles uberørte, og lettelig lod mig overbevise om, at ingen menneskelig Fod havde betraadt Huset i min Fraværelse. Men ved at reengjøre den Sal, hvor jeg havde spist tilaften med de tvende Damer, fandt mine Folk et gyldent Halsbaand med ti store og meget skjønne Perler, som jeg, saasnart det blev mig bragt, erindrede at have seet paa den myrdede unge Dames Hals. Det maatte ubemærket være faldet af hende, og i Forstyrrelsen hiin ulyksalige Nat havde ingen af os bemærket det. Med Taarer fornyede jeg Mindet om hiint yndige Væsen, viklede Smykket ind i et Tørklæde og gjemte det ved mit Bryst.

Da jeg havde udhvilet mig nogle Dage efter Rejsens Besværligheder, begyndte jeg at opsøge mine forrige Bekjendte, tænkte kun paa at fornøje mig, og gav uformærket efterhaanden alle mine Penge ud. Da jeg saaledes tilsidst befandt mig i den største Forlegenhed, besluttede jeg, førend jeg begyndte at feje mit Huusgeraad ud, at prøve paa at faa hiint Halsbaand solgt, som dog kun vakte sørgelige Minder hos mig. Jeg gik altsaa hen paa Besestan'en dermed, drog en Udraaber tilside og viste ham mit kostbare Halsbaand med den Anviisning, at han skulde byde den rigeste Juveleer samme tilkjøbs. Halsbaandets

overordentlige Skjønhed satte Udraaberen i største Forbauselse, og efter at have betragtet det en Stund, udbrød han: — Ingen af vore Juvelerer har endnu besiddet saa kostbart et Smykke; jeg vil sikkerlig gjøre dem en stor Glæde dermed, og de ville kappes om at byde hinanden over. — Derpaa førte han mig hen til en Bod, som tilfældigviis netop var min Værts, og bad mig her vente, indtil han kom tilbage.

Medens nu Udraaberen med vigtig Hemmelighedsfuldhed gik fra Bod til Bod og bød mit Halsbaand tilsalg, slog jeg mig tilro hos Juveleren, der var meget glad ved at see mig hos sig, og snakkede med ham om Allehaande. Da Udraaberen endelig kom tilbage, tog han mig tilside; men, istedetfor i det Mindste at byde mig to tusinde Scherif'er for Halsbaandet, forsikkrede han mig, at Man kun havde villet give ham halvtredsindstyve derfor, eftersom Perlerne ikke vare ægte.

Hvad var herved at gjøre? Penge maatte jeg uden Opsættelse have. Jeg svarede derfor Udraaberen, at jeg med Hensyn til Smykkets Værdi fuldkommen forlod mig paa ham og Andre, der bedre forstode sig paa Perler end jeg, og bad ham tage imod, hvad han kunde faa derfor.

Men hine halvtredsindstyve Scherif'er havde den første Juvelcer paa Besestan'en kun ladet mig byde for at prøve, om jeg havde noget Begreb om Halsbaandets Værdi. Neppe havde derfor Udraaberen bragt ham Besked tilbage, førend han med denne begav sig hen til Politimesteren, viste ham Halsbaandet og sagde: — Herre, dette Halsbaand er blevet frastjaalet mig, og den som Kjøbmand forklædte Tyv har havt den Frækhed at byde mig det selv tilkjøbs, og venter i Besestan'en paa Handelens Afslutning. Han er tilfreds med halvtredsindstyve

Guldstykker for et Smykke, som i det Mindste er to tusinde værd; hvad behøves der videre Beviis for at han har stjaalet det? —

Politimesteren lod mig strax fængsle og bringe for sig. I det foreløbige Forhør spurgte han mig, om jeg havde villet sælge det foreliggende Halsbaand paa Besestan'en, og da jeg bekræftede dette, om jeg havde villet lade det gaa for halvtredsindstyve Guldstykker. Efterat jeg ogsaa havde sagt Ja hertil, yttrede han ironisk: — Saa lad ham faa en god Portion Bastonade! Jeg svarer for, at Skjælmen da skal krybe ud af den ærlige Kjøbmandshud. Slaa ham kun, indtil han beder om Godtvejr, den Kjæltring! —

Jeg formaaede ikke at udholde denne grusomme Tortur, og lod mig til Slutning afprygle den Løgn, at jeg virkelig havde stjaalet Halsbaandet. Efter denne Tilstaaelse lod Politimesteren mig strax den højre Haand afhugge.

Alt dette gjorde naturligviis stor Opsigt paa Besestan'en, og saasnart jeg var kommen hjem, indfandt min Vært sig hos mig og sagde til mig: — Min Søn, I synes at være en saa klog og vel opdragen ung Mand; hvorledes er det dog muligt, at I kunde begaa en saa uværdig Handling som den, hvorfor I har maattet lide Straf? I har selv gjort mig bekjendt med Eders Formuesomstændigheder, og jeg tvivler ikke om, at det jo forholder sig rigtig dermed. Hvorfor henvendte I Eder da ikke til mig om Penge i Eders Forlegenhed? Min Pung skulde have staaet Eder aaben. Efter hvad der nu er skeet, kan jeg ikke længer taale Eder i mit Huus; gak hen og opsøg Eder en anden Bolig! —

Jeg følte mig dybt krænket over denne Tiltale, og

bad min Vært med Taarer, dog i det Mindste at lade mig blive boende i tre Dage. Dette indrømmede han mig.

— Ak, hvilken Ulykke, hvilken Skjændsel! — udraabte jeg, saasnart jeg atter befandt mig ene: — Tør jeg vel under disse Omstændigheder vove at vende tilbage til Mussul? Alle mine Ord ville ikke formaa at overbevise mine Frænder om min Uskyldighed. —

Tre Dage efter at hiin Ulykke havde truffet mig, indfandt til min store Forbauselse min Vært sig hos mig, ledsaget af en Skare Politibetjente og hiin Kjøbmand, som falskelig havde anklaget mig for at have fraatjaalet ham Perlehalsbaandet. Jeg spurgte om, hvad de vilde, men blev, istedet for Svar, bunden og kneblet og overøst med Skjældsord, idet de lode mig høre, at Halsbaandet tilhørte Statholderen af Damascus, og at det var forsvundet samtidig med een af hans Døttre.

Under disse farefulde Omstændigheder besluttede jeg hos mig selv, uden Omsvøb at tilstaa Statholderen Sandheden, og lade det komme an derpaa, om han vilde tilgive eller fordømme mig.

Strax, da jeg blev fremstillet for ham, forekom det mig at være et godt Tegn, at han betragtede mig med deeltagende Blikke og lod Lænkerne tage af mig. Efterat han derpaa havde spurgt, om jeg var den Person, der havde budt Perlehalsbaandet tilkjøbs, og herpaa havde modtaget mit bekræftende Svar, vedblev han paa følgende Maade:

— Jeg er overbeviist om, at han ikke har stjaalet Halsbaandet, og forbauses højligen over, at Man har kunnet begaa slig Uretfærdighed mod ham at lade hans Haand afhugge. —

Ved disse hans Ord fik jeg Mod og udraabte: — Herre, jeg tilsværger Eder, at jeg er ganske uskyldig! Endvidere vover jeg at paastaa, at dette Halsbaand ingensinde har tilhørt min Anklager, som jeg aldrig i mine Dage har seet for mine Øjne, og hvis Nedrighed er Skyld i, at jeg er bleven behandlet paa slig en uværdig Maade. Vel har jeg tilstaaet Tyveriet; men Torturens ulidelige Smerter afpressede mig denne Løgn. Desuden havde jeg en anden Grund til at lade mig dømme skyldig i Tyveriet, og denne skal jeg betro Eder, saafremt I blot vil laane mig gunstigt Øre. —

— Jeg veed allerede Nok — svarede Statholderen: — for at yde Eder i det Mindste en Deel af den Eder tilkommende Retfærdighed. — Bort med den falske Anklager! Han skal øjeblikkelig lide den samme Straf, som han har paadraget denne unge Mand, hvis Uskyldighed er mig fuldkommen indlysende. —

Denne Befaling blev strax udført. Derpaa lod Statholderen alle Tilstedeværende forlade Salen, og henvendte sig atter til mig, idet han sagde:

— Min Søn, fortæl mig nu uden Frygt og Forbehold, hvorledes I er kommen til det ulyksalige Halsbaand! —

Dette gjorde jeg, med Tilføjende, at jeg heller havde villet gjælde for en Tyv, end røre op i hiin sørgelige og mig smertefulde Historie.

Da jeg taug, udraabte Statholderen: — Store Allah, dine Raadslutninger ere uudgrundelige og vi maa underkaste os dem uden Knurren! I fuldkommen Ydmygghed modtager jeg det Slag, som Du har ladet træffe mig! —

Derpaa henvendte han sig til mig med de Ord:

— Min Søn, efterat jeg har erfaret Aarsagen til Eders Ulykke, hvilken jeg af ganske Hjerte beklager, vil jeg ogsaa gjøre Eder bekjendt med min Ulykke. Saa vidd da, at hine to Kvinder, hvorom Du har fortalt, ere mine Døttre. Den af dem, der først paa en saa uforskammet Maade trængte ind i Eders Huus, er den ældste af alle dem, jeg har. Jeg havde formælet hende med min Brodersøn i Kahira; men denne døde meget tidlig. I Bund og Grund fordærvet ved alle de Unoder, som hun havde lært i Ægypten, kom hun tilbage til mig, og forførte, uden at jeg havde nogen Anelse derom, ogsaa sin yngre Søster, over hvem jeg indtil da aldrig havde havt nogen Aarsag til at føre Klage. Det er hende, der paa en saa ynkværdig Maade er død i Eders Arme.

— Da jeg den følgende Dag savnede hende, idet jeg vilde sætte mig tilbords, og spurgte efter hende, brød min ældste Datter ud i Taarer og fyldte min Sjæl med bange Anelser. Jeg trængte ind i hende, for at faa hende til at fortælle, hvad hun vidste; hvilkende svarede hun: — Kjære Fader, jeg veed ikke Mere at sige, end at min Søster igaar er gaaet ud, iført sin kostbareste Klædning og smykket med sit kostbare Perlehalsbaand; jeg græder, fordi hun ikke er kommen tilbage igjen.

Forgjæves lod jeg søge efter min tabte Datter i hele Staden! Men hendes ældste Søster hørte ikke op med at jamre sig over hendes Død. Nu forstaaer jeg, at hun, saa fordærvet hun end var, dog fortrød sit skinsyge Raseri. Tilsidst viste hun al Næring tilbage fra sig, og satte paa denne Maade en Grændse for sin ulykkelige Tilværelse.

— Det er Menneskenes Lod; slige Ulykker maa de stedse være beredte paa! — vedblev Statholderen: — Men

da vi begge have lidt saa meget og ved den samme Anledning, saa lad os forenede bære vor Lidelse og aldrig mere skilles! Jeg vil give Eder min tredie Datter tilægte, den yngste og smukkeste af dem alle, og sine Søstre aldeles uliig. Hendes Væsen og Karakteer egne sig fuldkommen til at gjøre Eder lykkelig. Mit Huus er fra denne Stund Eders, og efter min Død ere I og hun mine eneste Arvinger. —

— Herre, — svarede jeg: — jeg blev stillet for Eder som en Forbryder, og nu behandler I mig som Eders Søn. Aldrig vil jeg kunne vise mig taknemlig nok for slig en ædelmodig Behandling. —

— Det føjer sig vel. — svarede Statholderen: — Vi ville ikke spilde Tiden med unyttige Ord. —

Derpaa lod han øjeblikkelig Vidner tilkalde, og mit Ægteskab med hans Datter blev fuldbyrdet uden alle videre Festligheder. — Hiin Juveleers Formue, som falskelig havde anklaget mig, lod han kort efter inddrage til Gunst for mig; — vedblev den unge Mand, henvendt til mig: — og I har selv seet, i hvilken Anseelse jeg staaer hos min Svigerfader Statholderen. Nu, tænker jeg, vil I vel tilgive mig, at jeg under min Sygdom rakte Eder min venstre istedetfor min højre Haand. Uden Eders Hjælp var jeg visseligen død af min Lemlæstelse; dette skal jeg ingensinde glemme Eder. —

Hermed endte den Historie, som den unge Mand fra Mussul fortalte mig. — vedblev den jødiske Læge, henvendt til Sultanen af Kashgar: — Jeg forblev ved Statholderens Hof, saalænge han levede; og da jeg ved hans Død endnu var en ung Mand, gik jeg paa Rejser, drog igjennem Persien, besøgte Indien, og nedsatte mig

endelig i Eders Hovedstad, hvor jeg med Ære udøver min nyttige Kunst. —

---

Sultanen af Kashgar fandt vel denne Historie ganske mærkværdig, men dog langtfra saa overordentlig og overraskende som den pukkelryggede Nars. Han var derfor heller ikke tilsinds at skjænke den jødiske Læge Livet, men blev fast ved sit Forsæt at lade dem alle fire hænge.

Da kastede Skræderen sig for Sultanens Fødder og bønfaldt ham om dog endnu at give nogen Henstand med Dødsdommens Udførelse. — Eftersom Eders Højhed er en Elsker af mærkværdige Historier, — vedblev Skræderen: — tør jeg vel haabe, at I ogsaa vil høre den, som jeg har at fortælle Eder, naar jeg forsikkrer Eder, at den hører til de overordentligste. —

— Nu, høre kan jeg jo sagtens; — svarede Sultanen: — det kommer ikke saa nøje an paa en Times Frist mere eller mindre. Men ingenlunde maa Du smigre Dig med Haabet om at slippe derfra med Livet, hvis din Fortælling ikke langt overgaaer dine Galgenkammeraters. —

Saa nedslaaende end disse Ord lød, fattede Skræderen dog et godt Mod og begyndte at fortælle:

---

# Den lamme unge Mand

og

# den paatrængende Barbeer.

— Herre, en Indvaaner af denne Stad bearede mig for tvende Dage siden med Indbydelsen til en Fest, som han igaarmorges gav sine Venner. Jeg indfandt mig i god Tid, og traf omtrent tyve Personer forsamlede. Vi ventede endnu blot paa Huusherren selv; dog ikke længe varede det, inden denne traadte ind ifølge med en fremmed, meget anstændig klædt og vel udseende ung Mand, der imidlertid haltede stærkt paa det ene Been. Vi stode alle op for at hilse paa vor Vært, og indbøde, ham til Ære, den Fremmede til at tage Plads hos os. Netop var han i Begreb med at nedlade sig, da han ved Synet af en til Selskabet hørende Barbeer pludselig traadte tilbage og vilde fjerne sig. Dog Husets Herre holdt ham højligen overrasket tilbage, og sagde: — Men Hvad har I dog isinde? Jeg bringer Eder hid med mig for at give Eder Andeel i en Fest, som jeg vil give mine Venner, og neppe er I indtraadt, førend I igjen vil tage Døren paa Ryggen? —

— For Allahs Skyld, hold mig ikke tilbage, — svarede den unge Mand: — men tillad mig at fjerne mig

ufortøvet! Jeg formaaer ikke uden Rædsel at see hiint Afskum af en Barbeer for mine Øjne! Uagtet han er født i et Land, hvor alle Folk ere hvide, ligner han dog en Æthiopier; men hans Sjæl er dog endnu langt sortere end hans Ansigt. —

Vi bleve naturligviis alle slagne af Forbauselse ved denne den unge Mands Tale, og vi begyndte at fatte en slet Mening om Barberen, uden at vi vidste, om den unge Mand virkelig ogsaa havde Ret til at omtale ham, som han havde gjort. Vi erklærede endogsaa eenstemmig, at vi ikke vilde sidde tilbords med et Menneske, der havde et saa slet Rygte paa sig. Men Husets Herre bad den unge Mand først meddele ham Aarsagen til det Had, han nærede imod Barberen; hertil var hiin strax villig, og begyndte, som følger:

— Herre, I maa da vide, at jeg for denne elendige Barbeers Skyld har maattet lide det smerteligste Tab. Han er ogsaa Aarsag i min Lemlæstelse; jeg kommer aldrig til at gaa lige paa mine Fødder mere. Jeg har derfor tilsvoret mig selv at sky ethvert Sted, hvor jeg træffer ham, og ikke dvæle i nogen Stad, hvor han opholder sig. Derfor har jeg forladt Bagdad, hvor jeg lod ham tilbage, og har gjort den lange Rejse herhid for at nedsætte mig i denne Stad midt i det store Tartari, hvor jeg haabede at kunne leve i Fred for ham. Men imod al Forventning gjenfinder jeg ham her, og føler mig derfor tvungen til at gjøre Afkald paa Æren af Eders Selskab, og ufortøvet forlade denne By, for, om muligt, at finde mig et Sted i den vide Verden, hvor jeg kan være i Sikkerhed for denne min Plageaand. —

Og den Fremmede lavede sig atter til at gaa. Men Huusherrens Bønner, i Forening med vore, bevægede ham til at blive og nærmere forklare os Aarsagen til den Modbydelighed, han følte for Barberen. Han satte sig altsaa ned, med Ryggen vendt imod Barberen, og begyndte at fortælle:

— Min Fader besad i Staden Bagdad en Rang, som berettigede ham til at gjøre Krav paa Rigets første Embeder; men hans Karakteer var af den Art, at han foretrak et frit og roligt Liv for alle Udmærkelser, som han havde kunnet fortjene. Jeg var hans eneste Barn, og var ved hans Død saa voxen og saa velopdragen, at jeg selv kunde bestyre den mig efterladte meget betydelige Formue. Den Brug, som jeg gjorde deraf, erhvervede mig Alles udeelte Agtelse. Nogen øm Lidenskab havde jeg endnu aldrig følt; vidt fjernet fra at være af en forelsket Natur, maa jeg meget mere, maaskee til min Skam, bekjende, at jeg med Flid undgik enhver Berørelse med Fruentimmer.

Da jeg en Dag befandt mig paa Gaden, saae jeg en Skare Kvinder komme mig imøde; for at undgaa dem bøjede jeg hastig ind i en Sidegade og tog Plads paa en Steenbænk, som fandtes udenfor en Dør. Lige overfor mig befandt sig et Gittervindue, udenfor hvilket der stod et Kar med overordentlig skjønne Blomster, som uvilkaarlig fængslede mine omkringsvævende Blikke. Men ganske uventet aabnedes Vinduet, og et ungt Fruentimmer viste sig, af hvis Dejlighed jeg følte mig ganske blændet. Hendes Blikke faldt paa mig, og medens hun vandede Blomsterne med en Haand, der var hvidere end

Alabast, betragtede hun mig med et Smiil, der ligesom ved et Trylleri aldeles banlyste den Sky, jeg hidtil havde følt for Kvinderne, og fuldkommen satte mit Hjerte ibrand. Efterat hun havde plejet sine Blomster, og til Afsked endnu tilsendt mig et fortryllende Blik, der trængte lige ind i min inderste Sjæl, drog hun sig igjen tilbage, lukkede Vinduet og overlod mig til en Uro og Forvirring, som vistnok først seent havde opløst sig, hvis ikke en Larm i Gaden havde vakt mig til Bevidsthed.

Jeg foer ivejret og saae mig om. Det var Stadens øverste Kadi, som, ledsaget af fem eller sex af sine Folk, kom ridende paa et Muulæsel; han holdt stille netop udenfor det Huus, hvor jeg havde seet den dejlige unge Dame, stod af og gik, uden at lade sig melde, ind deri. Heraf sluttede jeg med Rimelighed, at han maatte være den unge Dames Fader.

Jeg vendte hjem i en Stemning, som var meget forskjellig fra den, hvori jeg var gaaet ud. En brændende Lidenskab sydede i mine Aarer, saa meget heftigere, som jeg første Gang i mit Liv leed af disse ømme Veer. Med en dygtig Feber kastede jeg mig paa mit Leje. Dette pludselige Ildebefindende foraarsagede begribeligviis stor Uro i mit Huus. Ogsaa ilede mine mig meget hengivne Slægtninger ved det første Nys om min Sygdom bekymrede sammen og besværede mig med en Mængde Spørgsmaal angaaende Aarsagen til denne Upasselighed; men jeg var naturligviis klog nok til ikke at indlade mig paa nogen nærmere Forklaring med dem. Dette, som de vel mærkede, indesluttede Væsen, forøgede kun deres Bekymring, og denne voxede endnu højere, da heller ikke Lægerne vidste noget Raad for mit Onde, eftersom de Lægemidler,

de paa Lykke og Fromme gave mig, snart viste sig kun at forværre min Tilstand. Man lavede sig allerede til at opgive mig, da en gammel erfaren Veninde af Huset endelig ogsaa hørte tale om min Sygdom og kom for at besøge mig. Hun betragtede mig opmærksomt, spurgte mig ud og kom snart efter Sandheden, Allah veed, hvorledes. Paa hendes Bud maatte alle Tilstedeværende forlade Værelset, og saasnart hun var ene med mig, tog hun Plads ved mit Hovedgjærde og begyndte:

— Min Søn, I har hidtil med Haardnakkethed dulgt Aarsagen til Eders Sygdom. Imidlertid behøver I slet ikke at sige mig den; thi jeg er erfaren nok til paa egen Haand at udfinde samme. I kan nemlig umulig nægte, at det jo er Kjærligheden, som har gjort Eder syg. Jeg paatager mig at helbrede Eder derfor, naar I opgiver for mig, Hvo den Lykkelige er, som har rørt et hidtil saa ufølsomt Hjerte; indtil nu var I nemlig ingenlunde nogen Ven af Fruentimmer, det var let nok at mærke, selv for de sløveste Sandser. Men saaledes plejer det gjerne at gaa; jo højere Man seer, desto dybere falder Man; det er gaaet Eder ganske efter Fortjeneste. Dog, der er endnu ingen Ulykke skeet; langtfra at tage Eder Eders tidligere Koldsindighed ilde op, glæder jeg mig over Eders nuværende Glød og Pine. Kun frem med Sandheden, unge Herre, og I skal see, at I i mig har truffet den rette Person til at hjælpe Eder! —

Uagtet den gamle Kone havde grebet lige ind i mit Inderste og jeg følte mig ganske i hendes Vold, vovede jeg dog endnu ikke at aabne hende mit Hjerte, men drog alene et dybt Suk og vendte mig om imod hende, uden at lade noget Svar vorde lydeligt.

— Er det Undseelse eller Mistillid, der binder

Eders Tunge? — begyndte det gamle Fruentimmer atter: — Tvivler I maaskee om mit Løftes Paalidelighed? Jeg kunde nævne Eder en Mængde unge Mennesker, som jeg har hjulpet ud af lignende Forlegenhed. —

Da hun paa denne Maade vedblev at snakke for mig, løsnedes endelig mit Tungebaand, og jeg meddeelte hende uforbeholden hele mit Eventyr. Med det Samme forsikkrede jeg hende om min grændseløse Taknemlighed, hvis hun skaffede mig Adgang til den unge Dame, der havde fortryllet mig.

— Min Søn, — svarede Matronen: — jeg kjender ret vel den unge Pige, om hvilken I taler; I har ganske rigtig antaget hende for en Datter af Stadens første Kadi. Det undrer mig slet ikke, at I har forelsket Eder I hende; thi hun er den smukkeste og elskværdigste Pige i hele Bagdad. Men jeg maa med Bekymring tilstaa, at det vil blive en yderst vanskelig Sag at faa Adgang til denne stolte Skjønne. Som I vel veed, holde vore Retspersoner meget strengt over de haarde Love, som fordømme vort Kjøn til en saa trykkende Indskrænkning; i deres egne Huse lade de naturligviis disse Love gjælde i det allersmaaligste Omfang og med den allerstørste Strenghed, og Eders Elskedes Fader overgaaer heri alle sine Standsfæller. Da disse Mennesker bestandig skildre det for deres Døttre som en stor Forbrydelse at vise sig for mandlige Blikke, saa tro de fleste Piger af denne Klasse saa fast derpaa, at de, naar de ere ude, kun have Øje for den Vej, de betræde, og hjemme lukke sig inde bag dobbelte Gittere. Jeg vil hermed just ikke paastaa, at den første Kadi's Datter ogsaa er saaledes stemt; men i ethvert Tilfælde vil hendes egen Stolthed og hendes Faders Pedanteri lægge mig mang-

foldige Hindringer ivejen, det forudseer jeg vel. Allah give, at I havde forelsket Eder i en Anden! Saa kunde jeg ulige lettere have hjulpet Eder til Maalet. Dog skeet er skeet, og jeg vil opbyde hele min Klogskab for at tjene Eder. Men der hører Tid til Alt, især til at løse Knuder og bryde dobbelt tillaasede Døre. Tid maa I altsaa unde mig! Saa kan I forresten være ved godt Mod, og stole paa mig. Farvel, Sønnike! —

Med disse Ord forlod Matronen mig. Men Forestillingen om alle de Vanskeligheder, som hun havde omtalt, og Frygten for, at hun under disse Omstændigheder Intet skulde udrette, gjorde mig kun endnu sygere.

Allerede Dagen efter kom hun igjen; dog endnu førend hun havde aabnet Munden, saae jeg paa hende, at hun ingen gode Efterretninger havde at bringe. I Virkeligheden tog hun saaledes tilorde:

— Min Søn, jeg havde ikke taget fejl; Faderens Aarvaagenhed er ikke det Eneste, som jeg har at besejre. I elsker en grusom Skjønhed, som finder sin Glæde i at indgyde Alle en brændende Lidenskab, uden selv at lade sig røre. Hun hørte paa mig med stor Mildhed og Fornøjelse, saalænge jeg talte til hende om de Lidelser, hun havde foraarsaget Eder; men saasnart jeg begyndte at lade mig forlyde med, at hun skulde forunde Eder Adgang til sig, saa at I kunde udtømme Eders Hjerte for hende, tilkastede hun mig et skrækkeligt Blik og sagde: — „I er isandhed meget dumdristig, at I vover at forlange Sligt af mig! Jeg forbyder Eder nogensinde mere at komme mig for Øjne, hvis I vil føre saadan Tale!“ —

— Men I skal dog ingenlunde ganske opgive Haabet. — vedblev den gamle Kone trøstende: — Jeg er ikke vant til at lade mig saa let afvise. Dersom I

blot vil have Taalmodighed, skulle vi endda nok komme til Maalet. —

Kort at sige, den gode Matrone tog sig alvorlig af Sagen, men saae desværre alle sine Forsøg strande paa den unge Piges uovervindelige Stolthed. Sorgen herover bragte mig tilsidst saavidt, at Man allerede regnede mig iblandt de Døende. Da indfandt sig i det yderste Øjeblik den gamle Kone atter en Dag hos mig, og gav mig tilbage til Livet.

— I maa være beredt paa en Foræring for den gode Efterretning, jeg idag bringer Eder. — hviskede hun mig hemmelig i Øret, og disse Ord gjorde en vidunderlig Virkning paa mig. Jeg rejste mig med Kraft op paa mit Leje og udraabte henrykt: — Foræringen skal ligge rede! Hvad bringer I? —

— I vil ikke dø dengang, kjære Herre! — svarede Matronen: — I vil tværtimod hastig blive fuldkommen helbredt, og jeg skal have min Glæde af at see Eder tilfreds og lykkelig. Igaar, som I erindrer, en Mandag, var jeg atter hos hende, og traf hende denne Gang i en mere gunstig Stemning. Jeg satte et bedrøvet Ansigt op, udstødte dybe Sukke og lod mine Taarer i rigt Maal flyde.

— „Hvad fejler Eder, gode Moder?" — spurgte hun: — „Hvorover er I saa dybt bedrøvet?" —

— „Ak, min dyrebare Herskerinde, — svarede jeg: — jeg kommer lige fra den unge Herre, som jeg nylig har vovet at omtale for Eder. Han er ude som et Lys, og Man taler allerede om Begravelsen. Troer I ogsaa at kunne forsvare slig Grusomhed for den barmhjertige Allah? Thi at det er Eders Skyld, det veed I jo." —

— „Da veed jeg dog virkelig ikke, hvorledes jeg skul-

de være Skyld i det unge Menneskes Død;" — svarede hun: — „Enhver dør, naar det behager Allah at kalde ham." —

— „Hvorledes? — udraabte jeg forbauset: — Har I da glemt, at han en Dag sad udenfor Eders Vinduе netop som I vandede Eders Blomster? Han saae dette Underværk af Skjønhed, disse ubeskrivelige Yndigheder, som I daglig seer i Eders Spejl, uden dog selv at kunne vurdere dem saa fuldt, som de fortjene; fra dette Øjeblik er han syg, og er nu endelig geraadet i den ynkværdigste Tilstand. Og I siger, at I ingen Skyld har i dette elskelige Menneskes Død!" —

— „I kan heller ikke glemme, — vedblev jeg: — hvor haardt I behandlede mig forleden, da jeg fortalte Eder om hans Sygdom og dristede mig til at angive Eder et Middel til at frelse ham. Fra Eder begav jeg mig tilbage til ham; og saasnart han mærkede, at jeg bragte ugunstige Efterretninger, toge hans Lidelser til i den forfærdeligste Grad. Siden hiin Stund er det bestandig gaaet nedad med ham, og nu er det endelig kommet saavidt, at jeg ikke engang veed, om I endnu kunde frelse hans Liv, hvis I endog forbarmede Eder over ham." —

Saaledes talte jeg, og Beskrivelsen af Eders Lidelser og Dødsfare gjorde hende blød om Hjertet. Hun skiftede flere Gange Farve og spurgte: — „Men er det ogsaa vist, hvad I der fortæller mig, og er han virkelig kun af Kjærlighed til mig bleven saa syg?" —

Da jeg havde tilsvoret hende dette, vedblev hun: — „Og er I virkelig overbeviist om, at Haabet om at faa mig at see og komme til at tale med mig kunde udrive ham af den overhængende Dødsfare?" —

— „Maaskee; — svarede jeg: — det lader sig i det Mindste endnu haabe. Befaler I, at jeg skal gjøre et Forsøg dermed?“ —

— „Velan da!“ — raabte hun efter nogen Betænkning med et dybt Suk: — „Saa skjænk ham da i Allahs Navn Haab om at faa mig at see! Men Mere maa han ikke vente sig, med mindre han har isinde at tage mig til Kone og dertil vinder min Faders Samtykke.“ —

— „Min Herskerinde, — udraabte jeg: — Eders Godhed er overvættes stor! Jeg iler nu hen at bringe den arme unge Mand det glædelige Budskab, at I tillader ham at see Eder.“ —

— „Jeg veed ingen mere passende Tid til denne Sammenkomst“ — vedblev den dejlige unge Pige: — „end Tiden under Middagsbønnen paa Fredag. Han maa vente, indtil min Fader forlader Huset for at begive sig hen i Moskeen; saa skal han strax indfinde sig ved Døren, saafremt han befinder sig vel nok dertil. Jeg kan da fra mit Vindue af see ham komme og skal strax selv indlade ham; men han maa naturligviis igjen fjerne sig før min Faders Tilbagekomst.“ —

— Idag have vi Tirsdag; — vedblev Matronen: — indtil Fredag vil I nok kunne komme Eder saa vidt, at I kan møde. —

Ved hvert af hendes Ord følte jeg mine Lidelser formindskes, og da hun havde ophørt at tale, var jeg fuldkommen rask.

— Tag dette! — sagde jeg, idet jeg gav hende min fulde Børs: — Jeg skylder Eder alene min Helbredelse, og anseer disse Penge for meget bedre anvendte

end dem, jeg gav Lægerne, der blot piinte mig under min Sygdom. —

Saasnart Matronen havde fjernet sig, følte jeg mig stærk nok til at staa op og klæde mig paa; og da hun Fredagmorgen atter indfandt sig, var jeg i Begreb med at vælge imellem mine bedste Klædninger.

— Hvad jeg har for Øje, fritager mig for at spørge til Eders Befindende. — sagde hun: — Men synes det Eder ikke bedst at gaa i Bad, førend I besøger den første Kadi, eller rettere, hans Datter? —

Hertil svarede jeg, at det vilde medtage altfor megen Tid; jeg vilde blot hidkalde en Barbeer for at lade mit Hoved rage og mit Skjæg studse. Med det Samme gav jeg en Slave Befaling til at hente mig en Barbeer, og Slaven kom snart tilbage med hiint ulykkelige Menneske, som jeg idag har truffet i Eders Kreds.

Efter den første Hilsen sagde Barberen til mig: — Herre, I synes ikke at befinde Eder vel? —

— Jeg er ogsaa først nylig kommen mig efter en haard Sygdom. — svarede jeg ham.

— Allah fri Eder fra alt Ondt og udgyde sin Naade over Eder i rigeligt Maal! — vedblev Barberen.

Jeg takkede ham for hans gode Ønske, og udtalte det Haab, at Allah vilde høre det miskundelig.

— Da I nylig er kommen Eder af en Sygdom, — vedblev han: — kan jeg ikke ønske Eder noget Bedre, end at Allah maa bevare Eder frisk og karsk i alle Maader. — Vær nu saa god at meddele mig Eders Befalinger! Jeg har medbragt baade mine Knive og Lanzetter; ønsker I maaskee, at jeg skal aarelade Eder? —

— Har jeg ikke nylig sagt Eder, — svarede jeg:

— at jeg fortiden befinder mig fuldkommen vel? I maa deraf kunne slutte, at jeg blot vil barberes. — Skynd Eder altsaa, og lad os ingen Tid spilde med unyttig Snak! Thi jeg har Hastværk og skal ved Middagstid møde paa Pletten. —

Barberen brugte en skrækkelig lang Tid til at udpakke sin Barbeertaske og gjøre sin Kniv istand. Men istedetfor saa at hælde Vand i Bækkenet, fremtog han et lille smukt Astrolabium, og spankede dermed ud i Gaarden for at bestemme Solhøjden. Med den samme højtidelige Værdighed vendte han tilbage og sagde: — Herre, I vil sikkert med Fornøjelse høre, at det idag er Fredag, den 18de i Maaneden Safar *), i Aaret 653 **) efter den store Profets Flugt fra Mekka til Medina, Aar 7320 efter den store Iskander med de dobbelte Horn ***), samt at Mars' og Mercurs Conjunctur betyder, at I ikke har kunnet vælge nogen gunstigere Time, endydermere noget gunstigere Øjeblik — til at lade Eder barbere i. Men paa den anden Side er denne Conjunctur ogsaa af ond Forbetydning for Eder; den giver mig nemlig tilkjende, at I idag er udsat for en stor Fare. Vel synes ikke just Eders Liv at være truet; men I maa være forberedt paa en Ulykke, hvis Følger I ikke vil forvinde hele Eders Liv. Jeg tvivler ikke om, at I jo er mig taknemlig

---

*) Rejsemaaneden, den 2den i det mohamedanske Aar.

**) Aar 1275 christl. Tidsregning.

***) Iskander — Alexander den Store. Dog er Angivelsen falsk, idet Aaret 653 mohamed. Tidsregn., 1275 efter Chr., svarer til Aaret 1577 efter Alex.

for min Advarsel; det vilde gjøre mig inderlig ondt, hvis der hændedes Eder noget Slemt. —

I kunne visseligen let forestille Eder min Utaalmodighed over at være falden en saa snakkesalig og vrøvlagtig Barbeer i Hænderne. Med bekæmpet Vrede svarede jeg ham: — Jeg bryder mig ikke en Døjt hverken om Eders Advarsel eller Forudsigelse; jeg har ikke ladet Eder kalde for at hente Raad hos Stjernerne. I er her alene for at barbere mig. Saa barbeer mig da i Allahs Navn, eller pak Eder herfra, at jeg kan lade en anden Barbeer komme! —

Men den fatale Sludderbøtte svarede mig med en Ro, som var nærved at bringe mig til Fortvivlelse: — Hvorfor saa heftig, min ærede Herre og Patron? Veed I vel, at ingen Barbeer i hele Bagdad kan maale sig med mig, at I ikke finder min Lige, om I saa udtrykkelig bestilte ham hos Vorherre? I har blot forlangt en Barbeer, og besidder i mig et sandt Universalgeni, ikke alene den bedste Barbeer i hele Irak Arabi, men ogsaa en erfaren Læge, en udmærket Chemiker, en ufejlbar Stjernetyder, en fuldkommen Grammatiker, en skarpsindig Logiker, en desuden i Geometrien, Arithmetiken, Algebra'en og Astronomien fuldkommen indviet Mathematiker og en med alle Landes Krøniker fortrolig Historiker. Desuden har jeg gjennemgaaet alle Dele af Filosofien, kan alle vore Love og Traditioner udenad paa mine Fingre, er Digter, Bygmester, Skattegraver og, Allah alene veed, hvad ellers! Der gives i hele Naturen ingen Hemmelighed for mig, og Eders salig Fader, som jeg bestandig erindrer mig med Savn og Taarer, var i fuldkommen Grad overbeviist om mine Fortjenester. Han elskede mig og berømmede mig ved enhver Lejlighed og for En-

hversomhelst som den første Mand i hele Verden. Af Taknemlighed og Venskab for ham vil jeg nu slutte mig fast til Eder, tage Eder under min Beskyttelse og bevare Eder for alle Ulykker, hvormed de onde Constellationer monne true. —

Trods min dybe Ærgrelse maatte jeg dog briste ud i høj Latter over Mandens Sladder. — Er I nu ikke endelig snart færdig, utaalelige Sludderbøtte? — spurgte jeg: — Vil I barbere mig eller ikke? —

— Herre, — svarede Barberen: — I fornærmer mig, idet I kalder mig en Sludderbøtte; Alverden giver mig tværtimod det hæderfulde Tilnavn: — den Tause og Betænksomme. — Derimod havde jeg sex Brødre, som I vel med Grund havde kunnet kalde Sladdertasker. Den Ældste hed Bakbuk, den Anden Bakbarah, den Tredie Bakhak, den Fjerde Alkous, den Femte Alnashar, den Sjette Shakabak. De var rigtignok utaalelige Skrighalse! Jeg derimod, den Yngste, er betænksom og bruger kun faa Ord. —

Nu tænker Eder i mit Sted, ædle Herrer! Hvad formaaede jeg at gjøre imod slig formelig Belejring? — Giv ham tre Guldstykker, — befalede jeg min Huushovmester: — for at jeg kan faa ham af Halsen! Jeg lader mig idag slet ikke barbere. —

— Hvad mener I dermed? — tog Barberen øieblikkelig igjen tilorde: — Det er ikke mig, som har opsøgt Eder; men det er Eder, som har ladet mig hente. Eftersom det nu forholder sig saaledes, viger jeg, saasandt jeg er en Muselmand, ikke bort herfra, førend jeg har barberet Eder! At I ikke har Aand nok til at erkjende min Fortjeneste, er ikke min Skyld; i dette Stykke, som i mange andre, havde Eders salig Fader uendelig meget

forud for Eder. Hvergang han lod mig hente for at lade sig aarelade, bød han mig tage Plads ved Siden af sig, og en sand Lyst var det da at høre alle de skjønne Ting, med hvilke jeg underholdt ham. Han kom intet Øjeblik ud af sin Forbauselse over min Underholdnings-gave, og naar jeg hørte op at tale, udraabte han: — „O, I er dog en uudtømmelig Kundskabens Kilde! Ingen kan maale sig med Eder i Aand og Grundighed!“ — Dertil svarede jeg med største Beskedenhed: — „Ædle Herre, I sætter virkelig min Fortjeneste altfor højt! Hvis jeg bringer noget Godt over Læberne, saa skylder jeg dette for Størstedelen det gunstige Gehør, som I værdiges at skjænke mig. Det er alene Eders Nedladenhed og Gavmildhed, som indgiver mig de høje Tanker, hvormed jeg er saa lykkelig at behage Eder.“ — En Dag gav han, i sin Henrykkelse over eet af mine mest beundringsværdige Foredrag, Befaling til, at der skulde udbetales mig hundrede Guldstykker og rækkes mig een af hans allerbedste Klædninger. Paa Stedet modtog jeg den herlige Gave. Men øjeblikkelig stillede jeg ogsaa hans Horoskop, og havde den Glæde at kunne fortælle ham, at han var det lykkeligste Menneske i Verden. Ja jeg beviste ham ogsaa paa anden Maade min Taknemlighed; jeg kopsatte ham nemlig med en Kunst og Færdighed uden Lige. —

Barberen gjorde her en Pause; men ikke maa I tro, at han dermed havde udtømt sit Hjerte! Nej han begyndte strax igjen paa en anden Prøvlehistorie, som varede endnu en god halv Time. Leed og keed, som jeg var af at høre ham, og i Fortvivlelse over at see Tiden løbe, uden at jeg kom videre, vidste jeg hverken hvad jeg skulde sige eller gjøre. —

— Nej, — raabte jeg: — Eders Lige kan der umulig gives i hele Verden, et Menneske, som finder sin Glæde i at bringe Folk i Raseri og Fortvivlelse! —

I den Mening, at det dog snarest med det Gode vilde lykkes mig at blive af med denne djævelske Barbeer, vedblev jeg: — Hold dog i Allahs Navn inde med Eders smukke Talemaader, og gjør mig færdig, saasnart I kan! Jeg skal strax ud i Byen i en meget vigtig Forretning, som jeg allerede har sagt Eder. —

Over denne Tale begyndte Barberen at lee, og yttrede: — Det vilde isandhed være en herlig Ting, hvis vor Aand bestandig kunde holde sig i sømmelig Ligevægt, dersom vi bestandig kunde vise os kloge og besindige! Imidlertid vil jeg i dette Tilfælde skrive det paa Eders Sygdoms Regning, at I saaledes farer op imod mig, og oven i Kjøbet give Eder nogle gode Formaninger. Bedre kan I i intet Tilfælde gjøre end at følge Eders salig Faders og Bedstefaders Exempel, som i alle mulige Ting raadførte sig med mig og lode mig komme tilorde; og, uden at rose mig selv, tør jeg vel sige, at de stedse havde Grund til at være tilfredse med de Raad, jeg gav dem. I maa nemlig vide, unge Herre, at Man sjelden har Held med et Forehavende, naar Man ikke forud har ført sig indsigtsfulde Mænds Raad tilnytte. — „Kun den bliver en duelig Mand," — siger Ordsproget: — „som lægger kloge Folks Raad til sin egen Indsigt." — Kort at sige, jeg staaer ganske til Eders Tjeneste, med Raad og Daad; I har blot at befale! — Hvad have vi for, hvor skulle vi hen? —

— Altsaa lader I Eder ikke bevæge til at gjøre en Ende paa den utaalelige Snak, hvoraf mit Hoved al-

lerede er ligesom fyldt med Humlebier, og som hindrer mig i at besørge mine Forretninger! — udraabte jeg rasende, idet jeg stampede med Foden: — Vil I eller skal jeg forlade dette Huus? —

Da Barberen saae mig saa alvorlig vred, blev han en Smule myg og sagde: — Herre, lad Eder ikke Blodet stige til Hovedet! Vi ville strax begynde! —

Virkelig gav han sig ufortøvet til at vaske mit Hoved og begyndte at barbere mig. Men neppe havde han gjort fire Strøg med Kniven, førend han atter hørte op og sagde: — Herre, I er af et hidsigt Temperament, og skulde vel vogte Eder for slige Opbrusninger, som hidrøre fra det Onde og alene føre til Ondt. I ethvert Tilfælde fortjener jeg Eders Agtelse paa Grund af min Alder, mine Kundskaber og udmærkede Fortjenester. — — —

— Barbeer videre og hold Eders Mund! — mumlede jeg med Mundvigene fulde af Sæbe.

— Ej, nu lugter jeg Lunten! — raabte Barberen: — I har Hastværk, gode Herre? Rimeligviis een eller anden vigtig Forretning? Jeg tør vædde, at jeg har gjættet Sandheden. —

— Det har jeg nu gjentaget for Eder i hele to Timer, — svarede jeg med indædt Forbittrelse: — og I skulde have barberet mig allerede for længe siden. —

— Koldt Vand i Blodet, om jeg tør bede, min kjære unge Herre! — Jeg raader Eder først vel at overveje det Skridt, I staaer i Begreb med at gjøre. Hvad Man gjør i Overilelse, kommer Man som oftest til at fortryde. Jeg vilde ønske, at I betroede mig, hvad det er for et vigtigt Ærinde, som fører Eder ud i Byen; saa skulde jeg med Glæde meddele Eder min Anskuelse

af Sagen. Jøvrigt har I endnu god Tid, efterſom I først bliver ventet ved Middagstid, hvortil vi endnu have hele tre Timer tilbage. —

— Sagen vedkommer slet ikke Eder; — svarede jeg: — og Folk af Ære lade aldrig den bestemte Tid udrinde uden at være paa Pletten. Dog, jeg er jo nærved selv at forfalde til snakkesalige Barberers Skjødesynd, idet jeg saa dybt indlader mig med Eder. — Rør Eder nu og barbeer mig færdig! —

Men jo mere jeg viste, at jeg havde Hastværk, desto bedre Tid gav han sig. Han lagde Kniven fra sig og greb atter fat paa sit Astrolabium.

Saaledes vexlede han flere Gange imellem Barbeerkniven og Astrolabiet, idet han gjorde nogle Strøg ad Gangen, og derpaa saae efter, hvor højt Solen stod paa Himlen og hvad Klokken var.

— Herre, — yttrede Barberen, da han tredie Gang kom tilbage fra Gaarden: — jeg vidste vel, at jeg ikke fejlede. Vi have endnu tre Timer til Middag; ellers lyve alle Astronomiens Grundsætninger. —

— Retfærdige Himmel! — udraabte jeg: — Min Taalmodighed er tilende; jeg holder det ikke mere ud! Fordømte Barbeer, jeg kunde fristes til at kaste mig over Dig og kvæle Dig! —

Men ganske rolig og uden i mindste Maade at lade sig røre af min Vrede svarede Barberen: — Saa stille, gode Herre, eller I maa befrygte et Tilbagefald af Eders Sygdom. Koldt Vand i Blodet, og I skal strax blive betjent! —

Med disse Ord pakkede han atter sit Astrolabium ind og tog Barbeerkniven i Haand, strøg den nogle Gange frem og tilbage paa den ved hans Bælte hæn-

gende Strygerem, og gav sig atter til at barbere mig. Men altsom han lod Kniven gaa, lod han Munden tillige løbe: — Hvis I vilde betro mig, — sagde han: — hvad det er for en vigtig Forretning, som I har ved Middagstid, skulde jeg meddele Eder et godt Raad. —

For at stoppe Munden paa ham foregav jeg, at jeg blev ventet af nogle gode Venner, som vilde beværte mig og glæde sig med mig over min gjenvundne Sundhed.

Men saasnart den ulyksalige Barbeer hørte tale om Beværtning, udraabte han: — Allah være med Eder idag og alle Dage! I erindrer mig derved om, at jeg igaar til idag har indbudet fire eller fem gode Venner; jeg havde ganske glemt det, og har derfor undladt at gjøre de nødvendige Tilberedelser. Det er tilvisse en ærgerlig Sag! —

— Det skal ikke sætte Eder graa Haar i Hovedet! — trøstede jeg ham, i den Hensigt at vinde ham for en maneerlig Behandling: — Endskjøndt jeg spiser ude, er mit Spisekammer dog vel forsynet. Jeg gjør Eder herved en Foræring med hele dets Indhold. Ligemaade vil jeg give Eder al den Viin, I kunne drikke; jeg har i min Kjælder en ganske udmærket. Men saa maa I ogsaa gjøre mig hastig færdig. Overhovedet maa I lære at betragte Eders Forhold til mig paa den rette Maade; ethvert Hoved har sine Nykker, veed I. Min salig Fader gjorde Eder Foræringer for at faa Eder til at tale; jeg giver Eder Foræringer for at faa Eder til at tie. —

Men det var ham ikke Nok, at jeg havde givet ham mit Ord. — Allah gjengjælde Eder den Godhed, I viser mig! — udraabte han: — Kom blot og lad mig strax see Eders Spiseforraad, forat jeg kan dømme, om

det er tilstrækkeligt til et anstændigt Gilde for mine Venner! Jeg lader mig ikke lumpe, naar jeg viser Gjæstfrihed! —

— Jeg har — svarede jeg ham: — et Lam, ser Kapuner, et Dusin Høns og Alt hvad der behøves til fire Mellemretter. — Med det Samme befalede jeg en Slave, paa Stedet at bringe det altsammen hid tilligemed fire store Krukker Viin.

— Alt det er nu meget godt; — yttrede Barberen da med graadige Blikke: — men der hører ogsaa Syltetøjer, Grønsager og friske Frugter til et Maaltid. —

Jeg lod strax hidbringe, hvad han savnede, og han holdt igjen op med at barbere mig, eftersom han maatte have hver enkelt Ting i Hænderne for paa det Nøjagtigste at undersøge den. Dermed forløb atter en Times Tid. Jeg bandede, bad og rasede; men Uslingen gav sig derfor lige gode Stunder.

Endelig tog han atter fat paa Kniven og barberede nogle Øjeblikke. Dog pludselig holdt han igjen inde og sagde: — Jeg havde langtfra anseet Eder for at være en saa gavmild Herre; men nu erkjender jeg, at I er Eders salig Faders udtrykte Billed. Jeg har isandhed ikke fortjent den Godhed, hvormed I overøser mig, og forsikrer Eder, at jeg skal være Eder evig taknemlig derfor. Thi, for at sige Sandheden, ædle Herre, jeg har ikke Andet end hvad slige gavmilde Patroner som I lade mig tilflyde. I denne min Armod staaer jeg ganske paa samme Trin som Santut'en, som afgnider og med Næverne behandler *) Folk i Badet, og som Saly'en, der løber omkring i Gaderne og sælger ristede Maïskorn, og

---

*) Ved at ælte, knuge og strække de Badendes Lemmer.

som Salus'en, der sælger Bønner, og Akersha'en, der byder allehaande Urter tilkjøbs, og som Abu Mekares'en, der bestænker Gaderne for at kvæle Støvet, og som hundrede andre fattige Stakler, der kun have af Haanden i Munden. Men ligefuldt ere alle disse Mennesker sjæleglade; de ere godmodige og høflige og mere tilfredse med deres Lod end Khalifen med sin midt i sin glimrende Herlighed. De lee fra Morgen til Aften, ere hvert Øjeblik paa Dagen oplagte til Sang og Dands, og enhver af dem har sin egen Yndlingssang eller sin ejendommelige Dands, hvormed han morer hele Bagdad. Men det, som jeg skatter højest hos dem, er, at de ikke ere Sladderhanke, ligesaa lidt som Eders Slave, der har den Ære at tale med Eder. Jeg vil dog lade Eder høre een af de Sange og see een af de Dandse, hvormed Santut'en opvarter Gjæsterne i Badet! I skal see, at jeg mesterlig forstaaer at efterligne ham. —

Og Barberen gav sig til at synge og dandse efter Santut'en i Badet; jeg kunde sige, hvad jeg vilde, for at gjøre en Ende paa hans Narrestreger, jeg maatte døje Pinen, indtil han var ganske færdig med sin Forestilling. Da sagde han næsten aandeløs: — Herre, jeg har et godt Indfald! Jeg vil indbyde alle disse brave Folk til mig; og hvis I er klog, følger I med mig og lader Eders Venner istikken, som maaskee ere utaalelige Brøvlere, der ved deres Snak ville bringe Eder Blodet til Hovedet, og paadrage Eder et Tilbagefald, som maaskee kunde blive slemmere end selve den nylig overstandne Sygdom. Hos mig vil I derimod finde idel Morskab og Behagelighed. —

Uagtet al min dybe Ærgrelse maatte jeg dog lee ad ham, og svarede: — Jeg vilde ønske, at jeg havde

frie Hænder; saa skulde jeg med Glæde modtage Eders Indbydelse. Men idag maa I virkelig fritage mig, eftersom jeg har givet et aldeles bestemt Løfte. En anden Gang skal jeg gjerne gaa ind paa Eders herlige Plan; men nu maa I i en Hast barbere mig færdig, og skynde Eder hjem til Eders Bolig, hvor I maaskee allerede med Utaalmodighed ventes af Eders Venner. —

— Herre, — bønfaldt han: — afslaa mig ikke min indstændige Bøn, og tag Deel i det lystige Selskab, som forsamles hjemme hos mig! Naar I blot først een eneste Gang har prøvet mine Omgangsvenner, vil I, forsikkrer jeg Eder, for bestandig opgive Eders egne, de lede Sladderhanke! —

— Lad nu kun det være godt, Mester! — gjensvarede jeg i blid Tone: — Jeg kan denne Gang ikke nyde godt af Eders behagelige Indbydelse. — Men jeg vandt Intet ved denne min Blidhed.

— Nu, naar I ikke vil følge med mig, — yttrede Barberen: — saa maa I visseligen finde Eder i, at jeg følger med Eder. Jeg vil lade alle de gode Sager, som I har givet mig, bringe hjem til Mit, og lade mine gode Venner gjøre sig saa lystige dermed, som de ville; hvis I blot vil vente et lidet Øjeblik, skal jeg strax igjen være hos Eder. En Mand af min Dannelse kunde det aldrig falde ind at vise den Uartighed at lade Eder gaa alene; desuden er I som min Velgjører al Ærbødighed værd. —

— O Himmel, — udraabte jeg nu: — gives der da ingen Redning af denne menneskelige Vampyrs Kløer! I den store levende Allahs Navn, hør dog op med Eders dræbende Snak! Begiv Eder hjem til Eders Venner, drik, spiis, fornøj Eder med dem, og lad mig ligeledes

have Frihed til at holde mig til mine Venner! Jeg vil gaa alene og behøver ingen Ledsager; desuden maa jeg lade Eder vide, at det Sted, hvor jeg begiver mig hen, er en lukket Grav for Eder; alene jeg bliver ventet. —

— I spøger, kjære Herre! — svarede Barberen: Naar Eders Venner have indbudet Eder til en Fest, saa veed jeg ikke, hvad der skulde kunne hindre Eder i at tage en god Ven med Eder. Jeg er meget mere fast overbeviist om, at I vil gjøre Eders Venner en Tjeneste og Fornøjelse ved at medbringe en Mand, hvis mindste Kunst det er paa det Behageligste at underholde et heelt Selskab. I maa nu sige, hvad I vil; jeg har nu engang bestemt at følge med, og vil ledsage Eder endog imod Eders Villie. —

— Denne Tale satte mig i den allerstørste Forlegenhed, ædle og agtbare Herrer, — fortalte den unge Mand videre, henvendt til Selskabet: — og jeg overvejede hos mig selv, hvorledes jeg dog skulde skaffe mig denne fordømte Barbeer af Halsen. Dersom jeg blev ved at sige ham imod, det mærkede jeg vel, kom jeg aldrig til Maalet. Allerede hørte jeg Muezzinernes første Raab til Middagsbøn fra Moskeernes Minareter; det var altsaa den høje Tid at gaa. Jeg svarede derfor Intet, men lod, som om jeg endelig fandt mig i, at han fulgte med mig. Da han derpaa endelig var bleven færdig med at barbere mig, sagde jeg til ham: — Nu maa I først i al Hast lade disse Levnetsmidler ved nogle af mine Folk bære hjem til Eder; jeg skal vente, indtil I kommer tilbage. —

Saa gik han da endelig. I en Hast fuldendte jeg min Paaklædning, og begav mig iilsomt paa Vejen,

just som det sidste Raab til Middagsbøn lød fra Minareterne.

Men den fordømte Barbeer havde gjættet min Hensigt, og var ikke gaaet længer, end at han paa den ene Side kunde holde Øje med mit Huus, og paa den anden see mine Folk gaa ind i sin Bolig med Levnetsmidlerne; han stod og lurede paa et Gadehjørne for at opsnappe mig, saasnart han fik mig at see. Da jeg derfor havde naaet Kadi'ens Huusdør og vendte mig om, saae jeg til min dødelige Ærgrelse Barberen dreje omkring Gadehjørnet.

Kadi'ens Dør stod halv aaben; i Forværelset ventede den gamle Kone paa mig, og førte mig, saasnart hun havde lukket Gadedøren ilaas, ind i min Elskedes Værelse. O jeg Lyksalige! I dette Øieblik var Barberen glemt tilligemed Alverden! Men neppe vare vi begyndte at tale med hinanden, førend der lod sig høre Støj fra Gaden; min Elskede styrtede hen til Gittervinduet, og saae sin Fader komme tilbage fra Moskeen. Ogsaa jeg kastede et Blik ud igjennem Vinduet, og opdagede til min Forfærdelse Barberen siddende lige overfor paa den samme Plads, som jeg engang havde indtaget. Det Sidste forekom mig ligesaa galt som det Første.

Vi droge os hastig tilbage fra Vinduet, og min Elskede beroligede mig deelsviis ved den Forsikkring, at hendes Fader saa godt som aldrig betraadte hendes Værelse, og at hun desuden for dette overordentlige Tilfælde forud var betænkt paa et Middel til at føre mig uden Fare ud af Huset. Men hermed var kun den halve Byrde løsset af mit betyngede Hjerte; den ulyksalige Barbeers Nysigenhed foraarsagede mig ikke uden Grund den allerstørste Uro.

Saasnart Kadi'en var inde i Huset, gav han egenhændig en Slave en vel fortjent Bastonade, og denne skraalte saa højt, at Man kunde høre ham langt ud paa Gaden. Barberen, som stod udenfor, fattede strax den Formening, at det var mig, der blev mishandlet; han gav sig til at skrige, sønderrev sine Klæder, strøede Støv paa sit Hoved, og kaldte hele Nabolaget hid tilhjælp. Folk ilede sammen fra alle Kanter og spurgte, hvad der var ivejen; Barberen forklarede, at hans kjære Herre og Beskytter var gaaet ind i Kadi'ens Huus, og at Man var ifærd med at tage Livet af ham derinde. Efter denne Forklaring styrtede han tilbage til min Bolig, sammenkalder og bevæbner med Stokke alle mine Folk, og vender under frygtelige Skraal tilbage til Kadi'ens Huus, i Spidsen for en Hær, der strax ligesom rasende giver sig til at storme imod Døren paa den høje Embedsmands Bolig.

Kadi'en sendte forbauset en Slave ned for at forhøre, hvad der var paafærde. Ganske bleg og skjælvende kom denne tilbage og meldte sin Herre: — Naadige Kadi, udenfor staaer en Hær af i det Mindste ti tusinde Mand; Man vil med Vold bryde ind i Huset; Døren begynder allerede at give efter! —

Kadi'en var imidlertid en behjertet Mand og lod sig ikke skræmme af en ringe Ting. I egen Person lukkede han Huusdøren op for den stormende Mængde, og spurgte, hvad Man forlangte. Dette var imidlertid næsten for meget vovet; thi mine forbittrede Huusfolk gave sig, uden at lade sig imponere af Kadi'ens ærefrygtbydende Udvortes, som med een Mund til at skraale: — Hund af en Kadi, hvorfor vil I tage Livet af vor Herre? Hvad har den arme Mand gjort Eder? —

— Kjære Mennesker, — svarede Kadi'en ganske rolig: — hvorfor skulde jeg tage Livet af Eders Herre, som jeg ikke veed, at jeg nogensinde har seet for mine Øjne, og som Ingenting har gjort mig? Mit Huus staaer aabent; træder selv ind og seer efter, om I kunne finde ham! —

— I har ladet ham give Bastonade! — raabte Barberen: — Det er kun et Øjeblik siden jeg hørte ham skrige. —

— Jeg veed virkelig ikke, — svarede Kadi'en: — hvad Eders Herre skulde have gjort mig imod, at jeg skulde behandle ham saaledes. Er han da her i Huset? Jeg veed i det Mindste Intet deraf. Er han her, saa maa jeg selv med god Grund spørge, hvorledes han er kommen ind. Det Hele er mig en Gaade, Godtfolk; jeg kjender ikke Eders Herre. —

— O min Hr. Kadi, Man kan ogsaa fortælle Løgne med et langt hvidt Skjæg! — skreg Barberen: — Jeg er en Mand, som nok veed, hvad han siger. — Eders Datter elsker min Herre og har under Middagsbønnen tilstedt ham en Sammenkomst i Eders Huus. I har grebet ham i Gjerningen og ladet ham give en grusom Bastonade. Men I skal ikke dø i Synden, I gamle Halunk af en Kadi! Khalifen selv skal blive underrettet om Sagen, og han vil nok øve streng og rask Retfærdighed. Lad os komme ind, eller, hvad bedre er, udleveer os ham, forat I ikke skal have den Skam at see ham Eder aftvungen! —

— Der behøves ikke saa megen Snak og Larm om den Ting. — svarede Kadi'en: — Hvis I taler Sandhed, saa kom herind og opsøg ham selv! I har min Tilladelse dertil! —

Øjeblikkelig styrtede Barberen i Spidsen for mine Folk som rasende ind i Huset og gav sig til at søge efter mig allevegne.

Fra mit Skjul havde jeg med højt bankende Hjerte hørt Alt, hvad der var foregaaet; i min Angst saae jeg mig nu om efter et godt Skjulested, men fandt ikke Andet end en stor tom Kiste. I denne sprang jeg hastig ned og slog Laaget i efter mig. Den overalt snusende Barbeer kom endelig ogsaa hen til denne og lukkede Laaget op. Men saasnart han havde seet mig i Kisten, løftede han den med Kæmpekræfter ivejret og tog den paa Hovedet, steg ad en temmelig stejl Trappe ned i Gaarden og naaede uhindret Gadedøren. Men ulykkeligviis skulde Kistelaaget springe op, idet han traadte ud paa Gaden, og jeg var røbet for det sammenstimlede Folks Blikke. Ude af Stand til at taale denne Spot og Spee, sprang jeg med saadan Overilelse ud af Kisten, at jeg fik en Skavank paa det ene Been, hvoraf jeg fra samme Stund af kom til at halte.

I Begyndelsen mærkede jeg kun Lidet til den Skade, jeg havde taget; hastig sprang jeg op for ved en iilsom Flugt at unddrage mig Mængdens spottende Latter. Jeg tog min Pung frem og udstrøede med fuld Haand hele dens Indhold af Guld- og Sølvpenge til alle Sider; medens Folk med Begjærlighed gramsede og samlede op, saae jeg mit Snit og undveeg.

Dog den fordømte Barbeer havde ikke sluppet mig affyne, men løb efter mig og skreg af fuld Hals: — Holdt, holdt dog, kjære Herre! Hvorfor tager I saaledes tilbeens? Jeg kan umulig sige Eder, hvor nær den slette Behandling er gaaet mig tilhjerte, som I har

maattet lide af hiin lumpne Kadi. I, en saa højmodig Herre, hvem jeg selv og alle mine Venner i en saa overordentlig Grad ere forpligtede! Sagde jeg Eder det ikke nok forud, at I vilde komme i Livsfare, idet I saa haardnakket viste min Ledsagelse tilbage? I Grunden har I ikke fortjent bedre Skjæbne end den, der mødte Eder; hvad var der vel blevet af Eder, hvis jeg ikke igjennem Tykt og Tyndt var fulgt efter? Stop lidt, Højstærede! Hvor vil I dog hen? — Vent dog blot en Smule efter mig! —

Paa denne Maade gjorde den usalige Barbeer, ikke tilfreds med at have gjort mig til Nar i det Bykvarteer, hvor min Elskedes Fader boede, mig til en Fabel for den hele Stad. Jeg havde den største Lyst til at lade ham komme mig nærmere og tage Livet af ham; men det vilde naturligviis kun have vakt endnu større Opsigt. Jeg betænkte mig altsaa viselig, og sprang, for at unddrage mig de ved hans Skrig fra alle Sider til Vinduer og Døre hidlokkede Menneskers Blikke, hastig ind i en Khan, hvis Opsynsmand, een af mine Bekjendte, stod i den aabne Dør. Jeg besvor ham ved Allah, ikke at lade hiint gale Menneske komme ind efter mig, og ilede forbi ham ind i Khanens Gaard, efter at have modtaget hans Løfte. Men Opsynsmanden havde ondt ved at holde, hvad han havde lovet; thi Barberen vilde med Djævels Vold ind efter mig, og gik først, efter at have ladet en Strøm af Skjældsord og Forbandelser regne ned over den arme Opsynsmand.

Paa denne Maade befriede jeg mig endelig fra hiint mig forhadte og modbydelige Menneske. Opsynsmanden ønskede senere naturligviis en Forklaring over,

hvad der var mødt mig. Jeg fortalte ham Alt, og bad ham overlade mig et Værelse i Khanen, indtil min Fod igjen var kommen sig, eftersom jeg, for at være sikker for hiint Uhyre af Barbeer, ikke vilde begive mig hjem til mit Eget. Iligemaade begreb jeg øjeblikkelig, at jeg, efter hvad der var mødt mig, umulig kunde forblive længer i Bagdad, Skuepladsen for min Ulykke. Hjem, Venner, Kjærlighed, Alt var tabt for mig, og det paa hiint elendige Menneskes Foranledning! —

Denne Erkjendelse og Beslutning tro skrabede jeg, saasnart jeg var bleven helbredet, alle mine rede Penge sammen, forærede mine Slægtninger al min faste Ejendom, og vendte Bagdad Ryggen. Paa min Rejse kom jeg ogsaa herhid, hvor jeg, saa langt fra Bagdad, allermindst ventede at møde mit Livs Bøddel. Men til min Ulykke er han atter i min Nærhed. I maa derfor ikke undre Eder over den Hast, jeg havde med at forlade Eders ærede Selskab, mine Herrer! I kunne lettelig begribe, hvilke Følelser der maatte vækkes hos mig ved Synet af dette Menneske, der ikke alene traadte imellem mig og mit Livs højeste Lykke, men ogsaa forjog mig fra Hjem og Fædreland, Gods, Slægt og Venner, og dertil er Skyld i, at jeg maa halte hele min Levetid. — —

Med disse Ord rejste den lamme unge Mand sig og forlod Salen uden at see sig tilbage. Husets Herre ledsagede ham tildørs, og beklagede af Hjertet, at han ganske imod sin Villie havde beredt ham et saa ubehageligt Møde. Vi andre bleve tilbage, heelt forbausede ved den unge Mands Fortælling, og kastede vrede Blikke til Barberen, hvem vi lode føle, at han var et ganske afskyeligt

Menneske, hvis det virkelig var sandt, som vi nylig havde hørt om ham.

Endelig hævede Barberen det sænkede Hoved og svarede: — Den Taushed, som jeg iagttog under den unge Mands Fortælling, maa tilstrækkelig have overtydet Eder om, at han ikke foer med Løgn. Men alligevel vover jeg at paastaa, at jeg ikke kunde handle anderledes end jeg gjorde, og gjør Eder selv til Voldgiftsmænd imellem ham og mig. Styrtede han sig ikke ubesindig ifare, og vilde han uden min Hjælp være sluppen saa godt derfra? Han maa være sjæleglad, at han er kommen derfra med et halt Been. Har jeg ikke ædelmodig udsat mig selv for den største Fare ved at trænge med Vold ind i det Huus, hvor jeg troede, at han blev mishandlet? Har han da Ret til at beklage sig over mig, og oven i Kjøbet rakke mig saaledes ned, spørger jeg? Det har Man til Løn, naar Man opoffrer sig for utaknemlige Mennesker! Han kalder mig en Sladderhank, en Vrøvlepose! — Det er den rene Bagtalelse! Iblandt syv Brødre, som vi vare, er jeg den, der har den største Forstand og som taler mindst. Jeg behøver kun at fortælle Eder min egen og deres Historier for at overbevise Eder om Sandheden af hvad jeg siger. Jeg udbeder mig kun Eders Opmærksomhed for nogle korte Øieblikke. —

Og Barberen begyndte, som følger:

# Barberens Historie.

Under Khalifen Mostansar Billah's *) Regjering, een for sin Gavmildhed imod de Fattige berømt Fyrste, gjorde ti Røvere Landevejene i Omegnen af Bagdad meget usikkre. Da gav Khalifen nogle Dage før Bajramsfesten **) Politimesteren under Dødsstraf Befaling til at skaffe dem alle Ti tilveje.

Politimesteren viste sig saa ivrig i sin Tjeneste og sendte saa mange Folk ud ved Dag og Nat, at de ti Røvere virkelig bleve fangne paa den første Dag i Bajramsfesten.

Da skulde det netop træffe sig, at jeg, som jeg en Dag spadserede ved Tigrisfloden, saae ti prægtig klædte Mennesker stige i en smuk og vel bemandet Baad. Havde jeg lagt Mærke til Vagten, som ledsagede dem, vilde jeg strax have erkjendt disse Mennesker for Røvere; men min Opmærksomhed var henvendt paa dem alene, og saaledes kom jeg til at bilde mig ind, at det var lystige Folk, som

*) Den 36te Khalif af Abbasidernes Huus, 1226 efter Chr.

**) Mohamedanerne helligholde tvende Bajramsfester, den lille og den store. Den første indtræffer strax efter Fastemaaneden (Ramadhan) og varer kun een Dag, den anden 30 Dage senere.

vilde more sig paa Festen og vare paa Vejen til et overdaadigt Gjæstebud. Uden at sige et Ord steg jeg derfor med dem i Baaden, i det Haab, at mit nette Væsen og min beskedne Opførsel skulde betinge mig en hæderlig Plads imellem dem. Der blev heller ikke gjort den mindste Indvending fra nogen af Siderne.

Vi fore rask nedad Tigrisstrømmen og lagde til Bredden udenfor selve Khalifens Palads; her bleve vi modtagne af en ny Politivagt, af hvilken vi — da begyndte jeg at faa Øjnene op for Sandheden! — bleve bundne og førte frem for Khalifen. Vel kunde jeg nu have gjort Indvendinger; men jeg indsaae strax, at det ikke vilde have nyttet mig noget, og lod mig derfor ganske rolig binde tilligemed de Andre. Jeg kjender nok det Slags Folk, disse Politisoldater; der vilde ikke have vanket Andet end Mishandlinger af disse raa Krabater. Og paa en vis Maade havde de ogsaa været i deres gode Ret; jeg var funden imellem Røvere og maatte altsaa ogsaa finde mig i at gjælde for en Røver. — Det var imidlertid kun daarlige Udsigter til en glædelig og lystig Bajramsfest!

Da vi stode foran Khalifens Aasyn, befalede denne strax: — Man skal øjeblikkelig hugge Hovedet af disse ti Røvere! —

Skarpretteren traadte frem og stillede os paa Lykke og Fromme op i en Række, i hvilken jeg dog heldigviis indtog den allersidste Plads. Skarpretteren gav sig da til Forretningen og huggede Hovedet af Røverne, tællende til Ti; da holdt den fornuftige Mand inde.

Men da Khalifen saae mig blivende tilbage, raabte han i sin Vrede: — Slave, har jeg ikke befalet Dig at

halshugge alle ti Røvere, og Du hugger kun Hovedet af ni? —

— Herſker over de Troende, — ſvarede Bøddelen ærbødig: — Himlen bevare mig fra at være Eders Befaling ulydig! Paa Gulvet ligge ti døde Kroppe og ligeſaa mange Hoveder. —

Efterat Khalifen derpaa ſelv havde overbeviiſt ſig om Sagens Rigtighed, og nøje betragtet mig, hos hvem han naturligviis ikke fandt en Røvers Træk, ſpurgte han mig venlig: — Kjære Gamle, hvorledes kommer I med Eders ærværdige Udſeende imellem disſe Elendige, ſom have fortjent Døden tuſinde Gange? —

— Herſker over de Troende, — ſvarede jeg: — jeg ſaae disſe ti Mænd, hvis exemplariſke Afſtraffelſe viſer Eders Højheds Retfærdighed i det allerherligſte Lys, denne Morgen ſtige i en Baad, og ſluttede mig til dem i den Mening, at de vilde feſtligholde denne vor Religions højtidelige Dag ved et ſelſkabeligt Maaltid. —

Da maatte Khalifen briſte ud i Latter over mit beſynderlige Eventyr, og aldeles i Modſætning til hiin unge Mand, der kaldte mig en Vrøvlepotte, gav han ſig til højlig at roſe mit tilbageholdne Væſen og min ſtandhaftige Taushed.

— Herſker over de Troende, — ſvarede jeg: — Eders Højhed maa ikke undres over min Taushed ved en Lejlighed, der vilde have givet enhver Anden Anledning til en overflødig Mængde af Ord. Jeg lægger ganſke fortrinlig Vind paa et tauſt og tilbageholdent Væſen, og har ved denne Dyd allerede erhvervet mig det berømmelige Tilnavn: — den tauſe Barbeer. Ved dette Navn ſkjelner Man imellem mig og mine ſex Brødre, ſom alle ere Vaaſere af førſte Skuffe. Dette mit Væſen er

Resultatet af hele min Livsviisdom, og jeg sætter al min Lykke og Berømmelse deri. —

Smilende tog Khalifen da atter tilorde og sagde: — Det glæder mig overordentlig, at I har faaet et Øgenavn, der gjør Eder saa megen Ære. Men siig mig dog, Hvad vare Eders Brødre for Mennesker? De vare følgelig Eder meget ulige? —

— Ja det skulde jeg mene; — lød mit Svar: — den Ene lod Munden løbe stærkere end den Anden; og med Hensyn til det Udvortes var Uligheden ingenlunde mindre. Den Ene var nemlig pukkelrygget, den Anden havde Svinetænder, den Tredie var eenøjet, den Fjerde blind, den Femte havde stumpede Ører, og den Sjette havde Hareskaar. Fra de Eventyr, som disse mine Brødre oplevede, vil Eders Højhed lettelig kunne slutte sig til deres Karakteer, forudsat, at Eders Højhed giver mig naadig Tilladelse til at meddele Eder disse Eventyr. Jeg bruger, som I veed, kun faa Ord, en afgjort Fjende, af al overflødig Tale og al Paatrængenhed, og jeg skal i ganske kort Tid have sat Eders Højhed fuldkommen ind i Sagen. —

Da jeg nu ret vel kunde mærke, at Khalifen havde stor Lyst til at høre mine Brødres Eventyr, begyndte jeg uden videre:

# Bakbuk den Pukkelryggedes

## Historie.

Min ældste Broder havde lært Skræderhaandværket. Da han havde udstaaet sin Læretid, lejede han sig et lille Værksted lige overfor en Mølle; men da han endnu kun var lidet bekjendt, havde han bitterlig ondt ved at ernære sig. Mølleren derimod havde Nok at bestille og stod sig overmaade vel. Denne lykkelige Møller havde en overordentlig smuk Kone. En Dag, da min Broder, — hvilket ikke sjeldent skete, eftersom han ingen synderlig Hast havde — saae op fra sit Arbejde, fik han Øje paa det dejlige Fruentimmer, idet hun viste sig ved Vinduet. Dette eneste Øjekast afgjorde hele hans Skjæbne; han blev dødelig forelsket i den smukke Møllerkone. Denne derimod agtede slet ikke paa ham, smak Vinduet atter i, og lod sig ikke mere see den hele Dag.

Men den arme forelskede Skræder vedblev idelig at see op fra Arbejdet og stirre sukkende over til Møllerens Huus; han stak sig uophørlig i Fingrene, og de Beenklæder, som han netop syede, skulde visselig ikke anbefale ham videre. Da Aftenen kom, formaaede han ikke at blive enig med sig selv om at lukke Værkstedet; thi han haabede endnu stedse, at den smukke Møllerkone skulde lade sig see endnu engang. Endelig maatte han dog, da

nemlig Mørket faldt paa, gjøre en Dyd af Nødvendigheden, og begive sig hjem til sin fattige Bolig, hvor han tilbragte en meget urolig Nat.

Det var følgelig ingen Sag for ham at staa tidlig op; han foer i Klæderne og ilede fuld af Forventning hen paa sin Post. Denne Dag fik han sin Elskede at see, dog kun een eneste Gang og ganske flygtig. Men dette eneste Blik var Nok til at gjøre ham til den mest forelskede Nar i hele Verden.

Med den tredie Dag havde han Grund til at være forholdsviis meget vel tilfreds. Møllerkonen kom tilfældigviis til at kaste et Blik over til ham, og overraskede ham, just som han stirrede over paa hende. Øjeblikkelig vidste hun, hvorledes det stod sig med hans Hjerte.

Dog Møllerkonen syntes langtfra at blive uvillig over den gjorte Opdagelse; meget mere vedblev hun at betragte ham med det mest henrivende Smiil. Min Broder gav sig ogsaa til at smile, saa at Mundvigene gik ham heelt op til Ørerne; dette gav et saa naragtigt Billede, at Møllerkonen i en Hast maatte slaa Vinduet i for ikke at briste ud i en skraldende Latter, og derved vilde min Broder være kommen til den Erkjendelse, at hans Elskede kun gjorde Nar af ham. Dette var rigtignok hendes bestemte Hensigt. Hun sendte derfor ved en Slavinde, som var fuldkommen paalidelig, et Stykke kostbart Tøj over til ham, indviklet i et smukt broderet Klæde, med den Besked, at hun vilde have en Klædning syet deraf efter det vedføjede Mønster.

— Min Herskerinde skifter ofte Klæder, — tilføjede den godt afrettede Slavinde: — og I har i hende faaet en Kunde, med hvem I vil faa Grund til at være tilfreds! —

Nu tvivlede min Broder intet Øjeblik længer om Møllerkonens ømme Tilbøjelighed, og var overbeviist om, at det umiddelbart efter de udvexlede Smiil og Blikke oversendte Arbejde skulde være ham et Tegn paa, om ikke en Tilstaaelse af hendes Gunst. I denne salige Tro svarede han Slavinden, at han skulde lade Alting ligge for at faa Tøjet færdigt, og at hun kunde afhente samme den følgende Morgen. Han var virkelig ogsaa flittig i den Grad, at han inden Aften havde Klædningen færdig.

Da den unge Slavinde den følgende Morgen kom for at hente Klædningen, gav min Broder hende den vel sammenlagt med de Ord: — Din Herskerindes Tilfredshed er mig altfor dyrebar til at jeg i mindste Maade skulde have ladet det mangle paa Omhu. Mit højeste Ønske er, at hun fremdeles vil lade arbejde hos mig. —

Den listige Slavinde gjorde nogle Skridt, vendte derpaa tilbage og hviskede til min Broder: — Jeg havde virkelig nær glemt mit egentlige Ærinde. Min Herskerinde lader Eder hilse og flittig spørge, hvorledes I har sovet inat. Den Stakkel er saa forelsket i Eder, at hun ikke har lukket et Øje hele Natten. —

— Siig hende, — svarede den enfoldige Bakbuk: — at jeg i den Grad er indtagen i hende, at jeg i hele fire Nætter ikke har havt en Times Hvile. —

Efter at have modtaget denne Hilsen fra Møllerkonen, troede han sig paa gode Veje til at opnaa enhver Gunstbevisning hos hende. Der var heller ikke forløbet noget Kvarteer, førend han saae Slavinden vende tilbage med et herligt Stykke Atlask.

— Min Herskerinde — meldte hun: — er overmaade vel tilfreds med Klædningen; den passer hende

ganske fortrinlig. Men eftersom den er saa smuk, vil hun kun bære den til ganske nye Beenklæder, og beder Eder derfor i al Hast sy hende et Par. —

— Vel, vel! — svarede Bakbuk: — Beenklæderne skulle være færdige endnu førend jeg forlader Værkstedet; iaften kan Du hente dem. —

Denne Dag kom Møllerkonen ofte til Vinduet og ødslede med sine Tillokkelser for at anspore min Broder i Brugen af hans Naal. Det var ogsaa en sand Lyst at see ham arbejde denne Dag. Beenklæderne vare derfor snart færdige, og bleve afhentede af Slavinden, som imidlertid hverken bragte ham Penge for hans havte Udlæg eller Syløn for noget af Klædningsstykkerne. Den ulykkelige Elsker, som havde tæret paa sin Kjærlighed hele Dagen, maatte laane Pengene til sin Aftensmad.

Da han den følgende Morgen atter indfandt sig i sit Værksted, kom den unge Slavinde igjen over til ham og sagde, at Mølleren vilde tale med ham.

— Min Herskerinde har saaledes rost Eder for ham, at han ogsaa ønsker at lade Noget forfærdige hos Eder. Hun har med Hensigt indledt det saaledes, for at den Forbindelse, som paa slig Maade vil træde i Kraft imellem hendes Mand og Eder, væsentlig vil kunne bidrage til Opfyldelsen af Eders gjensidige Ønsker og Forhaabninger. —

Min Broder lod sig, som sædvanlig, tage ved Næsen, og fulgte over med til Mølleren. Denne modtog ham meget artig og leverede ham et stort Stykke Lærred med den Anviisning: — Jeg trænger haardt til nye Skjorter; gjør mig en Snees Stykker af dette Lærred, og lad mig faa tilbage, hvad der bliver tilovers! —

Min Broder havde sit fulde Læs med disse Skjor-

ter i fem til sex Dage; og saasnart han havde dem færdige, fik han et andet Stykke Lærred af Mølleren, med Anviisning til at sy ham ligesaa mange tilsvarende Underbeenklæder. Saasnart han havde disse færdige, bar han dem over til Mølleren, og denne spurgte ham, hvormeget han derfor var ham skyldig.

Min Broder erklærede sig tilfreds med tyve Sølvdrachmer, og Mølleren befalede Slavinden at hente Guldvægten, forat de kunde prøve, om Guldstykkerne, hvori han agtede at betale Skræderen, havde deres fulde Vægt. Men Slavinden var tilstrækkelig afrettet og saae paa min Broder med en Mine, som tydelig sagde ham, at han vilde fordærve Alt, hvis han tog imod Betaling. Saa haardt han altsaa end trængte til Penge, og endskjøndt han endog havde laant Traaden, hvormed han havde syet Skjorterne og Underbeenklæderne, viste han dog Pengene fra sig, og henvendte sig til mig for at faa Lidt til Livets Ophold. Jeg gav ham da nogle Penge, hvormed han et Par Dage kummerlig fristede Livet, idet han indskrænkede sin Spise til en simpel Maïsvælling, hvori han ikke engang spiste sig mæt. Han faldt øjensynlig af Dag for Dag, den arme Stakkel.

Imidlertid aflagde han igjen et Besøg hos Mølleren, hvem han traf ifærd med at sætte sin Mølle igang. Manden bød ham atter Penge; men han viste dem paa det Standhaftigste tilbage, Hjertet fuldt af Elskov og Maven saa godt som aldeles tom. Et Vink af den tilstedeværende Slavinde var tilstrækkeligt til at undertrykke al Penge- og Madlyst hos ham, og bringe ham til at foregive, at han ikke kom for Pengenes Skyld, men alene for at besøge sin kjære Gjenbo Mølleren. Den kjære Gjenbo takkede ham for hans venskabelige Sindelag, og

gav ham Tøj til en Kaftan at sy, hvilken han nødvendigviis maatte have den næste Dag. Bakbuk lod heller ikke bie paa sig, men bragte Klædningen til rette Tid. Mølleren fremtog igjen sin Børs og vilde betale; men neppe havde et Blik af Slavinden truffet min Broder, førend denne svarede: — Gjenbo, det har jo slet ingen Hast; den Bagatel kunne vi jo altid afgjøre engang ved Lejlighed. —

Og saaledes vendte da den arme Nar tilbage til sit Værksted med trende store Lidelser, Kjærlighed, Sult og Armod.

Men den ligesaa ondskabsfulde og gjerrige som smukke Møllerske var ikke tilfreds med at have narret min Broder for hans Fortjeneste, men hun ophidsede ogsaa sin Mand til at tage Hævn over ham for de forvovne Hensigter, hvormed han havde nærmet sig hende. Selv udkastede hun med grusom List den skammelige Hævnplan.

Mølleren indbød min Broder til Aftensmaaltid. Efterat han heel maadelig havde beværtet ham, sagde han til ham: — Broder, det er nu for silde at gaa hjem; I maa blive her hos mig inat. —

Efter at have anviist ham et Leje, begav han sig med sin Kone ind i sit sædvanlige Sovekammer.

Men ved Midnat indfandt Mølleren sig ved hans Leje, ruskede i ham og sagde: — Kjære Gjenbo, sover I? Ak, mit Æsel er blevet sygt, og jeg har en heel Deel Korn at male. I kunde gjøre mig en stor Tjeneste ved at dreje Møllen for mig istedetfor Æslet. —

For at vise sig behagelig imod sin Tilbedtes Ægtefælle var Bakbuk strax villig til at føje ham, og svarede, at han blot skulde sige, hvorledes han skulde bære sig ad dermed. Mølleren bandt ham altsaa en

Sele fast omkring Livet, ligesom om han havde været et virkeligt Æsel, gav ham et dygtigt Pidskeslag over Lænderne og sagde: — Hyp, kjære Gjenbo! —

— Ej, hvorfor slaaer I mig dog? — spurgte min Broder overrasket.

— Kun for at muntre Eder, kjære Gjenbo; uden Pidsk rører mit Æsel sig ikke ud af Stedet. —

Højlig forbauset trak Bakbuk til af alle Livsens Kræfter, uden at vove nogen videre Bemærkning angaaende denne besynderlige Behandling.

Men efter at have gjort Turen rundt en fem, sex Gange, følte han sig træt og vilde hvile; dog Mølleren gav ham et Dusin vel anbragte Pidskeslag og sagde: — Stedse munter, kjære Gjenbo, og Ørerne stive! Mit Æsel faaer ikke Lov til at hvile hveranden Omgang. Det vilde blive noget dejligt Meel, jovist! Hyp, Gjenbo! —

Min Broder maatte da, enten han vilde eller ikke, dreje Kværnen den hele Nat; og i Morgenstunden begav Mølleren sig ind til sin Kone uden at løse ham ud af Selen. Endelig indfandt dog den unge Slavinde sig hos ham, løste ham og udraabte med hyklerisk Smerte: — O, hvorledes have vi ikke beklaget Eder, min gode Herskerinde og jeg! Vi ere sandelig uskyldige i den skammelige Streg, som Huusbond har spillet Eder! —

Min stakkels Broder svarede Intet, saa udmattet og mørbanket var han; stille listede han sig ud af Møllen, og begav sig hjem med det faste Forsæt, den næste Morgen at flytte sit Værksted og aldrig mere tænke paa den forføreriske men onde Møllerske.

Khalifen maatte hjertelig lee af denne Historie, — vedblev Barberen, henvendt til Selskabet: — og afskedi-

gede mig, idet han sagde: — Jeg skal nok see til at holde Dig skadesløs for Tabet af den Nydelse, hvorefter Du havde spidset din Næse. —

— Hersker over alle Troende, — indvendte jeg: — jeg beder Eders Højhed undlade at give mig Noget, førend I ogsaa har hørt min anden Broders Historie. —

Da Khalifen hertil Intet svarede, antog jeg, at jeg havde hans Samtykke og vedblev:

# Bakbarah

## med Svinetænderne.

Min anden Broder, ved Navn Bakbarah med Svinetænderne, mødte en Dag i en affides liggende Gade en gammel Kone, der gjorde Mine til at have Noget at sige ham. Han blev altsaa staaende og spurgte, hvad hun vilde ham. — Hvis I har Tid og Lyst, — svarede hun: — skal jeg bringe Eder hen i et smukt Palads, hvor I skal faa' en Dame at see, skjønnere end Dagen. Hun venter Eder med Længsel og har allerede forberedt sig paa et kosteligt Maaltid med Viin og søde Sager. Mere behøver jeg vel ikke at sige Eder? —

— Men er det ogsaa virkelig sandt, hvad I der siger mig? — spurgte min Broder.

— Jeg er ingen Løgnerske; — svarede Matronen: — og mine Ord ere hellig Sandhed. Men I maa ogsaa have at vide, hvad der forlanges af Eder. I maa opføre Eder forstandig i enhver Henseende, kun tale Lidt, men være overordentlig høflig og føjelig. —

Efterat Bakbarah var gaaet ind paa disse Betingelser, skred den gamle Kone iforvejen, og han fulgte efter hende. Saaledes naaede de Indgangen til et stort Palads, udenfor hvilket der opholdt sig et talrigt Tjenerskab. Nogle af Tjenerne traadte min Broder ivejen;

men de lode ham komme frem, saasnart den gamle Kone havde talt med dem. — Mærk Eder for Alting vel, — sagde hun nu til ham: — at den unge Dame, til hvilken jeg er i Begreb med at føre Eder ind, elsker en høj Grad af Blidhed og Tilbageholdenhed. Naar I svarer til hendes Ønske og Forventning heri, kan I gjøre sikker Regning paa at opnaa Alt hos hende. —

Bakbarah takkede Matronen for hendes gode Raad, og lovede paa det Nøjagtigste at efterfølge samme. Derpaa førte hun ham ind i et smukt Værelse i en firkantet Bygning, som fuldkommen svarede til Paladsets Pragt, og i hvis Midte der fandtes en dejlig Have, omgiven af en Søjlegang. Her bad Matronen ham tage Plads paa en med Silke herlig betrukken Sofa, indtil hun havde meldt den unge Dame hans Nærværelse.

Min Broder havde endnu aldrig betraadt et saa prægtigt Sted; han beundrede den ham omgivende Herlighed, og kunde neppe beherske sin Glæde, idet han derefter vurderede den ham ventende Lykke.

Men snart blev han udreven af sin Henrykkelse ved en sig nærmende Larm. Det var en Skare lystige Slavinder, som traadte ind i Værelset. I deres Midte gik en overordentlig dejlig ung Dame, i hvem han, paa Grund af den hende viste Agtelse, lettelig erkjendte Paladsets Herskerinde.

Bakbarah havde rigtignok ventet et Stevnemøde under fire Øjne; derfor studsede han ikke lidet over det talrige Selskab, hvori hans Skjønne indfandt sig. Men eftersom Slavinderne kom nærmere, antoge de en alvorligere Holdning, og taug endelig ganske stille.

Da den unge Dame var kommen Bakbarah paa

nogle Skridt nær, rejste han sig af Sofaen og gjorde et dybt Buk for hende. Damen indtog uden videre Æres-pladsen paa Sofaen, bad min Broder atter tage Plads, og yttrede smilende: — Jeg er henrykt over at see Eder, og ønsker Eder alt det Gode, som I maatte ønske mig! —

— Min Herskerinde, — svarede Bakbarah: — Saa lidet jeg end — uagtet og endskjøndt den store Ære, der bliver mig uværdig tildeel — min dybe Høj-agtelse, item, min levende Beundring — maatte det be-hage Eder — Eders ærbødige Tjener! — —

— I forekommer mig at være i overmaade godt Lune, og vi kunne vistnok let blive enige om at more os rigtig med hinanden? — vedblev Damen.

— Min Sultaninde, tilvisse, jeg ønsker — ja dette skal stedse være Formaalet for mine ærbødige Bestræbelser. — svarede min Broder.

Damen befalede derpaa, at Maaltidet skulde bæres frem, og strax blev et Bord besat med smaa nydelige Kurve fulde af Frugter, Kager og Konfekt, hvorved Damen og hendes Slavinder toge Plads tilligemed min Broder. Da Bakbarah netop sad overfor den Skjønne, be-mærkede denne hans fremstaaende Tænder, saasnart han aabnede Munden, og gjorde sine Slavinder opmærksomme derpaa; en skraldende Latter fulgte paa Opdagelsen. Bakbarah saae af og til op fra Tallerkenen, og skuede velbehagelig rundt omkring sig; thi han meente, at Latteren blot hidrørte fra den Glæde, som den unge Dame fandt i at see ham hos sig, og gjorde sig følgelig de mest smigrende Forhaabninger. Den dejlige unge Dame bemærkede hans Indbildning, og gjorde alt Muligt for at bestyrke ham deri; hun sagde ham allehaande Artigheder, og forsynede

ham egenhændig med de bedste Mundfulde af hvad der var paa Bordet.

Saasnart Taffelet var hævet, stode de op, og ti af Slavinderne begyndte at spille paa Cithar og synge dertil, medens de øvrige gave sig til at dandse. For at gjøre sig behagelig tog min Broder, endskjøndt han var en sand Klods af et Menneske, en ubændig Rhinoceros, Andeel i Dandsen, og blev heri efterfulgt af Paladsets overgivne Herskerinde. Efterat Man havde dandset en Stund, satte hun sig igjen paa Sofaen og lod sig bringe en Skaal Viin; men førend hun tømte den, betragtede hun min Broder paa en Mavde, saa at han maatte tro, at hun drak hans Velgaaende. Han rejste sig altsaa og blev staaende, medens hun drak; men saasnart hun havde tømt Skaalen, lod hun den atter fylde, og overrakte Bakbarah den, forat han til Gjengjæld kunde gjøre hende Besked.

Min Broder tog imod Skaalen, kysede Damen paa Haanden, og tømte den staaende, til Tak for den beviste Gunst. Derpaa maatte han igjen sætte sig ved Siden af den Skjønne, og hun begyndte nu at kjærtegne ham, idet hun lagde sin ene Haand om hans Nakke, og med den anden gav ham lette Oredask. Fuld af Henrykkelse holdt min Broder sig for det lykkeligste Menneske under Solen, og følte sig fristet til ogsaa paa sin Side at gjøre Løjer med den unge Dame; men han understod sig ikke dertil, af Frygt for de mange dem iagttagende og af fuld Hals leende Slavinder. Den unge Dame vedblev imidlertid med blød Haand at give ham smaa Orefigener, indtil hun pludselig med Bagen af Haanden gav ham en saa alvorlig, at han, rødmende af Krænkelse, stod op for at unddrage sig en saa grov Behandling.

Men den gamle Kone, som havde ført ham hid,

tilkastede ham i det Samme et Blik, hvori han tydelig læste, at han var paaveje til at forløbe sig, og at han for Alting ikke maatte glemme den ham saa varmt anbefalede Artighed og Føjelighed. Han indsaae ogsaa strax sin Uret, og nærmede sig atter den Skjønne, som om der slet intet havde været ivejen. Den unge Dame tvang ham til atter at tage Plads, og fortsatte med grusom Opfindsomhed sine ondskabsfulde Kjærtegn, og hendes Slavinder, som alene vare betænkte paa at more deres Herskerinde, gik efterhaanden ogsaa ind paa de besynderlige Løjer. Den Ene knibsede den arme Bakbarah paa Næsen, saa haardt, hun kunde; den Anden nappede ham i Ørerne, som om hun vilde trække dem af ham; den Tredie kneb ham i Kinderne, saa at Vandet kom ham i Øjnene; den Fjerde sled i hans Knebelsbart, saa at han var nærved at skrige af Smerte. Men Bakbarah fandt sig med Taalmodighed i Alt, saasnart han mærkede, at han ikke kunde slippe med Mindre, paatog sig endog en fornøjet Mine, og betragtede den gamle Kone, som imidlertid ikke tabte ham af Øje, med et rædsomt fortrukket Smiil, der skulde sige saa meget som: — Seer I, hvor brav jeg holder mig? — Matronen paaskjønnede ogsaa hans gode Levemaade, og yttrede: — I er isandhed en elskværdig ung Mand, og fortjener slig naadig Behandling af yndige Hænder! Dog, det er endnu for Intet at regne; vent kun lidt, og det vil blive endnu bedre! —

— Saa hjælpe Allah mig! — tænkte Bakbarah ved sig selv, og gjorde sig Flid for at udtrykke den højeste Henrykkelse i sine Miner, hvorved der fremkom det naragtigste Marekatteansigt.

Den unge Dame sagde nu til min Broder: — I er, som den Gamle siger, virkelig en elskværdig ung Mand, og jeg veed at paaskjønne den artige Overbærenhed, som I udviser imod mine Smaaluner. I veed nok, at Kvinderne maa Man holde Noget tilgode, ligesom Børn og gamle Folk. —

Den over disse Ord henrykte Bakbarah svarede: — Naadige Herskerinde, — slip dog blot et Øieblik min Næse, min Elskværdige, at jeg kan faa en Smule Luft! — Naadige Herskerinde, — undskyld, at jeg maa nyse, naar Man knibser mig paa Næsen! — Naadige Herskerinde — —

Een af Slavinderne gav sig til at holde ham for Munden, og han kom derfor denne Gang ikke videre i sin meget lovende Tale.

Den lunefulde unge Dame syntes ogsaa allerede at være meget opbygget ved det, hun havde hørt, og befalede, at der skulde bringes Rosenvand og Røgelse. To Slavinder hentede strax et Sølvfyrfad, hvorpaa der brændte det kosteligste Aloëtræ; dermed berøgede den unge Dame sin føjelige Gjæst, medens en tredie Slavinde, der imidlertid havde bragt Rosenvand, hermed overøste hans Hoved og Hænder.

Min Broder var ganske ude af sig selv over denne ærefulde Behandling. Derpaa lod den unge Dame udgaa Befaling til, at der igjen skulde synges og musiceres, og bød tillige en Slavinde føre min Broder ud, foretage det Bevidste med ham, og derpaa føre ham ind igjen. Saasnart Bakbarah hørte denne Befaling, stod han op og nærmede sig Matronen, som ogsaa havde rejst sig for at gaa ud med ham, og vilde vide, hvad Man nu havde isinde at gjøre. Hviskende svarede hun:

— Min Herskerinde er et lystigt Gemyt og gad gjerne see, hvorledes I tager Eder ud forklædt som Fruentimmer; hiin Slavinde skal derfor sværte Eders Øjenbryn, klippe Knebelsbarten af Eder og isøre Eder Kvindeklæder. —

— Jeg vil nok lade Øjenbrynene sværte paa mig; — yttrede min Broder: — det lader sig vaske af igjen. Men hvorledes skulde jeg kunne lade mig see uden Knebelsbart? Det, begriber I dog vel, hører til de umulige Ting. —

Men Matronen svarede, at han vel maatte vogte sig for at gjøre Indvendinger, dersom han ikke vilde fordærve hele Sagen, der allerede var saa herlig indledt. Han var elsket, den højeste Lykke var ham vis, og for en elendig Knebelsbarts Skyld vilde han gjøre Afkald paa den sødeste af alle jordiske Nydelser! Det var dog visselig gal Mands Værk! —

Efter at have modtaget denne Besked, begav Bakbarah sig stiltiende med Slavinden ind i det næste Værelse. Her bleve hans Øjenbryn malede røde og Knebelsbarten skaaren af ham. Men da Man ogsaa vilde klippe det øvrige Skjæg af, erklærede han bestemt, at det vilde han ikke finde sig i. Dog Slavinden gav ham at betænke, at han i dette Tilfælde forgjæves havde opoffret Knebelsbarten, og yttrede sin dybe Forundring over, at en Mand, der skulde komme i Besiddelse af den første Skjønhed i Bagdad, kunde tænke paa sit Skjæg. Hertil føjede Matronen endnu saa mange andre Overtalelsesgrunde, og truede tilsidst saa afgjort med den unge Dames Unaade, at min Broder tilsidst opgav alle Betænkeligheder, og lod gjøre med sig, hvad Man ønskede.

Da han var fuldstændig paaklædt, blev han ført tilbage til Selskabsværelset; saasnart den unge Dame fik ham at see, brast hun ud i en saa voldsom Latter, at hun maatte kaste sig ned paa Sofaen for ikke at daane. Slavinderne stemmede i med, og gave sig til at klappe saaledes i Hænderne, at min Broder nær var bleven døv deraf.

Den unge Dame rejste sig endelig op fra Sofaen, og yttrede, idelig afbrudt af Latteren: — Isandhed, efter den Føjelighed, I har beviist mig, er det umuligt Andet end at elske Eder. Kun endnu Et forlanger jeg af Eder for min Kjærligheds Skyld; I maa gjøre mig den Glæde at opføre en Dands for mig i denne Dragt. —

Bakbarah adlød og gav sig til at dandse. Husets Herskerinde og hendes Slavinder toge Deel i Dandsen, og skrege og lo, som om de vare besatte. Desto vildere sprang Bakbarah i sine snevre Skjørter. Men da denne forrykte Dands havde varet en god Stund, faldt tilsidst alle Kvinderne pludselig over den ulykkelige Bakbarah, sloge ham paa Øret, knubsede ham, slede i ham og traadte ham under Fødder, indtil han halv afmægtig laa paa Gulvet. Men da var Matronen hastig ved Haanden; hun hjalp ham op og tilhviskede ham, uden at give ham Tid til at beklage sig: — Vær ved godt Mod, lykkelige Menneske! Nu er I ved Maalet for Eders høje Ønsker. Den sødeste Løn venter Eder. — Der er nu kun en Ubetydelighed tilbage. — vedblev Matronen: — I maa nemlig vide, at min Herskerinde, naar hun, som idag, har drukket Viin, ikke lader Nogen komme sig nær uden i den bare Skjorte. Klæd Eder derfor hastig af indtil Linnedet; Hun vil da tage et lidet Forspring for Eder, og løbe igjennem Buegangen og Værelserne, indtil

I indhenter hende; saa er hun Eders. Det er ogsaa eet af hendes besynderlige Luner. Men I er letfodet og smidig, og vil i en Hast have indhentet hende. —

Min kjære Broder var nu gaaet for vidt til at drage sig tilbage. Han klædte sig derfor hastig af, som Matronen havde givet ham Anviisning til; den unge Dame kastede ogsaa sin Overklædning for at kunne løbe desto friere.

Da de saaledes begge vare færdige til Væddeløbet, tog hun et Forspring af en Snees Skridt, og gav sig derpaa til at løbe med en forbausende Fart. Min Broder fulgte hende saa hastig, som han formaaede, og opvakte ved sine groteske Bevægelser alle Slavindernes Latter, som stode og saae til og klappede i Hænderne. Den unge Dame var let som en Hind og vandt stedse et længere Forspring; men efterat hun var løben Galleriet rundt, bøjede hun pludselig ind i en lang og mørk Haveallee, og blev borte gjennem en hende vel bekjendt Udgang. Bakbarah derimod blev ved at løbe ligefrem, og styrede, uden mere at kunne hverken høre eller see, i sit plumpe Trav lige efter et Lys, som viste sig i det Fjerne. Dette førte ham igjennem en Dør, som øjeblikkelig igjen faldt i efter ham. — —

Da standsede han. Med Overraskelse fandt han sig midt paa en Gade, der var beboet af Garvere, og disse Folk saae med ikke mindre Overraskelse pludselig en Mand imellem sig med rødmalede Øjenbryn, afklippet Skjæg og i den bare Skjorte. Dog saasnart den første Overraskelse havde sat sig, gave de sig til at huje ad ham og klappe i Hænderne, løb efter ham og sloge ham med ugarvede Skind. Endelig toge nogle fat paa

ham, satte ham paa et Æsel, som de netop forefandt, og førte ham igjennem Gaderne til Pøbelens Spot og store Moro.

Da han i dette Optog kom forbi Politimesterens Bolig, skulde denne uheldigviis netop staa ved Vinduet, og han sendte øjeblikkelig en Betjent ud for at erfare Aarsagen til Opløbet. Garverne forklarede da, at de havde seet min Broder, som han gik og stod, komme ud af en Dør, som førte ud til deres Gade fra Storvizierens Harem. Politimesteren tog heraf Forargelse, lod min ulykkelige Broder tildele hundrede Slag under Fodsaalerne, og derpaa føre ud af Staden med den Betydning, at han aldrig mere maatte betræde den.

Det er min anden Broders Historie. Den Stakkel havde ingen Anelse om, hvilke Puds Kvinderne i vore fornemme Herrers Huse, for at more sig, ikke sjelden spille enfoldige unge Mennesker, som de anse for egnede til et Legetøj for deres Luner. —

# Bakbak den Blinde.

Min tredie Broder Bakbak var blind. Da hans onde Skjæbne havde bragt ham til Tiggerstaven, tryglede han sit Brød fra Huus til Huus. Han fik ved denne Lejlighed en saadan Øvelse i at gaa alene paa Gaderne, at han uden Fører kunde finde, hvorhen han vilde. Men naar han bankede paa en Dør, svarede han aldrig paa Tiltale indenfra, førend der var blevet aabnet. Den samme Skik fulgte han en Dag, da han bankede paa Døren til et Huus, hvor Herren var ganske alene hjemme; forgjæves spurgte denne, Hvem det var, og saae sig saaledes tilsidst nødsaget til at gaa ned og aabne.

Da min Broder nu bad ham om en Gave, spurgte han ham, om han ogsaa virkelig var blind.

— Ja desværre. — svarede min Broder.

— Saaræk mig Haanden! — bød Huusherren.

Min Broder rakte Haanden ud i Forventning af en Almisse; men Herren greb den og førte ham ad Trappen op i sit Værelse. Nu troede Bakbak, at Herren vilde dele sit Maaltid med ham, hvilket ikke sjelden skete. Men i denne Forventning blev han ogsaa skuffet. Saasnart de vare komne ovenpaa, slap Herren min Broders Haand, nedlod sig og spurgte atter, hvad han begjærede.

Bakbak gjentog sin Bøn om en Almisse.

— Kjære Blinde, — svarede Huusherren: — Alt, hvad jeg formaaer at gjøre for Dig, er at ønske Dig al Velsignelse ovenfra; Allah vise Dig atter sit naadige Aasyn! —

— Det kunde I ligesaa godt strax have sagt mig nede ved Døren, — udbrød min Broder fortrydelig: — uden at gjøre mig arme Stakkel den Ulejlighed at stige opad den stejle Trappe! —

— Ja tilvisse. — svarede Herren: — Men hvorfor svarer I tossede Menneske ikke, naar I banker paa, og Man indenfor spørger Eder, Hvem det er? Er det ikke en Uforskammethed at tvinge En til at stige nedad Trappen og aabne for Eder? — Trappen op, Trappen ned, det gaaer lige op! —

— Hvad har I nu videre isinde at gjøre med mig? — spurgte min Broder.

— Jeg veed virkelig Intet, hvortil I lod Eder bruge. — svarede Herren.

— Saa leed mig dog i det Mindste nedad Trappen igjen! — bad min Broder med undertrykt Ærgrelse.

— Trappen er ligefor. — svarede Huusherren: — Gaa alene, hvis det behager Eder! —

Min Broder maatte da vove det halsbrækkende Forsøg, og gav sig til at krybe nedad Trappen. Men paa Midten gik Benene fra ham, og han rullede i lystige Sæt videre, indtil han havde naaet den nederste Hylde. Med Buler i Hovedet og hudløse Lænder rejste han sig møjsommelig og forlod Huset under bittre Klager over sammes Ejermand, der imidlertid kun lo ham ud.

Udenfor Huset blev Bakbak paa Stemmen strax kjendt af tvende andre Blinde, som just gik forbi, og med

Deeltagelse spurgte de, hvad der fejlede ham. Da klagede han sin onde Skjæbne for dem, med Tilføjende, at han den Dag endnu ikke havde faaet det Allermindste, og bad dem ledsage ham til hans Bolig, forat han i deres Nærværelse kunde tage, hvad han behøvede til sin Aftensmad, af de Sparepenge, som vare deres Fællesejendom.

Hertil vare de strax villige og fulgte med ham tilbage. Men den haardhjertede Huusherre havde fra sit Vindue hørt hele deres Samtale; som en snu Krabat listede han sig efter dem og sneg sig, uden at de mærkede det, med dem ind i det elendige Huus, hvor min Broder boede.

Da de fremmede Blinde havde taget Plads, sagde min Broder: — Nu ville vi lukke Døren af, og undersøge, om der ingen Fremmed er tilstede iblandt os. —

Herved kom den Fremmede i stor Forlegenhed. Men heldigviis hang der et Reeb ned fra Loftet; i dette klyngede Skalken sig ivejret, medens de Blinde med deres Stokke følte rundt omkring i Værelset.

Saasnart Undersøgelsen var endt, slap han igjen Touget, og tog forsigtig Plads ved Siden af min Broder. Bakbak troede sig nu fuldkommen sikker, og gav sig til at tale, henvendt til de to andre Blinde:

— Mine Brødre, eftersom I have gjort mig til Kasserer for de Penge, som vi ved vor virksomme Flid efterhaanden have sammenskrabet, maa jeg ogsaa findes rede til at bevise, at jeg ikke har været denne Tillid uværdig. Da vi sidst opgjorde vort Regnskab med hinanden, besade vi ti tusinde Drachmer, fordeelte i ti Poser. Her ere Poserne aldeles ubersrte. —

Med disse Ord greb han tilsiden og fremdrog under en Dynge af gamle Pjalter den ene Pengesæk efter den anden, indtil han havde talt til Ti.

— I kunne af Sækkenes Tyngde mærke, at de ere ganske uberørte; — vedblev min Broder: — men, hvis I tvivle, kunne I jo tælle efter. —

Men de to Blinde svarede, at de vare fuldkommen overbeviste om min Broders Redelighed. Bakbak aabnede derpaa een af Poserne, talte sig selv ti Drachmer til, og gav hver af sine Stalbrødre ligesaa mange.

Da min Broder igjen havde sat Pungene paa deres Plads, yttrede een af de Blinde, at min Broder ikke behøvede at give Penge ud til Aftensmad denne Dag; han havde nemlig hos gode Folk indsamlet Nok til et Aftensmaaltid for dem alle Tre. Med det Samme fremtog han Brød, Ost og Frugter af sin Tiggerpose, lagde det altsammen paa Bordet, og de gave sig til at spise.

Tyven sad paa min Broders højre Haand, tog for sig af Retterne tilligemed de Andre og udsøgte sig de bedste Mundfulde. Men saa omhyggelig han end undgik enhver Larm, selv den mindste, kunde Bakbak dog høre ham tygge, og raabte strax: — Vi ere fortabte! Der er en Fremmed imellem os! —

Og med det Samme greb han om sig, fik fat i Tyven, kastede sig over ham, slog løs paa ham med begge Næver og skreg: — En Tyv, en Tyv! — De andre To gjorde det Samme og rakte min Broder en hjælpsom Haand; forgjæves søgte den arme Skjælm at værge sig. Da han imidlertid var stor og stærk og havde den store Fordeel at kunne see, uddeelte han dog nogle gode Knubs og Puf tilhøjre og tilvenstre, idet han istemmede Skriget: — Tyve, Tyve! —

Skriget vakte naturligviis Opsigt i Nabolaget; Folk løb sammen, slog Døren ind, og skilte med Møje

de Stridende fra hinanden. Da de endelig havde faaet dem ud af Totterne paa hinanden, spurgte de om Foranledningen til dette Slagsmaal. Min Broder havde ligesom bidt sig fast i Tyven, og svarede, at en Fremmed havde sneget sig med dem ind i Huset for at frastjæle dem deres Smule sammensparede Penge. Men Tyven, der strax, da Folk løb sammen, havde lukket Øjnene og anstillet sig som blind ligesom de Øvrige, svor højt og dyrt paa, at de tre andre Blinde vare hans Kammerater og vilde snyde ham for hans Andeel af Skatten.

Naboerne vilde dog ikke videre befatte sig med denne indviklede Sag og førte de Blinde hen til Politimesteren. Her tog Gavtyven uspurgt Ordet og erklærede, idet han vedblev at spille en blind Mands Rolle: — Herre, eftersom I af Khalifen, hvis Magt Allah lade florere, er indsat for at gjøre Ret og Skjæl, vil jeg af et aabent Hjerte strax tilstaa Eder, at vi alle Tre ere lige skyldige. Men da vi have tilsvoret hinanden, ikke at røbe den fælles Hemmelighed, førend det kommer til Bastonaden, beder jeg Eder lade Stokkene hente og gjøre Begyndelsen med mig. —

Min Broder vilde ogsaa tale; men Politimesteren bød ham holde Mund, og Gavtyven blev underkastet Bastonade.

Standhaftig udholdt han en tyve til tredive Slag; men da lod han, som om han følte sig overvældet af Smerten, lukkede først det ene, saa det andet Øje op, bad om Naade og skreg, at Man skulde holde inde med Slagene, eftersom han vilde bekjende.

Da nu Dommeren saae, at Gavtyven havde begge Øjne aabne, spurgte han forundret: — Skurk, Hvad skulle disse Løjer betyde? —

— Herre, — svarede Tyven: — jeg vil tilstaa Eder en vigtig Hemmelighed, hvis I lover at benaade mig, og til Sikkerhed overleverer mig Eders Seglring. —

Dommeren lod holde inde med Bastonaden, gav Skjælmen sin Ring og lovede at benaade ham fuldkommen, hvis han afgav en aabenhjertig Forklaring.

— Herre, — begyndte nu Gavtyven: — jeg bekjender da med inderlig Ruelse, at vi have anstillet os som blinde, for uhindrede at kunne betræde Husene, og rapse, hvor vi saae vort Snit, iligemaade Kvindeværelserne, som I vel kan tænke Eder, just ikke i de uskyldigste Hensigter. Jeg bekjender endvidere, at vi paa denne Maade have skrabet ti tusinde Drachmer sammen, af hvilke jeg idag forlangte den mig tilkommende Fjerdedeel. Men mine Stalbrødre nægtede at udbetale mig den, da jeg havde sagt, at jeg fortrød mit ugudelige Levnet og havde isinde at skille mig fra dem; rimeligviis nærede de Mistanke om, at jeg vilde angive dem. Da jeg imidlertid blev ved min Paastand, kastede de sig samtlig over mig og mishandlede mig, som disse gode Folk kunne bevidne, der bragte os hid til Eder. Af Eders vel og vidt bekjendte Retfærdighed, ædle Herre, venter jeg nu, at I lader mig udbetale den mig tilhørende Fjerdedeel, to tusinde, fem hundrede Drachmer, og lader mig løbe. Men for at faa mine Kammerater til at vedgaa Sandheden maa I i det Mindste give dem fire Gange saa mange Stokkeprygl som mig; saa skal I faa at see, at de ogsaa nok aabne deres Øjne. —

Min Broder og hans Kammerater viste naturligviis med Afsky denne skammelige Beskyldning fra sig, men fandt ingen Tiltro hos Dommeren, der meget mere talte dem haardt til for de dem falskeligen tillagte Beskyldnin-

ger, og uden Barmhjertighed lod dem Hver give hundrede Slag under Fodsaalerne. Imidlertid ventede han hele Tiden, at de skulde aabne deres Øjne, og skrev Umuligheden paa et forstokket Væsens Regning.

Men Gavtyven stod hos og tiltalte dem i en Tone fuld af forstilt Medlidenhed: — I arme Mennesker, værer dog saa fornuftige og lukker Øjnene op, at Man ikke skal prygle Eder tildøde! — Derpaa henvendte han sig til Dommeren og sagde i samme hykleriske Tone: — Herre, jeg seer vel, at de ere bestemte paa at drive deres Ondskab til det Yderste og beholde Øjnene lukkede. Jeg tænker derfor, at I gjør bedst i at benaade dem, og alene tænke paa Pengene, de ti tusinde Drachmer, som de have skrabet sammen. Vil I give mig een af Eders Betjente med, skal jeg strax hente dem. —

Dommeren gik ind paa Forslaget, lod Gavtyven udbetale to tusinde, fem hundrede Drachmer, og beholdt selv Resten. Min arme Broder derimod og hans Kammerater jagede han ud af Byen.

Neppe havde jeg erfaret min Broders Ulykke, førend jeg ilede efter ham og hemmelig atter førte ham ind i Staden. Men viselig undlod jeg dog at tage mig hans Sag nærmere tilhjerte, saa ønskeligt det end havde været at see min stakkels blinde Broder retfærdiggjort og den skamløse Gavtyv afstraffet efter Fortjeneste. Den altfor ædelmodige faaer Skam til Tak tilsidst; det er en gammel Erfaring, naadige Herre!

# Slagteren Alkus.

Min fjerde Broder hed Alkus, og var Slagter af Profession. Hans ualmindelige Færdighed i at opdrætte og afrette Vædere til Kamp havde erhvervet ham mange fornemme Herrers Gunst og Venskab, iblandt dem nemlig, som holde af slige Kampe og holde dertil afrettede Vædere. Desuden havde han en god Søgning, eftersom han altid var forsynet med Kjød af allerførste Sort. Paa denne Maade samlede han svære Penge, og blev almindelig anseet for en mere end velhavende Mand.

En Dag kjøbte en Olding med et langt hvidt Skjæg sex Pund Kjød hos ham og fjernede sig dermed, efter at have betalt den forlangte Priis. De derfor modtagne Penge forekom min Broder at være saa smukke, blanke og vel prægede, at han lagde dem i en Æske for sig selv. Den samme Olding indfandt sig saaledes daglig i hele fem Maaneder, kjøbte den samme Portion Kjød og betalte det med den samme Slags Mønt, hvilken Alkus stadig lagde tilside.

Noget senere vilde min Broder gjøre Indkjøb af endeel Beder og bestemte hertil at anvende de smukke blanke Penge, som han havde samlet sammen; men da han kom og vilde tage dem, fandt han til sin store Forfærdelse i Æsken — ingen blanke Sølvstykker, men nogle

smudsige Papiirstykker, rundt tilskaarne. Fortvivlende slog han sig for Panden og hidkaldte ved sit Skrig alle sine Naboer. Disse studsede ikke mindre end han, da de erfarede Aarsagen til hans Harme og Forfærdelse.

— Vilde Allah nu dog blot føre den forbandede Trold af en Olding hen til mig! — udraabte han endelig.

Og neppe havde han udtalt, førend han virkelig saae Oldingen dreje omkring Hjørnet og nærme sig hans Bod. Strax løb han ham imøde, greb ham fat i Skjægget og skreg af alle Livsens Kræfter: — Muselmænd, tilhjælp, tilhjælp! — Derhos fortalte han det hastig sammenløbne Folk, hvad han nylig havde meddeelt sine Naboer.

Men ganske rolig og kold tog Oldingen tilorde, saasnart han havde ophørt at tale: — I vilde isandhed gjøre bedst i at lade mig gaa, og derved, saavidt I formaaede, give mig Oprejsning for den Spee, som I nylig har tilføjet mig i saa mange Menneskers Paasyn; ellers kunde det let komme til at svie alvorlig til Eder. Slip mig, siger jeg! —

— Ho ho, hvad Ondt skulde I vel have at sige mig paa? — svarede min Broder: — Jeg driver mit Haandværk som en ærlig Mand, og frygter Intet. —

— Nu, som I selv vil, min gode Mand! Saa maa I ogsaa tage, hvad der følger paa. — Saa vide I da, Godtfolk, — vedblev han, henvendt til Mængden: — at denne Mand sælger Menneskekjød istedet for Bedekjød. —

— I er en usel Bagvasker! — raabte min Broder.

— Det ville vi faa at see! — svarede Oldingen rolig: — Følger med mig hen i denne Mands Bod, og I

skulle faa et liig en Bede slagtet, opskaaret og ophængt Menneske at see. —

Nu havde min Broder just samme Dag slagtet en Bede og, som sædvanlig, hængt den op udenfor sin Bod. Med en god Samvittighed bevidnede han sin Uskyldighed for Folket; men den lettroende Mængde, der lader sig alt Usædvanligt indbilde, tvang ham til at slippe Oldingen og følge med tilbage til Boden. Her fandt den oprørte Hob ogsaa virkelig et Menneske hængende udenfor paa Døren. Oldingen, en ond Troldmand, havde nemlig fortryllet Folks Blikke, saa at de saae et slagtet Menneske istedet for en slagtet Bede, ligesom min Broder tidligere havde anseet nogle tilklippede Papiirsstykker for Sølvpenge.

Een af dem, der holdt min Broder, gav ham nu et dygtigt Næveslag og sagde: — Du Skurk giver os altsaa Menneskekjød at spise? — Ved et andet Slag huggede Oldingen, som var fulgt med, det ene Øje ud paa ham, og enhver Anden, der blot kunde komme til, tog Lejligheden ogsaa iagt til at slaa sig til Ridder paa ham. Endelig slæbte de min arme Broder hen for Politimesteren, bringende den slagtede Bede med sig til Understøttelse for deres Anklage, at Alkus slagtede Mennesker. Oldingen afgav Folkemassens Ordfører og androg for Dommeren paa det barbariske Menneskes exemplariske Afstraffelse.

Dommeren hørte vistnok med stor Taalmodighed min Broder tilende, da han havde faaet Ordet for at forsvare sig. Men han fandt Fortællingen om de istedet for Sølvpenge modtagne Papiirsstykker saa utrolig, at han uden videre Undersøgelse stemplede min Broder

som Bedrager og lod ham tildele fem hundrede Stokkeslag. Efterat han derpaa endnu havde aftvunget ham Tilstaaelsen af, hvor han havde sine Penge, lod han ham i tre Dage paa en gammel halt Kameel udstille til Spot for Folket, og derpaa jage ud af Staden. Hans Penge gik i Retfærdighedens bundløse Lomme, hvilket Enhver sikkerlig allerede har kunnet sige sig selv.

Jeg var ikke i Bagdad, da denne Ulykke mødte min fjerde Broder, og da jeg kom til Byen, havde han allerede trukket sig tilbage til en øde og ubekjendt Egn, hvor han i Fred og Ro, den arme Stakkel, kunde pleje sin af Stokkepryglene i eet blodigt Kjød siddende Ryg. Da han endelig følte sig helbredt, sneg han sig om Natten ad Sideveje ind i en anden Stad, hvor Ingen kjendte ham, og lejede sig for de faa Penge, han endnu havde tilbage, en lille usel Bolig. Her levede han indesluttet i længere Tid, uden at see noget Menneske; intet Under, om han var bleven den hele Verden gram! Endelig blev han dog keed af dette Eremitliv, og vovede sig atter ud iblandt Folk.

Da han saaledes en Dag spadserede i een af Forstæderne, hørte han pludselig en heel Skare Ryttere komme ansættende bag ved sig. Eftersom den Mishandlede ganske naturlig er tilbøjelig til at tro, at al Forfølgelse er møntet paa ham, fik min Broder strax en Skræk i Blodet, og smuttede ind ad Døren paa et stort Huus, som han netop befandt sig udenfor, i den Hensigt at skjule sig. Han slog Døren heftig i efter sig, og sprang ind i den rummelige Gaard. Men neppe havde han ladet sig see derinde, førend tvende Tjenere løb til og toge ham tilfange. — Allah være lovet, — raabte de: — at

han saaledes løber os lige i Hænderne! Du Satan har gjort os Livet saa suurt, at vi de tre sidste Nætter ikke have faaet lukket et Øje; og Du har vistnok kun ladet os beholde Livet, fordi vi forstode at sikkre os imod din Ondskab! —

I kunne let tænke Eder, hvor forbauset min Broder følte sig over denne Modtagelse. — Kjære Mennesker, — svarede han i blid Tone: — jeg forstaaer ikke, hvad I mene, men begriber dog, at der her maa finde en Fejltagelse Sted. —

— Nej, nej, Løgnepatron, — lød Svaret: — vi kjende kun altfor godt baade Dig og dine skarnagtige Stalbrødre! Ikke tilfredse med at have gjort vor Herre til en fattig Mand, have I endogsaa villet skille ham ved Livet! Vi ville dog engang see efter, om I ikke endnu har den Kniv hos Eder, hvormed I forfulgte os den sidste Nat. —

De gave sig altsaa til at undersøge hans Lommer, og fandt virkelig en Kniv. En Slagter uden Kniv er jo en Urimelighed. Da raabte de: — Vidste vi det ikke nok! Vover Du endnu at benægte, at Du er en Tyveknægt? —

Min stakkels Broder gav dem at betænke, at Man dog ret vel kunde bære en Kniv hos sig uden at være en Tyv eller Morder, og bad dem høre hans Historie, med den Forsikkring, at de, efter at have hørt denne, snarere vilde føle Medlidenhed med ham end Had og ugrundet Mistanke. — Dog de rasende Mennesker vilde ikke høre ham, men reve ham Klæderne af Kroppen og pryglede ham. Da de herved kom til at see de dybe Ar paa hans Ryg, bleve de, om muligt, endnu fuldere overbeviste

om, at han var en Misdæder, og fordoblede deres Mishandlinger.

Jamrende sig højt, udraabte min Broder: — O Allah, mine Synder maa visselig være meget store, at Du anden Gang udsætter mig for ufortjente Mishandlinger! Dog din Villie skee; Du veed jo alene, hvad der er mig bedst tjenligt! —

Men uden at bekymre sig om hans Jammerklager førte Tjenerne ham hen til Politimesteren.

— Hvorledes har Du vovet at trænge ind i deres Huus og forfølge dem med dragen Kniv? — spurgte denne min Broder.

— Herre, — svarede den stakkels Alkus: — jeg er saa uskyldig som et nyfødt Barn, og beder Eder for Himlens Skyld ikke at lade Fordom gjælde, men taalmodig høre min Historie! —

Men een af Tjenerne faldt ham hastig i Ordet og skreg: — Hr. Dommer, I vil dog ikke lade en Røver komme tilorde, som bryder ind for at stjæle og myrde? — Hvis I ikke troer os paa vort Ord, saa lad hans egen Ryg vidne imod ham! —

Og medens han endnu talede, blottede han den arme Alkus' Skuldre. Dommeren troede ikke at have yderligere Beviis nødigt, og lod ham foreløbig give hundrede Stokkeslag til de femhundrede, som han tidligere havde faaet. Derpaa lod han ham føre omkring i Staden paa Rakkerens Kameel, og udraabe: — Saaledes blive de straffede, som bryde ind og stjæle. — Endelig brændemærkede han ham og lod ham jage ud af Staden.

Først længe efter erfarede jeg denne min arme Broders anden Ulykke. Men saasnart jeg af nogle Folk

fra hiin Stad havde faaet at vide, hvor han havde skjult sig med sin Skam og sin Svie, rejste jeg hen til ham, førte ham hemmelig igjen ind i hans Fædrestad, og stod ham bi efter bedste Evne.

---

— Khalifen Mostansar Billah lo ikke af denne Historie som af de forrige, men var saa naadig at beklage den ulykkelige Alkus. — vedblev Barberen, henvendt til Selskabet: — Imidlertid var han meget spændt paa ogsaa at høre mine to andre Brødres Historie, og jeg vedblev derfor, som følger:

---

# Alnaſhar

## med Tilnavnet: Dovnekroppen.

Min femte Broder Alnaſhar var fra Barnsbeen af i højeſte Grad doven, og han ſkammede ſig ikke ved om Aftenen at gaa ud og tigge og leve den næſtfølgende Dag af de modtagne Almisſer. Da vi nu efter vor Faders Død deelte hans Efterladenſkab i lige Dele, fik hver af os syv Brødre hundrede Drachmer. Saa mange Penge havde Alnaſhar endnu aldrig havt under Hænder, og var meget forlegen over, hvad han ſkulde anvende dem til. Efter lang Betænkning kjøbte han ſig dog tilſidſt hos en Glashandler en heel Deel Flaſker og andre Glasvarer, pakkede dem ned i en gjennemſigtig Kurv, og lejede ſig en lille Bod. Her tog han Plads saa magelig, ſom han formaaede, med Kurven ſtaaende foran ſig, og ventede paa, at der ſkulde indfinde ſig Kjøbere. Med Øjnene faſthæftede paa Kurven overgav han ſig imidlertid til udſvævende Drømmerier, og udtrykte ſine Tanker højt nok til at blive forſtaaet af en Skræder, ſom arbejdede i Boden ved Siden af.

— Denne Kurv — ſagde han: — har koſtet mig hundrede Drachmer, og det er Alt, hvad jeg ejer. Ved Salget i det Smaa tænker jeg at bringe to hundrede Drachmer ud deraf. Anvender jeg disſe Penge paa

samme Maade, har jeg fire hundrede. Med Tiden bringer jeg saaledes fire tusinde Drachmer sammen, og disse fordoble sig lettelig. Men har jeg først samlet ti tusinde Drachmer, giver jeg Glashandelen en god Dag og nedsætter mig som Juveleer. Da gaaer det saa godt som af sig selv; efterhaanden anskaffer jeg mig et smukt Huus, Grundejendomme, Slaver, Gildinger og smukke Slavinder. Da vil jeg ret begynde at gjøre mig tilgode; jeg vil holde et godt Taffel, og alle Stadens Dandsere, Musikanter og Sangere skulle blive hjemme i mit Huus. Med Allahs Hjælp bringer jeg det i kort Tid til fulde hundrede tusinde Drachmer. Det er en anseelig lille Sum. Saa vil jeg tænke paa at indgaa et passende Parti; Stort maa komme til Stort, og jeg kan ikke nøjes med mindre end en Fyrstes Datter. Dog Storvizieren har en Datter, som er vidt berømt for sin Dejlighed, store Forstand og Elskværdighed; hende vil jeg fri til hos den stolte Fader og love ham tusinde Dinarer for Brudenatten. Skulde imidlertid Vizieren være uhøflig nok til at nægte mig sin Datter, bortfører jeg hende lige for hans Næse, og saa gaaer han glip af de tusinde Dinarer. Forbuden Frugt smager allerbedst.

Naar jeg nu har ægtet Storvizierens Datter, kjøber og forærer jeg hende ti af de smukkeste, ganske unge Gildinger. Jeg selv iforer mig fyrstelig Dragt og vil aldrig gaa ud uden at have Slaver baade foran og bagved mig. Jeg vil da paa en herlig Ganger med en Sadel af det pure Guld, og et Dækken, som er rigelig besat med Perler og Diamanter, ride gjennem Staden hen til Storvizierens Palads; paa Vejen derhen ville naturligviis alle Mennesker, baade Høje og Lave, kaste sig ned i Snavset for mig.

Naar jeg nu er stegen af i Vizierens Palads, skri=der jeg imellem to Rækker af mine Folk opad Trappen; Vizieren kommer mig imøde midt derpaa og modtager mig som sin kjære Svigersøn. For at ære mig højligen anviser han mig den øverste Plads paa Divanen, og vi begynde at snakke med hinanden. Dog bi, saasnart jeg er kom=men vel tilsæde, træde to af mine Slaver ind efter mig, hver med en Pung paa tusinde Guldstykker i Haanden. Den ene giver jeg min Svigerfader ifølge Løfte for Brude=natten, den anden — giver jeg ham ogsaa, for at vise ham, at jeg er Mand for at holde Mere, end jeg lover. Ved slig en Adfærd vil min Gavmildhed naturligviis komme i Folkemunde.

Med den samme Pomp vender jeg tilbage til mit eget Huus eller Palads, hvor min Gemalinde lader mig komplimentere og takke for den Ære, jeg har viist hendes Fader ved at aflægge ham et Besøg. Jeg modtager Sendebudet meget naadig, forærer ham en smuk Klæd=ning, og giver ham en anseelig Foræring til min Kone. Skulde det derimod falde hende ind at sende mig en For=æring, skikker jeg hende den tilbage og lader Sendebudet vende tilbage uden Klædning.

Sine Værelser maa min Gemalinde under intet Paaskud forlade. Men saa ofte som jeg besøger hende, skal det skee paa en Maade, som maa indgyde hende til=børlig Agtelse. Endog en Smule Frygt vil ikke kunne skade. Overhovedet skal der ikke kunne findes noget bedre indrettet Huus end mit. Jeg vil stedse bære de rigeste Klæder, og være saa stiv af Guldbroderi og Diamanter, at jeg neppe kan røre mig. Naar jeg om Aftenen vær=diges at besøge min Gemalinde, vil jeg sætte mig paa Æresplads=en, paatage mig et alvorligt Væsen, hverken

see tilhøjre eller tilvenstre, men ganske ligeud, kun tale i Enstavelsesord, ligesaa mange Sølvkugler i en Guldskaal, og forresten lade som Ingenting, medens min Gemalinde, dejlig som Fuldmaanen, staaer foran mig i sin fuldeste Pynt og forgjæves venter paa, at jeg skal kjærtegne hende. Jeg vil lade, som om jeg slet ikke seer hende. Da ville hendes Fruentimmer med Ærbødighed sige til mig: — Herre, her staaer Eders Gemalinde, Eders ydmyge Tjenerinde, og vansmægter efter et Blik fra Eders naadige Øine. —

Hertil svarer jeg slet Intet; deres Forbauselse vil blive stor og deres Bekymring stige over alle Grændser. Da ville de kaste sig for mine Fødder og underdanig bede mig om at værdige dem blot eet eneste Ord. Jeg lader dem ligge, indtil deres Knæ ere ganske ømme; da først opløfter jeg mit Hoved, kaster et adspredt Blik paa dem, og indtager saa min forrige Stilling.

I den Tanke, at min Gemalinde ikke er herlig nok paaklædt, ville Kvinderne nu føre deres Herskerinde tilbage i hendes Værelse og opbyde al deres Kunst for at gjøre hende glimrende dejlig. Denne Mellemtid vil jeg benytte til ogsaa at iføre mig en prægtigere Klædning; men naar Fruentimmerne saa ere vendte tilbage, vil jeg bære mig ganske saaledes ad som første Gang. Min Kone skal strax fra den første Dag vide, hvad hun har at rette sig efter.

Naar nu endelig alle Bryllupsbøjtideligheder ere forbi, vil jeg tage en Pung med fem hundrede Guldstykker af en Slaves Hænder, og kaste Pengene ud iblandt de Slavinder, som have opsat min Gemalindes Haar, til Tegn paa, at de nu skulle lade mig ene med den skjælvende Brud. Saasnart de have trukket sig tilbage, vil min

Gemalinde først lægge sig i Sengen; jeg efterfølger naturligviis Exemplet og gaaer ogsaa tilsengs, men vender hende Ryggen hele Natten, uden at mukke eet eneste Ord.

Uden al Tvivl vil min Kone for sin Moder, Hs. Højhed Storvizierens Gemalinde, bittert beklage sig over min Stolthed og Ringeagt; det skal rigtig gotte mig, lover jeg for. Opad Dagen indfinder min Svigermoder sig hos mig, beder om Tilladelse til at kysse mine Hænder, og siger til mig: — Herre, — thi Svigersøn vover hun ikke at sige, af Frygt for at mishage mig ved slig fortrolig Tiltale — Herre, jeg beder Eder ydmygeligst ikke at forsmaa min Datter og i Naade nærme Eder hende! Jeg forsikkrer Eder, at hele hendes Bestræbelse gaaer ud paa at tækkes Eder, og at hun er fuld af Beundring for Eders Person. —

Men min ærede Svigermoder kan tale, saalænge hun vil; jeg bevarer mit Alvor og svarer hende ikke et Ord. Da vil hun falde mig tilfode, kysse Fligen af mit Klædebon og vedblive saaledes: — Herre, skulde det være muligt, at I kunde drage min Datters Klogskab i Tvivl? Jeg forsikkrer Eder, at jeg bestandig har havt hende under Øjne, og at I er den første Mand, hvis Ansigt hun har seet. Hør altsaa op med at krænke hende; vær saa naadig at see til hende, tale med hende, og bestyrke hende i det gode Forsæt, kun at leve Eder til Behag! —

Men alt dette skal endnu ikke røre mig. Da vil min Svigermoder give sin Datter et Glas Viin i Haanden og sige: — Gaa hen og kredents ham det i egen Person! Han vil dog neppe være saa grusom at støde en saa smuk Haand tilbage. —

Min Gemalinde følger Anviisningen, nærmer sig

og bliver skjælvende staaende foran mig. Naar jeg da hverken værdiger hende noget Blik eller Ord, vil hun endelig med Taarer sige:

— Mit Hjerte, min dyrebare Sjæl, min elskværdige Gemal, ved den Eder af Himlen beviste Gunst besværger jeg Eder at modtage dette Glas Viin af Eders ydmyge Tjenerindes Haand. —

Men jeg vil ikke saa meget som see paa hende.

Da vedbliver hun med fordoblede Taarer: — Min uforlignelige Herre og Gemal, jeg bliver staaende, indtil I har drukket denne Viin. — Og hun forsøger med det Samme at nærme Glasset til mine Læber. — Men da er jeg ogsaa træt af hendes Trygleri; jeg tilkaster hende et skrækkeligt Blik, slaaer med den ene Haand Glasset ud af hendes Haand, og giver hende med den anden en saadan Kindhest, at hun skal hvirvle henad Gulvet. — — —

— Min Broder var paa dette Punkt kommen saa dybt ind i sit eget Hjernespind, at han ledsagede de sidste med Heftighed udtalte Ord med en tilsvarende Fodbevægelse; — Kurven med Glasvarerne fløj udaf Boden midt ud paa Gaden, med en saadan Voldsomhed, at dens Indhold gik i tusinde Stykker.

Skræderen, hans Nabo, som med stedse stigende Morskab havde hørt min Broders taabelige Samtale med sig selv, brød ved denne Explosion ud i en høj Latter og sagde til ham: — Du Slyngel af en Dagdriver, maa Du ikke skamme Dig ved saaledes at mishandle en ung og smuk Gemalinde, som kun har stræbt at gjøre Dig til Behag? Du maa være saa raa som de Umælende, at Du uden Rørelse formaaer at see et saa elskværdigt Væsen græde. Var jeg i din Svigerfaders Sted, skulde jeg

lade Dig give en god Lære af Tyrepidsken og derpaa føre omkring i Staden under passende Æresbeviisninger. —

Ved det forfærdelige Rabalder og den dertil knyttede umaadelige Ulykke var min kjære Broder imidlertid hastig kommen til fuld Besindelse. Da han nødvendigviis maatte erkjende, at hans dumme Hovmod, der overskeg alle Grændser, var Aarsag til hans Elendighed, gav han sig til at mishandle sig selv som den eneste Skyldige, slog og kradsede sig i Ansigtet, sønderrev sine Klæder og udskjældte sig selv for det Allerværste, som hans frugtbare Fantasi kunde hitte paa. Hans Skrig og Veeklager samlede hastig en Mængde Mennesker omkring ham, deels af de fra alle Sider sammenløbende Naboer, deels af de Andægtige, som just vare paa Vejen til Moskeen for at holde Middagsbøn. Det var netop en Fredag, og Gaden vrimlede derfor af Mennesker; de Fleste havde nogle Øjeblikke at give bort, og Alnashar saae sig derfor hastig omgiven af en tæt Menneskestimmel, der var nysgjerrig efter at erfare, hvad der var paafærde. Nogle Faa følte Medlidenhed med ham; men de Fleste lo ham hjertelig ud, som han ogsaa ærlig fortjente.

Endnu sad han og begræd bitterlig sin Ulykke, da en fornem Dame kom forbi paa et prægtig optømmet Muuldyr, spurgte om Anledningen til det unge Menneskes Bedrøvelse, og forhørte sig, hvad han hed og Hvem han var. Saasnart hun erfarede, at den unge Mand havde sat hele sin Fædrearv i Glasvarer, og at disse ved et Uheld vare gaaede istykker, befalede hun een af de hende ledsagende Gildinger at give ham alle de Penge, hun havde hos sig.

Gildingen overgav ifølge dette Bud Alnashar en Pung med fem hundrede Guldstykker, og denne var nu ligesaa nær ved at gaa fra Forstanden af Glæde, som han før havde været nær derved af Sorg. Han nedbad alle Himlens Velsignelser over den ædle Dame, og da han intet Mere havde at bestille i den tomme Bod, lukkede han denne, og begav sig hjem.

Han sad endnu hensunken i dybe Betragtninger over sin umaadelige Lykke, det vil sige, han havde allerede igjen opbygget det niende Stokværk af sit Luftkastel, da det bankede paa hans Dør. Han foer op og raabte: — Hvem der? — Paa Svaret kjendte han, at det maatte være et Fruentimmer, som var udenfor.

Da han aabnede Døren, stod en allerede bedaget Kone for ham. Paa hans Foresporgsel om, hvad hun ønskede, bad hun ham alene om et Fad Vand og om Tilladelse til at træde indenfor hos ham for at forrette sine Aftvætninger, da det just var Bønnens Time.

Uagtet han slet ikke kjendte Konen, indrømmede han dog villig hendes Begjæring, og satte sig derpaa atter hen i sin Krog for at bygge videre. Da han endelig var færdig, fyldte han sine Guldstykker i en lang og smal Pung, forat han kunde bære dem om Livet i sit Bælte. Saasnart den gamle Kone imidlertid havde forrettet sin Bøn, traadte hun hen til ham, kastede sig tvende Gange ned for ham, saa dybt, at hendes Pande berørte Gulvet, rejste sig derpaa atter og ønskede ham alt Godt, idet hun takkede ham for hans Villighed.

Da Matronen viste sig saa ydmyg og var saa fattig klædt, troede min Broder, at hun bad om en Almisse, og rakte hende et Guldstykke. Men hun veeg forbauset

og ligesom fornærmet tilbage, og bad ham ikke ansee hende for een af hine skamløse Kvinder, som med Frækhed trænge ind i Husene for at tiltvinge sig en Almisse; — hun stod nemlig i en ligesaa riig som dejlig Dames Tjeneste, der Intetsombelst lod hende mangle.

Min Broder var just ikke nogen Hader af det smukke Kjøn; han anede heri strax Begyndelsen til et interessant Eventyr, og spurgte, om han ikke kunde faa denne dejlige Dame at see; — han vilde med Glæde vise sig taknemlig for den store Ære og Gunst, der vistes ham.

— Det lod sig maaskee nok gjøre; — svarede Matronen: — forudsat, at I nærer redelige Hensigter. Min Herskerinde, der er en fornem og overordentlig riig Dame, indlader sig nemlig paa ingen Maade med Eder, uden at I vil tage hende tilægte. Hun har tilfældigviis seet Eder, og I behager hende; men hun er meget strengt opdragen, og viger under ingen Betingelse fra sømmelig Skik. —

Det var netop Noget for min fantasirige Hr. Broder. At arbejde sig op havde han aldrig tænkt paa; men ved Giftermaal med en smuk Dame at komme til Rigdom og Anseelse, det var netop Noget, der ganske var i hans Smag. Han puttede altsaa ihast sine Penge til sig og erklærede sig beredt til at følge.

Matronen førte ham ud og ind igjennem Staden, og standsede endelig udenfor et anseeligt Huus. Her bankede hun paa; en græsk Slavinde aabnede for hende. Hun lod Alnashar først gaa ind, og førte ham over en smuk steenlagt Gaard, ind i en herlig Sal, hvis Højhed og Pragt gave ham den bedste Mening om Husets Herskerinde. Medens den gamle Kone gik bort for at

melde ham, tog han Plads paa en Sofa, og lagde Turbanen fra sig, eftersom han var bleven meget varm. Ikke længe varede det, inden den unge Dame traadte ind til ham; hendes blændende Skjønhed henrev ham endnu mere end hendes overordentlige Pragt. Ærbødig rejste han sig og traadte hende imøde. Men hun bad ham beholde sin Plads, tog Sæde ved Siden af ham og bevidnede ham i vel valgte Ord den Glæde, hun følte ved at see ham hos sig. Efterat de havde vexlet endeel Artigheder med hinanden, sagde hun endelig til ham: — Kom, giv mig Haanden! Her i denne store Sal er mindre behageligt at være. —

Han gav hende Haanden, og hun førte ham ind i et mindre, noget afsides liggende, men hyggeligt Værelse. Her toge de atter Plads sammen, og gjorde under en lille Samtale hastig nærmere Bekjendtskab med hinanden. — Men pludselig rejste den unge Dame sig, idet hun yttrede: — Men jeg lader Eder sidde med aldeles tør Mund; det vidner kun daarlig om min Gjæstfrihed. Vent blot et Øjeblik; jeg skal strax være her igjen! —

Medens Alnashar maatte vente, forlystede han sig med allehaande yppige Forestillinger om den høje Lykke, der ventede ham. Men pludselig blev han paa den ubehageligste Maade reven ud af disse vellystige Drømmerier, idet en stor sort Slave traadte ind i Værelset med dragen Sabel, tilkastede ham frygtelige Blikke og barsk spurgte ham: — Hvad bestiller Du her, Ulykkelige? —

Min Broder formaaede for Rædsel ikke at fremføre eet eneste Ord. Men Slaven sprang løs paa ham, berøvede ham hans Pung med de fem hundrede Guldstykker, og tilføjede ham flere Sabelhug, der dog kun traf

i de tykke Dele. Den elendige Alnashar styrtede til Jorden, og blev liggende som død, endskjøndt han endnu var ret vel ved sine Sandser. Slaven ansaae ham imidlertid for virkelig død, og raabte, at Man skulde bringe ham Salt; den græske Slavinde traadte strax ind med det Forlangte paa en Tallerken. Med Saltet gave de sig derpaa til at indgnide min Broders Saar. Det var en ulidelig Smerte, som Enhver let kan forestille sig. Men da det var Liv og Død om at gjøre, fandt min Broder dog Kraft nok til at beherske sig, og der blev intet Livstegn hos ham at spore.

Saasnart Slaven og den græske Slavinde havde forladt Værelset, traadte atter den gamle Kone ind for at fuldende Niddingsværket. Hun slæbte min arme Broder ved Benene hen til en Falddør, aabnede denne og lod ham plumpe ned igjennem Aabningen. Faldet bedøvede ham saaledes, at han først efter længere Tids Forløb igjen kom til Bevidsthed; men saasnart han slog Øjnene ivejret, saae han sig ligge paa en Dynge af allerede halv forraadnede Liig. Det var en skrækkelig Opvaagnen! Han havde sin Redning alene Saltet at takke for, som Man havde gnedet ind i hans Saar; uden dette havde han sikkerlig aldrig mere aabnet sine Øjne.

Lidt efter lidt kom han igjen saa vidt til Kræfter, at han kunde rejse sig og liste sig om for nærmere at undersøge den rædsomme Mordergrube; der fandtes ingen anden Udgang derfra end Falddøren, hvorigjennem han var kommen ned. Var denne lukket ilaas og lod den sig ikke løfte, var han alligevel et sikkert Dødens Offer.

Men Allah havde miskundelig betænkt hans Frelse. Ved Nattetid lettede han Falddøren ivejret, kom lykkelig op af Gruben og fandt Udgangen til Gaarden aaben.

Her var han saa heldig at finde et godt Skjulested, hvor han besluttede at vente indtil Dagens Frembrud, da Huusdøren maatte blive aabnet.

Og han havde ikke forregnet sig. I Morgenstunden viste sig den afskyelige gamle Kjærling, aabnede Døren og gik ud, rimeligviis for at søge et nyt Bytte. Døren blev staaende paaklem; saasnart min Broder kunde antage Kjærlingen et godt Stykke fjernet, sneg han sig ud af Døren og undkom lykkelig. Hos hvem Anden skulde den Arme vel søge sin Tilflugt uden hos mig? Jeg tog da ogsaa imod ham med en Broders Hjerte og med aaben Favn.

Efter en Maaneds Forløb vare hans Saar fuldkommen helbredte, og han besluttede nu at hævne sig. I denne Hensigt fyldte han en Pung, som vel kunde rumme fem hundrede Guldstykker, med Smaasteen og Glasstumper, hang den ved sit Bælte, og udklædte sig som en gammel Kone. Men han forsømte ikke at tage en Sabel under sine Klæder.

I denne Forklædning gik han ud paa Eventyr for at møde den Gamle. Længe vare hans Vandringer spildte. Dog endelig mødte han en Morgenstund den gamle Kjærling, just som hun drejede ud af den Gade, hvori hendes Bolig laa. Med forandret Stemme tiltalte han hende og sagde: — Eders ærværdige Udseende, min gode Moder, giver mig Mod til at bede Eder om en Godhed, der muaskee vil gjøre Eder nogen Ulejlighed. Skulde I ikke kunne laane mig en Guldvægt eller skaffe mig een tillaans. Jeg kommer lige fra Persien, og medbringer fem hundrede Guldstykker, om hvis Vægtighed jeg gjerne vilde overbevise mig. —

— Ej, min kjære Kone; — svarede Kjærlingen:

— I kunde sandelig ikke have henvendt Eder til nogen Bedre! Jeg skal føre Eder hen til min Søn, som er Vexeleer og med Fornøjelse vil veje Eders Guldstykker. Følg blot hastig med mig, forat vi kunne træffe ham, inden han gaaer ud! —

Min Broder lod sig villig føre ind i det ham vel bekjendte Huus, og i den samme Sal, hvor han havde maattet offre baade Blod og Penge. Her forlod Kjærlingen ham med den Yttring, at hendes Søn strax skulde komme.

Strax efter viste sig, ligesom forrige Gang, den store sorte Slave med blottet Sabel i Haanden. — Fordømte Kjærling, rejs Dig og følg mig! — tiltordnede han Alnaschar.

Min Broder adlød og fulgte efter den Sorte. Men neppe vare de gaaede nogle Skridt, førend han tog sit Snit iagt og med den under sine Klæder fremtagne Sabel med eet eneste Hug bagfra skilte Negerens Hoved fra hans Krop, uden at han mærkede det Allermindste dertil. Øjeblikkelig tog han derpaa Hovedet i den ene Haand, greb med den anden fat i det døde Legeme og slæbte det tilbage til Falddøren, hvorigjennem han kastede begge Dele ned.

Strax efter viste sig efter Sædvane den græske Slavinde med Saltfadet i Haanden; men saasnart hun fik Øje paa min Broder, udstødte hun et hvinende Skrig, tabte Fadet af Haanden, og tog Flugten. Men sin Skjæbne kunde hun dog ikke undfly; Alnaschar ilede efter hende og gav hende ligeledes ved et Hug hendes Bekomst. Den derved foraarsagede Larm hidlokkede den gamle Kjærling; — jo hun kom virkelig tidsnok! Førend hun kunde fly, greb min Broder hende ved Haaret og tiltordnede hende: — Elendige, kjender Du mig? —

— Herre, — svarede hun skjælvende: — Hvo er I? Jeg erindrer mig ikke at have seet Eder nogensinde før. —

— Jeg er den Person, hos hvem Du nylig foretog dine Aftvætninger, Du hykleriske Uhyre! Har Du maaskee glemt Personen, erindrer Du dog visselig hans fem hundrede Guldstykker? —

Da kastede Skarnet sig for hans Fødder og bad om Naade; men Alnashar kjendte ingen Barmhjertighed og huggede hende i fire Stykker.

Nu var Ingen tilbage uden den unge Dame, som endnu ikke havde nogen Anelse om, hvad der foregik i hendes Huus. Hende maatte altsaa min Broder opsøge, og gav sig til at vandre fra Værelse til Værelse. I eet af de inderste traf han hende. Saasnart hun fik Øje paa min Broder, faldt hun i Besvimelse. Da hun igjen var kommen til sig selv, styrtede hun for min Broders Fødder og anraabte ham om Naade. Alnashar følte Medlidenhed og lovede at skaane hende, saafremt hun vilde forklare ham, hvorledes hun havde kunnet gaa i Ledtog med saadanne skjændige Mennesker som dem, over hvilke han nylig havde taget en retfærdig Hævn.

— Jeg var en retskaffen Kjøbmands Kone, — fortalte den smukke unge Dame hulkende: — og hiin nederdrægtige Gamle besøgte mig undertiden under Maskен af en mønsterværdig Fromhed. En Dag sagde hun til mig: — „Ædle Frue, vi fejre idag et højtideligt Bryllup; vilde I vel gjøre os den Glæde at beære det med Eders Nærværelse?“ — Jeg lod mig besnakke af hende, tog mine bedste Klæder paa, og begav mig, rigelig forsynet med Penge, paa Vejen med den Gamle. Hun bragte mig herhen, hvor I har fundet mig, og jeg har

siden hiin Time været et ulyksaligt Offer for Negerens og den afskyelige Kjærlings Tyranni og Mishandlinger. I vil dog visselig beklage mig, ædle Herre. —

— Du maa imidlertid have sammenskrabet en stor Mængde Penge? — yttrede Alnashar spørgende.

— Deri tager I ingenlunde fejl; — svarede Damen: — hvis I kunde føre de her forvarede Skatte med Eder, vilde I have Nok for hele Eders Levetid. Følg med, og I skal see! —

Og hun førte min Broder ind i et Værelse, hvor der fandtes en Mængde Kister, fyldte med Guld og Kostbarheder. Min Broder kunde neppe komme til sig selv igjen af Forbauselse.

— Gaa og hent Eder en tilstrækkelig Mængde Folk, — vedblev hun: — for at bortskaffe alt dette, som er Eders! —

Min Broder lod sig dette ikke sige tvende Gange, men ilede bort og bragte hastig ti Mand tilveje. Men da han med disse atter indfandt sig ved Huset, stod Døren paa viid Gab; — den unge Kvinde havde baade været snildere og flinkere end han, og var allerede sporløst forsvunden tilligemed alle Skattene.

I Mangel af Pengekisterne lod han nu, for dog ikke at forlade Stedet med tomme Hænder, sine Dragere tage med sig Alt, hvad han forefandt af kostbare Møbler og Huusgeraad, til en Værdi, som langt oversteg de fem hundrede Guldstykker, han havde mistet. Men da han fjernede sig, forglemte han i sit Hastværk at lukke Døren af efter sig, og Naboerne, som herved fattede Mistanke, forsømte ikke, øjeblikkelig for Politimesteren at melde den besynderlige Flytning, som min Broder, der var dem vel bekjendt, havde ladet dem blive Vidner til.

Alnashar kom imidlertid i god Behold hjem med sine Sager, og gik til Hvile, ganske vel tilfreds med Dagens Bedrift, uagtet den rigtignok kunde være lykkedes ham ganske anderledes. Men den følgende Morgen, da han vilde gaa ud, fandt han sit Huus omgivet af henved en Snees Politisoldater, som grebe ham i samme Øjeblik, han satte sin Fod udenfor Døren.

— Kom med os! — bøde de: — Vor Herre vil tale med Eder. —

Alnashar bød Soldaterne Penge, forat de skulde lade ham løbe; men de vare døve for alle hans Bønner, bandt og slæbte ham med sig.

Politimesterens første Spørgsmaal var, hvor han havde faaet de mangehaande kostbare Sager fra, som den foregaaende Dag vare blevne bragte ind i hans Huus.

Til Svar meddeelte Alnashar ham ganske oprigtig alle sine Eventyr, overhovedet Alt, hvad han havde gjort og oplevet siden hiin Dag, da den gamle Kone var kommen ind til ham for at forrette sine Aftvætninger, indtil det Øjeblik, da han havde fundet det mistænkelige Huus tomt baade for Mennesker og Penge. Til Slutning bad han, at Dommeren dog i det Mindste for en Deel vilde lade ham beholde de Sager, han havde taget med sig, til Erstatning for de fem hundrede Guldstykker, som vare blevne tagne fra ham.

Uden at give min Broder noget Løfte desangaaende sendte Dommeren strax sine Folk hen og lod dem borttage Alt, hvad de fandt hjemme i min Broders Huus. Men saasnart han vidste hele Krammet i Sikkerhed, befalede han min Broder strax at forlade Staden og aldrig lade sig see der mere, saafremt han havde sit Liv kjært. Han

nærede nemlig Frygt for, at min Broder ellers vilde tage sin Tilflugt til Khalifen og beklage sig over hans Uretfærdighed.

Alnashar adlød uden at knurre, og vandrede bort til en anden Stad. Men paa Veien blev han anfalden af Røvere, som udplyndrede ham lige indtil Skjorten. — Saasnart jeg fik denne sørgelige Efterretning, tog jeg en Klædning med mig, søgte ham op og trøstede ham det Bedste, jeg formaaede. Saasnart han atter nogenlunde havde gjenvundet sin Fatning, førte jeg ham hemmelig igjen ind i Staden, og tog mig af ham med den samme Ømhed og Opoffrelse som af mine andre forulykkede Brødre. Det var en tung Byrde for mig; men jeg bar den gjerne. — Nu har jeg blot min sjette Broders Historie tilbage at fortælle; han hed Shakabak med Hareskaaret.

# Shakabak

## med Hareskaaret.

Denne min Broder havde strax fra Begyndelsen forstaaet saa vel at anvende de hundrede Sølvdrachmer, han lige med os fik i Arvelod, at han snart befandt sig i en vis Velstand. Men Skjæbnen har sine Luner, og denne bragte det ligefuldt dertil, at snart ogsaa han ved Tiggerstaven maatte søge sit Brød. Heldigviis var han meget vel oplagt til dette Haandværk. Særdeleshed gjorde han gode Forretninger derved, at han ved Tjenernes Mægling forstod at skaffe sig Adgang til de store Herrer for at bevæge dem til Medlidenhed.

En Dag kom han saaledes ogsaa forbi et prægtigt Palads, igjennem hvis høje Port han kunde see ind i en rummelig Gaard, hvor det vrimlede af Tjenere. Han traadte ind og spurgte een af disse, Hvem der besad dette herlige Palads, og fik til Svar: — Hvor kommer I dog fra, min gode Ven, at I kan gjøre slige Spørgsmaal? Seer I ikke paa Alting, at der her boer en Barmekyde? *) —

Barmekydernes Højmodighed og Gavmildhed var min Broder ret vel bekjendt, og han bad derfor een af

*) See Indledningen!

Dørvogterne om at udvirke ham en Almisse hos Paladsets Herre.

— I kan jo selv gaa ind og forebringe Eders Bøn! — lød Svaret: — Vejen staaer aaben, og I vil rimeligviis ikke komme til at fortryde Eders Ulejlighed. —

Denne Høflighed kom min Broder noget uventet. Imidlertid tøvede han ikke med at benytte de gunstige Forhold, og gik ind i Paladset. Men længe varede det, inden han i den vidtløftige Bygning fandt de Værelser, som udgjorde Barmekydens egentlige Bolig. Endelig betraadte han en Fløj af den allerherligste Bygning, og kom ind i en Forhal, hvorfra der var en henrivende Udsigt til en kostelig Have med Frugttræer og herlige Blomster, med Kildespringvand og sammenslyngede Gange, som vare bestrøede med brogede Kiselstene. De trindt omkring lige ved Jorden liggende Værelser vare næsten alle aabne, og kun imod Solstraalerne tillukkede med folderige Tæpper af rigt Stof, som vare bestemte til at drages tilside, naar Dagens hede Timer vare henrundne.

Et saa henrivende Sted vilde have vakt min Broders glade Beundring, hvis han ikke var bleven noget beklemt om Hjertet ved saaledes at vanke om i de høje og prægtige, men øde Haller. Da han gik videre, naaede han en rigt udstyret Sal, hvis Vægge vare smykkede med Arabesker og Løvværk malede i Guld og Azurblaat. Her fandt han en høj og ærværdig Mand siddende paa Ærespladsen, og erkjendte i ham alle disse Herligheders lykkelige Besidder. Og han havde ikke taget fejl; Manden med det lange, ærværdige Skjæg bød min Broder venlig velkommen, og spurgte ham, hvad han begjærede.

— Herre, — svarede min Broder med en Mine,

ſom var vel ſkikket til at opvække Medlidenhed: — jeg er en fattig Mand, der trænger til ſaadanne højmodige Mænds Underſtøttelſe, ſom J er. —

Et bedre Sted havde min Broder rigtignok ikke kunnet finde til at anbringe ſine Bønner. Ligeſom forbauſet og inderlig rørt over dette min Broders Svar greb Barmekyden ſig til Bryſtet, ret ligeſom om han vilde ſønderrive ſin Klædning, og udraabte:

— Men er det dog muligt, at jeg befinder mig i Bagdad, og at en Mand, ſom J er, ſkal lide Mangel? — Det kan ikke taales! —

Min Broder ventede ifølge denne Yttring naturligviis et ganſke overordentligt Beviis paa Barmekydens Gavmildhed, og overøſte ham med alle Himlens Velſignelſer; men Barmekyden tog atter ſaaledes tilorde:

— Det ſkal ikke komme til at hedde ſig, at jeg har forladt Eder, og J ſkal ligeſaa lidt forlade mig. —

— Herre, — ſagde min Broder: — jeg ſværger Eder til, at jeg idag endnu ikke har ſmagt Brød i min Mund! —

— Forholder det ſig virkelig ſaaledes? — udraabte Barmekyden: — J ſkulde ved denne Dagstid endnu være faſtende? O J ſtakkels Mand! J maa jo være nærved at dø af Sult! —

— Hejda, Slaver, — vedblev han med forſtærket Stemme: — bringer os Vaſkebækkener og Liinklæder, at vi kunne vaſke vore Hænder! —

Endſkjøndt der nu hverken kom Slaver eller Vandbækkener eller Liinklæder tilſyne, begyndte Barmekyden dog at gnide ſine Hænder og bære ſig ad, ſom om Nogen hældte ham Vand derover, og tilraabte min Broder: — Saa kom dog hid og vaſk Eder med mig! —

Af disse Ord sluttede Shakabak, at den ædle Herre gjerne gjorde Løjer, og da han selv ret godt forstod sig paa Spøg, og desuden vel vidste, hvilken Føjelighed den Fattige og Lave var den Rige og Fornemme skyldig, naar han tænkte paa at nyde Godt af hans Gavmildhed eller Beskyttelse, saa traadte han uden videre Bemærkning nærmere, og bar sig ganske saaledes ad som Barmekyden.

— Hejda Slaver, Maden skal strax bæres frem! — — raabte atter Barmekyden, og endskjøndt Ingen bragte Noget, lod han dog, som om han tog for sig af Retterne, snart tog en Bid af det ene Fad, snart af det andet, puttede i Munden og tyggede. — Spiis, kjære Gjæst, — bad han min Broder: — og lad ganske, som om I var hjemme! Af en saa udhungret Mand at være, forekommer det mig, som om I kun tager Lidt til Eder. —

— Beder mig undskyldt, kjære Herre, — svarede min Broder, idet han gav sig til at lade, som om han spiste: — mig synes, at jeg gjør Eders Gjæstfrihed al mulig Ære. —

— Hvorledes smager Eder dette Brød? — spurgte Barmekyden: — Er det ikke ganske fortræffeligt? —

— Ak Herre, i mine Levedage har jeg intet nydt saa hvidt og smagfuldt og dertil saa overordentlig let! — svarede min Broder, endskjøndt han ikke saae den mindste Smule Spiseligt for sig.

— Spiis Eder da kun rigtig mæt! — bød Barmekyden: — Jeg forsikkrer Eder, at jeg har givet fulde fem hundrede Guldstykker for den Slavinde, som tilbereder mit Brød. Saa maa det sagtens smage. —

— Hejda, Slaver, en ny Anretning! — befalede derpaa Barmekyden, og vedblev, uagtet der Ingen viste sig

og Bordet forblev tomt som før: — Smag engang denne Ret, min kjære Gjæst, og siig mig, om I nogensinde har smagt Bedekjød med Riis tilberedt paa en saa fortræffelig Maade! —

— Det er ganske — ganske udmærket, — svarede min Broder med Munden fuld: — og jeg maa kun tage mig iagt for at forspise mig i den drøje Ret. —

— Hvilken Glæde bereder I mig ikke ved dette Eders Svar! — yttrede Barmekyden: — Spiis kun, saalænge I har Lyst! Jeg svarer for Alt; af saadan sund Mad har Man aldrig Ondt bagefter. —

Senere forlangte Huusherren en Gaas med sød Sauce bestaaende af Eddike, Rosiner, Honning og tørrede Figener. — Denne fede Ret maa I holde Maade med! — sagde han til min Broder: — Hvis I vil adlyde mit Raad, skal I blot spise en Vinge og et Laar af Gaasen. I maa holde lidt igjen for de andre Retters Skyld, som endnu vente Eder. —

I Virkeligheden lod han endnu en heel Deel andre Spiser bære frem, og min Broder maatte lade, som om han fraadsede, medens han følte sig piint af den mest rasende Hunger. Isærdeleshed anpriste Barmekyden et med Pistazier fyldt Lam, som han forsikkrede, ene og alene var at finde paa hans Taffel, og opmuntrede ham til at spise dygtig deraf. Med det Samme lod han, som om han puttede min Broder en udsøgt Bid i Munden; den arme Schakabak maatte gabe saa højt, han kunde, og derpaa tygge af alle Kræfter, idet han svarede:

— Isandhed, der kan ikke gives noget mere udsøgt! I fører visselig et kosteligt Taffel. —

— Slaver, frem med Ragout'en! — befalede Barmekyden: — Jeg tør vel sige, at I ikke vil finde denne

Ret mindre kostelig end Lammet med Pistazierne. Nu, Hvad siger I? —

— Det overgaaer al Beskrivelse; — stønnede Shakabak med vellystig Smægten: — Man smager samtidig Ambra, Nelliker, Muskat, Ingefær og Peber i denne herlige Ret, uden at det Ene fortrænger det Andet. Det er det Fine i Kunsten. —

— Eders Roes fryder mig inderlig! — yttrede Husets Herre og gned Hænderne af Glæde: — Siden denne Ret smager Eder saa godt, saa tag ordentlig for Eder deraf, jeg beder Eder! — Slaver, nok engang Ragout! —

— O nej, hvis I tillader det! — raabte min Broder: — Jeg er virkelig ikke istand til at bringe en Bid mere ned; Eders Gjæstfrihed har næsten overvældet mig. —

— Saa tager af Bordet og bringer Frugter! — befalede Barmekyden, og vedblev efter et Ophold, der var tilstrækkeligt til at Tjenerne imidlertid kunde have dækket af, paany henvendt til min Broder:

— Smag dog engang disse frisk afplukkede Mandler! — Begge lode nu, som om de heelt velbehagelig afskrællede og spiste Mandler. Derpaa gav Barmekyden min Broder ogsaa Anviisning paa forskjellige Slags Kager, Sukkergodt og syltede Frugter. Af og til puttede han ham udvalgte Stykker af disse usynlige Sager selv i Munden, og opfordrede ham uophørlig til at tage for sig. Min føjelige Broder bar sig ogsaa virkelig ad, som om han tog og spiste; men tilsidst, da hans Kjæber og Tænder vare blevne ganske ømme af den megen Tyggen med en tom Mund, erklærede han bestemt, at han nu ikke formaaede at nyde en Mundfuld mere.

Da sagde Huusherren: — Efterat vi nu have spist

saa godt, maa vi ogsaa have en god Drik *) at skylle efter med. I drikker dog Viin, skulde jeg mene? —

Min Broder erklærede rigtignok, at han ansaae Viin for en forbuden Ting; men hans Vært meente, at han var altfor samvittighedsfuld, og at han uden Fare kunde følge hans Exempel.

— Saa vil jeg da drikke med af Artighed imod Eder! — svarede Shakabak: — I mener det kun altfor Godt med Eders Gjæster, ædle Herre. Men eftersom jeg ikke er vant til at drikke Viin, frygter jeg for, at jeg kunde komme til at bryde Anstanden, ja endog til at forsynde mig imod den Ærbødighed, jeg er Eder skyldig. I gjorde derfor bedre i at give mig Tilladelse til at gjøre Eder Besked i Kildevand.

— Paa ingen Maade tillader jeg dette! — indvendte Barmekyden, og befalede, at der skulde bringes Viin. Derpaa gav han sig til at skjænke usynlig Viin af iligemaade usynlige Viinkander, ligesom han tidligere havde baaret sig ad med sit Traktement af Spiser og Frugter. Han selv drak først, rakte derpaa min Broder det paany fyldte Bæger, og bad ham tømme det paa hans Velgaaende, idet han tilføjede: — Vi ville dog see, om I virkelig er en saadan Hader af Viin, som I foregiver at være. Nu, hvorledes smager Mosten? — O, jeg seer allerede, at I er en gamme! Kjender! —

Shakabak prøvede først Vinens Farve og Duft, gjorde derpaa et dybt Buk til Tegn paa, at han vilde drikke paa Huusherrens Velgaaende, og lod derpaa, som om han med Fornøjelse tømte et Bæger til Bunden.

---

*) I Østerlandene drikker Man altid først efter Maaltidet.

— Herre, — sagde han derpaa: — Vinen er god; men den forekommer mig ikke at være synderlig stærk. —

— Hvis I ønsker den stærkere, — svarede Barmekyden: — behøver I kun at sige til. Jeg har mange forskjellige Sorter i min Kjælder. Der, smag denne engang! —

Med disse Ord lod han, som om han skjænkede en ny Sort i for Shakabak. Paa denne Maade gjennemgik de, vexelviis tømmende Bægeret med hinanden, alle de mest berømte Viinsorter, som der fandtes i Irak, Khorasan og Shiras. Følgerne af denne umaadelige Drikken viste sig ogsaa snart. Min Broder fik sig, som han havde forudsagt, en dygtig Perial, begyndte at rave og slaa ud med Armene, overhovedet at tee sig som et Menneske, der i Fuldskab havde glemt alle Anstændighedens Regler. Tilsidst huggede han ud og gav sin Bordkammerat et saa vældigt Oredask, at han faldt ned af Sofaen og rullede henad Gulvet. Ikke tilfreds hermed — thi hans tomme Mave skreg højt om Hævn — vilde han endnu heelt ordentlig vadske Barmekydens Ører; men denne holdt hans Arm tilbage og raabte: — Men er I da reent splittergal, Menneske? —

Da lod min Broder, som om han igjen kom lidt til Besindelse, og svarede: — Herre, I var saa naadig at beværte Eders Slave med et overdaadigt Maaltid, og skulde derved have ladet det bero; jeg sagde Eder jo forud, at Vinen steg mig til Hovedet og let forførte mig til en uanstændig Opførsel imod mine Bordfæller. Det gjør mig bitterlig ondt, at jeg har forløbet mig imod Eder, og jeg beder mange Gange om Forladelse. —

Da min Broder havde afgivet denne Forklaring, brød Barmekyden, langtfra at blive vred, ud i Skogger-

latter og raabte: — Herligt, ved Allah, ganske fortræffeligt! En Mand af din Art har jeg allerede længe forgjæves søgt! — Jeg vil ikke alene tilgive Dig den drøje Kindhest, som Du gav mig, — vedblev Barmekyden, idet han omfavnede min Broder: — men jeg forlanger ogsaa af Dig, at Du fra denne Stund af bestandig skal blive min Ven og dele Alting med mig, uden nogensinde at vige fra min Side. Du viste Dig ikke alene saa fejelig at gaa ind paa mit lystige Lune, men besad ogsaa Aand og Taalmodighed nok til at fasthholde Spøgen indtil det Sidste. — Nu ville vi i Virkeligheden nyde et godt Maaltid Mad sammen. —

Derpaa klappede han atter i Hænderne og bød flere indtrædende Tjenere bringe Bordet ind og frembære Maden. Hans Bud blev øjeblikkelig efterlevet, og min Broder nød nu i Virkeligheden alle de herlige Retter, som han før kun havde nydt i Indbildningen. Efter Maden blev der bragt Viin, og samtidig hermed indtraadte en heel Deel smukke og prægtig klædte Slavinder, som til Strengenes Lyd sang yndefulde Sange. Kort at sige, min Broder havde al god Grund til at være tilfreds med Barmekydens Artighed og Godhed. Den ædle Herre lærte paa sin Side min Broder snart at kjende som en forstandig og i mangfoldige Henseender indsigtsfuld Mand, der kunde tale med om Alting. Efter nogle Dages Forløb betroede han Førelsen af hele sit Huusvæsen, overhovedet af alle sine Anliggender i min Broders Hænder.

Hele tyve Aar forvaltede min Broder dette sit Embede saa vel, at Barmekyden stedse kom til at holde mere af ham. Men da døde hans kjære Herre, og da han in-

gen særlig Belønning havde faaet for sin mange Aars tro Tjeneste, mistede han endogsaa Alt, hvad han efterhaanden havde sammenskrabet sig, eftersom Alt, hvad der fandtes efter Barmekyden, uden videre blev slaaet sammen i een Slump.

Da min stakkels Broder saaledes pludselig igjen var bragt til Tiggerstaven, sluttede han sig til en Karavane, som gik til Mekka, for undervejs at leve af de Almisser, som de fromme Pilgrimmes Godhed forundte ham. Men undervejs blev Karavanen angreben og udplyndret af en Beduinhorde, og min Broder blev slæbt i Slaveri af en pjaltet Beduin, der syntes, at han ikke havde faaet Nok af Byttet. Flere Dage efter hinanden gav denne ham hundrede Stokkeslag under Fødderne for at afpresse ham en betydelig Løsesum, uden at lade sig røre af hans Veeklager og dyre Forsikkringer om, at han ikke besad det Allermindste. Men da han endelig indsaae, at der virkelig Intet var at hente hos den stakkels Shakabak, splittede han Læben op paa ham for at hævne sig for det indbildte Tab, han havde havt ved at gaa glip af Løsepengene.

Den samme Beduin havde en smuk Kone, og ofte, naar han drog ud paa sine Strejftog, lod han min Broder blive ene tilbage hos hende. Den smukke Kone søgte paa alle Maader at formilde den arme Slaves haarde Lod, og lod sig endogsaa forstaa med, at han ikke var hende ligegyldig. Men af en naturlig Frygt for Følgerne vovede han ikke at gjengjælde hendes Tilbøjelighed, og undgik ligesaa omhyggelig enhver Lejlighed til at være alene med hende, som hun søgte den. Men den unge Kone havde imidlertid saaledes vænnet sig til at drive Spøg med den altfor ærbare, skjøndt ligefuldt elskede Shakabak, at hun en Dag ogsaa tillod sig det i

sin Mands Nærværelse. Til al Ulykke faldt det min Broder denne Gang ind at besvare Spøgen, Allah veed, hvorledes, og Beduinen fattede heraf strax Mistanke om en strafværdig Forstaaelse mellem ham og sin Kone. Ligesom rasende kastede han sig over min Broder, og efterat han paa en grusom Maade havde lemlæstet ham, bragte han ham paa sin Kameel op paa et højt Bjerg i en øde Egn, og forlod ham der.

Da dette Bjerg imidlertid netop laa paa Karavanevejen, fik jeg i Bagdad ved Rejsende snart Efterretning fra min arme Broder, der var saa syg og elendig, at han ikke formaaede at slæbe sig bort af Stedet. Strax ilede jeg ud til ham og fandt ham i den ynkværdigste Tilstand. Saasnart han ved min omhyggelige Pleje igjen var kommen nogenlunde til Kræfter, førte jeg ham med mig tilbage til Bagdad og deelte mine Smuler med ham ligesom med mine andre Brødre. Saaledes havde jeg nu hele min Familie paa Halsen. Men, Allah være lovet! — jeg var ikke Mand til at lade mig forknytte. —

— Disse Historier fortalte jeg Khalifen Mostanser Billah, — vedblev Barberen, henvendt til Selskabet: — og han tilkjendegav mig sit Bifald ved paany at briste ud i Latter. — „Nu tvivler jeg ikke længer om, — yttrede han: — at Man medrette har kaldt Dig den Tause og Betænksomme. Men af visse Grunde, som jeg tillader mig at beholde for mig selv, befaler jeg Dig øjeblikkelig at forlade Staden. Gaa, og lad aldrig mere Noget høre fra Dig!“ —

Endskjøndt højlig forbauset føjede jeg mig dog i Nødvendigheden, og berejste i flere Aar fremmede Lande.

Men saasnart jeg erfarede Khalifens Død, vendte jeg skyndsomst tilbage til Bagdad, for at see, hvorledes det imidlertid var gaaet mine arme Brødre. Til min store Sorg' erfarede jeg, at de alle vare døde. Ved denne Tid var det, at jeg ydede den lamme unge Mand hiin vigtige Tjeneste, hvorom I have hørt tale. I ere ogsaa blevne Vidner til hans Utaknemlighed, og den haanlige Maade, hvorpaa han behandlede mig. Istedetfor at takke og belønne mig og aldrig mere slippe mig fra sin Side, flyer han mig, ja forlader endogsaa for min Skyld sit Fædreland. Saasnart jeg imidlertid erfarede, at han ikke mere var i Bagdad, brød jeg op for at søge ham, uagtet intet Menneske formaaede at sige mig, hvor han var bleven af. Paa min Kunst drog jeg da fra Land til Land, indtil jeg endelig traf sammen med ham her, hvor jeg mindst ventede det. Det er min Retfærdiggjørelse. —

---

— Da Barberen saalunde havde endt sin Fortælling, — vedblev Skræderen, henvendt til Sultanen af Kashgar, for med sin Historie at stille den lille Pukkelryggedes iskygge: — kunde vi naturligviis ikke Andet end give den unge Mand Ret i, at Barberen jo var en stor Sladderpose. Ligefuldt ønskede vi dog at beholde ham hos os og forunde ham Andeel i Maaltidet, som Husets gjæstmilde Herre havde beredt os. Vi satte os altsaa tilbords og gjorde os tilgode, indtil Eftermiddagsbønnen bød os at bryde op. Jeg gik hen i mit Værksted og gav mig til at arbejde, da der endnu var god Tid indtil Aften. I denne Mellemtid var det, at den lille Pukkelryggede kom til mig i en halv beruset Tilstand, syngende og dandsende til Tamburinens Klang. For at berede min unge Kone

en morsom Underholdning tog jeg den pudseerlige lille Herre med mig hjem. Min Kone satte en Ret Fisk paa Bordet, og jeg lagde egenhændig det bedste Stykke paa min Gjæsts Tallerken. Men den lille Pukkelryggede var for graadig, og gav sig til at sluge Fisken uden at agte paa de i samme værende Been. Pludselig fik han eet i Halsen, og styrtede ned af Sofaen ligesom død. Efterat vi længe forgjæves havde gjort os Umage for at hjælpe ham tilrette og atter faa Liv i ham, toge vi i vor store Angst og Forlegenhed ikke i Betænkning at skaffe os ham af Halsen ved at spille ham i Hænderne paa den jødiske Læge. Denne bragte ham videre ind i Fedtleverandørens Huus, og han skaffede ham ud paa Gaden, hvor Man fandt ham, i den Formening, at den kristne Kjøbmand havde ihjelslaaet ham.

Hermed er min Fortælling tilende, naadige Fyrste; — vedblev Skræderen: — Eder tilkommer det nu at afgjøre, om vi fortjene Eders Mildhed eller Vrede, om vi skulle leve eller miste Livet. —

# Fortsættelse af den lille Pukkelryggedes Historie.

Sultanen af Kashgar lagde heelt tilfreds sit Aasyn i behagelige Folder; herved fattede Skræderen og hans Stalbrødre det bedste Haab.

— Jeg kan ikke nægte, — tog han tilorde: — at jo den lamme unge Mands, samt Barberens og hans Brødres Historier have overrasket mig endnu mere end den lille Pukkelryggedes Historie. Dog førend jeg lader Eder alle Fire løbe og lader min stakkels Nar begrave, gad jeg dog gjerne see den snurrige Barbeer, som er Aarsag til Eders Benaadelse. Uden hans Snakkesalighed vare I nemlig aldrig undslupne Galgen. Eftersom han befinder sig her i min Hovedstad, vil det ikke være vanskeligt at tilfredsstille min Nysgjerrighed. —

Og han affendte strax een af sine Tjenere ifølge med Skræderen, som havde erklæret, at han nok skulde opspore Barberen. Det varede heller ikke længe, inden de vendte tilbage med ham og forestillede ham for Sultanen.

Barberen var en Olding paa henved halvfemsindstyve Aar; men, mærkværdigt nok, var han endnu en Kæmpe i Sundhed og Legemskraft. Han havde et kridhvidt

langt nedbølgende Skjæg med tilsvarende buskede Øjenbryn, en lang og spids Næse, der sad ikke saa lidt skjævt til den ene Side, og store hængende Ører. Allerede ved det blotte Syn af ham maatte Sultanen briste ud i en hjertelig Latter. — Tause Mand, — tilraabte han ham: — jeg har hørt, at I forstod at fortælle morsomme Historier. Vil I vel give mig nogle tilbedste! —

— Med Eders Højheds Tilladelse ville vi lade det indtil videre bero med de Historier, som Eders Slave monne vide. — Men — vedblev Barberen, idet han saae sig om i Kredsen: — Hvad have denne Christen, denne Jøde, denne Muselmand og denne døde Pukkelryggede at gjøre i Eders Højheds Nærværelse? I ville allernaadigst undskylde, at jeg saaledes buser frem med Spørgsmaalet! — — Mærkværdigt, højst mærkværdigt! —

Sultanen kom til at lee over Barberens naive Dristighed, og svarede: — Hvad angaaer det Eder? —

— Herre, — svarede Barberen: — det er mig af højeste Vigtighed at faa dette at vide, forat Eders Højhed kan erfare, at jeg ingenlunde er hiin store Brøvler, som Nogle ville paastaa, jeg er, men tværtimod en Mand, som med fuld Ret bærer Navnet: den Tause og Betænksomme. —

Sultanen af Kashgar var saa naadig at tilfredsstille Barberens Nysgjerrighed, og befalede, at Man skulde fortælle ham den lille Pukkelryggedes Historie. Saasnart Barberen havde hørt Fortællingen tilende, vuggede han Hovedet betænksomt frem og tilbage, som om han vilde sige: — Herved maa der visselig endnu findes een eller anden skjult Sammenhæng, som jeg ikke begriber. —

— Det er isandhed en forbausende Historie! — udraabte han: — Imidlertid er det mig kjært, at jeg har

Lejlighed til med det Samme at undersøge denne pukkelryggede Eventyrer efter Døden. —

Med disse Ord traadte han hen til den døde Nar, tog Plads paa Gulvet, og lagde hans Hoved i sit Skjød for ret nøje at kunne undersøge ham. Dog pludselig brød han uden al sømmelig Tilbageholdenhed ud i en saa høj og voldsom Latter, at han faldt om paa Ryggen og vred sig paa Gulvet som en Orm.

Men efter nogle Øjeblikkes Forløb, i hvilke de Tilstedeværende i taus Forbauselse havde betragtet ham, rejste han sig atter overende og yttrede, dog endnu bestandig afbrudt af samme vilde og voldsomme Latter: — Nu isandhed, Ordsproget har Ret: — „Døden skal have en Aarsag." — Fortjener nogen Historie i Verden at blive optegnet med gyldne Bogstaver, saa er det isandhed denne Pukkelryggedes. —

Alle Tilstedeværende vare imidlertid blevne enige om, at Barberen enten havde faaet en Skrue løs eller gik i Barndom, og Sultanen spurgte: — Tause Mand, hvorover leer I saa mægtig? —

— Herre, — svarede Barberen: — jeg tilsværger Eder ved Sultanens naadige Sindelag, denne Mandsling er ingenlunde død! — Han er ikke mere død end jeg, saasnart hans indvendige Dele igjen ere bragte lidt i Orden; hvis jeg ikke overbeviser Eder herom, vil jeg gjælde for en Fusker og Pralhans, og hvad værre er, for en Sludderbøtte. —

Medens han endnu talte, fremtog han af en Medikamentdaase, som han førte hos sig, en lille Flaske med Balsom; med denne indgned han først en Tidlang den lille Pukkelryggedes Hals. Derpaa fremtog han af sit Bestik et Instrument, som lignede et lille Brækkejern;

dette anbragte han imellem Narrens Tænder og aabnede saaledes forsigtig hans Mund. Endelig bragte han en fiin lille Tang ned i den Kvaltes Svælg, og — o Under! — fremtog med behændig Haand et stort Fiskebeen, som havde siddet paatværs dernede. Triumferende viste Barberen det skjæbnesvangre Been rundt omkring i Forsamlingen.

Men strax begyndte den Pukkelryggede at nyse, slog Øjnene ivejret, bevægede Arme og Been og gav endnu andre Livstegn fra sig.

Sultanen af Kashgar og alle de øvrige Øjenvidner til denne smukke Operation følte sig endnu mere forbausede over Barberens kirurgiske Færdighed, end over den Pukkelryggedes Gjenoplivelse, efterat han en heel Nat og den største Deel af Dagen havde gjældt for død, og de begyndte at ansee Barberen for en paa sin Viis udmærket Mand uagtet alle hans store Svagheder. Den af Glæde og Beundring opfyldte Sultan befalede, at hans Nars Historie skulde med kostelig Skrift optegnes i Forbindelse med den kunstfærdige Barbeers. Og forat Skræderen, den kristne Kjøbmand, den jødiske Læge og Fedtleverandøren kun med Glæde skulde tænke tilbage paa den foregaaende Nats Eventyr, lod han dem i sin Nærværelse beklæde med rige og skjønne Naadesklædebon. Barberen forundte han en meget betydelig aarlig Lønning, og beholdt ham ved sit Hof som sin Livlæge.

# De tre Æbler.

En Dag befalede Khalifen Harun al Raschid sin Vizier Giafar den næste Nat at indfinde sig i Paladset. — Vizier, — sagde han til ham, da han var mødt for hans Aasyn: — jeg har isinde at gjøre en natlig Gang igjennem Staden, for at erfare, hvorledes Man holder sig mine Love og Anordninger efterrettelig. Navnlig er det min Agt med Strenghed at undersøge Embedsmændenes Færd. Bliver der ført grundet Klage over nogle af dem, ville vi sætte nye ind i deres Sted, som bedre ville opfylde deres Pligter; blive derimod andre berømmelig omtalte for vore Øren, ville vi ikke undlade efter Fortjeneste at belønne dem. —

Khalifen og hans tro Ledsagere, Giafar og Mesrur, Storvizieren og Øversten for Gildingerne, toge altsaa Forklædninger paa for at være ukjendelige, og begave sig tilsammen paa Vejen igjennem Staden.

Efterat de i Taushed vare gaaede igjennem adskillige Gader, samt over flere Pladse og Torve, uden at møde nogen Mordersjæl, traf de endelig i et snevert Stræde en gammel Mand af høj Vært og med et langt sneehvidt Skjæg, som bar et tungt Næt paa sit Hoved og med langsomme Fjed kom gaaende op fra Flodbredden. Paa sin

Arm havde han en Kurv af Palmeblade, og i Haanden en lang Stok, hvormed han støttede sin Gang. —

— Denne Olding — yttrede Khalifen: — synes just ikke at leve i Overflødighed. Vi ville tiltale ham og spørge om hans Omstændigheder. —

— Gode Ven, — sagde altsaa Storvizieren til ham: — Hvem er Du? —

— Herre, — svarede Oldingen: — jeg er en Fisker, men den Fattigste og Elendigste af alle mine Lige. Formiddags forlod jeg min Bolig for at gaa ud at fiske; jeg har arbejdet hele Dagen, men har indtil nu ikke fanget det Allermindste. Og hjemme sidde min Kone og mine Børn og raabe forgjæves paa Spise fra min Haand. —

Fuld af Medlidenhed tog Khalifen nu selv Ordet og sagde: — Vilde Du vel have Mod til at vende om og endnu engang udkaste dit Net? Vi ville give Dig hundrede Guldstykker for sammes Indhold. —

Ved dette Forslag glemte den gode gamle Fisker al Dagens Møje og hele sin Elendighed, og gik med Khalifen, Giafar og Mesrur atter ned til Bredden af Tigrisfloden, idet han mumlede for sig selv: — Disse Herrer synes altfor satte og ærbare af Væsen til at de skulde holde mig for Nar. Selv om de blot gave mig Hundrededelen af hvad de have lovet mig, vilde dette dog altid være Meget for mig. —

Saasnart Fiskeren med sine Ledsagere havde naaet Floden, kastede han atter sit Net ud, og drog det efter en passende Tids Forløb igjen iland. Nettet var overordentlig tungt og truede med at briste. Og intet Under; der fandtes en svær, med Ombu tillukket Kiste deri!

Khalifen lod øjeblikkelig den gamle Fisker give de hundrede Guldstykker, som han havde lovet ham, og lod

ham dermed gaa. Men Oberſten for Gildingerne maatte tage Kiſten paa Nakken og haſtig bære den tilbage til Paladſet; thi Harun var i højeſte Maade nysgjerrig efter at lære dens Indhold at kjende. Neppe vare Eventyrerne atter under Tag, førend Khalifen lod Kiſten bryde op. Indeni ſamme fandtes der en ſtor Kurv af Palmeblade, hvis Laag var ſyet faſt med røde uldne Snore. Dog Khalifen havde naturligviis ikke Taalmodighed til at vente, medens Laaget blev ſprættet af; han ſkar Snorene over, og fremdrog af Kurven en underlig blød Pakke, der var indhyllet i et gammelt Tæppe og omviklet med ſtærke Snore. Med en næſten feberagtig Haſt ſkar Harun ogſaa diſſe Snore over og viklede Pakken op. — Hvilket grufuldt Syn! Med Forfærdelſe ſaae de for ſig et kvindeligt Legeme, mere blændende end Sneen, ſkaaret i mangfoldige Stykker!

Man kan lettere foreſtille ſig end det lader ſig beſkrive, i hvilken Grad Khaliſen blev greben af Forbauſelſe og Rædſel ved dette Syn. Længe blev han ſtaaende i ſtum Henſtirren; men ſaaſnart han atter vandt Mælets Brug, brød han ud i den heftigſte Vrede, og udraabte med raſende Blikke paa den ulykkelige Storvizier: — Ha, Uſalige! Er det paa denne Maade, at Du vaager over mine Underſaatters Vel? Lige under dine Øjne begaaes der i min Hovedſtad de ſkrækkeligſte Mord, og Man kaſter Ligene i Floden, uden Sky for den hævnende Retfærdighed! Paa Dommens Dag ville de raabe om gruſom Hævn over Dig, Du onde Tjener! — Hvis Du ikke haſtig udſoner denne Kvindes jammerlige Død med hendes gruſomme Morders Henrettelſe, ſaa ſværger jeg ved den

store Guds Navn, at jeg lader Dig selv hænge tilligemed syrretyve af dine Frænder! —

— Hersker over de Troende, — svarede Giafar bævende: — jeg beder Eders Højhed i det Mindste forunde mig Tid til at efterspore Forbrydelsen. —

— Den skal Du faa! — svarede Khalifen: — Men jeg tilstaaer Dig kun tvende Dage. Indret Dig nu derefter! —

I levende Angst gik Storvizieren hjem. — Hvorledes skulde jeg vel i en saa stor og folkerig Stad som Bagdad — sagde han til sig selv: — formaa at opdage en Morder, som rimeligviis har begaaet Forbrydelsen uden Vidner, og maaskee allerede har forladt Staden? En Anden vilde i mit Sted tage een eller anden Usling ud af Fængslerne og lade ham undgjælde for at tilfredsstille Khalifen; men jeg nærer Afsky for slig vilkaarlig Retspleje, og lader der sig ingen anden Udvej finde, vil jeg heller dø end følge denne. —

Imidlertid satte han øjeblikkelig iværk, hvad han formaaede at gjøre; alle de ham undergivne Politiembedsmænd kom paa Benene og efterspurede Forbryderen paa det Omhyggeligste, vel vidende, hvad det gjaldt om. Deres egen Velfærd stod nemlig ikke mindre ifare end deres Herre Vizierens; ved hans Fald vilde de alle drages med i Fordærvelsen.

Men alle deres Bestræbelser vare frugtesløse; der var intet Spor af Morderen at opdage. Da kom Vizieren til den sørgelige Erkjendelse, at det var ude med ham, hvis ikke den barmhjertige Himmel paa en besynderlig Maade greb frelsende ind i hans Skjæbne.

Under disse Omstændigheder oprandt den tredie Dag, og Giafar maatte møde for Khalifen.

— Nu, har Du fundet Morderen? — spurgte Harun i haard Tone.

— Hersker over de Troende, — svarede Giafar med Taarer: — jeg har Ingen fundet, som kunde give mig den ringeste Oplysning angaaende denne uhyggelige Begivenhed. Morderen er ikke til at opdage. —

Da gav Harun al Raschid Befaling til, at Storvizieren skulde hænges tilligemed fyrretyve Barmekyder udenfor Porten af hans Palads. Medens Galgerne bleve oprejste og de fyrretyve Barmekyder slæbte frem af deres Huse, lod Khalifen udraabe over hele Staden:

— Hvo som vil see Storvizieren Giafar og fyrretyve af hans Frænder ophænges i Galgen, indfinde sig paa Pladsen foran Paladset! —

Saasnart de nødvendige Foranstaltninger til Henrettelsen vare trufne, bleve Giafar og hans fyrretyve Slægtninger førte hid under Ledsagelse af Skarpretteren og en Mængde Retsbetjente, og stillede hver under sin Galge. Allerede kastede Man dem Rebene om Halsen. Det paa Pladsen forsamlede Folk flød hen i Taarer og fyldte Luften med sine Veeklager; thi Barmekyderne vare bekjendte for deres Retskaffenhed, Uegennyttighed og Gavmildhed, ikke alene i Bagdad, men over hele Riget, og Alle følte, at det almindelige Vel stod i Begreb med at lide et ubodeligt Tab.

Endnu nogle Øjeblikkes Tøven, og Man turde ikke længer vove at opsætte den strenge Haruns uigjenkaldelige Befaling; de ædleste Mænd i Riget skulde miste Livet paa en vanærende Maade. Tegnet blev givet, det skjæbnesvangre Tegn til Henrettelsen! — — Da styrtede

med et højt Skrig en smuk og velklædt ung Mand frem af Skaren, trængte sig igjennem til Storvizieren, kastede sig ned for ham og udraabte, idet han kyssede hans Hænder:

— Ædle Vizier, Rigets og Hoffets første Emir, de Fattiges sikkre Tilflugt! I er uskyldig i den Forbrydelse, som der er begaaet! Forlad Eders Plads og lad mig udsone den unge Kvindes grusomme Død! Det er mig, der har dræbt og kastet hende i Floden, o jeg Ulyksalige! —

Endskjøndt Vizieren naturligviis i højeste Maal blev glædelig overrasket ved dette pludselige Omslag i hans Skjæbne, kunde han dog ikke Andet end føle en inderlig Medlidenhed med den unge Mand. Dog førend han endnu kunde svare ham, trængte en høj, allerede aldrende Mand af et ærværdigt Udseende sig frem til ham og raabte: — Herre, tro ikke denne unge Mand! Ingen uden jeg har myrdet den unge Kone, og fortjener Forbrydelsens Straf! — I den Barmhjertiges Navn besværger jeg Eder, lad den unge Mand uhindret gaa sin Vej! Han er from og uskyldig som Ørkenens Gazelle! —

Dog den unge Mand lod ham neppe tale ud, men raabte: — Nej o Herre, jeg er Morderen, og min Forbrydelse kjender ingen Medskyldige! —

— Ak min Søn, — afbrød ham Oldingen i sagte Tone: — Dig har Fortvivlelsen bragt herhid, og Du ønsker at gribe voldsomt ind i din Skjæbne. Du er saa ung endnu; lev og lær at glemme! Jeg derimod vil ikke faa Tid til at glemme, hvad jeg fornys har maattet opleve; jeg er gammel, og har kun faa Dage tilbage at leve i. En Olding som jeg maa desuden stedse være be-

redt til at forlade denne Verden. Min dyrebare Søn, lad mig offre denne usle Rest af mit Liv for at frelse dit, som først nylig har taget Begyndelse. —

— Ædle Giafar, — vedblev han derpaa i høj Tone, henvendt til Storvizieren: — jeg gjentager, at jeg alene er Morderen, og fordrer Retfærdighed af Eder! Lad mig dø og den unge Mand leve! I vil derved gjøre vel imod os begge, os tvende Ulykkelige! —

Denne forunderlige Kappestrid for at komme til at pryde Galgen bevægede Giafar, med de høje Embedsmænds Tilladelse, som vare blevne gjorte ansvarlige for Udførelsen af Khalifens Villie, til at føre dem begge, baade den unge Mand og Oldingen, frem for Khalifen.

Saasnart han stod for Haruns Aasyn, kysede han Gulvet syv Gange, og tog derpaa tilorde:

— Naadige Herster, her bringer jeg Eder en ung Mand og en Olding, som begge udelukkende erklære sig skyldige i den unge Kvindes Død, som vi have fundet i Tigrisfloden. —

Da Khalifen derpaa alvorlig formanede dem til at sige Sandheden, Hvo af dem der var den egentlige Skyldige, gjentoge de begge deres tidligere Forsikkringer. Under disse Omstændigheder syntes det Khalifen, at der ikke var Andet for at gjøre, end at lade dem begge hænge. Men Storvizieren vovede at indvende:

— Herre, hvis kun een af dem er skyldig i Mordet, vilde det være en Uretfærdighed at undlive dem begge To. —

Da hævede den unge Mand højtidelig sin Røst og sagde: — Jeg sværger ved den almægtige Allah, som har skabt Himmel og Jord, at jeg for tre Dage siden

har dræbt den unge Kvinde, fiirdeelt hendes Legeme og kastet hende i Floden. Jeg vil paa Dommens Dag ingen Andeel have i Naaden, saafremt jeg farer med Usandhed! Lad mig da lide den Straf, jeg alene har fortjent! —

Paa denne højtidelige Ed troede Khalifen den unge Mand, og det saa meget snarere, som Oldingen taug stille dertil.

— Ulyksalige, — henvendte han sig derfor til den unge Mand: — hvorfor begik Du en saa afskyelig Forbrydelse, og Hvad foranlediger Dig til at optræde som din egen Anklager? —

— Hersker over de Troende, — svarede den unge Mand: — hvis det blev optegnet, hvad der har tildraget sig imellem mig og hiin unge Kvinde, vilde Verden deri komme til at besidde en meget sørgelig, men tillige højst lærerig Historie. —

— Lad os da høre! Fortæl os din Historie! — bød Khalifen, og den unge Mand begyndte, som følger:

## Den sønderlemmede unge Kones og den unge Mands, hendes Ægtefælles Historie.

Hersker over de Troende, den myrdede unge Kvinde var min Hustru og en Datter af denne Olding, min Faders Broder. Da jeg ægtede hende, var hun kun tolv Aar gammel, og siden hiin Tid ere otte Aar henrundne. Hun havde allerede født mig tre Drengebørn, og jeg maa til hendes Roes tilstaa, at hun i ingen Henseende nogensinde gjorde mig imod. Hun var klog i Væsen, elskelig i Adfærd, og havde aabenbart kun eet

Formaal for Øje, det at behage mig. Intet Under derfor, at jeg paa min Side inderlig elskede hende og stræbte at forekomme alle hendes Ønsker.

Da hun omtrent for to Maaneder siden faldt i en Sygdom, viste jeg hende al optænkelig Omhu, og sparede Intet for at befordre hendes Helbredelse. Efter en Maaneds Forløb var hun ogsaa igjen saa vidt helbredet, at hun kunde tænke paa at gaa i Badet.

— Kjære Fætter, (saaledes kaldte hun mig i fortrolig Tale) — kjære Fætter, — sagde hun da en Dag til mig: — jeg føler den største Lyst til Æbler, og Du vilde berede mig en stor Glæde ved at skaffe mig nogle. Jeg har allerede længe baaret paa denne Attraa, og den er tilsidst, maa jeg tilstaa, bleven saa heftig, at jeg med Grund frygter for at faa eet eller andet slemt Tilfælde, dersom den ikke bliver tilfredsstillet. —

— Jeg skal i det Mindste gjøre mig al optænkelig Umag for at tilfredsstille denne din Attraa. — svarede jeg hende, og gav mig strax til at søge efter Æbler paa alle Torve og i alle Boder. Men der var desværre ikke eet eneste at opdrive, endskjøndt jeg bød en Guldinar for Stykket. Ganske fortrædelig over min spildte Møje vendte jeg tilbage fra min Udflugt. Da nu min Kone kom hjem fra Badet og ingen Æbler forefandt, blev hun saa forstemt derover, at hun ikke kunde sove hele Natten. Jeg stod derfor den følgende Dag meget tidlig op, gik ud og forhørte mig atter om Æbler i alle Haver trindt omkring, men ligesaa forgjæves som den foregaaende Dag. Imidlertid fik jeg dog den bestemte Underretning af en gammel Gartner, at jeg ved denne Tid intetsomhelst Sted vilde finde modne Æbler uden i Eders Højheds Haver i Balsora.

Da jeg nu elskede min Kone overordentlig højt, vilde jeg ikke for Alt i Verden forsømme Noget, som kunde føre til Opfyldelsen af hendes levende Ønske. Derfor underrettede jeg hende strax om mit Forehavende, iførte mig Rejseklæder, og begav mig paa Vejen til Balsora. Med saadan Iil fremskyndede jeg denne min Rejse, at jeg i mindre end fjorten Dage igjen var tilbage med tre herlige Æbler, der rigtignok havde kostet en Guldrachme Stykket. Det var nemlig de eneste fuldmodne, som fandtes i hele Haven, og Gartneren vilde ikke overlade mig dem for nogen ringere Priis.

Uden at give mig Tid til endog blot at klæde mig om, ilede jeg med mine kostbare Æbler strax ind til min Kone og overrakte hende dem. Men imidlertid var Lysten efter Æbler aldeles forgaaet hende, og hun lod det bero ved at tage med Tak imod dem og lægge dem tilside. Den Arme havde, medens jeg var borte, havt et Tilbagefald af sin Sygdom, og jeg vidste ikke længer, hvad jeg skulde gjøre for at hjælpe hende.

Da jeg den følgende Dag sad i min Bod paa Bazaren, hvor der findes allehaande fine og kostbare Stoffer tilsalg, saae jeg en stor sort Slave af et hæsligt Ydre nærme sig med et herligt Æble i Haanden. Øjeblikkelig erkjendte jeg Æblet for at være eet af dem, som jeg den foregaaende Dag havde bragt med mig fra Balsora, og kaldte i stor Bevægelse Slaven hid til mig, idet jeg spurgte, hvor han havde faaet dette Æble fra. Leende svarede han mig:

— Jeg har faaet det af min Kjæreste. Jeg kommer lige derfra, og maatte til min store Sorg finde hende syg og sengeliggende. Ved Siden af sig havde hun tre

Æbler liggende, og da jeg spurgte, hvor hun havde faaet dem fra, fortalte hun mig, at hendes godmodige Nar af en Ægtemand havde gjort en fjorten Dages Rejse for at hente dem til hende. Derpaa holdt vi Maaltid med hinanden, og da jeg forlod hende, tog jeg dette Æble med mig. —

Ganske ude af mig selv over denne Forklaring stod jeg strax op, lukkede min Bod og ilede hjem. Heelt uventet traadte jeg ind i min Kones Værelse. Her saae jeg mig først og fremmest om efter Æblerne, og da jeg kun fandt tvende tilstede, spurgte jeg min Kone om det tredie.

Min Kone vendte Hovedet om imod Æblerne, og svarede ganske ligegyldig, da hun saae, at der kun var to tilbage: — Kjære Fætter, jeg veed ikke, hvor det tredie er blevet af. —

Dette Svar gjorde min Mistanke til fuldkommen Vished. Henreven af Skinsygens Raseri drog jeg min Dolk ud af Bæltet og stødte den i min forræderske Hustrues Barm. Derpaa huggede jeg Hovedet af hende, mere liig et ufølsomt Uhyre end et Menneske, fiirdeelte hendes Legeme, og pakkede Stykkerne i en Kurv, som jeg syede til med rødt Uldgarn. Kurven forvarede jeg til større Sikkerhed i en Kiste, som jeg endelig den samme Dags Aften styrtede i Tigrisfloden.

Mine to yngste Børn vare allerede bragte tilsengs og laa i deres søde Søvn; mit tredie sad endnu udenfor Huset. Ved min Tilbagekomst fra Floden fandt jeg det bitterlig grædende udenfor Huusdøren, og da jeg spurgte, hvad der fejlede det, fik jeg til Svar: — Kjære Fader, jeg har idag uden Moders Vidende taget eet af de tre

Æbler, som Du nylig bragte hende. Længe passede jeg vel derpaa; men da jeg imiddags løb omkring og legede paa Gaden med mine smaa Brødre, rev en styg sort Slave mig det af Haanden og løb sin Vej dermed. Jeg ilede strax efter ham og forlangte mit Æble tilbage, idet jeg raabte, at det tilhørte min syge Moder, og at Du nylig havde gjort en Reise paa fjorten Dage for at bringe hende det. Men han vilde ikke give det fra sig igjen, og da jeg vedblev at løbe skrigende efter ham, vendte han sig om, slog mig til Jorden, og sprang derpaa ind i en Sidegade, hvor jeg snart ganske tabte ham afsyne. Saa gik jeg endelig hjem igjen og satte mig her ved Indgangen for at vente, indtil Du kom hjem, og bede Dig, at Du ikke maatte sige min stakkels syge Moder Noget derom. Hun vilde tage sig min Uartighed altfor nær og blive endnu sygere. —

Ved dette mit Barns Tale følte jeg mig greben af en ubeskrivelig Smerte. Jeg indsaae pludseligen alt det Skrækkelige ved min Forbrydelse, og angrede, men desværre for silde, at jeg havde havt mindre Tillid til min ædle Hustru, end til en elendig Slave, som havde sammenflikket sin løgnagtige Fortælling af de Stumper, som Barnet i sin Angst havde leveret ham. Imidlertid havde min Onkel indfundet sig for at besøge sin Datter; istedetfor at føre ham ind til hende maatte jeg Elendige fortælle, at jeg havde dræbt hende. Jeg skjulte heller ikke det Mindste for ham, endnu mindre besmykkede jeg min skjændige Adfærd, men erklærede mig selv for den allerværste Forbryder, uden at vente Fordømmelsesdommen fra hans Læber. Men den ædle Olding gav sig, istedetfor at overøse mig med vel fortjente Bebrejdelser, ja Forbandelser,

til at græde med mig, og vi begræd i hele tre Dage med hinanden Tabet af den elskeligste Datter og Hustru, som jeg paa en saa grusom Maade havde skilt os ved, idet jeg letsindig laante Øre til løgnagtig Sladder af en elendig Slave.

— Nu kjender Eders Højhed alle Omstændighederne ved min Forbrydelse, og jeg beder Eder om at vorde straffet med den strengeste Retfærdighed. Hvad I end bestemmer over mig, skal I ikke høre mig knurre; ingen Straf kan være haard nok til at udsone en saa grusom Forbrydelse. —

Den unge Mands Fortælling satte Khalifen i den højeste Forbauselse. Men paa samme Tid erkjendte han, at Forbryderen var mere at beklage end egentlig straf-værdig, og han fattede den inderligste Medlidenhed med ham. Straffen, den allerhaardeste Straf, bar han i sig selv. Derfor tog Khalifen saaledes tilorde:

— Denne unge Mands Forbrydelse er vistnok afskyelig; men den har mere sin Grund i Svaghed end i Ondskab. Mig synes derfor, at den vel kan undskyldes baade for Allah og Menneskene. Den egentlige Skyldige er den nedrige Slave, og ham skal visselig den grusomste Hævn ramme. —

Derpaa henvendte han sig til Giafar og vedblev: — Jeg giver Dig tre Dage til at opspore ham; har Du ham ikke i din Magt inden denne Tid, skal Du selv i hans Sted miste Livet. —

Den ulykkelige Vizier havde allerede troet sig udenfor al Fare; Khalifens nye Befaling bøjede ham derfor desto dybere til Jorden. Imidlertid kjendte han sin Herres Gemytsart altfor vel til at vove nogen

Indsigelse; under Taarer drog han sig tilbage, og gik hjem med den Overbeviisning, at han kun havde tre Dage tilbage at leve i. Han havde nemlig saa ringe Haab om at opdage den skyldige Slave, at han slet ikke tænkte paa at anstille Efterforskninger for at finde ham. — Hvorledes skulde det vel blive muligt, — sagde han til sig selv: — i en Stad som Bagdad, hvor der findes utallige sorte Slaver, at finde den eneste Skyldige! Hvis Allah ikke griber ind, som tidligere, maa jeg være beredt paa at lade Livet. —

De to følgende Dage tilbragte han dybt sørgende i Kredsen af sin jamrende Familie, som bittert klagede over Khalifens grusomme Strenghed. Paa den tredie Dag beredte han sig til modig at gaa Døden imøde, som en Vizier uden Plet og Dadel, der af bedste Evne havde opfyldt sit Embeds tunge Pligter. Kadi og Vidner bleve hidkaldte, forat de skulde underskrive hans i deres Nærværelse affattede Testament. Da denne Forretning var tilendebragt, omfavnede han sin Hustru og sine Børn og sagde dem det sidste Farvel. Hele Familien flød hen i Taarer; det var et uden Lige rørende Skuespil.

I samme Øjeblik som det tredie Døgn var udrundet, indfandt sig een af Khalifens Tjenere for at opfordre Giafar til at indfinde sig hos den utaalmodig ventende Fyrste for at give Besked angaaende den forbryderiske Slave. Just vilde den til Døden bedrøvede Vizier begive sig paa Vejen, da een af Husets Barnepiger bragte ham hans yngste, fem til sex Aar gamle Datterlil, forat han skulde see hende endnu engang. Dette Barn besad i en ganske overordentlig Grad hans Hjertes Ømhed; med Taarer i Øjnene tog han det i sine Arme og kyssede det gjentagne Gange. Men idet han trykkede det ind til sig,

bemærkede han under dets Klæder, paa dets Bryst en haard Gjenstand, der syntes at udaande en behagelig Duft; adspredt spurgte han Barnet, hvad det var, det havde paa Brystet.

— Et Æble, lille Fa'er, — svarede Barnet: — hvorpaa der staaer Khalifen vor Herres Navn; vor Slave Rihan har solgt mig det for to Guldstykker. —

Ved Ordrne „Æble" og „Slave" lod Vizieren høre et lydeligt Udraab af Glæde og Overraskelse. Han fik Æblet lokket fra sin lille Pige, og hidkaldte øjeblikkelig Slaven, som just befandt sig i Nærheden. — Skurk, — spurgte han: — hvor har Du dette Æble fra? —

— Herre, — svarede Slaven forvirret: — jeg tilsværger Eder, at jeg hverken har taget det fra Eder eller stjaalet det i Khalifens Have. Jeg traf forleden tre eller fire legende Børn paa Gaden; eet af disse havde et Æble i Haanden, og jeg fik det Indfald at snappe det fra Barnet. Men den lille Dreng løb efter mig og skreg, at Æblet tilhørte hans syge Moder og at hans Fader havde gjort en lang Rejse for at tilfredsstille hendes umaadelige Lyst efter Æbler. Af tre, som han havde bragt med sig tilbage, var dette det ene, og Drengen havde listet det til sig uden sin Moders Tilladelse og Vidende. Men forgjæves bønfaldt Barnet mig om at give det Æblet tilbage; jeg beholdt det, og solgte det siden til Eders yngste Datter for to Guldstykker. Det er det Hele, jeg har at sige. —

Giafar kunde ikke noksom forbauses over, at en usel Slaves Gavtyveri ikke alene havde foranlediget en uskyldig Kones Død, men ogsaa havde været nærved at

hidføre hans egen. Han tog Slaven med sig op til Khalifen og fortalte denne heelt omstændlig, hvad han allerede havde erfaret af Slaven og hvorledes denne var bleven opdaget. Intet kan ligne Khalifens Overraskelse! Imidlertid var han højlig tilfreds med Udfaldet, — thi han elskede dog af Hjertet sin tro Storvizier — og brast ud i en høj Latter. Dette Khalifens gode Lune kom den forbryderiske Slave tilgode; i Betragtning af, at han dog ingenlunde havde havt til Hensigt at afstedkomme den store Ulykke, som skeet var, slap han med en efter Omstændighederne lemfældig Straf. Men for at trøste den ulykkelige unge Mand over Tabet af hans dyrebare Hustru, formælede Khalifen ham med een af sine smukkeste Slavinder, overøste ham med Velgjerninger og forblev ham bevaagen lige indtil Døden adskilte dem.

# Gartneren og hans Søn og Æslet.

En gammel Gartner begav sig en Dag med sin lille Søn ud i sin Have; Drengen reed paa Æslet, og hans Fader gik ved Siden af. Derover undrede sig højligen nogle Folk, som kom dem imøde paa Vejen, og de sagde til hinanden: — See dog blot den gamle Nar! Han er virkelig tosset nok til selv at vandre tilfods, medens hans Lømmel af Søn lader sig slæbe af Æslet! —

— De gode Folk have maaskee Ret. — sagde Gartneren til sig selv, lod sin Søn stige af, og indtog hans Plads paa Æslet. Men efter en liden Stund mødte de andre Folk, som ganske højt yttrede, idet de droge forbi: — Hvilken Hallunk af en Fader! Han skammer sig ikke ved at hænge og dorske paa Æslet, medens hans lille Søn maa bruge sine Been og gaa ved Siden af! —

— Der kan være Noget i. — sagde Gartneren til sig selv: — Æslet kan vel ogsaa tilnøds bære os begge! — Og han lod sin Søn stige op og tage Plads bagved sig.

Men det varede ikke længe, inden de mødte andre Folk, som skammede de Ridende ud og raabte: — Er det da ikke baade Synd og Skam, at I to store Kroppe

saaledes lade Eder slæbe af det lille elendige Dyr? Allah lære Eder Menneskelighed! —

— De gode Folk have ikke just ganske Uret, synes mig. — sagde Gartneren til sig selv: — Sønnike, det er vel altsaa bedst, at vi begge stige af, og Hver for sig alle Tre bruge vore Skanker og slæbe Byrden af vor egen Krop. Der er virkelig nogen Billighed, som taler derfor. —

Og de stege af og vandrede videre ved Siden af Æslet. Dog neppe vare de igjen dragne nogle hundrede Skridt frem, førend der kom dem andre Folk imøde, som med Spot og Latter raabte: — Hvilke Tosser, baade Fader og Søn! De have et Æsel med fire sunde og stærke Been, og traske dog udad Landevejen, som om de aldrig havde vidst, at et Æsel var til at ride paa! —

Da standsede Gartneren ganske forvirret og vidste i de første Øjeblikke ej, hvad han skulde sige. Men efter nogen Tids Eftertanke var han atter klar og enig med sig selv og yttrede smilende for sin Søn: — Det er umuligt at gjøre alle Folk tilpas. Den Erfaring burde jeg gamle Mand allerede for længe siden have gjort. Nu er der intet Andet tilbage at prøve, end at vi skulde give os til at bære Æslet, istedetfor at lade os bære af det. Men bedre er det dog, at det bliver, som det var fra Begyndelsen. Stig op, min Søn, og lad os drage videre! Lad saa Folk længe nok sige, hvad de ville! —

# Den gode Vizier
## i Fængselet.

En god og retskaffen Vizier var for sin Hersker bleven skammelig bagtalt af sine Avindsmænd, og denne havde kastet ham i et haardt Fængsel, hvor der ikke raktes ham Andet end Brød og Vand til Livets Ophold. Allerede havde han tilbragt syv Aar i denne ulykkelige Stilling, da Sultanen, som havde til Vane, under Forklædning nu og da at vandre omkring i Staden, en Dag tilfældigviis kom forbi sin forrige Ministers Bolig. Til sin store Forundring saae han ikke alene Huset aabent, men ogsaa en heel Deel Tjenere i Begreb med at gjøre det reent og indrette det til at modtage deres Herre. Forbauset spurgte han Slaverne, hvad dette skulde betyde, og fik til Svar, at den gamle Vizier fra sit Fængsel havde sendt dem Bud med den Besked, at han endnu samme Dag vilde gjenerhverve sig Sultanens Naade og vende tilbage til sit Huus og sin Familie.

Sultanen, som paa Intet mindre havde tænkt end paa sin Viziers Frigivelse, vidste ikke at fatte sig i denne ligesaa overraskende som besynderlige Meddelelse, og kunde ikke faa Andet ud deraf, end at Vizieren maatte have mistet Forstanden under den lange Indespærring. For imidler-

tid at komme til Vished i Sagen besluttede han under Forklædning selv at besøge Fængslet.

Vel forsynet med Brød og Suul meldte han sig ved Fængslet og bad Fangevogteren, under Foregivende af, at han havde et Løfte at opfylde, om Tilladelse til at uddele de medbragte Forraad imellem Fangerne. Da han havde erholdt denne, gik han fra Fængsel til Fængsel og uddeelte sine milde Gaver, og kom saaledes endelig ogsaa til det Fængsel, hvori Vizieren sad fangen.

Den gamle Vizier holdt just sin Andagt, men afbrød strax og spurgte den formeentlige Dervisk, hvad han vilde.

— Jeg kommer for at ønske Eder tillykke. — svarede Sultanen: — Uagtet jeg ikke personlig kjender Eder, har jeg dog ofte anraabt Himlen om Eders Befrielse. Da jeg nu imorges gik forbi Eders Bolig, erfarede jeg til min store Glæde, at Eders Forløsningstime var nærved at slaa. Sultanen maa vel altsaa allerede have givet Befaling til Eders Frigivelse? —

— Nej, det har han rigtignok ikke, ærværdige Dervisk; — svarede Vizieren: — men I kan dog ligefuldt være sikker paa, at jeg endnu før Aften vil faa min Frihed tilbage og dermed tillige mit Embed og alle mine Værdigheder. —

— Himlen give, at I havde Ret! — yttrede Dervisken: — Men hvorpaa bygger I dette Haab? —

— Det skal jeg sige Eder, gode Dervisk. Sæt Eder, og I skal faa fyldestgjørende Forklaring. — Erfaringen har nemlig lært mig, at Man paa Lykkens Spidse altid har en Ulykke at frygte for, og i Ulykkens Afgrund stedse har en Frelse at haabe. — Medens jeg endnu var Vizier, agtet af Sultanen og elsket af Folket paa Grund af min Retfærdighed og Troskab, nød jeg en Aften frisk

Luft, i en Baad sejlende frem og tilbage paa Floden. Vi nøde vor Kaffe ombord, og ved denne Lejlighed hændte det sig, at den Kop, jeg drak af, — den bestod af een eneste Smaragd, og var det kjæreste Stykke, jeg ejede — gled mig ud af Haanden og faldt i Vandet. Øjeblikkelig lod jeg kaste Anker paa Stedet, sendte Bud efter en Dykker, og lovede denne en stor Belønning, hvis han skaffede mig Koppen tilbage. Saasnart Dykkeren havde klædt sig af, bad han mig nøje betegne sig det Sted, hvor Koppen var falden i Vandet, og adspredt, som jeg var, kastede jeg en herlig Diamantring, som jeg bar paa Fingeren, i Vandet for at betegne Stedet. Medens jeg endnu, dobbelt ærgerlig over mig selv, udtalte min Beklagelse over det nye Tab, ikke meget mindre følelig end det forrige, var Dykkeren sprungen i Vandet for at forsøge sin Lykke. Og neppe to Minuter varede det, inden han triumferende vendte tilbage baade med Ring og Kop. I første Øjeblik blev jeg sjæleglad og belønnede Dykkeren paa den gavmildeste Maade; men snart følte jeg mig greben og ængstet af Frygten for, at der maatte følge en stor Ulykke paa et saa overordentligt Held.

Og min Anelse havde ikke skuffet mig. Allerede samme Aften anklagede mine Misundere mig falskeligen for min ædle Herre, Sultanen, og den følgende Morgen blev jeg kastet i Fængsel, dette Fængsel, hvori jeg nu allerede har vansmægtet i syv Aar.

Men den algode Allah har givet mig Taalmodighed til at bære min Ulykke, og han har ogsaa sat et Maal for mine Lidelser. Idag har der hændet sig Noget, som giver mig den faste Overbeviisning, at jeg endnu før Aften vil gjenvinde min Frihed og Sultanens Naade.

I maa nemlig vide, ærværdige Dervisk, at jeg idag

følte en uimodstaaelig Lyst til engang igjen at smage en Mundfuld vel tillavet Kjødspise. Jeg gav mig da til at trygle Fangevogteren om at tilstaa mig denne Nydelse, og den godmodige Mand gav ogsaa tilsidst efter for mine Bønner, dog med den Bemærkning, at det vilde blive baade første og sidste Gang, eftersom slig Billighed ganske stred mod de Forholdsregler, han havde modtaget for min Behandling i Fængslet. Jeg glædede mig som et Barn til den længe savnede Nydelse. Men medens jeg foretog den sædvanlige Tvætning før Maaltidet, kom en uhyre stor Rotte frem af sit Hul og slæbte det paa Gulvet staaende Stykke Steg bort med sig. — Jeg kan ikke skildre Eder, hvor nær dette gik mig tilhjerte; jeg havde glædet mig saa inderlig dertil. Med Skam at sige, Taarerne vældede frem af mine Øjne. Men snart hævede sig atter mit Mod; thi det faldt mig ind, at ligesom Sultanens Unaade og min Fængsling var fulgt umiddelbart efter hiint store Held med Ringen og Koppen, saaledes maatte der ogsaa efter dette Uheld i Fængslet, der syntes at antyde Skjæbnens yderste Misgunst, følge en stor Lykke. I denne Forudsætning fik jeg Fangevogteren til at lade mine Folk vide, at de skulde holde mit Huus beredt til min Tilbagekomst. Saadan er Sammenhængen, min gode Dervisk. —

Den forklædte Sultan havde i hvert af sin gamle trofaste Viziers Ord følt den Uret, han havde begaaet imod ham, og havde ondt ved at spille sin Rolle som Dervisk tilende. Da han imidlertid for Alting ikke vilde have, at hans Besøg i Fængslet skulde opdages, greb han sig med Magt sammen, og tog Afsked med den korte Yttring, at han haabede, Vizierens Forudsigelse vilde gaa i Opfyldelse.

Men saasnart han var kommen tilbage til sit Palads, sendte han Vizieren en Æresklædning ved en anseelig Skare af sine bedste Mænd, som skulde føre ham ud af Fængslet og bringe ham tilbage til Hoffet. Samtidig bleve Vizierens Anklagere fængslede og underkastede piinligt Forhør. Men den retskafne Vizier blev modtagen af Sultanen med den største Ære, og gjenindsat i sit Embede og alle sine Værdigheder. Saasnart dette var skeet for Alles Øjne og med den største Højtidelighed, førte Sultanen Vizieren ind i sit Værelse, bad ham med hjertelig Anger forglemme den Uretfærdighed, hvis Offer han havde været, og fortalte ham ganske aabenhjertig om sit Besøg i Fængslet. Saasnart han paa denne Maade havde lettet sit Hjerte for den gode Vizier, lod han ham glad og lykkelig vende tilbage til sit Huus og sin Familie.

# Kjærligheds Ranker.

En riig Kjøbmands Søn var kommen til Bagdad og vilde der flytte ind i et med overdaadig Pragt udstyret Huus. Men førend han havde afsluttet Lejekontrakten, erfarede han, at Ingen nogensinde havde beboet det længer end en Uge eller i det højeste fjorten Dage, og at alle dets Lejere havde maattet forlade det enten døde eller i det Mindste dødssyge. Af denne Aarsag var den maanedlige Leje ogsaa kun ti Guldstykker.

Da den unge Mand havde faaet dette at vide, betænkte han sig noget, inden han afgjort bestemte sig. Imidlertid sejrede dog det friske Ungdomsmod over alle Betænkeligheder; han lod Fem være lige, lejede Huset, flyttede derind og gav sig til at sælge og kjøbslaa.

Flere Dage forløb uden at der mødte ham noget i mindste Maade ubehageligt. Men da han en Morgenstund sad udenfor sin Bod, gik der en ældgammel Matrone forbi, som fremmumlede andægtige og fromme Ord, medens hun rokkede frem og tilbage og bar Stene og andre lignende Anstød *) afvejen, som hun kunde finde paa Gaden. Da hun paa denne Maade var kommen den unge Mand nær, standsede hun ligesom undrende foran ham.

---

*) Det mohamedanske Østerland er ikke mindre end det katholske Syden de fromme Værkers Land.

— Kjender I mig, eller troer I at kjende mig gode Moder? — spurgte den unge Kjøbmand.

Matronen traadte nærmere hen til ham, og spurgte, istedetfor at besvare hans Spørgsmaal: — Hvorlænge har Du beboet dette Huus? —

— Henved to Maaneder, min gode Kone. — Da yttrede Matronen heelt forundret, at hun hverken kjendte eller troede at kjende ham, men at hun forbausedes over at finde ham boende i et Huus, som endnu Ingen havde forladt uden at være død eller dødssyg. — Den samme Skjæbne udsætter Du Dig for. — sluttede Matronen: — Har Du maaskee endnu ikke været oppe paa Taget eller seet ud igjennem det store Hjørnevindue ovenpaa? —

Og Matronen rokkede videre uden at afvente noget Svar paa sit Spørgsmaal. Men den unge Mand fandt hendes Yttringer paafaldende, og sagde til sig selv. — Nej, paa Taget har jeg rigtignok ikke været endnu, og af det store Hjørnevindue veed jeg heller Intet at sige. —

Med disse Ord stod han strax op, gik ud i Gaarden og ledte i alle Hjørner om en Opgang. Denne fandt han endelig i en lille med Kunst udarbejdet Dør, over hvilken Ædderkoppene havde spundet deres tætte Væv. — Formodenlig have Ædderkoppene overspundet Døren, fordi Fordærvelsen lurer indenfor. — tænkte han ved sig selv. Imidlertid byggede han dog tillidsfuldt paa hiint trøstelige Udsagn: — Intet skal komme over os, uden at det er Allahs Villie. — aabnede raskt Døren og saae en stejl Trappe for sig. Uden Betænkning steg han op derad, og kom saaledes op paa Taget.

Fra dette ophøjede Sted kunde han overskue hele Bagdad; men hans Øje fængsledes strax af et Syn, der

viſte ſig i hans umiddelbare Nærhed. I en Udbygning paa det lige overfor værende Huus ſaae han en Skjønhed, ſom øjeblikkelig tog baade hans Forſtand og Hjerte fangen. Hun ſad paa en Trone, ſmykket med en ſelv i Bagdad næſten ukjendt Pragt. Saaſnart han fik Øje paa den dejlige Kvinde, tænkte han ved ſig ſelv: — Formodentlig er Sammenhængen den, at Ingen for hendes Skyld har kunnet bo i dette Huus uden at dø eller hensygne. Ak, det er kun altfor tydeligt; jeg føler, at jeg allerede har miſtet min Forſtand over hende! Var jeg dog bare vel derfra! Dog Ingen kan undgaa ſin Skjæbne. —

Haſtig ſteg han ned igjen og tog atter Plads foran ſin Huusdør. See, da kom Matronen atter rokkende, beſkjæftiget paa ſamme Maade ſom tidligere. Saaſnart han fik Øje paa hende, rejſte han ſig for at gaa hende imøde, hilſte hende ærbødig og ſagde:

— Gode Moder, jeg var lykkelig og tilfreds, indtil I talte til mig om Udſigten oppe fra Taget; da jeg, efterat dine Ord havde vakt min Nysgjerrighed, ſteg op paa Taget, og ſaae ud derfra, fik jeg Øje paa Noget, ſom røvede mig hele mit Hjertes Ro. Min Fordærvelſe er ſikker, hvis I, gode Moder, ikke tager Eder af mig. —

Matronen gav ſig til at lee ad hans Tale; men han gik ind i ſit Huus, tog hundrede Guldſtykker og bragte den gamle Kone dem til Foræring. Da bød hun den unge Mand gaa hen paa Silkevare-Bazaren, opſøge Abulfeth, hiin Skjønheds Mand, og i hans Bod kjøbe det allerſmukkeſte Slør, ſom var til at finde.

Strax den følgende Morgen fulgte den unge Kjøbmand Anviisningen, gik ud og kjøbte et koſtbart Slør

for halvtredsindstyve Guldstykker og bragte det hjem med sig. I sit Huus traf han Matronen og overleverede hende Sløret. Efterat denne havde forbrændt det en Smule i een af Fligene, lagde hun det igjen ombyggelig sammen, og begav sig dermed over i Abulfeths Huus, hvor hun jævnlig havde sin Gang og var vel bekjendt. Derfor fik hun ogsaa uden Vanskelighed Adgang, under Foregivende af, at hun vilde forrette sine Aftvætninger og holde de foreskrevne Bønner. Men imedens hun lod, som om hun var fordybet i hellige Betragtninger, tog hun Øjeblikket iagt og puttede ubemærket Sløret ind under Sofahyndet, paa det Sted, hvor Huusherren plejede at tage Plads. Saasnart hun havde udrettet dette, forlod hun vel tilfreds Huset.

Henimod Aften kom Abulfeth hjem og satte sig paa sin sædvanlige Plads, nød sin Aftensmad og lænede sig derpaa tilbage mod Sofahyndet. Da bemærkede han Fligen af det under samme skjulte Slør, drog det frem, og erkjendte det strax for at være det samme, som han nylig havde solgt i sin Bod paa Bazaren. Naturligviis fattede han øjeblikkelig en slem Mistanke til sin Kone; han kaldte hende hid og forlangte at vide, hvorledes dette Slør var kommet i Huset. Den arme Kone vidste naturligviis ingen Beskeed herom, og svor, at ingen Mand uden ham selv havde betraadt Huset. Da nu Kjøbmanden mærkede, at han ingen Vej kunde komme med hende, uagtet hendes Troløshed forekom ham aabenbar, lod han, for ikke at foranledige onde Folks Snak, Sagen bero indtil videre.

Men gjemt er ikke glemt. Nogle Dage efter sagde han til sin Hustru: — Jeg har nylig erfaret, at din Moder

er syg; det forekommer mig passende, at Du besøger hende. —

Hans Kone begav sig altsaa paa Vejen til sit Hjem; men da hun naaede dertil, fandt hun til sin store Overraskelse sin Moder fuldkommen vel. I de første Øjeblikke vidste hun ikke, hvad hun skulde tro; men snart fik hun en fuldstændig Forklaring over Sagen. Lige i Hælene fulgte hende nemlig nogle Dragere med alle hendes Sager. Abulfeth havde altsaa forstødt hende. Derover opstod der en stor Larm i Fædrene-huset. Hendes Moder vilde, som begribeligt, vide, hvad der var forefaldet imellem hende og hendes Mand; men den arme Kone kunde ikke Andet end forsikkre, at hun ikke vidste af Noget, og i ingensomhelst Henseende havde fortrædiget sin Ægteherre.

Nogle Dage senere traadte en gammel Kone ind til Abulfeths forstødte Hustru, viste sig meget deeltagende og forskede efter Aarsagen til det ulykkelige Brud imellem hende og hendes Mand. Ogsaa hendes Moder bevidnede Matronen sin levende Deeltagelse; denne takkede hende og sagde: — Maaskee kan Eders Forbøn bidrage Noget til de splidagtige Ægtefællers Gjenforening; thi I er en from Kone, der faster og beder anderledes end vi andre. — Matronen lovede at tænke paa dem, men begav sig fra den unge Kones Bolig lige hen til den unge Kjøbmand og forberedte ham paa et Besøg af hans Til-bedte. Derpaa vendte hun igjen tilbage til den forstødte unge Kones Moder og bildte hende ind, at hun var indbuden til en Bryllupshøjtid, idet hun tilføjede en Anmodning om, at hendes Datter maatte følge med hende derhen for

at adsprede sig lidt. Hun skulde nok indestaa for hende, og baade følge hende frem og tilbage.

Tilladelsen blev uden Vanskelighed given. Den smukke unge Kone fulgte i sin fuldeste Puds med Matronen og blev ført lige hen til den unge Kjøbmands Bolig. Den Skjønne følte sig i første Øjeblik overrasket og fornærmet; men den unge Mand behagede hende, og da han endelig, efter at have sagt hende endeel passende Artigheder, rykkede frem med en Kjærlighedserklæring, tog hun ham det slet ikke ilde op. Hendes Mand havde jo forstødt hende; hun var nu fuldkommen fri Herre over sin Tilbøjelighed, meente hun. Paa disse Forudsætninger udviklede der sig snart et Kjærlighedsforhold imellem dem, og denne ømme Forstaaelse varede ved under den dybeste Hemmeligheds Slør, indtil den unge Kjøbmand pludselig af sin Fader blev kaldet tilbage fra Bagdad. De maatte da skilles; thi Elskeren havde ingensinde havt nogen alvorlig Forbindelse i Tanker. Men det laa ham dog paa Hjerte at skille sig ved sin Elskede paa en ordentlig Maade, og han raadførte sig desangaaende atter med den skinhellige Matrone.

Matronen vidste intet Bedre, end om det kunde lykkes hende atter at forene den unge Kone med hendes Mand, den rige Abulfeth, og uden Forhaling udspandt hun sine Ænker. Ifølge en imellem hende og ham truffen Aftale begav den unge Kjøbmand sig en Dag hen i Abulfeths Bod og gav sig ilnak med ham. Paa samme Tid gik den gamle Kjærling forbi Boden, idet hun lod sin Rosenkrands glide igjennem Haanden og fremsagde Sprog af Koranen. Saasnart den unge Mand fik Øje paa hende, sprang han ud af Boden, traadte hende

ivejen og gav sig til at skjælde hende ud, medens hun lod, som om hun heelt forskrækket ydmygede sig for ham. Efterhaanden samledes der en heel Kreds af Forbigaaende omkring dem, og Alle spurgte, hvad den arme Kone dog havde forbrudt.

Da fortalte den unge Kjøbmand, at han for nogen Tid siden havde kjøbt et kostbart Slør hos Abulfeth, og hans Yndlingsslavinde havde kun baaret det een eneste Gang, da hun var saa uheldig, ved at gjennemrøge det at faa den ene Flig en Smule forbrændt. Da havde han overgivet den gamle Kone Sløret til Udbedring, men siden hiin Tid hverken seet Noget til hende eller Sløret mere.

Kjærlingen nægtede ikke Sagen, men tilstod villig at have modtaget Sløret til Udbedring. Men hun havde havt det Uheld, paa sin Vej igjennem Staden at glemme det eet- eller andetsteds, og havde ikke senere igjen kunnet komme paa Spor efter det. Eftersom hun nu var en fattig Kone, havde hun frygtet for den unge Kjøbmands Uvillie, og ikke vovet at komme ham for Øjne med nogen Forklaring.

Saasnart Abulfeth hørte dette, gjorde han i sit Hjerte sin Hustru Afbigt, og spurgte Kjærlingen: — Var Du den Dag ogsaa i mit Huus? —

— Ja, det erindrer jeg tydelig. — svarede Kjærlingen: — Jeg plejede at komme der jævnlig for at bede om Almisse; men i den senere Tid har jeg ikke været der, da jeg havde erfaret, at Du havde forstødt din Kone. —

Da henvendte Abulfeth sig til den unge Kjøbmand og sagde: — Lad denne fromme Matrone ifred! Dit Slør befinder sig i mine Hænder. — Og med det Samme hentede han Sløret frem af sin Bod.

Men saasnart den unge Kjøbmand havde forladt ham

og Menneskestimlen havde adspredt sig, lukkede han sin Bod og gik lige hen til sin forstødte Hustrues Bolig, bad hende indstændig om Forladelse og tog hende atter til Kone. Der var atter Fred og Lykke i hans Huus, og han erfarede, saalænge han levede, Intet om den underfundige Kjærlings Bedrageri og sin Kones Utroskab.

— Verden er fuld af Bedragere! Men Allahs Raad og Velbehag forbliver langt fra dem. —

# Den velgjørende Israels Søn.

Iblandt Israels Børn var der engang en from Mand, hvis Familie ernærede sig ved at spinde Bomuld. Daglig plejede han at tage det færdige Spind og sælge det, for igjen at indkjøbe raa Bomuld samt Levnetsmidler til sig selv og Sine.

Saaledes havde han ogsaa en Dag været ude og solgt sit Garn. Paa Hjemvejen mødte han een af sine Brødre, som ynkeligen klagede sin Nød for ham. Da gav han ham alle de Penge, han havde taget ind for Garnet, og kom hjem baade uden Bomuld og uden Levnetsmidler.

Hans Familie spurgte ham naturligviis strax, hvor han havde Bomulden til at spinde og Brødet til at mætte deres Nødtørft. Da fortalte han, hvorledes det var gaaet ham, at han nemlig havde mødt en fattig Stakkel og givet ham alle sine Penge.

— Men Hvad skulle vi da nu gribe til? — spurgte hans Familie: — Vi have Intet i Huset, og heller intet Mere at sælge. —

Imidlertid fandtes der dog et sprukket Træfad og et gammelt Trækruus; med disse Gjenstande gik Jøden hen paa Torvet for at faa dem solgte; men der vilde ingen Kjøber melde sig dertil.

Da han havde staaet der længe med sit Fad og sit Kruus, kom der en Mand med en tyk halvraaden og stinkende Fisk, som heller Ingen vilde kjøbe, og foreslog Jøden et Bytte med den Bemærkning, at begge Dele duede lige lidt, og at det derfor var ganske ligegyldigt, Hvem af dem der havde Fadet og Hvem der havde Fisken.

Den stakkels Jøde slog til, gav Fadet og Kruset for Fisken, og vandrede hjem med Udbyttet af sin Handel.

— Men Du milde Gud, — raabte hans Familie, da han traadte ind med den fordærvede Fisk: — Hvad skulle vi dog gjøre med den? —

— Vi ville koge den og mætte os derpaa, indtil Gud tilskikker os noget Bedre. — var Jødens Svar.

Hans Kone tog altsaa Fisken og gav sig til at gjøre den istand; men da hun skjar den op, fandt hun en kostelig Perle i dens Bug. Næsten maalløs af Glæde styrtede hun ind til sin Mand og meddeelte ham sit Fund.

— Lad os først see efter, om Perlen er gjennemboret eller ikke! — svarede Huusfaderen rolig: — Er det Første Tilfældet, er den en Andens Ejendom, og vi tør ikke tilegne os den; er derimod det Sidste Tilfældet, kunne vi trøstig ansee den for en Guds Gave. —

Hans Kone knurrede, og hendes Glæde forringedes betydelig. Men heldigviis fandtes Perlen ikke gjennemboret. De turde altsaa ansee den for deres lovlige Ejendom, og der var en overvættes stor Jubel i Jødens Huus.

Strax den følgende Morgen gik den retskafne Jøde hen til een af sine Brødre, som forstod sig godt paa Perler. Forundret spurgte denne, hvor han havde faaet Klenodiet fra.

— Det er en Gave fra Gud. — svarede Jøden.

Hans Broder meente, at Perlen vel kunde være tusinde Sølvdrachmer værd. — Imidlertid gjorde han dog, førend han overlod ham den for den angivne Sum, bedst i at gaa hen til en anden Mand, som han nærmere betegnede ham; denne forstod sig endnu langt bedre paa Perler og kunde maaskee give meget mere derfor. —

Jøden gik altsaa hen til den anden Perlekjender og viste ham sin lille Skat. — Denne Perle er halvfjerdsindstyvetusinde Sølvdrachmer værd. — sagde denne øjeblikkelig: — Til denne Priis vil jeg selv modtage den. —

Jøden overlod Juveleren sin Perle og lod sig Pengene udbetale. Et Par Dragere bleve hentede, som skulde bære Pengene hjem for ham.

Undervejs mødte han en Tigger, som sagde til ham: — Ak, giv mig dog en Smule af hvad Allah har beskjæret Dig! —

Jøden svarede uden Betænkning:

— Igaar var jeg ganske i samme Stilling som Du. — Tag det Halve af Alt, hvad jeg ejer! —

Efterat Pengene vare blevne deelte imellem dem, og Enhver havde faaet sin Deel, hævede Tiggeren pludselig sin Røst og sagde:

— Behold kun dine Penge og Allahs Velsignelse være med Dig! — Jeg er kun afsendt af Herren for at prøve dit Hjerte. —

— Jeg er i Alt Herrens ydmyge Tjener. — svarede Jøden: — Det skee mig, som ham behager! —

Og han vandrede med et frydefuldt Hjerte hjem med sin Ejendom til sin længselsfuldt ventende Familie.

Og Allahs Velsignelse blev over ham. Han førte indtil sine Dages Ende et lykkeligt og Gud velbehageligt Liv med sin Familie.

# Sultan El Malek En Nasir

## og

# de tre Politimestere.

---

En Dag kom Sultan El Malek En Nasir i Lyst efter at høre noget ret underfuldt fortælle. Een af hans Hoffolk, for hvem han yttrede dette Ønske, raadede ham at lade nogle Politimestere kalde; disse, meente han, maatte netop være de Rette til at fortælle overordentlige Eventyr.

Sultanen lod altsaa Politimestrene af Ny-Kahira, af Bulak og Misr el-Kadimeh eller Gammel-Kahira kalde for sig. Saasnart disse Embedsmænd med bævende Ærefrygt havde indfundet sig, henvendte han sig saaledes til dem: — Enhver af Eder skal fortælle mig det overordentligste Eventyr, som er mødt ham under hele hans Embedsførelse, uden at lægge Dølgsmaal paa Nogetsomhelst, der kan forlyste vort naadige Øre. —

— Vi høre og adlyde. — svarede Politimestrene; og Embedsmanden fra Ny-Kahira tog først tilorde og fortalte:

— O Herre, det Overordentligste, som er mødt mig i hele min Embedstid, er Følgende: — Der gaves for endeel Aar siden her i Staden tvende Skjelmer, som uagtet det slette Ry, hvori de stode, dog endnu vare an-

erkjendte for gode og gyldige Vidner. Tidlig og silde laa de i med udsvævende Kvinder, berusede sig i Viin, og vare beredvillige til ethvertsomhelst Skarnsstykke, der blot kunde indbringe dem Noget. Ufortrøden gik jeg paa Jagt efter disse Skjelmer, i den Hensigt at gribe dem i en Forseelse, der kunde paadrage dem et ordentligt Ansvar og gjøre deres Vidnesbyrd for Retten ugyldigt. Men Skurkene vare mig altid for kloge; det vilde aldrig lykkes mig at gribe dem i Gjerningen og overbevise dem. Endelig befalede jeg alle Viinhandlerne i Staden, Udsælgerne af tørre og friske Frugter, Kjærtehandlerne, overhovedet alle Værterne i saadanne Huse, hvor det ikke gik rigtig til, strax at melde mig det, saasnart hine to Mænd sade i et godt Lag ved Vinen eller hos løsagtige Kvinder, iligemaade, naar de indkjøbte saadanne Sager, som hørte til slig uteerlig Lystighed.

— Vi høre og adlyde. — svarede de alle.

Det varede heller ikke længe, førend der en Aftenstund kom en Person og meldte mig, at de tvende Mænd havde slaaet sig tilro ved et lystigt Gilde i den og den Gade, det og det Huus, som nærmere betegnedes mig. Øieblikkelig gjorde jeg mig rede til at følge med Budet, tog en Forklædning paa, og begav mig, ledsaget af en haandfast Betjent, hen til det ilde berygtede Huus. Saasnart jeg bankede paa Døren, viste der sig en Slavinde og spurgte, Hvem jeg var; men jeg gik forbi hende ind i Huset, uden at give hende noget Svar.

Ganske rigtig traf jeg her mine to Skjelmer siddende ved Vinen, i Selskab med letfærdige Fruentimmer. Men saasnart de fik mig at see, gjenkjendte de mig øieblikkelig, rejste sig med den største Ærbødighed, anviste mig Ærespladsen ved Bordet og sagde: — Vær os vel-

kommen, ædle Herre, som hæderværdig Gjæst og velkommen Selskabsbroder! —

Og de gave sig til at omgaaes mig ganske frygtløst og frejdig, som om der ikke var os det Allermindste imellem. Jeg lod det skee i nogen Tid, sikker, som jeg nu følte mig, paa mit længe eftersporede Bytte, og besluttede at prøve, hvor vidt de vilde drive det. Kort Tid efter min Ankomst gik Værten ud paa et Vink af Skjelmerne, og vendte hastig tilbage med en Pung, hvori tre hundrede Guldstykker.

Da henvendte een af Skjelmerne sig til mig paa følgende Maade: — Hør os, ædle Herre og Politimester! Vi ere i din Magt, og Du kan baade tilføje os Skam og Skade. Men Du vilde af alt dette kun have Møje og Ulejlighed. Derfor, synes os, vilde Du handle klogere i at modtage disse Penge og tage os under din faderlige Beskyttelse. Hedder ikke selve Allah — priset være hans Navn! — den allerhøjeste Beskytter, og staaer det ikke skrevet, at han elsker dem af sine Tjenere, som stedse ere rede med deres Beskyttelse? — Hvis Du er en klog Mand, foretrækker Du Tak og Belønning for Møje og Utak. —

Da tænkte jeg ved mig selv: — Du kan jo gjerne tage imod Pengene og lade dem løbe for denne Gang. Der vil ikke fattes Dig Lejlighed til at faa Fingre i dem paany, og da kan Du jo straffe dem efter din egen Lyst og deres Fortjeneste. —

Jeg tog altsaa imod Pengene, puttede dem i Lommen, og gik min Vej, sikker paa, at intet Menneske havde været Vidne til min Handel med Kjeltringerne.

Men den næste Morgen kom der et Bud fra Ka-

di'en og meldte: — Hr. Politimester, vær saa god at møde for Kadi'en! Man har indstævnet Dig for ham! —

— Det var dog snurrigt. — tænkte jeg ved mig selv, stod op og fulgte med til Kadi'en. Men Hvem andre skulde jeg vel faa Øje paa i Domhuset end de tvende Skjelmer og Kroværten, som havde overrakt mig de tre hundrede Guldstykker? Den Sidste traadte op imod mig og anklagede mig ganske frækt for en Gjæld af tre hundrede Guldstykker. Jeg benægtede naturligviis. Men da traadte de to Skjelmer op imod mig som Vidner og bekræftede med Ed Værtens Paastand. Hvad var herved videre at gjøre? Slet intet! Sagen var lovlig beviist, og Kadi'en kunde ikke Andet end dømme mig til at betale. Jeg maatte altsaa vel bide i den sure Frugt, og igjen rykke ud med de nylig modtagne tre hundrede Guldstykker. Vred var jeg, men Hvad kunde det vel nytte? Ligesaa unyttig var min Anger over, at jeg ikke havde bemægtiget mig de tvende Skurke, medens jeg havde dem i mine Hænder. —

Dette er min Fortælling, min naadige Hersker. Jeg haaber, at I erindrer Eders Løfte, ikke at regne os tillast, hvad der paa denne Maade betroes Eders naadige Øre. —

Derpaa rejste Politimesteren af Bulak sig og fortalte:

— O Herre, det Overordentligste, som er mødt mig under hele min Embedsførelse, er Følgende: — Jeg befandt mig i en Gjæld af omtrent tre tusinde Guldstykker. Dette trykkede mig svarlig baade Nat og Dag. For nu at komme ud af Gjælden solgte jeg baade hvad

jeg havde bag mig og for mig og hvad jeg havde i Haanden, kort sagt, baade Rub og Stub; men det vilde langtfra ikke forslaa. Derover tog min Bekymring og Engstelse til.

Medens jeg nu en Aften sad hjemme og grublede over min slette Forfatning, bankede det paa min Dør. Een af mine Slaver gik ud for at see efter, Hvem det var, men kom snart igjen tilbage dødsbleg og skjælvende over hele Kroppen. — Herre, — berettede han: — udenfor Døren staaer en Mand, klædt i Læder og bevæbnet baade med Sværd og Dolk, og med ham er der endnu en heel Skare Mænd ifølge, som forlange at faa Dig itale. —

Hastig greb jeg min Sabel og gik ud at see, hvad dette havde at sige. Det forholdt sig ganske rigtig, som min Slave havde sagt; udenfor holdt der en heel Skare bevæbnede Mænd. Jeg spurgte dem, Hvem de vare.

— Vi ere Røvere, — lød Svaret: — og have inat gjort et rigt Bytte, som vi ville forære Dig, forat Du kan blive befriet fra dine Sorger og faa din Gjæld betalt. Vi forlange ikke Andet derfor, end at Du ved Lejlighed skal see lidt igjennem Fingre med os. —

— Lad mig see! — sagde jeg. —

Da bragte de mig en Kiste fuld af allehaande Kar, der glimtede i Stjernelyset som Guld og Sølv. Det var et Syn, som ret maatte fryde et af Gjæld betynget Hjerte. — Dermed — tænkte jeg ved mig selv: — kan Du faa din Gjæld betalt og oven i Kjøbet faa en god Slump rede Penge tilovers. Det vilde dog være Uret at lade disse gode Mennesker gaa bort uden at have modtaget noget Tegn paa din Erkjendtlighed. —

Jeg gik altsaa ind og hentede to tusinde Guld-

ſtykker, ſom jeg havde ſkrabet ſammen, og gav Røverne Pungen tilligemed min varmeſte Tak. Under Mørkets Beſkyttelſe fjernede de gode Mænd ſig ligeſaa ſporløſt, ſom de vare komne.

Saaſnart jeg den følgende Morgen vaagnede med den behagelige Foreſtilling om den Skat, jeg havde i Huſet, og om en fremtidig Velſtand, ſprang jeg op og aabnede Kiſten for at kvæge mine Blikke ved de herlige Koſtbarheder. — Vee mig, det var ikke Andet end Kobber- og Meſſingtøj og nogle enkelte forgyldte Stykker af Tin uden Værdi! Det Hele var neppe hundrede Sølvſtykker værdt, og jeg Ulykkelige havde betalt det med to tuſinde blanke Guldſtykker. Eders Højhed kan let foreſtille ſig min Skuffelſe og Ærgrelſe. Havde jeg ikke ſiddet galt i det tidligere, ſaa ſad jeg nu indtil op over begge Ører. Men der var Intet derved at gjøre; Skam og Skade følges gjerne ad. —

Derpaa rejſte ſig Politimeſteren fra Gammel-Kahira og tog tilorde:

— O Herre og Sultan, det Mærkværdigſte, ſom jeg har oplevet under hele min Embedsførelſe, er Følgende:

Jeg havde engang ladet ti Røvere hænge, og det Hver i ſin Galge. Som ſædvanlig, blev der ſtillet Vagt ved Galgerne, med den Befaling, at den ikke maatte lade Nogen nærme ſig og ſkjære nogen af de Hængte ned. Men da jeg den følgende Morgen kom hen til Stedet, var een af Galgerne tom, og i en anden hang der to Perſoner. Jeg gav mig ſtrax til at forhøre Soldaterne; men de vilde ikke vide af Noget at ſige. Imidlertid vendte dog deres Hukommelſe tilbage, da jeg ganſke alvorlig

truede med en dygtig Baſtonade, og de tilſtode Følgende: — O Emir, vi maa da bekjende, at vi ſidſte Nat vare faldne iføvn, og da vi vaagnede imorges, fandt vi til vor ſtore Forſkrækkelſe, at een af de Hængte var ſtjaalen tilligemed Galgen, hvori han hang. I vor ſtore Angſt vidſte vi ikke, hvad vi ſkulde gribe til. Men da der i ſamme Time kom en Bonde forbi, ſom drev et Æſel foran ſig, grebe vi ham, for dog i det Mindſte at faa Tallet fuldt, og klyngede ham op i Galgen hos den ene af de Hængte. —

Over denne Forklaring maatte jeg naturligviis højlig forbauſes, og ſpurgte Soldaterne, hvad den ſtakkels Bonde da havde forbrudt, efterſom de havde hængt ham.

— Ingenting; — ſvarede Soldaterne: — men vi befandt os i en ſaa ſtor Forlegenhed, naadige Hr. Politimeſter. —

Med ſlige dumme Mennesker er der intet Udkomme, og jeg vidſte iſandhed ikke, hvorledes jeg ſkulde gribe Sagen an. Imidlertid havde nogle af Soldaterne undersøgt den Tværſæk, hvormed Æslet var belæsſet, og bade mig, ſaaſnart de havde aabnet Sækken og ſeet, hvad der var deri, med høje Skrig om at træde nærmere. — Hvad er der nu atter ivejen, I dumme Dyrer? — ſpurgte jeg, og traadte hen til dem. Men Svaret var overflødigt; thi i Sækken, ſom de havde aabnet, ſaae jeg de blodige Stykker af et ſønderlemmet Menneſke. Da ſlog jeg Hænderne ſammen og udraabte: — Priſet være Allahs Fuldkommenhed! Hans Viisdom forſtaaer at gjøre vel, hvad Menneſkenes Dumhed gjør ilde! — I Dyrer have alene været det plumpe Redſkab i Allahs almægtige Haand, idet I, hildede i Eders dyriſke Enfoldighed, hængte en Mand, ſom ved et Mord havde draget en blo-

dig Straf over sit Hoved. — Herren er viis, Herren er god; — han er ikke nogen Tyran imod sine Tjenere! —

Hermed sluttede Politimesteren fra Gammel-Kahira sin Fortælling. Sultanen af Ægypten havde følt sig underholdt paa det Bedste, tilnikkede dem naadig, uagtet de alle havde røbet en mislig Embedsførelse, og lod dem udbetale Hver en betydelig Sum Penge, dog med den Paamindelse, at naar de fremdeles vilde opleve mærkværdige Eventyr, skulde de beflitte sig paa at opleve saadanne, som uden Anstød lode sig fortælle for en streng og retfærdig Sultans Øren.

# Hvad der kan opstaa

af

# en Honningdraabe.

---

Ved Forfølgelsen af Vildtet i en øde Egn opdagede en Jæger en Klippehule. Han vovede sig derind og fandt en Grube, som indtil Randen var fuld af Honning. Uden længe at betænke sig fyldte han dermed sin Vandsæk af Læder, og vendte, ledsaget af sin gode Jagthund, tilbage til Staden for at sælge sit kostbare Fund.

I Staden traadte han ind til en Kjøbmand, som han kjendte, og bød ham sin Honning tilsalg. Kjøbmanden var villig til at handle med ham, men vilde først see Honningen, og heldte den derfor af Sækken ud i et rummeligt Kar. Men ved Udtømmelsen faldt nogle Draaber til Jorden, og en lille Fugl kom til for at pikke dem op. Neppe bemærkede Kræmmerens Kat dette, førend den kastede sig over Fuglen; men i samme Øjeblik sprang Jægerens Hund løs paa Katten og beed den ihjel. Forbittret greb nu Kræmmeren en tyk Knippel og knuste Hundens Hjerneskal. Men dette maatte han haardt fortryde; thi ganske ude af sig selv rev Jægeren ved dette Syn sin Jagtkniv af Skeden og stødte ham den i Brystet.

Saasnart Kjøbmandens Slægt og Venner erfarede dette Drab, forenede de sig for at komme Jægeren tillivs, og opsøgte ham i denne Hensigt i hans Hjemstavn. Men Jægeren manglede heller ikke Slægt og Venner, Bekjendte og gode Naboer; snart havde han samlet en heel Skare til kraftigt Modværge. De ophidsede Hobe droge vel bevæbnede imod hinanden, og begyndte et Haandgemæng, hvorved mange Mennesker paa begge Sider mistede Livet. Deres Antal er alene Allah bekjendt, — hvis Navn være evindelig priset! Men hele denne store Ulykke var opstaaet af een eneste Draabe Honning. Saaledes gaaer det kun altfor ofte til i Verden. Allah bedre det i sin Miskundhed!

# Riiskjøbet.

En from Ægtemand gav en Dag sin Kone et Sølvstykke forat hun skulde indkjøbe Riis derfor. Hun gik altsaa ud i Staden og traadte ind til en Kjøbmand, som handlede med Riis. Medens Kræmmeren tilvejede hende samme, spøgede han med hende og tilkastede hende forelskede Blikke, og sagde endelig, idet han overgav hende Risen: — Min smukke Dame, Riis er ikke sød uden Sukker! Vil I have Sukker dertil, saa træd blot et Øjeblik ind til mig og lad mig see Eder uden Slør! Drengen skal imidlertid veje Sukkeret af. —

Den letsindige Kone fulgte Indbydelsen; men Kræmmeren tog hende Tørklædet med den tilmaalte Riis af Haanden og overgav det til sin Slave med de Ord: — Gaa ud og vej for en Dirhem Sukker og læg til Risen! — Men tillige gjorde han et hemmeligt Tegn til Slaven, som denne ret vel forstod. Saasnart Slaven igjen havde bragt Tørklædet, gik den troløse Kone sin Vej dermed og skyndte sig at komme hjem til sin ventende Ægteherre. Da hun var traadt ind til sig selv, overgav hun Tørklædet i sin Mands Hænder, og gik ud igjen for at hente Gryden til at koge Risen i. Medens Konen var borte, løste Manden Tørklædet op, og fandt til sin største Forbauselse, — hvad han aldeles ikke havde ventet at finde deri.

— Hvorledes? — raabte han sin Kone imøde, da hun atter traadte ind: — Har jeg sagt Dig, at jeg havde isinde at bygge, siden Du bringer mig Sand og Steen, istedetfor Risen, som jeg forlangte? —

Konen saae strax paa Stedet, at Kræmmeren eller Kræmmerens Slave havde bedraget hende. Dog hun lod sig ingenlunde bringe ud af Fatning, men svarede rask: — Ak, kjære Mand, der har jeg i min Forvirring hentet Gryden istedetfor Soldet, som jeg vilde bringe Dig. —

— Hvad har da saaledes forvirret Dig? — spurgte Manden.

— Jeg var saa uheldig at tabe Pengestykket oppe paa Torvet, kjære Mand; og da jeg undsaae mig for i den Mængde Menneskers Paasyn at rage i Sandet derefter, skrabede jeg i en Hast al det Gruus sammen, som fandtes paa Stedet, hvor jeg havde tabt Skillingen, og kom det i Torklædet for hjemme at lade det gaa igjennem Soldet, og søge efter det tabte Pengestykke. Nu skal jeg gaa efter Soldet; saa kan Du foretage Dig Arbejdet, eftersom Du har en bedre Taalmodighed end jeg, og tillige seer skarpere. —

Konen hentede Soldet, og den stakkels Mand sældede Gruset med saadan Iver, at han fik baade Øjne og Skjæg fulde af Støv. Men han fandt naturligviis ingen Skilling, saa ofte han end rensede og saa meget han end anstrengte sine ilde medtagne Øjne, — der desværre langtfra vare saa skarpe, som hans troløse Kone havde rost dem for at være. — Kvinderne ere enten Mands Plage eller Mands Lyksalighed; fuldt og vel den halve Deel skabte Allah i sin Vrede, og de arme Mænd maa undgjælde derfor.

# Hatim-et-Tayi's

## Gavmildhed i Livet og i Døden.

---

Hatim, af Stammen Tayi, levede i Uvidenhedens mørke Tidsalder; hans Søn Adi derimod blev Muselmand, og nævnes mellem den hellige Profets Ledsagere.

Hatim var vidt og bredt berømt for sin ubegrændsede Gavmildhed. En Dag kom der en Gesandt fra den græske Konge til ham for at udbede sig en kostbar Hest til Foræring for sin Hersker. Men endnu førend Sendebudet var kommen frem med sit Ærinde, havde Hatim allerede slagtet sin Hest for at beværte Gjæsten; Hesten var nemlig det Eneste, som han der paa Stedet havde at raade over i Huset. Saaledes fik rigtignok Gesandten Hesten med sig, men ikke paa den Maade, han havde ønsket sig. Endvidere fortælles der, at Hatim ofte slagtede flere end fyrretyve Kameelhopper paa eengang for at beværte de fattige, i Ørkenen omstrejfende Arabere.

Efter sin Død blev han begravet paa Toppen af et Bjerg ved Navn Ovarid. Over hans Hvilested blev der lagt tvende Steenplader og oprejst flere Steenbilleder af Piger med opløst Haar. Ved Bjergets Fod flød en Bæk forbi, og naar Rejsende ved Nattetid gjorde Holdt ved sammes Kilde, hørte de ofte høje og skjærende Skrig og Veeklager. Men naar de den følgende Morgen under-

søgte, hvad det havde været, lod der sig Intet finde uden de nylig omtalte Steenbilleder.

Saaledes drog ogsaa engang en Konge af Yemen ad denne Vej, gjorde Holdt ved Kilden og indrettede sig til at overnatte der. Skrigene og Veeklagerne, som lød ned til ham fra Bjerget ligefra Mørkets Indbrud, vakte hans højeste Forbauselse og Nysgjerrighed; men paa alle sine Efterspørgsler fik han kun følgende Svar: — Oppe paa Toppen af Bjerget findes Hatim-et-Tayi's Grav prydet med Steenbilleder af Piger med opløst Haar. Enhver, som overnatter paa dette Sted, hører ganske det Samme, som Du har hørt, o Konge, — Skrig og lydelige Veeklager. —

Da fik Kongen det Indfald at spotte over Hatim og sagde: — O Hatim, vi ere dine Gjæster inat og føle os plagede af Hunger. —

Men saasnart han var sovet rigtig ind, vaagnede han pludselig i stor Angst og raabte: — O, Arabere, iler mig og min Kameel tilhjælp! —

Og da hans Følge løb sammen, fandt Man Kongens Kameel liggende i de sidste Aandedrag; Man slagtede den derfor, stegte nogle Stykker deraf og holdt Maaltid.

Medens de spiste, blev Kongen adspurgt om Aarsagen til den Ulykke, der havde ramt hans Kameel, og til hans høje Nødsskrig; han gav da følgende Forklaring:

— Neppe var jeg falden isøvn, førend Hatim viste sig for mig idrømme med en Sabel i Haanden og sagde: — „Du har budet Dig selv til vor Gjæst, og vi have Intet at beværte Dig med. Der, tag og spiis og mæt din Hunger!“ — Derpaa saarede han min Hoppe, og den vilde, som I selv have seet, være død af Saaret, hvis vi ikke havde slagtet den. —

Den følgende Morgen besteg Kongen een af sine Ledsageres Kameel, tog denne bag op hos sig, og drog videre. Men henimod Middagstid saae de en Ryttер komme sig imøde med en ledig Kameel, og de spurgte ham, Hvem han var.

— Jeg er Adi, Hatims Søn. — lød Svaret: — Træffer jeg her Kongen af Yemen? —

— Det er mig. — svarede Kongen.

— Saa bringer jeg Dig her en god Kameelhoppe; — vedblev Adi: — bestig den istedet for den anden, som min Fader slagtede for Dig! —

— Hvoraf veed Du dette? — spurgte Kongen.

— Min Fader viste sig inat for mig i et Drømmesyn og sagde til mig: — „Kongen af Yemen har anraabt min Gjæstfrihed, og jeg har slagtet hans Kameelhoppe for at skaffe ham at spise. Før ham derfor nu een af dine bedste Hopper til Erstatning imøde! — Jeg har ikke længer Noget i min Besiddelse.“ —

Da maatte Kongen vel højlig forbauses, og over hele Arabien udbredte sig Sagnet om Hatim-et-Tayi's Gavmildhed i Livet og i Døden.

# Lovesporet.

En mægtig Konge, som var en stor Ynder af det smukke Kjøn, saae engang en dejlig ung Kvinde paa Taget af hendes Bolig, og blev strax lidenskabelig forelsket i hende. Paa Forespørgsel erfarede han, at det var hans Viziers Gemalinde. Strax beordrede han sin tro Vizier til at gjøre en Rejse igjennem Rigets Provindser, og benyttede Mandens Fraværelse til at forsøge paa at vinde den dejlige unge Kone for sine lidenskabelige Attraaer. Men hendes Dyd var ligesaa pletfri som hendes Skjønhed; Kongen blev saa alvorlig viist tilbage, at han mistede al Lyst til at forny sin Tilnærmelse!

Men uheldigviis havde han under Besøget hos den unge Dame tabt sin Seglring af Fingeren, og denne var falden ned imellem Puderne paa Sofaen. Da nu Vizieren var vendt tilbage fra sin Rejse, skulde det netop træffe sig saaledes, at han blev Finder af det tabte Klenodie. Ved første Øjekast gjenkjendte han Kongens Ring. Intet var naturligere, end at han deraf fattede en stærk Mistanke til sin inderlig elskede Hustru, og han holdt sig et heelt Aar borte fra hende.

Dette gik den arme uskyldige Kone nær til Hjerte. Efterat hun længe havde grædmet sig i Stilhed derover,

kunde hun endelig ikke længer tie, men betroede sin Fader sin haarde Lidelse. Efter nogen Betænkning begav hendes Fader sig op til Kongen, hvor han vidste, at netop Vizieren og Hærens øverste Kadi vare tilstede, og førte følgende Klage over sin Svigerson:

— O Herre, jeg besad en herlig, af mig selv anlagt og beplantet Have, som kostede mig megen Møje og mange Penge, inden den bar mig Frugter. Da det endelig var kommet saa vidt med den, overlod jeg den til din Vizier, som nød deraf, indtil han var mæt, og siden ringeagtede og forsømte den. Da henvisnede Blomsterne i Haven, Frugttræerne forvildedes, og Alt geraadede i et sørgeligt Forfald. —

Derpaa tog Vizieren Ordet og henvendte sig til Kongen:

— Herre, — sagde han: — denne ærværdige Mand har ikke talt Andet end Sandhed. Jeg modtog den herlige Have af hans Haand og nød dens Frugter. Men en Dag, da jeg igjen betraadte den, saae jeg en Løves Fodspor derinde. Da blev jeg angst, og vovede ikke fremdeles at besøge Haven. —

Kongen forstod ret vel, hvad Meningen var af alt dette; han havde ikke glemt sit unyttige Besøg hos Vizierens Gemalinde og Tabet af sin Seglring.

— O Vizier, — yttrede han: — vend kun trøstig tilbage til din Have! Der vil intet Ondt vederfares Dig. Jeg veed vel, at der var en Løve derinde; men den fandt Intet at æde, og forlod hastig igjen et Sted, hvor den strax mærkede, at den Intet havde at bestille. Ved min egen og mine Forfædres rene Ære, Løven har ingen Skade anrettet i din Have! —

— Dit Ord er mig en sikker Borgen; — svarede Vizieren: — jeg hører og adlyder Dig og vender tilbage til min elskede, hidtil forsømte Have. —

Og Vizieren gik lige hjem, forsonede sig med sin Gemalinde, og tvivlede intet Øjeblik længer om hendes Dyd og Troskab.

# Vexelleren og Tyven.

En Vexelleer gik hjem med en vægtig Pengepung i Haanden. Nogle Skjælmer lagde Mærke til ham, og een af dem forpligtede sig for de Andre til at frarøve ham Pengepungen.

— Hvorledes vil Du bære Dig ad dermed? — spurgte de andre Skjælmer.

— Det skulle I strax faa at see. — svarede han. Og han listede sig efter Vexelleren lige til hans Bolig. Saasnart Pengemanden var traadt indenfor, satte han Pungen fra sig paa Suffah'en *), og bød en Slavinde hente Vadskevand til ham. Slavinden tog en Spand og gik ud af Huset, og lod af Glemsomhed Døren staa aaben efter sig; herved fandt Tyven en gunstig Lejlighed til at snige sig ind i Huset. Imidlertid var Vexelleren gaaet ind i et Sideværelse og ventede der paa Vadskevandet, som Slavinden skulde bringe ham. Dette Øieblik benyttede Tyven, snappede Pungen og løb tilbage til sine Kammerater.

Da han nu havde fortalt dem, hvorledes han havde baaret sig ad, maatte de alle rose hans List og Færdighed i Haandværket. Imidlertid havde de dog dette at udsætte paa Bedriften, at Vexelleren vilde give sig til at prygle Slavinden, saasnart han savnede Pungen. Dette — meente de: — burde han forhindre, saafremt han var en ægte Tyv.

---

*) Suffah'en er et Steenbord, som staaer op til Væggen i Forværelset, bestemt til at optage de ved Aftvætningen fornødne Vandkar.

Hertil svarede Skjælmen: — Saafremt det er Allahs Villie, — hans Navn være priset! — skal jeg frelse Slavinden for Hug og bevare Pengene for mig selv. —

Ufortøvet vendte Tyven tilbage til Huset og fandt Vexelleren allerede ifærd med at prygle sin Slavinde. Han bankede beskedent paa Døren; Vexelleren holdt strax inde med Tugtelsen og spurgte, Hvem der bankede. — Det er din Naboes Bodsvend. — svarede Tyven.

Da lukkede Huusherren op for ham og spurgte, hvad hans Begjæring var.

— Min Herre, — tog Tyven tilorde: — lader Dig hilse og sige, at Du synes at være bleven en ganske anden Mand, end Du var hidtil. Hvorledes skulde det ellers kunne skee, at Du kaster en fyldt Pengepung udenfor Tærskelen til din Bod, og gaaer din Vej uden at savne den? Hvis en Fremmed havde fundet samme, kunde Du nu have skudt en hvid Pind efter den. Heldigviis lagde min Herre Mærke til dit Tab, og sender Dig herved Pungen. —

Og han viste Vexelleren Pungen, som han holdt i Haanden. — Javist er Pungen min! — udraabte han glad og udstrakte sin Haand efter den. Men Tyven gav ikke slip derpaa, men sagde: — Undskyld, kjære Herre! Jeg giver, ved Allah, ikke Pungen fra mig, førend Du har udstedt et Beviis for Modtagelsen! Min Herre vilde ellers ikke tro, at jeg rigtig havde afleveret Pengene. —

Dette fandt Vexelleren ganske i sin Orden, og gik ind i sit Værelse for at skrive et Modtagelsesbeviis. Dog Tyven ventede ikke, indtil han kom tilbage, men skyndte sig bort saa hastig, som muligt, glad og stolt over, at han efter Løfte havde befriet Slavinden fra den uforskyldte Tugtelse.

